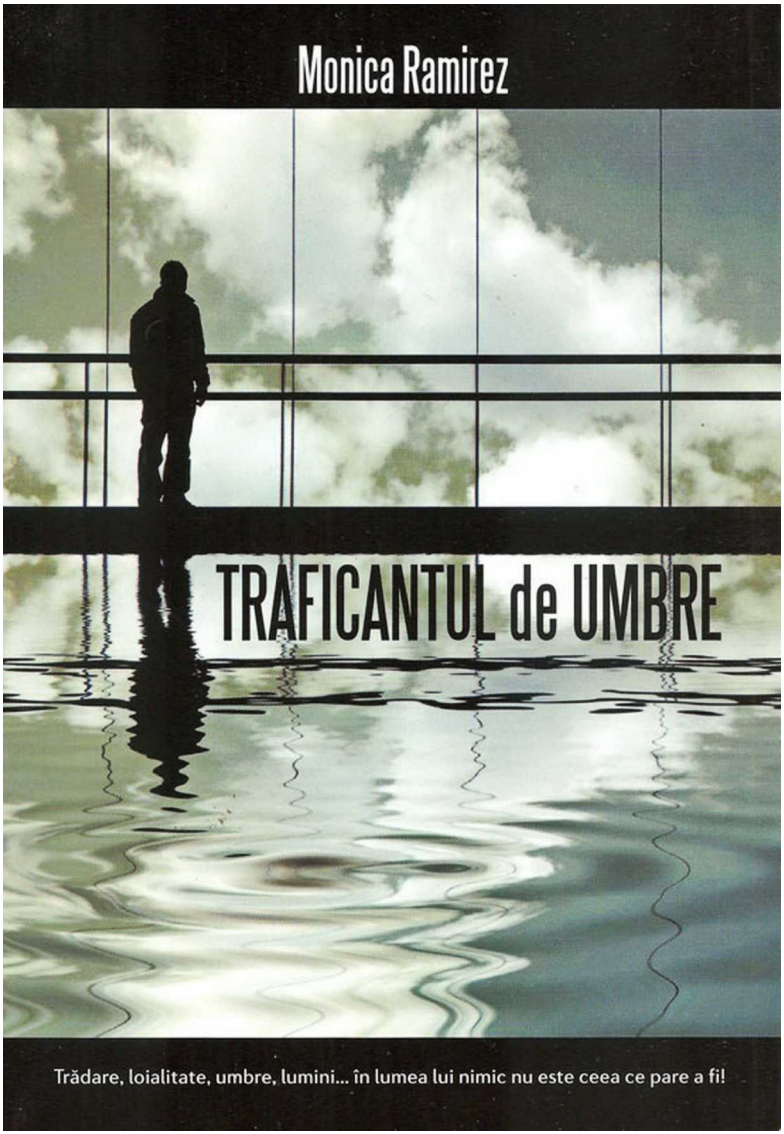

Monica Ramirez
Traficantul de umbre
Traducere din limba engleză Adina Constantin

RB
RamirezBooks

Monica Ramirez *Traficantul de Umbre*
Copyright © Monica Ramirez 2011
Copyright © RAMIREZ BOOKS 201 1 pentru ediţia prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte. RAMIREZ BOOKS
B-dul Timișoara nr. 89, al. C 1.2, se B, ap. 26, București
Descrierea CIR a Bibliotecii Naţionale a României
RAMIREZ, MONICA
Traficantul de umbre / Monica Ramirez;
RAMIREZ BOOKS, 2011 ISBN: 978 – 606 – 8139 – 96 – 8
Coperta: ALEXANDRA BARDAN Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR Comanda nr. RB1 /mai 2011 Bun de tipar: mai 201 1 Tipărit în România
Orice reproducere, totala sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisa și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Monica Ramirez

Bucureșteancă, absolventă a Universităţii Belford din California cu o diplomă de *Creative Writing,* membră a *EWA, Espionage Writers of America,* și a *Romanian Crime Writers Club,* Monica Ramirez a debutat în România cu *Asasin La Feminin,* primul volum din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu. Au mai apărut: *Identităţi Secrete,* volumul doi din seria Alina Marinescu, *Kit Black,* un roman istoric de dragoste, *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese!* zi, carte inspirată exclusiv după experienţa personală a autoarei, și *The Heiress's Knight,* o carte pentru copii în limba engleză pe care a scris-o pentru fiica ei cea mare. La editura *Blue Ink Waters Press* din America, i-au apărut volumele din seria Alina Marinescu, în ordinea care urmează: *The Univilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Hidden Rules* și *Uwe Thieves.* Editura *Boson Books* i-a publicat două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* și

Kit Black. În curând va mai apărea în România *Seducţia Apei,* un alt roman istoric de dragoste. În Statele Unite, la Editura *Boson Books,* va apărea romanul *Blackout,* versiunea în limba engleză a thrillerului *Traficantul de Umbre.* Monica mai are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum și un roman poliţist.

Capitolul 1

Moartea poartă bijuterii

Bruxelles, Belgia

Încadrat perfect în axa optică a lunetei, atât de aproape în imaginea mărită telescopic încât ar fi putut să-i numere picăturile de ploaie de pe pene, porumbelul rămase impasibil, ciugulind nemulţumit. Laurence Foumier urmări pasărea până când aceasta abandonă clădirea de vizavi, în căutarea unui refugiu uscat sau a unei eventuale mese. Odată ce dispăru, ţinti din nou ușa.

O burniţă întunecată și mohorâtă înmuiase orașul încă dinainte de ivirea zorilor, în timp ce pâraie de apă murdară umpluseră șanţurile. Lumina, deși slabă, era mai mult decât suficientă ca să-i poată înlesni supravegherea singurului paznic îndeajuns de curajos pentru a înfrunta vremea. Nu observase niciun alt semn de activitate în ultimele ore, nici măcar trecerea accidentală a vreunei mașini.

Laurence alunecă silenţios în noapte, niciun sunet auzindu-se în urma pașilor săi, nicio umbră observându-se în noaptea întunecată. Paznicul nu auzi nimic înainte de a muri, căzând la pământ cu gâtul rupt. Laurence sări peste cadavru în drum spre ușă, apoi se întoarse și făcu un semn. Oamenii săi începură să apară din spatele copacilor, ca niște stafii. Se așezară în jurul lui, așteptând. Intrară apoi în perfectă liniște.

Ofiţerul superior lucra așezat la un computer, în timp ce trei bărbaţi erau ocupaţi cu un joc de cărţi în jurul unei grămezi de bani. Unul dintre ei rânji și întinse mâna către grămada de bani, ceilalţi doi recunoscându-și înfrângerea. Un soldat se afla lângă ibricul de cafea, turnându-și o cană proaspătă. Un altul era așezat pe un scaun, cu picioarele

sprijinite de o cutie și capul lăsat pe spate într-un unghi ciudat, sforăind zgomotos.

Ofiţerul îşi ridică privirea, observă intrușii, și încercă să-și înhaţe arma în timp ce se ridica. Nu reuși. Laurence ţinti și trase, iar bărbatul căzu la pământ. Oamenii lui îi doborâră pe ceilalţi într-o ploaie de gloanţe. Soldatul muribund luă ibricul de cafea cu el în cădere, lichidul fierbinte amestecându-se cu sângele său pe podea. Jucătorul de cărţi nu-și mai colectă câştigul, soldatul adormit nu se mai trezi niciodată. Unul dintre oamenii lui Laurence râse și mai împroșcă încăperea cu o rafală de gloanţe. Un glonţ rătăcit lovi carcasa computerului.

— Gerbert! îl strigă Laurence și bărbatul se întoarse către el, încă râzând. Computerul este ţinta noastră principală, armele sunt un bonus. Știai asta. Îşi ridică arma și-l împușcă pe Gerbert între ochi.

Restul bărbaţilor îngheţară când îi aţinti cu privirea pe fiecare în parte. Mesaj recepţionat.

— Recuperaţi armele, ordonă cu voce joasă.

Intrară în depozit și începură să-l golească în deplină liniște. Laurence se așeză la computer și-l analiză cu atenţie. Carcasa era deteriorată, dar aparent glonţul ratase componentele esenţiale. În timp ce descărca fișierele pe un disc, pe faţa lui în mod normal lipsită de orice expresie, îşi făcu apariţia un zâmbet sec. Dacă avea dreptate, informaţiile obţinute ar fi trebuit să-i asigure modalitatea de-a opera fără intervenţia poliţiei locale, oferindu-i totodată influenţa necesară asupra guvernului. Și de obicei, Laurence avea mai mereu dreptate.

Laurence-Jacques Fournier era un bărbat atletic cu ochi ageri de culoare acvamarin, păr mătăsos blond cenușiu, și un nas drept, aristocratic care-i câştiga deopotrivă respectul bărbaţilor și veneraţia femeilor. Deși francez prin naștere, nu se considerase niciodată ca aparţinând unei anumite naţiuni. Laurence era o pasăre liberă.

Grupul lui era constituit dintr-un amestec internaţional de hoţi, și nu hoţi obișnuiţi, ci elita oricăror

tipologii sau metode, furând absolut orice, de la bijuterii la artă, de la secrete industriale și politice la proiecte militare secrete și, bineînţeles, armament, o afacere extrem de profitabilă pe piaţa neagră.

— Am terminat, domnule, spuse unul dintre oamenii săi într-o engleză cu un accent puternic.

Laurence îşi ridică ochii la el.

— Aţi curăţat zona?

— Da, domnule. Nu sunt amprente, n-a rămas nimic care să facă legătura cu noi. Privi apoi către corpul lui Gerbert. Cu excepţia lui.

— Luaţi-l cu voi. Vin și eu imediat.

— Da, domnule. Bărbatul propti cadavrul pe umărul său, apoi mai aruncă o privire prin încăpere înainte de a pleca.

Laurence dosi cu grijă discul într-unul dintre buzunarele interioare al jachetei. Soldaţii morţi fuseseră rearanjaţi în poziţiile iniţiale, ibricul de cafea reașezat la locul lui. Se îndreptă către masa pe care grămada de bani rămăsese neatinsă. Întoarse cărţile primului jucător cu ţeava pistolului, apoi pe ale celui de-al doilea. Mâna celui de-al treilea rămăsese întinsă de-a lungul mesei, într-o încercare eternă de a ajunge la bani. Laurence întoarse și cărţile lui. Ași și optari, mâna mortului.

— Ai câștigat, murmură, apoi se întoarse și părăsi încăperea la fel de silenţios precum intrase.

În seara aceea, Hugues Brinley bătu ușor la ușa biroului lui Laurence și așteptă. Ca mână dreaptă a lui Laurence și paznicul său personal, englezul solid cu ochii căprui și păr șaten deschis, arbora în permanenţă un zâmbet batjocoritor, utilizând un limbaj extrem de colorat pe care Laurence i-l trecea cu vederea datorită eficienţei de care dădea dovadă.

— Intră, se auzi din interior vocea calmă, cu o urma de accent, a lui Laurence.

Hugues deschise ușa și intră în camera spaţioasă. Pereţii erau din cărămidă, ferestrele acoperite cu draperii purpurii, un covor mare oriental în nuanţe sângerii de roșu

și purpuriu dominând încăperea modest mobilată.

Laurence era tolănit pe un fotoliu din piele neagră cu o carte în braţe, o mică veioză de birou fiind singura sursă de lumină din cameră. Privi înspre el şi-şi ridică o sprânceană întrebător.

— Rezultatele vânzării armelor, spuse Hugues în timp ce-i întindea hârtiile.

Laurence privi superficial cifrele și încuviinţă, apoi se întoarse la cartea sa.

— Nu prea te interesează banii, nu-i așa? comentă Hugues, incapabil să se abţină.

Laurence ridică indiferent din umeri.

— Nu în mod deosebit.

— Și cu toate astea, ceri mereu să vezi cifrele.

Laurence îşi ridică din nou ochii din carte, chibzuindu-și bine răspunsul.

— Banii sunt doar o modalitate de-a ţine scorul.

Dintr-odată, Hugues păru că nu se simte prea în largul lui. Când venea vorba despre bani, nepăsarea nu era o noţiune pe care mintea lui s-o poată accepta cu ușurinţă. Laurence era conștient de stânjeneala pe care i-o provocase.

— Asta-i tot, îl concedie, coborându-și din nou privirea asupra cărţii.

Ar trebui să împart oamenilor toată captura, se gândi în timp ce Hugues părăsea camera. Vechiul lui asociat era un bun indicator pentru felul în care gândea toată echipa. Dacă Hugues părea bulversat, atunci așa erau toţi. Fondurile din contul de investiţii erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea oricărui proiect nou, sau a unei eventuale urgenţe. *împart câştigul la zece… nouă.* Se încruntă. *Trebuie să recrutez pe cineva în locul lui Gerbert.*

Într-un final, renunţă la citit și puse deoparte cartea. Se ridică și se îndreptă către computer, cu gândul de-a analiza dosarele posibililor recruţi, însă se opri în mijlocul încăperii, privind absent la tabloul de pe perete. Clătină din cap. Nu-și putea permite să fie distras cu atâta

ușurinţă. Recrutarea mai putea aștepta.

Se concentră asupra tabloului puţin înclinat de pe perete. Se simţea atașat de el și asta în sine era un lucru tulburător. Ceva rezonase în interiorul lui când văzuse o reproducere a tabloului într-o carte despre artă. Nu era cine știe ce, doar un șir de călugări înaintând prin zăpadă, cu ruinele unei mănăstiri pe fundal și copaci uscaţi încadrând convoiul. Intensitatea atmosferei și claritatea suprafeţelor, caracteristice romanticilor germani, preîntâmpina cumva suprarealismul secolului douăzeci.

Remarcabila operă de artă fusese expusă în *Staatliche Museum* din Berlin și fusese, cel puţin teoretic, distrusă în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. A afirma că Laurence fusese încântat să o descopere printre bunurile unui fost competitor, ar fi fost o totală subapreciere a adevăratelor sale sentimente.

Se întoarse şi-şi continuă drumul către biroul său, unde începu să alcătuiască un dosar despre *le Commissaire General de la Police Federale.* Thibault Lennert urma să devină un bărbat extrem de nefericit, dar folositor. Laurence zâmbi cinic. Neobișnuit cum era *Monsieur* Lennert să muncească în mod efectiv, ideea de-a fi util avea probabil să-l debusoleze cel mai tare dintre cele două.

Laurence îşi stabilise cartierul general temporar la Bruxelles dintr-un motiv foarte bun; în calitate de sediu al Uniunii Europene și NATO, Bruxelles era un mega oraș european, supranumit și Capitala Europei. În realitate, nu era decât un Babilon la scară redusă, o metropolă internaţională constând dintr-un amalgam de limbi, culturi și tradiţii. Pe lângă variatele și impresionantele stiluri arhitecturale, Bruxelles găzduia peste optzeci de muzee, numeroase atracţii turistice, și o viaţă de noapte trepidantă cu mai multe cluburi și restaurante decât ar fi putut ţine cineva evidenţa, precum și cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Exact ultimul aspect îl atrăsese pe Laurence și pe grupul său de hoţi.

A doua zi dimineaţă, Thibault Lennert trecu grăbit pe

lângă asistenta sa.

— *Monsieur Le Commissaire.* îl strigă aceasta exact în momentul în care puse mâna pe clanţa uşii.

Se întoarse şi-o privi.

— Ce vrei? se răsti iritat. Sunt ocupat.

— Un domn se află aici pentru întâlnirea de dimineaţă. Vă aşteaptă în birou.

— Întâlnire? întrebă Thibault încruntându-se. Ce întâlnire? Nu-şi amintea de nicio întâlnire programată pentru dimineaţa aceea.

Megeve, Alpii Francezi în timp ce şoferul taxiului descărca bagajele şi schiurile lui Laurence, hamalul se grăbi să le care în recepţia hotelului. *Les Fermes de Marie,* iniţial o fermă în timpuri îndepărtate, devenise acum un hotel încântător aflat la o aruncătură de băţ de centrul oraşului Megeve. Cele opt cabane erau amenajate în apartamente luxoase individuale, spaţiul comun decorat în stil rustic, îmbinând obiecte vechi de artă cu o multitudine de draperii divers colorate. Pentru Laurence însă, cel mai convenabil aspect era faptul că hotelul se afla la numai cinci minute de versant.

— *Bien venue, Monsieur.* Camera obişnuită? îl întâmpină recepţionerul.

* – *Oui, merçi.*

— E mereu o plăcere să vă revăd, *Monsieur.* Aţi aflat, bănuiesc, că *Mademoiselle* Sybille se află şi ea aici?

Înainte ca Laurence să răspundă, o femeie se năpusti asupra lui. Buclele ei blonde îi acoperiră faţa, orbindu-l, în timp ce-l strivea într-o îmbrăţişare strânsă.

— Laurence!

O desprinse cu greu de el şi o îndepărtă puţin pentru a o privi.

— *Mon Dieu,* Sybille! Nu ştiam că eşti aici. Ce surpriză plăcută, spuse cu un zâmbet luminos precum razele soarelui printre nori întunecaţi de furtună.

— De ce nu mi-ai spus că vii? Cât poţi sta? Ai venit singur? Vino cu mine, spuse ea dintr-o suflare.

N-apucă să-i răspundă la nicio întrebare înainte de-a

se trezi târât către foaier. Pe deasupra capului ei, îi făcu semn hamalului să-i ducă bagajele în cameră. Intrară în bar și Sybille îl împinse într-unul dintre separeurile cele mai îndepărtate. Laurence flutură două degete în aer către barmanul care-i fixa cu o privire amuzată. Bărbatul începu să mixeze.

— Nu mi-am planificat venirea, stau pentru o săptămână și da, sunt singur, răspunse întrebărilor lui Sybille. E rândul tău.

— Am venit cu niște prieteni, tot pentru o săptămână. Sybille îşi aşează mâna pe obrazul lui. Of, Laurence, e atât de bine să te revăd… Chiar mi-ai lipsit. Am încercat să te sun pe numărul de Berlin, dar era deconectat. Mi-aș dori să nu mai fi atât de evaziv. Cum pot să dau de tine dacă am vreodată nevoie cu adevărat?

Laurence îi sărută mâna, apoi scoase un stilou din buzunar și scrise un număr pe un şerveţel.

— Poţi să mă găsești mereu la numărul ăsta. Dacă nu răspund, lasă un mesaj și te contactez imediat ce-l primesc. Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi, *mon coeur,* spuse, folosindu-i numele de alint.

Sybille rânji și luă şerveţelul.

Încă de când Laurence împlinise zece ani, bunicul lui obișnuise să-l lase la familia ei pe timpul verii. Astfel, ea devenise pseudosora lui mai mică. Pentru o fată de șapte ani, care abia descoperise ce invenţie grozavă sunt băieţii, fusese o adevărată corvoadă să se pomenească cu unul de zece ani pe cap. Așa că iniţial îl tratădă cu un dispreţ total. Dar el o luă ca pe o provocare, și Sybille practic îl adoptă până împlini vârsta de cincisprezece ani, timp în care Laurence îşi petrecu fiecare vară cu familia ei. Deveniră la fel de apropiaţi precum un frate şi-o soră. În timp ce ea îl numea afectuos *mon amour,* el o poreclise *mon coeur.*

Sybille simţise că i se frânge inima când aflase vestea despre moartea bunicului lui Laurence la puţin timp după ce el împlinise 18 ani. Răsfăţatul ei frate adoptiv fusese expediat la Bangkok pentru a locui cu tatăl său. Nu mai știură nimic unul de celălalt un timp îndelungat, până într-

o zi, când el reapăru la ușa casei ei din Istanbul. îl găsise în prag, privind-o fix cu ochii aceia inconfundabili.

— *Bon jour, mon coeur,* îi spusese cu nonșalanţă, de parcă s-ar fi despărţit cu o seară înainte.

Sybille îşi jurase să nu mai piardă legătura cu el niciodată.

Spre seară, Laurence o provocă pe Sybille la o întrecere pe un traseu de schi mai întortocheat. Se tachinară reciproc, fiecare din telescaunul său. Sybille încă mai vorbea când Laurence îşi luă avânt din vârful pantei. Întotdeauna luase competiţiile foarte în serios. Sybille pierdu cu o iritare graţioasă, dar îl împinse totuși într-un maldăr de zăpadă când ajunseră la baza versantului.

O zi foarte bună, considerabil mai bună decât seara, când îi făcu cunoștinţă cu prietenii ei și-l observă transformându-se treptat din prietenos în politicos. Se îndoia că vreuna dintre cunoștinţele ei observase schimbarea. Ei nu-l cunoșteau. Dar ea, da, și încă prea bine. Manierele lui erau prea distinse pentru a trata în mod glacial pe cineva prezentat de ea, dar cu toată căldura aparentă, putea la fel de bine să se transforme într-un ţurţure imens de gheaţă. Care era problema lui?

De îndată ce prinseră câteva minute singuri în afara grupului, el îi spuse pe un ton categoric:

— Sybille, toţi acești presupuși prieteni ai tăi nu sunt altceva decât niște gunoaie europene.

— Nu te văd timp șase luni lungi, și când reapari încep criticile, replică ea, dându-și ochii peste cap.

Laurence oftă.

— Știu cine sunt o parte din oamenii ăștia. Indică discret cu capul către un bărbat blond sprijinit de peretele din faţa lor. Heike e traficant de heroină. îi indică apoi o femeie cu părul blond mătăsos. Și Krista e implicată în jumătate din tranzacţiile cu droguri din Germania.

Sybille ridică din umeri.

— Sunt amuzanţi și mă distrez cu ei, nu fac afaceri. Relaxează-te, Laurence.

El însă o prinse de braţ și o scoase din încăpere. Pe

hol, o înghesui într-un perete și-i captură bărbia cu o mână, ridicându-i capul astfel încât lumina să i se reflecteze în ochi. îi analiză intens ochii, apoi îi trase mâneca puloverului în sus și-i controlă cu atenţie braţul.

— Nu folosești, concluzionă într-un târziu.

— Bineînţeles că nu, îl împinse ea deoparte. Cum îndrăznești să mă acuzi?

— Sybille, te rog. Ochii lui deveniră deodată foarte triști. Plai la mine în cameră. Trebuie să stăm puţin de vorbă.

Sybille îşi ridică bărbia sfidător.

— Vreau să-mi petrec seara cu prietenii mei.

— Sybille, insistă el, e vorba de ceva ce-ar trebui să afli… ceva ce-ar fi trebuit să-ţi fi spus de mult. Te rog.

Ea îi cedă rugăminţilor, știind că era împotriva firii lui Laurence să roage ceva pe cineva în loc să comande. îl iubea, dar știa prea bine că era un adevărat maniac în privinţa controlului. Fie că era vorba despre controlul de sine, ori al celor din jur. îl urmă în cameră și se așeză pe patul lui, urmărindu-l în timp ce se plimba agitat prin faţa ei.

Într-un final, se opri și se întoarse cu faţa la ea.

— Nu ţi-am spus niciodată unde-am fost și ce-am făcut înainte de reîntâlnirea noastră din Istanbul.

— Îmi amintesc că te-am întrebat și n-am primit niciun răspuns, replică ea sarcastic, deși inima începuse să îi bată cu putere. Ţi-am respectat intimitatea și n-am mai pus întrebări. De ce nu încerci și tu asta?

Laurence îi luă mâna în a lui, apoi îngenunche în faţa ei.

— Pentru că te iubesc, *mon coeur*.

— Naiba să te ia, spuse ea în timp ce alunecă pe covor, așezându-se lângă el.

Era imposibil să nu-și amintească de câte ori stătuseră așa în camera lui din casa de vacanţă a părinţilor ei, vorbind până târziu în noapte. Ea îi povestea despre întâlniri și suferinţe amoroase, iar el o asculta mai bine decât oricine altcineva. Servitorii credeau că aveau o

aventură amoroasă. Chiar și părinţii ei erau îngrijoraţi ocazional. Adevărul însă, era mult mai complicat decât atât, și în același timp mult mai simplu. Da, se iubeau, dar nu exista nicio scânteie erotică între ei. Niciodată nu existase.

— Bine, Laurence. Atunci spune-mi.

El închise ochii, incapabil să o privească în timp ce povestea.

— Am omorât pe cineva în Bangkok și tata a aranjat să merg la închisoare în Anglia. A fost mai bine decât în închisoarea din Bangkok, sunt sigur. Orice-ai face, Sybille, să nu cumva să ajungi în închisoare… Nici nu-ţi poţi închipui cum e. Scapă de gunoaiele astea de oameni, altfel s-ar putea să ajungi acolo.

— Dar nu fac absolut nimic rău.

— Nici nu trebuie să faci ceva, doar să te afli la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, în compania unor oameni nepotriviţi. Laurence deschise ochii, dar privirea îi era pierdută în trecut.

Sybille îi privi profilul, admirându-i trăsăturile frumoase, întrebându-se oare cât de multe avusese de suportat de la ceilalţi deţinuţi. Era superb, rafinat, inteligent. Probabil trăise un adevărat coșmar. Îşi strecură braţul pe sub al lui, sprijinindu-și capul pe umărul lui.

— Pe cine ai ucis?

— Pe cel mai bun prieten al meu.

Rămaseră în liniște o bună bucată de timp.

— Ai avut un motiv bun? întrebă ea într-un final.

— Așa am crezut atunci… pe de altă parte, eram destul de beat. Laurence îşi sprijini capul de al ei.

— Și acum cu ce te ocupi, Laurence?

— Crede-mă, nu vrei să știi.

Sybille simţi cum i se oprește respiraţia. Părinţii ei muriseră într-un accident de mașină cu câţiva ani în urmă, iar tatăl lui se sinucisese. Erau singuri pe lume, nu se mai aveau decât unul pe celălalt. Când lacrimile ei se prelinseră silenţios pe umărul lui, Laurence îi sărută fruntea.

— Nu, *mon coeur*. Te rog, nu plânge.
— Mi-e frică, suspină ea.
— De ce?
— Să nu te pierd și pe tine!
— N-o să mă pierzi, spuse el, mângâindu-i părul.
— Te ocupi cu ceva ilegal?
El nu răspunse.
— E periculos?
Nu primi un răspuns nici de data asta.
— O să scap de scursurile alea europene, promise ea.

Doncaster, Anglia

Hugues se rezemă de gard, admirându-și cu mândrie armăsarul splendid care galopa pe pistă. Opri cronometrul în momentul în care Lancelot aproape zbură peste linia de sosire, un zâmbet larg destinzându-i buzele.

— Mișto, al dracului de mișto! spuse, ridicând degetul mare către jocheu.

Viaţa era frumoasă, mai ales după ultima captură care-i permisese să achiziţioneze un grajd nou cu tot dichisul. Ciudată făptură, Laurence-Fără-Nume, cum îi spunea el. Cam ciudat să lucreze pentru cineva al cărui nume de familie nici măcar nu-l cunoștea, dar Laurence era un nenorocit secretos, prin ale cărui vene curgeau sloiuri de gheaţă. Avea totuși grijă de oamenii lui, asta trebuia s-o recunoască. Gândul îi zbură la Gerbert. La urma urmelor, nimeni nu era plătit să nu-și respecte ordinele, și oricum Gerbert nu se integrase niciodată cu adevărat în grupul lor.

Între lovituri, membrii echipei se întorceau cu toţii la vieţile lor obișnuite și nu luau niciodată legătura unul cu celălalt. Hugues nu-i contacta până nu-i ordona Laurence, iar Hugues îşi respecta mereu ordinele.

Privi peste umăr. Jocheul îl plimba pe Lancelot în cerc, ca să-l răcorească. Într-o bună zi, o să aibă o colecţie întreagă de cai de curse; și nu trebuia să știe nimeni de unde proveniseră banii pentru această extravaganţă.

Laurence îl ajutase să creeze un sistem impenetrabil de spălare a banilor. Băiat deștept, Laurence-Fără-Nume.

Părea să cunoască mecanismele oricărei activităţi ilegale.

Capitolul 2 Vânătorul și prada

Bruxelles, Belgia

În ciuda grijilor pe care și le făcea pentru Sybille, concediul fusese binevenit. Laurence era din nou stăpân pe sine și aproape accepta faptul că viaţa lui urma o cale care nu depinsese niciodată de alegerile lui. *N-au fost alegerile mele?* gândi aproape furios. *Nimeni nu m-a obligat să-l ucid pe Hoshino... alegerea a fost numai a mea!* în realitate, nu regreta cu adevărat că-și ucisese cel mai bun prieten; nici n-ar fi avut cum, din moment ce-l prinsese în pat cu iubita lui. În schimb, regretase mereu urmările faptei sale, iar pentru asta nu putea învinui pe nimeni altcineva. Însă conversaţia pe care o avusese cu Sybille și faptul că-i mărturisise tot adevărul, îl eliberase de o povară pe care o purtase în suflet ani întregi.

În acea seară, Laurence se postă la colţul străzii *Avenue des Artes,* urmărind cum ultimii angajaţi părăseau clădirea Ministerului Dezvoltării de peste drum. Paznicul de noapte era singurul care mai rămăsese. Își mai verifică o dată ceasul și traversă strada. Se strecură rapid pe aleea de lângă clădire, până ajunse la scara pliantă de incendiu. Se agăţă cu ușurinţă de prima treaptă și o trase în jos, apoi o escaladă rapid până la fereastra de la ultimul etaj. Inspectă pervazul cu grijă. Nu se vedea niciun fir care să ateste prezenţa vreunui sistem de securitate.

Strecură o fâșie îngustă de metal între geamul ferestrei și rama acesteia și forţă încuietoarea. Apoi așteptă… nimic, niciun sunet. Deschise cu grijă fereastra și intră în încăpere. Cu ajutorul unei lanterne micuţe, verifică toate cele patru laturi ale ferestrei, constatând cu satisfacţie că nu declanșase nicio alarmă, apoi îşi îndreptă atenţia către computer. După o analiză minuţioasă a hard-ului și a discurilor aflate într-unul din sertarele biroului, constată că descoperise o parte din informaţiile pe care le dorea, dar nu suficiente. La naiba! îşi verifică ceasul, apoi închise computerul și se ascunse sub birou.

Foarte curând după aceea, se auziră pași pe hol. Ușa

se deschise și paznicul de noapte plimbă fascicolul unei lanterne prin cameră. Nimic nu părea nelalocul lui. Bărbatul închise ușa și se îndepărtă. Laurence îl auzi oprindu-se și repetând procedura în biroul vecin. După ce trecu suficient de mult timp pentru a fi sigur că paznicul se afla deja la un alt etaj, Laurence ieși de sub birou și privi în jur. Un perete întreg era burdușit cu fișete. *Dosare. Foarte drăguţ!* Avea să dureze o veșnicie. Îşi verifică din nou ceasul. *Înţi naibii treaba și gata!*

Nu se grăbi. Dacă rezolva bine treaba de prima dată, nu mai trebuia să revină. Într-un final, găsi planurile noii clădiri a ministerului. Scoase foile și le șeză pe birou, fotografiindu-le cu o cameră miniaturală. Când termină, așeză toate lucrurile la locul lor și mai analiză o dată biroul, asigurându-se că n-a lăsat nicio urmă. Fără niciun zgomot, părăsi încăperea tot prin fereastra pe unde intrase.

Cu ajutorul informaţiilor furate, avea să cureţe cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Deși nu-i plăcea în mod deosebit să furnizeze armament ticăloșilor lumii, genul acesta de afacere plătea facturile și oamenii. Planurile includeau schiţa completă a noii clădiri a ministerului, iar asta avea să-i fie la îndemână în mod sigur. Nu trebuia decât să aibă răbdare. Neglijenţa paznicilor Ministerului Dezvoltării din Bruxelles oferise celui mai bun hoţ din Europa toate planurile clădirii ministerului, clădire aflată încă în stadiul de construcţie. Venise momentul să-și cheme la apel trupele.

În timp ce se apropia de clădirea unde se afla biroul lui însă, o senzaţie de pericol iminent făcu să i se ridice firele de păr de pe ceafă. Vânător înnăscut, Laurence simţea instinctiv când se transforma în vânat. Disconfortul îi spori pe măsură ce se apropie de clădire, devenind la fel de nervos ca un animal încolţit. Nu-și încetini mersul, trecând de intrarea în clădire, și o coti la stânga.

Paranoia făcea parte din viaţa lui, se gândi în timp ce-și continuă drumul. Oare era cu adevărat filat? Luă tramvaiul și traversă orașul, având grijă sa schimbe des

mijloacele de transport. Ajunse într-un final la apartamentul său, urmând o rută ocolitoare, dar urmări clădirea o bună bucată de timp înainte de a se simţi suficient de confortabil pentru a intra în ea.

Puse Concertele Brandenburgice ale lui Bach la CD player și începu să se învârtă prin cameră ca un leu în cușcă. Precizia matematică a lui Bach îl ajuta mereu să se concentreze. Cine-l urmărea? Cum? De ce? Parcurse sistematic fiecare variantă plauzibilă, toate argumentele logice ducându-l cu gândul la *Monsieur le Conimissaire General,* Thibault Lennert, care avea atât mijloacele, ca șef al poliţiei, cât mai ales motivele, considerând informaţiile compromiţătoare cu care-l șantaja Laurence.

Puse într-o servietă câteva pașapoarte pe diverse nume, apoi părăsi apartamentul. Deși era destul de târziu, Denise Leville, secretara lui Lennert, o femeie tânără cu păr scurt brunet și ochii mai întunecaţi decât noaptea, încă mai era la serviciu și, ţinând cont de zâmbetul pe care îl afișa, încă îl mai ţinea minte de la ultima întâlnire. Laurence îi sărută mâna, buzele lui întârziind pe pielea ei puţin mai mult timp decât ar fi fost necesar.

— Ai zis că n-ai să revii prea curând, spuse ea roșind.

— M-am înșelat. *Monsieur le Commissaire* e aici?

— Da.

— Singur?

— Da.

— Perfect. Am o surpriză minunată pentru el. Se aplecă și îi atinse buzele cu degetul lui arătător. Sșșșșș…

Secretara zâmbi, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta către ușa biroului.

Lennert îşi ridică privirea și se albi instantaneu la faţă când îl văzu.

— Tu! se ridică în picioare agitat. Dar ești…

— Mort?

Lennert se prăbuși la loc pe scaun când Laurence îşi îndreptă pistolul cu amortizor către inima lui.

— Cine și de ce? îl chestionă cu răceală.

— Eu… n-nu știu prea multe, se bâlbâi Lennert. Le-

am dat doar câteva informaţii.

— Cine? insistă Laurence.

— O organizaţie foarte secretă… le-ai atras atenţia.

— Ce vor?

Lennert începu să clatine din cap cu ochii fixaţi pe ţeava pistolului.

— Nu știu, ţi-o jur!

— Mulţumesc, spuse Laurence și îl împușcă în inimă, în drum spre ieșire, se opri în dreptul secretarei.

— *Monsieur le Comniissaire* nu vrea să mai fie deranjat pentru restul serii. M-a rugat să-ţi transmit că poţi pleca acasă.

— Sigur. Secretara zâmbi și-i întinse mâna cu un aer expectativ.

Galant, ca de obicei, Laurence îi sărută mâna și o ajută să-și îmbrace jacheta. Părăsiră clădirea împreună.

Nu-și mai putea permite să mai treacă pe la birou, trebuia să presupună că era deja compromis. Hugues putea să aștepte telefonul lui. Avea să-l sune imediat ce-și stabilea un nou sediu sigur. Era timpul să se mute. *Nu te lega niciodată de nimic,* se apostrofă când simţi o strângere de inimă la gândul tabloului lui preferat, pe care acum trebuia să-l lase în urmă. N-ar fi trebuit să se atașeze atât de mult de el. Nu spera decât să fie recunoscut și apoi expus într-un muzeu.

Nu-și făcuse prieteni adevăraţi în Bruxelles, iar femeile cu care ieșea nu erau mai mult decât niște întâlniri ocazionale care așteptau, dar nu sperau, să fie sunate. Nimănui nu avea să-i fie dor de el, nimănui nu avea să-i pese. Putea să dispară pur și simplu în umbrele nopţii.

Basel, Graniţa Germano-Elveţiană

Spectrul îngust al unei luni palide abia dacă se oglindea în întunecimea apelor fluviului Rin. Patru camioane încărcate până la refuz cu armament așteptau parcate unul lângă celălalt, cu ușile din spate larg deschise precum gurile unor monștri.

Laurence se plimba în sus și-n jos de-a lungul drumului, uitându-se periodic la cadranul luminat al

ceasului său. Clienţii germani erau în întârziere. Tocmai când se pregătea să le semnalizeze oamenilor săi că anulau livrarea, auzi în depărtare zgomot de motoare.

— Împrăștiaţi-vă! le ordonă în schimb.

Laurence sări peste șanţul de la marginea drumului și alergă către spaţiul deschis al câmpului. În spatele lui camioanele începură să se împrăștie, cu ușile din spate încă deschise. Un camion o luă spre est, unul spre vest, unul către nord, și altul către sud. Motoarele vehiculelor care se apropiau începură să se audă din ce în ce mai tare.

Un elicopter se ivi deasupra exact în momentul în care Laurence ajunsese în dreptul copacilor de la marginea câmpului. Un reflector foarte puternic prinse viaţă dintr-odată, măturând spaţiul câmpului pustiu, apoi al drumului, într-o căutare frenetică. Fasciculul de lumină reperă camionul care se îndrepta spre est și elicopterul vira brusc în direcţia prăzii.

Laurence ieși din ascunzișul oferit de copaci, îşi scoase pistolul Beretta și ţinti. Era practic imposibil să doboare un elicopter cu un simplu pistol, dar măcar putea încerca să stingă reflectorul acela iritant. Trase o singură dată. Reflectorul se stinse aproape instantaneu. Continuă să tragă, gloanţele nimerind cabina elicopterului și motorul. Elicopterul se smuci și se cutremură, înclinându-și botul precum o pasăre rănită.

Șocat, Laurence se aruncă la pământ exact în momentul primei exploziei. Cerul se ilumină într-o furie de flăcări. Urmară alte două explozii. Laurence le numără, încă nevenindu-i să creadă. Explozia rezervorului cu combustibil o declanșă pe cea a muniţiei de la bord. Gloanţele încărcătoarelor de rezervă explodară în toate direcţiile, împroșcând spaţiul din jurul lui, aproape nimerindu-l. O plantă cu frunze mari se dezintegră foarte aproape de faţa lui. Într-un final, gloanţele se epuizară.

Laurence se ridică în picioare și îşi scutură praful de pe haine. Îşi puse pistolul la loc în toc, apoi îşi șterse meticulos faţa cu o batistă albă.

Camioanele se întoarseră și parcară din nou în

același loc. Oamenii lui se îmbulziră la marginea drumului, privind stupefiaţi rămășiţele elicopterului. Laurence sări din nou șanţul și se apropie de ei, curat și aranjat precum un fotomodel dintr-o reclamă.

Hugues îi ieși în întâmpinare.

— Pe legea mea! N-am mai văzut pe nimeni să doboare un elicopter cu un pistol. Ești dat naibii, Laurence. Cu adevărat incredibil!

Bărbaţii din spatele lui aprobară, murmurând șocaţi. Laurence le ignoră comentariile, ridicând nepăsător din umeri, cu ochii pe farurile ce apăruseră în depărtare. împărţi câteva ordine concise oamenilor, readucându-i la realitate.

Când camioanele pe care le așteptau ajunseră în sfârșit la locul întâlnirii, transferul mărfii se petrecu în numai câteva minute, armele și muniţia ajungând în posesia clienţilor germani. Tranzacţia se desfășură cu o precizie aproape matematică, în scurt timp camioanele îndreptându-se fiecare către destinaţia sa. Drumul redeveni întunecat și pustiu. Dacă n-ar fi rămas scheletul elicopterului încă fumegând mocnit, evenimentele acelei seri ar fi putut părea o iluzie.

Geneva, Elveţia

Dimineaţa următoare îl găsi pe Laurence în noul său birou din Geneva, analizând întâmplările din seara precedentă. Echipajul german nu respectase ora întâlnirii și asta trebuia penalizat. Cât despre elicopter… de unde naiba apăruse? Și cine îl trimisese? Hugues se putea ocupa singur de clientul german, dar misterul elicopterului trebuia să-l rezolve personal.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă.

— Intră, răspunse Laurence gânditor.

Hugues intră în cameră cu hârtiile tranzacţiei. I le înmână și așteptă.

— Ia loc, îi spuse Laurence, ridicându-și privirea.

Hugues privi în jurul lui și se așeză pe canapea. Un alt covor oriental domina biroul, de această dată în tonuri intense de cobalt. Încăperea părea și mai modest mobilată

faţă de fostul birou, tabloul de pe perete lipsind cu desăvârșire.

Laurence termină de analizat cifrele tranzacţiei și puse hârtiile pe birou.

— Ai discutat cu germanii? îl întrebă pe Hugues.

— Naiba să-i ia de nenorociţi, normal c-am discutat!

— Presupun că și-au înţeles greșeala? întrebă Laurence, abţinându-se cu greu să nu zâmbească.

— Am avut eu grijă de asta!

— Perfect, nu vreau să se mai repete așa ceva. Cum se mai prezintă Lancelot? schimbă Laurence subiectul.

Ochii lui Hugues se luminară instantaneu, mândria părând să i se reverse prin toţi porii.

— E cea mai tare bucată de armăsar de pe pistă!

— Când ai de gând să-l înscrii într-o cursă?

— Am o mică problemă cu comisia derbiurilor, răspunse Hugues încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am depus încă cererea… să zicem că n-am cel mai curat dosar din lume. t) acă se află, sigur nu mai pot să-l înscriu.

— Atunci nu-i lăsa să afle.

— Ăștia sunt niște nenorociţi băgăcioși!

— Mă ocup eu de asta. Ar fi mare păcat să nu-l înscrii, spuse Laurence zâmbind.

— Poţi face asta pentru mine? îţi rămân dator pe vecie, Laurence!

— N-ar trebui să fie o problemă. Te anunţ când se rezolvă, rosti ultimele cuvinte atât ca o promisiune, cât și ca o concediere.

În timp ce Hugues părăsea camera, Laurence observă cu mulţumire pe faţa lui cel mai luminos zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Nu trebuia decât să dea câteva telefoane pentru a rezolva situaţia; deţinea suficiente informaţii compromiţ-şbare despre persoanele potrivite din locurile potrivite în Anglia, așa încât putea face să dispară chiar mai multe caziere dacă era nevoie.

După jumătate de oră, când termină de vorbit la

telefon, cu excepţia a doua amenzi neachitate pentru automobilul personal, poliţia habar nu avea că Hugues există. Dacă i-ar fi curăţat de tot dosarul, ar fi părut prea cusut cu aţă albă.

Iar acum trebuia să se ocupe de elicopterul doborât. Scurgerea de informaţii nu putea proveni decât din Germania, ori Elveţia. Laurence dădu în minte cu banul. Germania. Ridică receptorul și îşi rezervă biletele de avion.

Berlin, Germania

Branderburg Bierskeller, o berărie situată în apropierea Porţii Branderburg cu deschidere spre râul Spree, beneficia de priveliștea spectaculoasă a Reichstag, sau Bundestag, clădirea cu acoperiș de cristal devenită emblemă a Republicii Germane unificate în care au loc reuniunile Parlamentului german. Laurence însă, nu se afla la o masă lângă fereastră, sorbind una dintre berile locale, pentru a admira priveliștea. Nu putea nicicum să fie catalogat drept un simplu turist, chiar dacă studia faimoasa clădire cu coada ochiului. Aproape reușea să distingă conul de oglinzi situat în centrul acoperișului. Ridică halba la buze și luă o înghiţitură sănătoasă, apoi aruncă o privire la ceas și îşi întoarse ochii către intrare. Persoana de contact intră în bar, punctual precum un ceas elveţian, și privi în jur.

Aparent satisfăcut de atmosfera relaxată, se îndreptă către masa lui Laurence și luă loc. Völker Sigmund era un bărbat mărunţel de aproximativ cincizeci de ani, cu ochi albaștri înfundaţi în orbite și o barbă gri neîngrijită. În calitate de analist în cadrul biroului cancelarului federal, Völker Sigmund era una dintre cele mai prolifice surse ale lui Laurence.

— *Guten Tag,* Laurence, salută el zâmbind. *Wie sind sie?*

— Sunt bine, mersi, răspunse rapid Laurence în engleză, înainte ca Völker să-i zgârie timpanul cu accentul său de berlinez nativ, sau mai rău, înainte de-a avea proasta inspiraţie să-și exerseze franceza cu un accent cel puţin la fel de traumatizant pentru urechi. Am nevoie de

câteva informaţii.

— Ce fel de informaţii? întrebă Völker, făcându-i chelneriţei semn să-i aducă o bere locală.

— Una dintre tranzacţiile mele a fost compromisă acum două seri. A fost implicat și un elicopter. Vreau să știu cine l-a trimis.

Völker se încruntă.

— Elicopter? Habar nu am.

Chelneriţa aduse berea comandată. Bărbaţii rămaseră tăcuţi până când tânăra se îndepărtă.

— Nu-mi prea place ce aud, reluă Völker. În mod normal, ar fetebuit să știu ceva despre asta. Ce fel de elicopter?

Laurence îi oferi o descriere completă, incluzând presupusul model și producător.

— Ești sigur? Nu e un model folosit de guvernul german, sau de forţele noastre de ordine.

— Sunt foarte sigur.

Völker mai sorbi o înghiţitură din berea lui.

— Poate erau de la Interpol, deși nu cred că le-au fost deja livrate noile elicoptere. O să verific.

— Așa să faci.

— Și spui că s-a întâmplat la graniţa cu Elveţia?

— Da. De ce?

— E ceva foarte dubios la mijloc. Azi dimineaţă am găsit pe birou un raport despre o companie de chimicale care blocase zona aceea din cauza unor scurgeri accidentale de substanţe chimice. Un comentariu al poliţiei locale ne informa că s-au găsit urmele a ceva ce arsese când s-a redeschis circulaţia în zonă, dar nicio urmă de chimicale.

— Elicopterul s-a prăbușit și-a ars.

— Asta cum s-a întâmplat?

— L-am doborât eu.

— Cu ce? Tu nu prea obișnuiești să folosești armament greu.

Völker optă să nu-și aducă aminte excepţiile. Laurence nu făcea parte din lumea politică și nici nu era

implicat în activităţi teroriste, iar asta îi permitea lui Völker o conştiinţă cât de cât împăcată. Oricine avea dreptul să-și câştige cumva existenţa, iar protecţia pe care i-o oferea Laurence îi asigura o existenţă extrem de îndestulată.

— Cu pistolul, răspunse Laurence ridicând nonșalant din umeri.

Sprâncenele lui Völker se arcuiră în timp ce fluiera ușor a admiraţie. Când îşi terminară berile, Laurence lăsă câteva bancnote pe masă și părăsiră barul.

— Verifică și ţine-mă la curent, cuvintele lui Laurence sunară mai mult a comandă decât a rugăminte.

— Evident. Cineva acţionează pe teritoriul meu și asta nu-mi place deloc! Cum pot da de tine? Numărul din Berlin mai e valabil?

— *L a. auf wiedersehen.*

— *auf wiedersehen,* Laurence.

Dură o săptămână întreagă până când Völker îl contactă din nou, iar mesajul pe care i-l lăsă era scurt și cuprinzător:

— Trebuie să ne întâlnim cât mai curând.

Laurence oftă. Nu unde, când, sau de ce. Ridică telefonul pentru a stabili o întâlnire, apoi se gândi la o variantă mai bună.

Locuinţa lui Völker se afla în cartierul Friedrichshain, adiacent cartierului Prenzlauer Berg și foarte aproape de Volkspark Friedrichshain, un parc destul de măricel și cunoscut, mai ales datorită dealului înţesat de copaci din centrul lui. În seara aceea, Laurence se plimba agale prin apropierea lui. Îşi alese un loc și se ascunse în tufișuri. Pentru mai multă siguranţă, elimină becul care lumina aleea cu ajutorul unui pistolul cu amortizor. Apoi așteptă.

Câteva minute mai târziu, Völker îşi făcu apariţia, plimbându-și căţelul prin parc. Laurence așteptă în tăcere să-l depășească, cercetând zona pentru a depista posibilii urmăritori. O femeie scundă și corpolentă plimba un bulldog din direcţia opusă, îndreptându-se spre ieșire. Nimeni altcineva. Völker se întoarse, părând parcă mai

grăbit decât la venire. Când ajunse în zona întunecată, Laurence se materializă din tufișuri.

— *Guten Abend,* Völker.

Völker tresări violent, în timp ce câinele începu să latre.

— Fă-l să tacă! șuieră Laurence.

— Ne-ai speriat, spuse Völker pe un ton de reproș, luând în braţe ghemotocul alb de blană.

Câinele încetă să mai latre, însă continuă să mârâie înfundat.

— Ce vești ai pentru mine?

Völker privi în stânga și-n dreapta, în mod vizibil speriat de ceva mai mult decât de apariţia neașteptată a lui Laurence.

— N-ai fost urmărit, îl asigură Laurence.

— Nimic considerabil, şopti Völker.

— Atunci ce-a fost cu mesajul urgent?

— Se zvonesc tot felul de lucruri ciudate…

— Despre?

— O organizaţie… foarte puternică și extrem de secretă, răspunse Völker, vocea tremurându-i ușor.

— Și?

— Și se pare că le-ai atras atenţia.

La naiba! Era deja a doua oară când auzea asta.

— Am un turnător, spuse Laurence mai mult pentru el.

— Dacă așa este, atunci eu unul nu l-am descoperit. Și apoi un turnător ar fi apelat la unul dintre grupurile care lucrează pentru noi.

— Atunci cum au aflat de mine?

— Au ei metodele lor. Völker strânse mai aproape de el ghemul de blană și se grăbi să spună tot ce aflase. Se presupune că e vorba despre o organizaţie antiteroristă multinaţională, poate ochiul secret al Uniunii Europene. Nimeni nu știe cui îi raportează, nimeni n-are măcar o dovadă palpabilă că există.

— Eu nu sunt terrorist.

— Vânzarea de armament le-ar fi putut atrage atenţia

la fel de eficient.

— Organizaţia asta secretă… face parte din Interpol?

— Nu, asta pot afirma cu siguranţă! răspunse Völker cu convingere. Sunt cu mult peste Interpol.

— De ce nu poţi afla mai multe? Ai acces la toate contactele potrivite.

— Dacă există cu adevărat, sunt foarte secretoși și tuturor le e frică să vorbească despre ei. Völker privi din nou împrejur şi-şi coborî vocea până deveni o șoaptă. Acum ceva timp, guvernul Belgiei și Austriei au sugerat crearea unui serviciu de inteligenţă al Uniunii Europene după modelul CIA. Ca de obicei, miniștrii de interne ai celor mai puternice cinci ţări din Europa nu s-au putut pune de acord cum să împartă informaţiile cu celelalte state membre. Din câte știu, propunerea a murit în stadiul ăsta.

— O agenţie superioară forţelor de ordine?

— Mai rău. Nu sunt chiar forţe de ordine și nici nu acţionează constrânși de legi sau reguli. Cel puţin asta se spune, concluzionă Völker.

— Asta e tot?

— *L a.*

— Absolut tot?

— *L n.* Völker ezită un moment, apoi adaugă: Ar mai fi un nume.

— Care?

— SATT. Cu asta Völker încheie discuţia și plecă în grabă, încă strângând la piept ghemotocul alb de blană.

Razele lunii îi luminară lui Laurence drumul înapoi până la mașină. O organizaţie omniprezentă, atotcunoscătoare și ultrasecretă. Sigur că da. Și apoi mai existau și Moș Crăciun, Zâna Măseluță și Omul Negru. Se încruntă. Pe de altă parte, ceva era clar în neregulă. Și dacă o organizaţie super secretă denumită SATT exista cu adevărat, atunci îi călcase cu siguranţă pe bătături prin distrugerea elicopterului.

Se impuneau câteva decizii de urgenţă: destrămarea temporară a grupu1 ii, oprirea activităţii până afla mai

multe despre presupusa organizaţie, apelarea la toate contactele disponibile. Trebuia să afle cât mai repede dacă Omul Negru îl pândea cu adevărat din umbră. îl contactă pe Hugues și-i dădu dispoziţiile necesare. În cel mult o oră după aceea, întregul grup de hoţi al lui Laurence dispăru cu desăvârșire de pe faţa pământului.

Laurence se relaxă. Berlin, focarul comunităţii agenţiilor de inteligenţă. Absolut orice fel de informaţie despre absolut oricine era de vânzare pe undeva prin Berlin, cu condiţia să știi unde să cauţi. Așa că Laurence plecă la cumpărături.

Stemradio Klub, așezat strategic în Marcusplatz, una dintre cele mai aglomerate intersecţii ale orașului, avea exteriorul acoperit cu neoane care se aprindeau alternativ, creând senzaţia unei îmbulziri de comete. Fost centru al Berlinului de Est, intersecţia era un fel de expoziţie a arhitecturii socialiste. Rezultatul era o reuniune de clădiri anoste și un turn de televiziune imens, cunoscut sub numele de Fernsehturm, una dintre cele mai mari structuri din Europa.

După ce se asigură că nu fusese urmărit, Laurence intră în club. Ochii i se adaptară rapid cu semiîntunericul localului, însă auzul lui nu reuși să se adapteze muzicii house asurzitoare. Privi masa convulsivă de oameni de pe ringul de dans, apoi studie zonele de circulaţie aglomerate de pe laterale. Dacă se afla acolo, persoana pe care o căuta n-avea să fie ușor de găsit. Pe o pasarelă îndepărtată, o zdrahoană de femeie cam la un metru optzeci, cu o claie de păr de un roșu foarte aprins, înfoiat și creţ, se unduia și sărea pe ritmurile muzicii. Era îmbrăcată cu pantaloni strâmţi cu imprimeu leopard, pantofi cu toc cui asortaţi, un top cu paiete aurii și o mică gentuţă bătută în mărgele prinsă în dreptul taliei. Bingo!

Laurence nu-și reţinu o grimasă când îşi făcu loc prin mulţime.

— Helga! o strigă.

Ea întoarse capul și chicoti pe un ton piţigăiat.

— Laurence! Pe unde-ai umblat, *liebe?* Nu te-am mai

văzut de-un car de ani!

— Am putea sta de vorbă undeva?

— Ce-ai spune să mergem la mine acasă, *liebe?* zâmbi ea sugestiv.

— Ce-ai spune despre un loc liniștit, dar public? îi sugeră Laurence zâmbind la rândul său.

— Of, *liebe,* îmi frângi inima când mă refuzi mereu.

Deodată tresări, apoi se întoarse brusc și-i aplică bărbatului din spatele ei un croșeu în bărbie. Tonul grav de bariton cu care îi vorbi individului – care se dezechilibrase în urma loviturii, căzând pe spate – aproape îl șocă pe Laurence:

— Ai grijă pe cine ciupești, cretinule! Se întoarse spre Laurence și îşi reluă tonul dulceag, feminin. Camera din spate. Urmează-mă!

Camera în care îl conduse era înţesată cu fum, și nu numai fum de ţigară. Laurence se așteptase la asta, așa că trăsese în piept o gură de aer zdravănă înainte de a intra. Nu-l ajută prea mult timp; aerul mai era îmbibat și cu mirosul inconfundabil de alcool și transpiraţie. Helga îl conduse către o masă micuţă și scoase o punguţă de plastic și o linguriţă de argint din poșeta cu mărgele.

— Eu personal nu mă ating niciodată de porcăria asta… îţi ia minţile, explică ea, de data asta cu adevărata ei voce baritonală. Dar ţine traficanţii la distanţă. Deci, cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie de informaţii de la toate sursele de care dispui.

— Despre?

— SATT.

— Nu vrei să te bagi în asta, *liebe.* Crede-mă, spuse ea clătinând din cap.

— Ai auzit de ei?

— Nu prea multe, recunoscu ea. Dar suficient cât să mă sperie.

— Află tot ce poţi.

— O să coste destul de mult.

— Mă așteptam la asta.

Helga îl analiză cu o privire suspicioasă.

— Ți s-a înfundat, *liebe?*

— Încă nu. Și am de gând să mă menţin în ipostaza asta.

— Dacă aflu ceva te sun la numărul din Berlin?

— Da, spuse el, ridicându-se și făcând doi pași spre ieșirea din încăpere.

— Nu-mi faci niciodată vizite de curtoazie! strigă ea după el cu vocea de soprană.

— E întotdeauna o plăcere să fac afaceri cu tine, Helga, îi răspunse el peste umăr.

Din fericire, restul ședерii în Berlin fu mai puţin exotic, dar complet neproductiv. Helga îl contactă cinci zile mai târziu. Ca întotdeauna, informaţiile erau valoroase și concise: SATT, pe numele întreg Agenţia Uniunii Europene pentru Tactici Speciale Anti-Teroriste, exista, era o organizaţie a naibii de periculoasă și îi voia cu tot dinadinsul pielea pe băţ. Aveau un turnător infiltrat în grupul lui. Helga urma să-i afle numele în două zile, dar mai pretindea bani pentru a livra informaţia. Laurence îi transferă banii solicitaţi, fără comentarii suplimentare. În timp ce aștepta, schimbă două hoteluri și evită să facă orice ar fi atras o atenţie nedorită.

Peste două zile, informatoarea lui îi mai lăsă un mesaj. Numele spionului era Eric. Acum însă, Helga se panicase total și pretindea c-ar avea nevoie de o nouă identitate ca să poată trăi liniștită. Restul informaţiilor despre SATT urma să i le transmită după ce intra în posesia noii identităţi. Laurence fu de acord cu cererea ei, deși nu şi-o putea imagina trăind liniștită într-un con de umbră, sub o altă identitate. Dădu telefoanele necesare și Helga deveni Helmut, a cărui nouă identitate îl aștepta în Maroc.

Laurence începu să se simtă tot mai neliniștit. Întreaga lui viaţă se destrăma de la o clipă la alta. Drumuri lăturalnice murdare, elicoptere în flăcări, cluburi de noapte cu travestiţi… Și acum SATT. Erau prea multe chiar și pentru el. Avea nevoie s-o revadă pe Sybille. Avea nevoie

să se simtă din nou curat.

Capitolul 3
O altă faţă a întunericului

Istanbul, Turcia

Laurence ajunse la reședinţa din Istanbul înaintea prânzului. Îşi lăsă jacheta în grija majordomului și intră în salon. Un cuplu abia trecut de patruzeci de ani stătea pe una dintre canapele, cu spatele către el. Sybille era așezată în faţa lor, afișând un aer ușor rătăcit. Laurence intui imediat că se chinuia din răsputeri să pară interesată de discuţie. Oricine ar fi cunoscut-o la fel de bine ca el, ar fi putut vedea că zâmbetul afișat era cel mult politicos. Când îl reperă cu privirea, faţa i se lumină și zâmbetul îi deveni real. Se ridică de pe canapea, Laurence reușind s-o prindă în braţe exact în momentul în care i se aruncă de gât.

— Ajută-mă, să scap de oamenii ăștia plictisitori, îi şopti la ureche. Contele și contesa Dallier sunt aici de dimineaţă. El nu știe să vorbească decât despre arborele genealogic, și crede-mă, vorbește întruna, iar ea nu vorbește deloc. Ce bine-mi pare să te revăd, Laurence! spuse cu voce tare, sărutându-l pe obraji. Poţi să rămâi mai mult timp?

— Sigur că da, îi răspunse Laurence atât întrebării rostite cu voce tare, cât și celei secrete. Se întoarse apoi zâmbind către cuplu. *Bonjour,* Laurence Fournier. După o scurtă strângere de mâini, se așeză pe scaunul aflat lângă canapea.

Laurence începu să vorbească și nu se mai opri. Jumătate de oră mai târziu, tocmai începea să explice fluctuaţiile ratei de schimb dintre coroana suedeză și rupia pakistaneză, când contele Dallier îşi reaminti brusc că trebuie neapărat să ajungă la o întâlnire de afaceri extrem de urgentă.

— Cât de rău îmi pare să aud asta, spuse Laurence dezamăgit. Mi se întâmplă foarte rar să întâlnesc o persoană care să mă asculte cu adevărat!

— Ești un adevărat cunoscător, răspunse tulburat

contele Dallier. Sunt sigur că ne-ai explicat totul cât se poate de detaliat.

— Aș putea continua așa zile întregi… spuse Laurence pe un ton extrem de serios.

Contele Dallier se albi la faţă și se grăbi să plece înainte de-a deveni victima unei noi discuţii interminabile.

— Nu mai scot un cuvânt tot restul zilei, îi şopti Laurence lui Sybille pe treptele de la intrare în timp ce le făcea cu mâna.

— N-am nimic împotrivă, îi răspunse Sybille printre dinţi. Încă puţin și-i reţineam pe ei ca să pot scăpa de tine. Habar n-aveam că știi atât de multe despre ratele de schimb.

— Nu știu. Am inventat totul.

I

Petrecură o săptămână întreagă huzurind, fără să facă mai nimic. Soarele fierbinte încălzea golful Bosfor înspre Marea Neagră, în timp ce valurile legănau barca cu vele a lui Sybille.

— În momente ca astea, nu mi se mai pare atât de plictisitoare viaţa parazitului de bani gata, spuse Laurence căscând.

Sybille îl atinse ușor pe umăr cu un tub de cremă pentru protecţie solară, îi aplică loţiunea pe spate, apoi rămase cu privirea pierdută în golf. Sybille îşi așează capul pe umărul lui.

— Da, dar numai când ai o companie adecvată, completă ultima lui idee.

— Sper că nu ţi s-a făcut dor de vechii tăi prieteni, comentă Laurence, privind în jos către ea.

— Nu. Ai avut dreptate în privinţa lor. Întoarse capul și-l studie cu atenţie. Și tu? Ești fericit? îţi place munca ta?

Laurence rămase tăcut pentru o bună bucată de timp.

— N-aș spune că *a place* e cuvântul potrivit. Pur și simplu sunt bun la ceea ce fac.

— Sunt convinsă de asta!

Sybille nu-l mai întrebă nimic altceva, dar el

înţelesese deja adevărata întrebare. îi oferea vreo satisfacţie, vreo mulţumire sufletească? îi oferea vreun sens vieţii lui? Nu exista decât un singur răspuns, iar ea îl cunoștea suficient de bine pentru a-l înţelege.

Sunetul telefonului întrerupse pacea efemeră a momentului. Laurence se ridică și păși desculţ până în celălalt capăt al punţii. Un apel automat îl înștiinţa că avea un nou mesaj pe numărul de Berlin. Helmut îi lăsase un număr din Maroc. îl apelă imediat.

— Aţi SLinat la Berea Rece şi Puicuţele Fierbinţi ale lui Helmut, răsună în telefon vocea baritonală.

— Helmut? întrebă uimit Laurence.

— Chiar el.

— Laurence la telefon.

— Oh, *liebe.* Ce mai faci?

— Poţi vorbi?

— Așteaptă puţin, spuse Helmut, apoi îl auzi schimbând câteva cuvinte cu cineva. Ok, e-n regulă acum, continuă după câteva secunde.

— Se pare că te-ai acomodat foarte bine cu noua ta viaţă. Mai ai vreo informaţie nouă?

— Cum ar fi structura organizatorică a secretului SATT? Sediul central la Londra, cu filiale în principalele capitale ale Europei. Dar cei mai interesanţi sunt angajaţii multinaţionali și în mod official inexistenţi. Tehnologie avansată și a naibii de înfricoșătoare.

— Ești sigur că m-au găsit prin Eric?

— Da. Unul dintre oamenii tăi a vorbit puţintel cam mult. SATT l-a pus sub urmărire, apoi l-au infiltrat pe Eric.

— Cât de multe știu? întrebă Laurence, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Tot ce știe Eric.

— Mersi, Helmut. Se ocupă cineva de contactele tale din Berlin?

— I-am vândut clubul lui lise. Face tot posibilul să obţină mai multe informaţii pentru tine. Ia legătura cu ea.

— O să-mi fie dor de Helga… era o tipă foarte descurcăreaţă.

— Da, Helga era superbă. Și mie o să-mi lipsească. Rezistă pe baricade, *liebe,* mai adăugă Helmut, apoi încheie conversaţia.

Laurence închise telefonul. Concediul lui tocmai luase sfârșit.

Geneva, Elveţia

— Cum am ajuns la Eric? întrebă Laurence.

— Norbert ne-a pus în legătură cu el, îşi aminti Hugues șirul evenimentelor. Ne-a povestit despre el și ne-a sugerat să-l verificăm. De ce?

Laurence îi împărtăși ultimele noutăţi aflate de la Helmut. Urmă o pauză lungă la telefon.

— Hugues? spuse Laurence într-un târziu.

— Îl omor pe nenorocitul ăla împuţit! îl sugrum cu mâinile mele!

— Categoric, dar nu încă, îi ordonă tăios Laurence. Mai întâi vreau să știu ce i-a spus lui Eric.

— Aflu eu tot ce vrei, îl asigură Hugues.

— Ești sigur că nu vrei să mă ocup eu de asta?

— Foarte sigur. Echipa este responsabilitatea mea, răspunse Hugues pe un ton care-i trăda orgoliul rănit.

Laurence sesiză cu ușurinţă cât de serios îi fusese lezată mândria profesională.

— Sunt convins de asta. Mă refeream dacă ai nevoie de vreun echipament special.

— Nu cred, răspunse Hugues ceva mai liniștit.

— Fă ce vrei cu Norbert, dar nu te atinge de Eric.

— Vrei să te ocupi tu personal de nenorocit?

— Toate la timpul lor. În primul rând vreau să scap de SATT și am nevoie de ajutorul lui Eric pentru asta. Lasă un mesaj pe numărul de Berlin imediat ce afli informaţiile.

— S-a făcut!

* – Cum mai merge treaba cu comisia derbiurilor?

— Al naibii de bine! Lancelot o să-i spulbere din cursă pe toţi ceilalţi cai.

— Bun. Anunţă-mă când are programată prima cursă.

— O să fii primul care-o să afle.

Laurence închise telefonul, mintea lui deja calculând

următoarea mișcare. Avea nevoie de informaţii! compromiţătoare despre unul dintre angajaţii SATT, preferabil cineva din filiala care-l infiltrase pe Eric în grupul lui. Dacă Norbert îl întâlnise mai întâi pe Eric, cel mai probabil filiala respectivă se afla undeva prin zona lui; și Norbert era din Bonn. *Ma mișc acum, ori aștept informaţii de la Hugues? Acum,* se hotărî Laurence.

După câteva telefoane bine plasate la toate sursele disponibile de informaţie, îşi îndreptă atenţia către filiala din Berlin. Până la sfârșitul zilei făcuse deja rost de schematica organizaţiei și aflase două nume. Unul dintre ele, Nicholas Roderick, era al șefului filialei din Berlin. Celălalt nume, Vogel Meyer, îi aparţinea unui agent operativ foarte bine plasat.

În mod normal, Laurence ar fi acţionat începând din vârf, dar în situaţia actuală strategia aceasta nu era cea mai potrivită. îl alese pe Meyer pentru că era poziţionat suficient de sus pentru a avea acces la anumite informaţii, și în același timp suficient de jos pentru a nu atrage prea multă atenţie. Îşi contactă din nou informatorii și le transmise numele lui Meyer, cu instrucţiuni foarte clare:

— Aflaţi absolut orice!

Tocmai se pregătea să părăsească biroul, când îl sună Hugues.

— Norbert i-a spus lui Eric numele lui de familie și prenumele tuturor celor din grup. N-avea cum să le spună mai multe, pentru că numai noi doi le știm numele de familie. I-a mai dat și câteva amănunte despre unele dintre tranzacţiile noastre.

— Și-l crezi?

— Nu mai avea de ce să mă mintă.

— Chiar dacă nu le cunosc decât prenumele și ţara de unde provin, o organizaţie ca SATT ar putea să-i localizeze pe toţi destul de rapid, comentă Laurence, căzând pe gânduri.

— Da, e foarte probabil.

— Mai ales pe tine, Hugues! Ai pomenit ceva de cursele cai în timpul tranzacţiei de la graniţa germano-

elveţiană?

— La naiba!

Laurence o luă ca pe o confirmare.

— Ia-ţi o vacanţă, Hugues, și spune-le și oamenilor noștri să se dea la fund o perioadă. Să mă anunţi pe unde ești.

— Nu pot să-l părăsesc pe Lancelot!

— Nici măcar pentru douăzeci și patru de ore?

— Bine, asta pot s-o fac, dar nu mai mult de atât. În două zile trebuie să mă prezint cu el la inspecţie.

— În regulă. Între timp, eu o să mut sediul la Viena. Ce-ai făcut cu cadavrul lui Norbert?

— N-o să-l găsească nimeni, niciodată!

24 de ore mai târziu – Bonn, Germania

Laurence se plimba liniștit prin Miinsterplatz, în centrul orașului. Intră într-un *Kaffeehaus* și comandă un cappuccino la pachet. Cu un ziar local împăturit la subraţ, se îndreptă către Rheinaue Leisure Park, pe malul drept al Rinului. În ciuda soarelui strălucitor, aerul era destul de rece. Alese o bancă la soare. Puse ziarul lângă el pe bancă și urmări cu privirea o femeie care împingea un cărucior înfofolit în pături. Băncile din jurul lui erau ocupate de diverși oameni de afaceri care-și ocupau timpul liber dintre două întâlniri. Putea fi confundat lejer cu unul dintre ei.

O brunetă minionă se așează pe bancă, punându-și ziarul lângă al lui. Mușcă cu poftă dintr-un *krueller* cu afine și scorţișoară, și îşi sorbi cafeaua în timp ce analiza bărbaţii care treceau prin faţa ei. După un timp se ridică, luând cu ea ziarul lui Laurence și lăsându-l pe-al ei în urmă. Când ajunse în dreptul unui coș de gunoi, aruncă șerveţelul și paharul gol.

Laurence ridică ziarul și îl deschise. Sustrase plicul care se afla înăuntru și-l băgă rapid în buzunarul hainei. După ce trecu suficient timp pentru a nu părea suspect, se ridică și el și îşi aruncă paharul gol în același coș de gunoi. În loc să piardă timpul mergând până la hotel pentru a citi informaţiile, găsi un loc retras și deschise plicul. Urmă o lectură foarte interesantă.

SATT îşi amenința operatorii cu lichidarea, un eufemism birocratic pentru crimă. În ciuda faptului că Meyer era coordonatorul unei echipe, era și el supus acelorași amenințări ca toţi ceilalţi agenţi operativi. Eric făcea parte dintre informatorii lui. Informaţiile nu erau extraordinar de amănunțite, dar măcar acum avea un punct de pornire. Documentele mai includeau diferite informaţii despre Meyer, inclusiv numele băncii unde avea un cont: Deutsche Bank, principala bancă din Bonn.

Laurence zâmbi satisfăcut. *Câteodată chiar sunt norocos!* Contactele de care dispunea în domeniul respectiv erau impresionante. Fără să mai piardă nicio secundă preţioasă, se îndreptă spre bancă.

Jumătate de oră mai târziu, îi zâmbea senin secretarei președintelui.

— De obicei nu primește persoane neprogramate, spuse ea cu jumătate de gură.

— Îmi pare rău să deranjez, dar suntem vechi prieteni și nu rămân în Bonn decât pentru câteva ore, insistă Laurence pe un ton șarmant. Îşi înclină capul într-o parte, fixând-o intens cu ochii săi acvamarini. Dacă ai putea măcar să-i spui ca Laurence e aici…

Secretara căzu în capcană și îl anunţă pe *Herr* Dieter Lerner prin interfon.

— *Merçi,* şopti Laurence, apoi îi sărută mâna.

Herr Lerner se grăbi să iasă din birou. Era puţin cam palid, dar îi întinse mâna, afișând un zâmbet forţat.

— Laurence, ce bine îmi pare să te revăd. Intră, *bitte.*

Laurence îl urmă în birou.

— Ţi-am trimit toate rapoartele cerute, n-am făcut nimic greșit! se grăbi Lerner să spună de îndată ce se închise ușa.

— Aşază-te! îi ordonă Laurence. Am un mic proiect pentru tine.

Lerner se afundă în scaun, părând ceva mai liniștit. Avea să i se ceară probabil să încalce jumătate din regulile bancare ale ţării, dar măcar încă mai respira. Și în preajma lui Laurence, asta era extrem de important.

Laurence îi dictă rapid instrucţiunile.

— Fă-o acum, încheie pe un ton ce nu admitea niciun fel de replică. Te aștept.

Ascultător, Lemer părăsi biroul și se îndreptă către sala arhivei. Se întoarse după patruzeci și cinci de minute.

— S-a făcut, spuse cu un aer obosit, înmânându-i lui Laurence un teanc cu hârtii.

— *Gut. auf wiedersehen,* zâmbi Laurence.

Seara se apropia cu repeziciune, iar Laurence era foarte conștient de trecerea timpului. Hugues n-avea să stea ascuns mai mult de douăzeci și patru de ore. Trebuia să acţioneze rapid, ori SATT avea să-i dea de urmă.

Era timpul să facă o vizită tipografiei lui preferate, unde se tipăreau reproduceri ale unor opere de artă, broșuri, reviste, carcase pentru CD-uri, și care era pe locul doi în Europa la crearea de documente false. Pe primul loc era o tipografie din Bruxelles, dar Laurence se afla în Bonn și viteza de acţiune era esenţială.

Recepţionista îşi aminti de el și îi întinse mâna cu un aer expectativ. Laurence îi complimentă părul și-i sărută galant mâna. Femeia îl răsplăti cu un zâmbet strălucitor, conducându-l personal în biroul minuscul al proprietarului.

— Laurence, ce plăcere! spuse Sebastián Heinrich, un bărbat abia trecut de cincizeci de ani. De ce ai nevoie și cât de repede îţi trebuie?

— Imediat! răspunse Laurence și îi explică cerinţele sale.

Imediat, se transformă într-o oră. Laurence părăsi tipografia cu un mic pachet la subraţ și conduse mașina până în cartierul Bad Godesberg situat de-a lungul malului vestic al râului Rin. Cartierul era dotat cu numeroase clădiri de tip Griinderzeit și un procent foarte ridicat de imigranţi israelieni, probabil unul dintre principalele motive pentru care Meyer locuia acolo într-o vilă micuţă la marginea Mehlemului. Laurence parcă mașina, îşi scoase pistolul cu amortizor, ochi și trase în becul care lumina veranda, apoi așteptă.

Patru ore mai târziu, îl urmări pe Meyer în timp ce

acesta îşi parca maşina în faţa casei. Parcurse scurtul drum dintre mașină și casă în stilul clasic al unui spion antrenat, alert și conștient de tot ceea ce-l înconjura. Laurence îi ieși în cale cu pistolul ţinut pe lângă corp.

— Meyer, îl salută el.

— Tu cine mai ești? întrebă Meyer, apropiindu-se.

Laurence ridică pistolul și Meyer se opri.

— Treci lângă perete!

— Voi, poliţiștii, ar trebui să știţi mai bine! mârâi Meyer, dar ascultă ordinul.

Laurence îl lovi cu patul pistolului în moalele capului.

— Nu sunt poliţist. Poliţiștii au reguli, eu nu!

Meyer căzu în genunchi cu o expresie de uimire întipărită pe faţă. Laurence îl lovi din nou și îl percheziţionă, confiscând două pistoale și un cuţit, după care se îndepărtă câţiva metri.

— Acum putem vorbi.

Cu toate că Meyer îşi sprijinea capul cu o mână, reuși să prindă cu cealaltă plicul pe care i-l aruncă Laurence.

— Citește! îi ordonă Laurence.

Meyer îl ascultă cu o grimasă.

— Astea sunt numai minciuni!

— Și crezi că poţi să-i convingi și pe cei de la SATT de asta?

Meyer citi din nou hârtiile, un bilanţ foarte convingător care demonstra cum mari sume de bani erau virate în contul său bancar, în perfectă sincronizare cu tranzacţiile de armament de care SATT știa prin intermediul lui Eric.

— Ce vrei? întrebă el într-un final, ridicându-și privirea.

— Acum citește și asta, îi spuse Laurence, aruncându-i încă un plic.

Informaţiile din al doilea plic demonstrau, fără urmă de îndoială, cum Eric orchestrase transferurile de arme, acceptase mită și îl minţise pe Meyer. Conform acelor hârtii, întregul grup al lui Laurence nu era altceva decât o himeră creată de Eric.

— Nu înţeleg.

— Mâine te prezinţi la SATT cu plicul despre Eric, ori le trimit eu plicul despre tine. Este alegerea ta, explică cu calm Laurence.

Meyer îi aruncă înapoi plicul care conţinea falsurile despre el.

— Bună alegere, spuse Laurence zâmbind.

— Eric n-o să-şi ţină gura! îl avertiză Meyer.

* – O să şi-o ţină. Sună-l și spune-i că trebuie să-l vezi imediat.

Meyer nu stătu pe gânduri.

În scurt timp, Eric îşi parca mașina și se îndrepta spre Meyer. Laurence ieși din umbră și îl împușcă în inimă cu unul dintre pistoalele lui Meyer, după care îi luă pistolul din haină. Se întoarse către Mayer.

— Nu te mișca, spuse, îndreptând pistolul către braţul lui drept.

— Ce naib… începu Meyer să protesteze.

Laurence trase. Meyer înjură, aplicând presiune pe rană cu mâna liberă.

— Taci din gură! ordonă Laurence. Uite ce s-a întâmplat: ai aflat despre înșelăciunea lui Eric și l-ai confruntat. El a încercat să te omoare, dar tu i-ai luat-o înainte. Le dai celor de la SATT dovezile. Ai înţeles?

Meyer încuviinţă din cap, încă strângându-și braţul care sângera.

— Asta e tot?

— Nu. O dată pe săptămână vei face un raport complet despre activităţile SATT, pe care o să-l lași în Rheinaue Park. O să găsești toate detaliile în plic. Dacă se întâmplă ceva urgent sau suspect, livrezi informaţiile imediat. Ai înţeles?

— Da.

— Dacă simţi vreodată că-ţi este amenințată poziţia în orice fel, explici totul în cât mai multe detalii în rapoarte. Atât tu cât și poziţia pe care o ocupi vor fi protejate. Cu aceste ultime cuvinte, Laurence dispăru înapoi în întuneric.

Capitolul 4
Speranţe deșarte

Istanbul, Turcia

Razele soarelui aproape alb pătrundeau prin fereastră, luminând toată încăperea. Un canar ciripea pe fundal în timp ce Sybille trase draperiile străvezii, lăsând camera la fel de luminoasă, dar cu o atmosferă ceva mai intimă.

— Face mereu zgomotul ăsta infernal? întrebă Enise, privind iritată canarul.

— Cântă, Enise, nu face zgomot răspunse Sybille râzând. Mângâie penele canarului printre zăbrele, după care se întoarse către Enise. Am nevoie de ajutorul tău să aleg rochile pentru licitaţia caritabilă.

Enise se ridică de pe canapea, întinzându-se languros înainte de a-și urma prietena. Ca fiică și moștenitoare de drept a unuia dintre cei mai bogaţi bancheri din Turcia, Enise Zeren era singura prietenă a lui Sybille care nu-i căuta compania datorită eventualelor avantaje materiale pe care le-ar fi avut de câştigat. Se cunoscuseră la o licitaţie de artă și de atunci deveniseră inseparabile, în ciuda faptului că erau complet diferite.

Sybille era minionă, cu părul blond, ondulat, ochi închiși la culoare și pielea albă, în timp ce Enise era înaltă, cu păr drept negru ce-i ajungea până la talie, ochi de culoarea topazului și pielea arămie. Amândouă frumoase, dar extrem de diferite.

Odată ajunse în dormitor, Sybille se apucă să scoată rochii din șifonier. Prima era de culoare albastru deschis, cu volănașe la gât și la bază. O aruncă imediat pe pat.

— O urăsc, spuse în timp ce scoase o altă rochie de satin verde, ţinând-o pe lângă corp.

— Și eu o urăsc pe asta, spuse Enise.

Sybille o aruncă pe pat lângă cealaltă, apoi îşi ridică sprâncenele întrebător când o scoase pe următoarea, o creaţie extravagantă din brocart roșu chinezesc.

— Ce zici? Asta a fost dintotdeauna una dintre rochiile mele preferate.

— De cât timp o ai? o întrebă Enise căscând.

— Cam de trei ani.

— Scapă de ea.

Rochia roșie aterizâ lângă celelalte pe pat. În timp ce Sybille căuta în șifonier o altă rochie, privirea lui Enise fu atrasă de ceva mult mai captivant. Se îndreptă spre masa de toaletă.

— Cine e personajul? întrebă, arătându-i lui Sybille o poză.

— Un prieten, răspunse Sybille enigmatic, cântărind din priviri o altă rochie de mătase de un albastru royal.

Enise privi din nou fotografia ce înfăţișa un bărbat zâmbitor la bordul unui yacht cu vele. Razele soarelui împrumutau o sclipire aparte ochilor lui acvamarini, în timp ce briza mării îi ciufulise puţin părul blond.

— E prelucrată digital, sau e cu adevărat atât de arătos?

— De fapt, în realitate arată mai bine.

— Dacă aș fi avut un *prieten* care să arate așa, îi făceam poza afiș şi-o atârnam în salon. Cum îl cheamă?

— Laurence. Sybille puse rochia pe lângă corp și făcu o piruetă. De asta ce zici?

Până la prânz terminară de verificat restul hainelor din șifonier, adunând suficiente rochii pentru licitaţie. După ce o conduse pe Enise la ușă şi-şi luară la revedere, Sybille îl sună pe reprezentantul licitaţiei pentru a programa ridicarea rochiilor.

— Adu-mi, te rog, un ceai în salon, îi ceru unei servitoare care trecea pe lângă ea, după care se îndreptă către fereastră și deschise din nou draperiile.

Golful reflecta lumina puternică a soarelui, făcând-o să-și mijească ochii în faţa scenei strălucitoare. În timp ce servitoarea așeza ceaiul pe masă, ceva i se păru ciudat. În cameră domnea o liniște perfectă. Alarmată, se îndreptă către colivia canarului. Micuța pasăre zăcea nemișcată pe spate, cu picioruşele în sus. Îşi mușcă buzele în timp ce o scoase din colivie și încercă în zadar să o resusciteze, masându-i pieptul micuţ.

Doncaster, United Kingdom

Pista nici măcar nu se apropia de ideea de perfecţiune, moale și umedă ca o oală cu lipici. Marea majoritate a posesorilor de cai afișau un aer posomorât. O furtună rapidă și neașteptată îmbibase cu apă câmpiile din Doncaster. Hugues zâmbea cu toată faţa. Lancelot era deja înhămat pentru a cincea cursă, iar jockeul dusese șaua la cântărit.

— Fă-i praf, Lancelot! spuse Hugues, mângâind armăsarul.

Lancelot era un băiat rău, căruia îi plăcea la nebunie să se bălăcească în noroi. Hugues îl acoperi cu mantia satinată și îl conduse afară din grajd. Pătura de satin purta culorile grajdului lui Hugues, verde și auriu, culorile banilor. Majoritatea proprietarilor de cai îşi afișau emblemele pe mantiile cailor, iar Hugues făcuse exact la fel. Designul era creat chiar de el, cu un $ imens pe scut.

— Dacă nu știu de glumă, să-i ia naiba! îi spusese lui Laurence, reușind să-l facă să zâmbească.

Laurence-Fără-Nume ar face bine să vină, gândi Hugues, în timp ce analiza tribunele încruntat.

Caii erau conduși către porţi de către îngrijitori. Jocheii se așezară pe poziţie, tensionaţi și pregătiţi. Oficialii erau și ei la posturi. Răsună zgomotul unui clopot, porţile se deschiseră larg, comentatorii strigară emoţionaţi în microfoane: „Au pornit!”

Caii înaintară într-o masă compactă până la prima curbă. Tribunele erau pline, binoclurile fiind fixate pe animale, în timp ce mulţimea se ridica treptat în picioare.

Când caii zburară pe lângă tribuna lui, Laurence le resimţi vibraţiile copitelor ca pe niște tunete transmise mai mult prin pământ decât prin aer.

Caii începură să se mai împrăștie, jocheii fiind deja acoperiţi de noroi din cap până în picioare. Până la a treia curbă, doi cai se aflau deja în frunte: Feather și Lancelot. Feather era o mânză mai ușoară decât Lancelot, dar jocheul o biciui și calul prinse viteză. După ce trecură de a șasea curbă, îndreptându-se spre final, lupta deveni foarte

strânsă între Lancelot și Feather. Mulţimea era în delir.

Lancelot îşi demonstră măiestria și forţa, începând să o depășească pe Feather. Dând dovadă de o energie ieșită din comun cu câţiva paşi înainte de linia de sosire, Lancelot ţâșni în faţa lui Heather și termină cursa.

Un zâmbet larg răsări pe faţa lui Laurence. Doi bărbaţi aflaţi în apropiere se încruntară la el în timp ce îşi rupeau biletele de pariuri.

După terminarea promenadei de onoare, Lancelot fu răcorit, ţesălat, și dus înapoi în grajdul lui. Hugues îşi colectă și el drepturile câştigătorului, acompaniat de aprecierile mai mult mormăite decât spuse din suflet ale unor englezi de viţă nobilă. Hugues răspunse cu un zâmbet strâmb, după care se îndepărtă cu gândul de-a afla cui îi aparţinea Feather. Era o mânză cu adevărat dată naibii.

— Stăpânul lui Feather e aici? întrebă când ajunse în dreptul grajdului în care ar fi trebuit să se afle calul.

— Cine vrea să știe? răspunse o voce feminină cu un puternic accent australian.

— Stăpânul lui Lancelot, răspunse cu mândrie Hugues.

O femeie apăru pe după jumătatea de sus a ușii grajdului. Era mică și robustă, cu păr blond bătând în gri în apropierea tâmplelor și ochi de un gri violent. Foarte bronzată de la soarele provincial, emana o puternică siguranţă în propria persoană.

— Talia Wilson, stăpâna lui Feather, spuse femeia întinzându-i mâna.

— Hugues Brinley, se recomandă Hugues, reţinându-i mâna mai mult decât ar fi fost nevoie. O mânză a-ntâia!

— Da, așa sunt! răspunse femeia, privindu-l drept în ochi.

— Și calul e-n regulă, încuviinţă Hugues.

Izbucniră amândoi în râs.

— Bine măcar că nu faci parte dintre deștepţii ăia cu sânge albastru. Eram convinsă că voi câştiga cursa, spuse Talia, analizându-l cu ochi dulci.

— Aproape ai reușit!

— Talia! strigă un bărbat din celălalt capăt al hambarului.

— Vin imediat! răspunse ea, îndreptându-și privirea în direcţia din care se auzise vocea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Hugues îi înmânână o carte de vizită.

— Sună-mă dacă te interesează împerecheatul. Ma refer la cai, desigur, adăugă cu un zâmbet strengar.

— Așa o să fac, răspunse ea, îndepărtându-se cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Dată naibii mânza, mormăi el, întorcându-se la grajdul lui Lancelot.

Laurence îl aștepta sprijinit de uşă, în umbra unui platan. Hugues îi strânse mâna cu un zâmbet larg.

— Se pare c-ai câştigat în ambele curse, îi spuse Laurence, făcând un semn cu capul înspre grajdul în care dispăruse Talia. Felicitări! Am un cadou pentru câştigător, continuă, ridicând un pachet care se balansa pe muchia gardului.

Hugues sfâșie nerăbdător hârtia și scoase un ham magnificic dintr-o piele la fel de fină ca obrazul unui copil, cu catarame din aur masiv. Pe fiecare dintre ele se afla o replică în miniatură a emblemei lui Hugues, cu tot cu un mic $ în mijlocul scutului.

Hugues deschise poarta și intră în grajdul lui Lancelot.

— Poftim, campionule! Ia privește ce-ai primit!

Așează hamul pe capul lui Lancelot, apoi se întoarse să-i mulţumească prietenului său pentru cadoul scump. Cuvintele îi rămaseră pe buze. Laurence dispăruse deja.

— Al naibii nenorocit, murmură Hugues.

Istanbul, Turcia

— Trage!

Ţinta roșie zbură de la stânga la dreapta. Sybille ochi pușca de vânătoare și trase. Ţinta plată se dezintegră într-o cascadă roșiatică.

— Trage! strigă ea din nou.

De această dată fură eliberate două ţinte, una din

partea stângă și una din dreapta. Sybille le nimeri pe amândouă, după care se îndepărtă, dezasamblând pușca. Scoase carcasele gloanţelor și le aruncă în coșul de gunoi.

— Tragi foarte bine, remarcă Ayfer Uzun, președinta de onoare a licitaţiei caritabile.

Sybille era deja așezată pe o băncuţă în interiorul refugiului, cu picioarele proptite confortabil de unul dintre stâlpii de susţinere.

— Trag și mai bine cu un pistol, răspunse în timp ce îşi strângea echipamentul și armamentul.

— Chiar așa?

— Da, mi-am amenajat o sală de tir la subsol.

— Tu chiar vorbești serios?

— Aproape, spuse Sybille râzând. Acum câţiva ani, mi-am cumpărat un pistolaș de calibrul 22. Când l-a văzut fratele meu, m-a întrebat dacă am de gând să plictisesc pe cineva de moarte cu el. Mi-a spus că dacă tot vreau o armă, trebuie să-mi iau ceva care nu arată ca o jucărie și să învăţ s-o folosesc cum se cuvine. Așa că s-a ocupat de amenajarea subsolului și m-a învăţat cam tot ceea ce știu.

— Păi în cazul ăsta, ai putea să te alături Trăgătorilor Celebri, sugeră Ayfer în timp ce se întorceau la mașini.

— Asta ce mai e?

— Încă unul dintre actele mele caritabile, cum e și licitaţia pentru spital. Numai că asta ar fi pentru orfelinat.

— Pare puţin cam incompatibilă asocierea… arme și copii, comentă Sybille, încruntându-se.

— Mă adaptez la orice pentru fondurile de care avem atât de mare nevoie, scumpo.

— Bine, sigur. Trece-mă și pe mine pe listă, încheie Sybille conversaţia și se urcă în mașină.

— Te sun să-ţi comunic programul. Sunt evenimente organizate cu pistoale, puști cu carabină și ţinte mobile. Poţi să te înscrii la oricare dintre ele.

— Ţinte mobile și pistoale, se hotărî pe loc Sybille.

— Ai grijă să nu plictisești de moarte pe cineva până atunci, glumi Ayfer în loc de la revedere.

Sybille încuviinţă zâmbind. Chiar îi plăcea doamna, și

nu era plictisitoare deloc.

— Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, se auzi o voce amuzată de bărbat.

Sybille îşi întoarse privirea.

— Laurence!

Coborî din maşină, şi i se aruncă în braţe. Laurence o ridică de la pământ şi o îmbrăţişă îndelung, apoi o învârti de două ori înainte de a o elibera.

— Ce faci aici? întrebă Sybille în timp ce îl trăgea de mână spre maşină.

— Îmi vizitez frumoasa soră şi am grijă de câteva treburi.

— Cum îţi mai merg afacerile?

— Bine.

— N-ai vrea să dezvolţi?

— Totul merge conform planului.

— Şi?

— Şi tu ce mai faci, Sybille? întrebă Laurence, refuzând să ofere mai multe detalii.

— De fapt, fac chiar foarte bine. Ţi-am ascultat sugestia şi-am cunoscut nişte persoane foarte cumsecade.

— Ţi-ai făcut ceva prieteni noi?

— Da, Ayfer e grozavă. Stăteam de vorbă cu ea înainte să apari tu. E haioasă, puternică, amabilă, chiar îmi place de ea. Pe lângă asta, mai e şi Enise…

— Enise?

— E interesantă. Inteligentă, frumoasă, ţi-ar plăcea de ea.

— Bărbaţii şi femeile au gusturi diferite în privinţa asta.

— Când vine vorba despre Enise, e un consens general, crede-mă. E puţin cam ciudată, admit asta, dar…

— În ce sens? întrebă Laurence în timp ce se urca în maşină.

— Nu sunt prea sigură… e doar un sentiment pe care-l am uneori când sunt împreună cu ea. Ceva nu pare în totalitate în regulă.

— Poate că ascunde un secret infernal, cum ar fi un

iubit căsătorit, glumi el.

Sybille chicoti în timp ce porni motorul.

În acea seară, Laurence stinsese toate luminile și se băgase în pat, când auzi un ciocănit la ușa de la dormitor.

— Laurence, ești treaz? întrebă Sybille.

Îşi trase pe el o pereche de pantaloni de pijama, apoi aprinse veioza de lângă pat.

— Poţi intra.

— Deschide ușa, am mâinile ocupate.

Cu un oftat și-un zâmbet în colţul gurii, se grăbi să facă ceea ce i se ordonase. Sybille stătea în faţa ușii, îmbrăcată în pijamale, balansând în mâini două pahare cu lapte și o farfurie mare cu fursecuri. Laurence făcu un pas înapoi, privind-o întrebător pe sub sprâncene.

Ignorându-l total, Sybille păși cu grijă până în dreptul patului, unde se așeză cu mare grijă pe jos, sprijinindu-și spatele de tăblia din lemn masiv. Laurence luă farfuria cu fursecuri din mâinile ei și o așeză pe covor, după care se instala lângă ea cu sentimentul brusc că era din nou un adolescent de cincisprezece ani care făcuse ceva extrem de necuviincios și fusese trimis la culcare fără să primească cina. Sybille, pseudosora lui mai mare, obișnuia mereu să-i aducă ceva de mâncare în toiul nopţii în astfel de situaţii. Amintindu-și viteza cu care devora dulciurile, se grăbi să ia un fursec de pe farfurie înaintea ei.

Rămaseră câteva minute în liniște, bucurându-se fiecare de prezenţa celuilalt. Camera era luminată discret de micuţa veioză, umbrele prelungi parcă urmărindu-se de-a lungul pereţilor.

— *Mon amour,* folosi Sybille numele lor de alint, de ce nu renunţi la ceea ce faci să te întorci acasă?

— Nu prea cred că e posibilă varianta asta.

— Sigur că e posibil. Eu sunt aici!

— Da, ești. Laurence făcu o mică pauză. Și ești fericită?

— Da.

— Cred că tu ai reușit să fii fericită oriunde, *mon coeur.*

— Iar tu ai găsi o metodă să trăiești afectat de vinovăţie și sub teroarea unei frici existenţiale oricât de bine ar merge lucrurile, i-o întoarse Sybille.

— Poate că ai dreptate, răspunse Laurence cu un zâmbet amar.

— Vino acasă, Laurence. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Măcar promite-mi că te vei gândi la varianta asta.

Oare era posibil? Laurence se ridică în picioare și păși până la fereastra deschisă, privind în jos către golf. Ca o amprentă întunecată, părea o pată neagră printre luminile strălucitoare ale orașului. O adiere ușoară mișcă draperiile străvezii, învăluindu-le în jurul lui ca niște braţe catifelate. Poate că ar fi posibil. *Poate…*

Peste două zile, Laurence se întoarse la Viena vizibil mai liniștit, dar și mai gânditor. Sybille putea spera în continuare. îl cunoștea suficient de bine încât să-și dea seama că de data aceasta lua cu adevărat în calcul renunţarea la afacerile lui. Nu știuse niciodată cu adevărat ce treburi învârtea Laurence, dar instinctul îi spunea că era ceva pe cât de îngrozitor, pe atât de periculos. Cât mai putea continua așa înainte de-a se întâmpla o adevărată nenorocire? întrucât Laurence refuzase cu încăpăţânare să-i ofere mai multe detalii despre munca lui, Sybille se consola cu gândul că imaginaţia ei debordantă făcea probabil ca situaţia lui să pară mult mai periculoasă decât era în realitate.

Se încălţă cu cizmele şi-şi puse în geantă un pistol, înainte de-a pleca către zona de concurs a Licitaţiei Celebrităţilor. Puţin exerciţiu înainte de concurs urma să-i prindă bine. Când ajunse la mașină, îi sună telefonul. Scotoci prin geantă și apucă mai întâi pistolul, dar îl puse la loc și scoase telefonul.

— Alo?

— Bună, Sybille. Bayard la telefon, mă mai ţii minte?

Nu era deloc încântată să audă vocea aceea. Bayard făcea parte dintre gunoaiele europene de care Laurence o rugase să se descotorosească.

— Da… bună.

— Ce-ai mai făcut? Gașca îţi simte lipsa.

— Sunt ocupată. De fapt, tocmai plecam. Am o întâlnire, încercă ea să încheie conversaţia.

— Da, ai o întâlnire. Cu mine, veni răspunsul foarte calm al lui Bayard.

— Poftim?

— Ne vedem la *Hidiv Kasri,* în treizeci de minute.

Sybille începea să se enerveze.

— Nu prea cred, răspunse tăios.

— Crede-mă, nu vrei să mă refuzi. Apropo, ce mai face *fratele* tău?

Semnale de alarmă începură să-i sune în urechi și un val de greaţă îi cotropi stomacul, dar răspunse pe un ton foarte calm.

— E bine, mulţumesc de întrebare.

— N-o să-i mai fie așa de bine dacă nu ne întâlnim. Treizeci de minute.

Apelul se întrerupse brusc. Sybille privi telefonul cu o mină întunecată.

Palidă și îngrijorată, se urcă în mașină și pomi în trombă spre locul întâlnirii. Bayard putea aduce numai vești proaste. Ţinând cont de relaţiile de care dispunea, probabilitatea să fi aflat ceva compromiţător despre Laurence era destul de mare. Iar probabilitatea să se folosească de acea informaţie pentru a-i face rău Laurence era și mai mare.

Hidiv Kasri, un obiectiv foarte cunoscut din Istanbul, al cărui turn principal predomina zona de deasupra *Cubuklu-Xux,* reprezenta o frumoasă moștenire păstrată din istoria otomanilor, care fusese transformată într-un restaurant splendid.

Sybille se tensionă imediat cum intră și-l observă pe Bayard stând singur la o masă în mijlocul încăperii. Mesele decorate cu lumânări și un singur trandafir roz erau acoperite cu feţe de masă albe immaculate. Pe fundal se auzea susurul unei arii de Mozart. Deși era puţin cam devreme pentru prânz, la celelalte mese se aflau destui clienţi pentru a demonstra încă o dată popularitatea

localului în rândurile clasei de sus. Sybille era chiar ea unul dintre clienţii fideli, iar angajaţii localului o cunoșteau destul de bine. Se așeză la masa lui Bayard cu geanta în poală, poziţia corpului ei lăsând să se înţeleagă foarte clar că nu intenţiona să stea mai mult decât era absolut necesar.

— Sybille, ce frumos din partea ta c-ai venit, spuse Bayard, zâmbind cu falsitate.

— Ce voiai să-mi spui? îl întrebă Sybille direct, renunţând la amabilităţi.

— Sybille, te rog, se prefăcu el rănit. Relaxează-te, ia-ţi ceva de băut. îi făcu un semn chelnerului, care se îndreptă îndată către bar, pentru a-i comanda un pahar din vinul ei preferat.

— Lasă prostiile și zi-mi odată despre ce e vorba, Bayard, spuse Sybille oftând.

Chelnerul îi aduse paharul cu vin, punându-l pe masă în faţa ei.

— Prea bine, continuă Bayard după ce acesta se îndepărtă. O analiză cu o privire glacială, apoi îi sări direct la jugulară. O să mă ajuţi să mă integrez în cercul tău social pentru a comercializa droguri.

— În niciun caz!

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, draga mea, dar *în niciun caz* nu face parte din lista mea de răspunsuri corecte, spuse Bayard zâmbind. Vezi tu, eu știu cu ce se ocupă dragul tău Laurence. Scoase din buzunarul de la piept o poză și i-o înmână lui Sybille.

Sybille îşi plecă privirile pentru a studia instantaneul înfăţișând-o pe ea alături de Laurence la cabana elveţiană. Habar nu avusese că cineva le făcuse o poză chiar înainte ca Laurence s-o scoată afară pe hol pentru a o interoga și a-i cere să scape de prietenii pe care îi numise *gunoi european.*

— M-am interesat, am arătat poza pe ici pe colo, continuă Bayard. Interesant individ, fratele tău drag. Vocea îi coborî câteva tonuri, devenind de-a dreptul veninoasă. Criminal profesionist, hoţ profesionist… i-a avut

la mână chiar și pe unii dintre prietenii mei. Acum, ia zi-mi, ce face o fată așa drăguță ca tine cu un frate ca ăsta?

— Minţi! răspunse Sybille, încercând din răsputeri să-și domolească bătăile nebune ale inimii.

— Sunt convins că asta ţi-ai dori.

— Lasă-l în pace pe Laurence, spuse Sybille, ridicându-se de pe scaun.

— Îmi pare rău, dar nu prea pot să fac asta. Bayard o prinse de mână. Privește puţin în stânga ta.

Sybille îşi întoarse privirea. Un bărbat între două vârste ce stătea singur la o masă îşi scoase portofelul din buzunarul de la piept şi-şi flutură scurt insigna de poliţist.

— Sper că-l plătești o groază de bani, spuse ea, așezându-se la loc.

— O să fii fată cuminte şi-o să lucrezi pentru mine, altfel mă ocup personal ca Laurence să fie arestat. Contactele mele vor fi mai mult decât încântate să depună mărturie împotriva lui.

Sybille îşi aplecă capul, ferindu-și privirea. Dacă informaţiile lui Bayard erau corecte, și cel mai probabil erau, atunci putea să-i facă foarte mult rău lui Laurence. îl iubea din tot sufletul ca pe un adevărat frate, dar nu era extraordinar de șocată de ceea ce aflase despre el. Nu era foarte departe de ceea ce-și închipuise. Relaţiile de care dispunea Bayard, precum și poliţistul cumpărat erau niște încurcături serioase. Mintea începu să-i lucreze rapid. Dacă Bayard era eliminat, dispăreau și relaţiile lui. Un poliţist care putuse fi cumpărat o dată, putea fi cumpărat și a doua oară. Putea să se prefacă că-i acceptă cerinţele, apoi să-l informeze pe Laurence, care probabil avea să-l lichideze. Poate avea să procedeze la fel și în ceea ce-l privea pe poliţist. Asta ar fi putut elimina problema, dar până acum niciodată nu mai fusese cauza răfuielilor lui Laurence și nu avea de gând să devină acum. Dacă nu s-ar fi împrietenit cu Bayard și grupul lui, Laurence nu s-ar fi aflat acum în pericol. Era vina ei. Problema ei. Laurence avea să se mai întoarcă la închisoare, cu atât mai puţin din cauza ei.

— Alege, Sybille, mârâi Bayard. Timpul expiră, îşi coborî mâna în poală şi-l privi în mod deschis.

— Am făcut-o deja, spuse în timp ce-şi strecura mâna în poşetă.

— Ştiam c-o să ne înţelegem, zâmbi Bayard cu o răceală neobrăzată.

Sybille scoase pistolul din geantă, îi ţinti faţa şi trase o singură dată. Corpul lui Bayard zbură din scaun, lovindu-se de masa vecină. Sânge şi materie cenuşie împroşcară încăperea. Clienţii de la celelalte mese săriră în picioare şocaţi, scaunele căzând în stânga şi în dreapta. Poliţistul se ridică şi el, cu gura căscată.

Sybille puse cu grijă pistolul pe masă. Laurence nu avea să afle niciodată ce-o determinase să facă gestul acela, hotărî ea. Nu se va simţi vinovat din cauza ei. Niciodată. Îşi ridică paharul cu vin, luă o înghiţitură şi aşteptă.

Lui Sybille i se permise un singur apel, şi îl sună pe Laurence. Nu-i povesti despre ameninţările lui Bayard, ci numai că-i ceruse să facă trafic cu droguri pentru el. Sfârşitul poveştii. Laurence nu o crezu pe deplin, dar ziua următoare când o vizită şi observă hotărârea întipărită pe faţa ei, ştiu cu certitudine că nu avea să-i spună niciodată mai multe decât o făcuse deja. Era posibil să existe cineva mai încăpăţânat decât Sybille, dar dificil de găsit o asemenea persoană.

Contactele lui Laurence reuşiră să discrediteze complet declaraţia poliţistului. Tipografia din Viena produse unele dintre cele mai bune dovezi pe care le tipărise vreodată. Documentele procurate de el rezolvară ca ofiţerul de poliţie să fie arestat chiar înainte ca procesul ei să înceapă. Colegii de celulă nu erau niciodată amabili cu foştii poliţişti. Putea găsi ceva satisfacţie în asta.

Contactele lui Bayard nu ieşiră nici ele din umbră. Bayard fiind mort, nu mai avea cine să le protejeze, şi se temeau de răzbunarea lui Laurence. Fără ca măcar să ştie că Laurence nu ştia nimic de ameninţarea lor, dispărură fără urmă şi rămaseră acolo.

Zilele dintre arestarea lui Sybille şi condamnarea ei fură lungi și agonizante. Laurence rămase alături de ea, dar nu conta. Mai mult de douăzeci de persoane fuseseră martori când îl împușcase pe Bayard, și pentru toţi păruse o crimă executată cu sânge rece. Sentinţa fu închisoare pe viaţă fără posibilitatea eliberării anticipate.

În acea seară, Laurence se afla împreună cu Hugues într-o Tavernă administrată de o familie de încredere, aflată foarte aproape de piaţa Moscheei Albastre. Prin ferestrele fumurii puteau distinge faţada veche a superbei moschei.

În aer plutea o atmosferă festivă, dar Laurence nu împărtășea sentimentul, întins pe masa dintre ei era planul închisorii în care se afla Sybille.

— Ar fi nevoie de o nenorocită de armată, comentă Hugues cu un oftat.

— O să fac rost de una.

— E doamna ta? întrebă Hugues, privindu-l cu atenţie.

— Sora mea, răspunse Laurence cu răceală, studiind graficele.

Cu doar două cuvinte îi spusese lui Hugues mai multe decât știuse vreodată despre el. Hugues privi din nou graficele. Pierderile urmau să fie numeroase, șansele foarte slabe, dar el făcea parte din echipa lui Laurence. Loial și la bine și la greu. Primise deja loialitate când avusese nevoie, acum era momentul s-o re turneze.

— În regulă, îşi dădu Hugues acordul în liniște.

Stabiliră un plan pentru a pune stăpânire pe închisoare. Aflată într-un oraș mare ca Istanbul, cu multe trupe de poliţie care aveau oricând acces la rezervele militare, închisoarea Uskudar Pasakapisi nu era chiar de necucerit. Dar pe aproape. Era un plan destul de slab, dar nu puteau concepe unul mai bun în condiţiile date. Sybille urma să fie transferată în două zile într-un penitenciar cu adevărat de nepătruns, deci trebuiau să acţioneze acum ori niciodată.

În dimineaţa următoare, Laurence o vizită pe Sybille.

Inima i se frânse când o văzu purtând uniforma portocalie de deţinut. Părea mai mică decât ţinea el minte, mai fragilă. Ca un fluture într-o colivie. Închisoarea era rece și foarte întunecoasă. Ridicară receptoarele prevăzute pentru conversaţii.

— Ce mai faci? întrebă Laurence.

— Bine, răspunse Sybille. Nu arăta deloc bine, era palidă.

— Putem face recurs, spuse el, încercând să-i mai dea unele speranţe.

— N-o să rezolve nimic, iar tu știi asta. Renunţă.

— Nu!

— Laurence, îl rugă ea, am făcut-o și voi plăti așa cum se cuvine. Nu mai poţi face nimic. Asta n-are nicio legătură cu tine.

— Nu te pot lăsa să-ţi petreci viaţa în închisoare, spuse el cu ochii sclipindu-i ca două smaralde.

Maxilarul îi era încordat, iar Sybille putea citi determinarea încăpăţânată de pe faţa lui. îl știa destul de bine pentru a-și da seama că urma să comită o nebunie.

— Laurence, te rog nu face ceva prostesc.

— Am un plan, îi răspunse el.

— Las-o baltă, Laurence. Te rog, îl imploră Sybille oftând.

Închisoarea era deja mai mult decât putea suporta, cu lipsa intimităţii și a luminii. Asta o deranja cel mai mult. Nu era lumină. Iar încercarea de-a părea sigură pe ea și pe situaţie de dragul lui Laurence o slăbea și mai mult. *Pleacă, Laurence, pleacă înainte de-a mă apuca plânsul.*

— Am oameni pregătiţi să pătrundă în închisoare și să te scoată, şopti el.

— Nu, spuse ea dând din cap neîncrezătoare. Refuz să-mi petrec tot restul vieţii pe fugă, ascunzându-mă, simţindu-mă vinovată dacă ţi s-ar întâmpla ceva. JJu-mi pune asta în spate, Laurence. Ar fi ceva cu care n-aș putea să trăiesc.

— Dar nu te pot lăsa aici!

— Ba da, poţi. Trebuie s-o faci! Viaţa nu ne oferă

mereu numai ceea ce ne dorim.

Ochii lui se umplură deodată de o tristeţe fără margini.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus nu demult? se grăbi Sybille să adauge. Ai zis că o să găsesc mereu o modalitate să mă bucur de ce-mi oferă viaţa. Închisoarea are bibliotecă, sală de cinema… O să mă descurc eu, o să vezi, spuse ea, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gât. Dacă nu era în stare să-l convingă pe el, cum ar fi reușit oare să se convingă pe ea?

Laurence o privi în ochi. O cunoștea suficient de bine, n-avea nicio șansă să-i ascundă vreodată ceva. Pentru el era mai mult decât evident că ceea ce făcuse avea nenumărate ramificaţii care încă îi erau necunoscute. Cu certitudine, gândi el, era și el implicat într-un fel sau altul în crimă. Dar nu avea să afle niciodată întregul adevăr. Și închisoarea începuse deja să o macine. Putea vedea asta foarte clar în ochii ei și-n felul în care umerii îi erau acum lăsaţi. Dacă rămânea acolo, într-un final spiritul ei avea să fie distrus. Lumina puternică și curată care era Sybille începuse deja să pâlpâie.

— În regulă, fu el de acord. N-o să încerc să te scot din închisoare.

— Promiţi?

— Promit!

Rămaseră uitându-se unul la celălalt, în liniște. Laurence îşi puse mâna pe geamul despărţitor și Sybille o suprapuse peste a lui.

— Te iubesc, *mon coeur.* Să nu uiţi niciodată asta! spuse Laurence cu vocea mai răgușită ca înainte.

Se priviră în liniște. Într-un târziu, Laurence se ridică și puse receptorul în furcă. Se aplecă înainte, până atinse geamul cu faţa.

— Iartă-mă, *mon coeur,* şopti.

Ieși din închisoare și păși în noaptea de afară. O noapte fără lună. Peretele închisorii arunca o umbră întunecată pe întreaga lungime a străzii. Întunericul îl înghiţi. N-o va mai vedea pe Sybille niciodată. Lumina ei

interioară fusese stinsă. *Nu te atașa niciodată de nimic,* își spusese mereu. Nu-și închipuise niciodată că asta ar include-o și pe Sybille. Întunericul deveni și mai adânc, înghiţindu-i sufletul. Laurence închise ochii. Când îi deschise din nou, redeveniseră reci și distanţi. Scoase telefonul și efectuă un apel.

Capitolul 5 Mortul viu

Mont Blanc, Alpii francezi îi era frig. Se simţea de parcă i-ar fi înfipt cineva un sloi de gheaţă în ochi, genul de durere care te face să te gândești la *tumoare* și *aneurism,* și să-ţi dorești să ai o armă la îndemână. Simţea foarte multă presiune în spatele pleoapelor… apăsând, apăsând. Nu putea să-și deschidă ochii. Încercă să înghită, dar gura și gâtul îi erau prea uscate. Un pahar de plastic îi atinse buzele și puţină apă i se prelinse în gură. Strânse buzele și încercă să se concentreze pe senzaţia apei răcoritoare. Paharul se întoarse și de data aceasta reuși să înghită puţină apă. Treptat, deveni conștientă de corpul ei. Era întinsă pe spate, cu încheieturile mâinilor și ale picioarelor imobilizate. Auzi o cheie învârtindu-se și membrele îi fură eliberate.

— Bună dimineaţa, se auzi o voce.

Bună dimineaţa? Nimeni nu-i mai spusese *bună dimineaţa* de ani întregi. Bine, nu chiar ani. Trei săptămâni, douăsprezece zile și paisprezece ore. Destul de ciudat, dar prea puţini indivizi din închisoarea Uskudar Pasakapisi dădeau doi bani pe regulile de bună cuviinţă. Și sincer, nu erau prea multe dimineţi bune în închisoare. De fapt, cea mai groaznică parte a zilei era dimineaţa. Momentul în care te trezești și realizezi că n-a fost un coșmar; chiar ţi-ai petrecut noaptea cu adevărat pe un pat care-ar putea fi folosit pe post de cale ferată, iar colega ta de celulă e o femeie cu IQ-ul unei gulii, care-ar putea să-l caftească pe Hulk Hogan.

— Bună dimineaţa, se auzi din nou vocea, de data aceasta o idee mai tare.

Sybille presupuse că asta însemna că se aștepta un răspuns de la ea. Cu un efort deosebit, reuși să deschidă

un ochi. Lumină… prea multă lumină. Probabil închisoarea semnase un contract extrem de avantajos cu vreo firmă producătoare de becuri. Cu grijă, și foarte încet, îşi roti ochiul la stânga, în direcţia din care se auzise vocea. Ce văzu o făcu să-și deschidă foarte larg ambii ochi.

Aparent, închisoarea semnase un contract foarte avantajos și pentru înlocuirea paznicilor. Cel care o privea acum, era cu adevărat o îmbunătăţire faţă de Sergentul Kemal, omul perfect pentru o reclamă la picăturile de pus în nas pentru răceală. Doamne, ce bărbat! Ochi verzi, părul mai lung, brunet… o adevărată fantasmă. Deodată, închisoarea pe viaţă nu mai păru o perioadă atât de îndelungată.

Fantasma se aplecă puţin în faţă.

— Nu mai ești în închisoare, dacă asta te îngrijorează. Zâmbi, buzele lui senzuale curbându-se ușor. Te-am cumpărat, spuse cu simplitate.

Stai puţin… cumpărat? Fusese cumpărată? Fantasma aștepta un răspuns, o umbră curioasă oglindindu-se în ochii lui visători. Când nu primi niciunul, repetă ce spusese mai devreme în germană, spaniolă și italiană. Sybille se holbă la el, dar nu spuse nimic. Fantasma încercă și în rusă, vietnameză și arabă, dar primi același răspuns mut.

Reveni la engleză.

— Știm că vorbești engleza.

Sybille îşi înclină capul într-o o parte, încă analizându-l.

— Scuză-mă, eram curioasă să văd câte limbi aveai de gând să mai încerci. Ce urma, dialectul Urdu?

— Vorbești în dialectul Urdu? întrebă el, devenind interesat.

— Deci, m-ai cumpărat, răspunse ea clipind des. Și ce reprezinţi, un lanţ de sclavie?

— Departe de asta, răspunse el zâmbind. De fapt, s-a hotărât să ţi se mai acorde o șansă de-a face ceva bun cu viaţa ta… consider-o o favoare pentru un prieten.

— O a doua șansă? Despre ce vorbești? mormăi Sybille, ridicându-se brusc și ameţind instantaneu.

— Îţi vom oferi o nouă identitate, o să te antrenăm, apoi vei lucra pentru noi.

— Să lucrez? Adică o slujbă? M-aţi cumpărat ca să-mi oferiţi o slujbă?

Urmă o pauză. Una lungă, care de obicei vine înaintea unei dezvăluiri de o importanţă vitală. Fantasma îşi puse mâinile la spate și începu să se plimbe încet în jurul patului ei. Odată ce-i văzu și spatele, Sybille trebui să admită că era posibil ca nu conversaţia inteligentă să fie cea mai importantă motivaţie pentru compania masculină.

— Vei lucra pentru organizaţia noastră, continuă Fantasma. Suntem o organizaţie anti teroristă extrem de…

— Oh, perfect! îl întrerupse Sybille. Spioni, trebuia să-mi dau seama.

— Nu suntem o organizaţie guvernamentală. Nu dăm socoteală vreunui guvern anume și nici vreunei instituţii.

— Atunci cine sunteţi? CIA?

— Nu.

— Interpolul? FBI? NSA? ABCDEFG?

— Niciunul dintre cei enumerări, zâmbi el cu indulgenţă. A ne afilia unei asemenea organizaţii, ar presupune să operăm constrânși de limitele regulilor și legilor.

— Și voi nu faceţi asta?

— Nu.

— Luaţi deciziile din mers, sau cum faceţi?

— Luăm orice măsură necesară pentru a ne anihila dușmanii.

Sybille îşi privi mâinile, stomacul strângându-i-se de frică când realiză toate implicaţiile afirmaţiilor lui.

— Nu mă puteţi obliga să fac nimic dacă conștiinţa mea nu mi-o permite, spuse pe un ton încăpăţânat.

— Atunci poate ar trebui să te întorci în închisoarea turcească, sugeră el cu vocea tăioasă, fără nici cea mai mică urmă de compasiune.

— Cine naiba sunteţi voi? aproape strigă Sybille.

— Numele nostru e SATT.

Istanbul, Turcia

Draperiile groase erau trase peste perdelele străvezii ale ferestrelor și interiorul casei era scufundat în umbră. Sufletul casei dispăruse, deși funcţionarea normală a acesteia continua. Grădinarul se ocupa în continuare de grădinărit, cameristele curăţau camerele, bucătăreasa gătea.

Aproape ca o fantomă, Laurence se plimba fără scop dintr-o cameră în alta. Trecu prin bucătăria în care bucătăreasa pregătea prânzul. Femeia plinuţă curăţa și toca cu ciudă, faţa fiindu-i scăldată în lacrimi.

Ceapă, se gândi Laurece. Se uită din nou: cartofi. Bucătăreasa continuă să taie și să plângă în liniște când el părăsi bucătăria și se îndreptă către curtea interioară. Bătrânul grădinar era îngenuncheat pe pământ, plantând lavandă spaniolă în jurul balustradei. Un câine maidanez, bătrân și artritic, stătea lângă el pe pajiște, analizând sădirea fiecărei plante. În timp ce lucra, bătrânul vorbea într-una cu căţelul. Când deveni conștient de prezenţa lui Laurence, îşi îndreptă privirea în sus. Ochii îi erau înroșiţi și umezi.

Laurence se întoarse din drum și intră iar în casă. După un timp, se pomeni în camera lui Sybille. Cameristele trecuseră deja pe acolo și totul era lună. Nicio haină nu mai era uitată pe spătarul scaunului, niciun papuc nu se mai putea vedea ieșind de sub pat. Era întunecată, nemișcată, pustie.

Pe o poliţă era o poză de-a lui. O ridică şi-o privi. Mirosul parfumului și al cosmeticelor lui Sybille se ridică de pe raft ca un spirit neliniștit. Așează la loc poza, după care se întinse și deschise o cutie de bijuterii. Era plină de ace de păr, lănţișoare, cercei. Luă în mână o broșă cu diamante și o studie pentru un moment, apoi o puse la loc și închise cutia. Nimic ieșit din comun. Totul neatins. Întregul personal al lui Sybille îi era extrem de devotat. Știa că aveau să aibă grijă în continuare de lucrurile ei ca și când ea s-ar mai fi aflat încă acolo.

Laurence se așează pe marginea patului și îşi puse mâna pe micuţa noptieră busolă. Cu mulţi ani în urmă,

transformase busola de bronz a unui vapor într-o noptieră, un cadou pentru ziua lui Sybille. Era mult prea cunoscut faptul că nu stătea deloc bine cu orientarea. Obișnuia să-l întrebe mereu: *în ce direcţie spuneai că-i nordul?*

Acul se balansă și indică estul. Laurence îl privi nelămurit până realiză că reacţiona la briceagul pe care îl avea mereu prins de antebraţ. Un mic magnet era încrustat în mâner, iar acul busolei se orienta către el. Îşi retrase braţul până când câmpul magnetic exercitat de briceag îl egală pe cel al pământului și urmări cum acul începe să se învârtă necontrolat. Pierdut. În căutarea adevăratului nord.

Enise Zeren conduse încet de-a lungul drumului întortocheat, așa cuiţi făcuse zilnic în ultima săptămână de la înmormântarea lui Sybille. Se așteptase ca Laurence să rămână la vila lui Sybille după înmormântare, dar misteriosul bărbat din viaţa lui Sybille plecase direct la aeroport. Aflându-se prea departe de el la înmormântare pentru a-l studia pe îndelete, se mulţumise să pună suficiente întrebări pentru a verifica faptul că într-adevăr nu era iubitul lui Sybille, ci un fel de frate vitreg. Cum Sybille nu mai avea nicio altă rudă, presupusese că într-un final Laurence avea să fie nevoit să se întoarcă pentru a se ocupa de proprietatea ei.

Când drumul îngust coti brusc la stânga, Enise putu zări casa în vale. O mașină neagră era parcată în faţa intrării. Acceleră cât de mult îi permise masivul ei Mercedes s-o facă de-a lungul drumului întortocheat. Parcă în spatele Jaguarului negru și îşi reîmprospătă rujul, după care coborî din mașină și păși graţios către ușa principală.

Servitoarea deschise ușa după o singură bătaie.

— Domnișoară Enise. Cu ce vă putem ajuta?

— Am văzut mașina. E cineva aici?

— Domnul Laurence, domnișoară.

— Bine. Enise o împinse deoparte și pătrunse direct în salon, așezându-se. Spune-i că sunt aici.

Îşi scoase o batistă din buzunar, se așeză într-o poziţie provocatoare pe canapea și se gândi la cea mai

bună modalitate de abordare. Era în mod clar ceva foarte misterios legat de Laurence, altfel de obicei comunicativa Sybille i-ar fi spus mai multe despre el. În aparenţă, venea și pleca fără să anunţe, și avea propriii lui bani. Nimeni nu știa cu ce se ocupă, sau dacă avea măcar o slujbă.

Laurence intră în cameră, iar Enise observă că poza nu-i pusese deloc în valoare trăsăturile. Era mai înalt decât crezuse, cu constituţia unui atlet, sau a unui dansator. Părul i se ondula ușor într-un amestec dezarmant de auriu și arămiu. Și ochii lui… acvamarin pătrunzător, adânci.

Enise afișă un zâmbet dulce și trist când se ridică să-l întâmpine.

— *Monsieur,* sunt o prietenă de-a… se opri și strânse batista în pumn, ridicându-și mâna în dreptul gurii. După câteva momente, păru să-și revină puţin și lăsă mâna să-i cadă din nou pe lângă corp.

— Laurence, fratele ei, răspunse el simplu, întinzându-i mâna.

Când Enise îi oferi mâna ei, i-o duse la buze și îi sărută ușor vârfurile degetelor, menţinând contactul vizual tot timpul. Îi făcu semn să se așeze, apoi se așeză la rândul lui pe canapea, lângă ea. Purtară o conversaţie de complezenţă. Amândoi erau foarte educaţi în arta bunelor maniere. Trebuia respectat un tipar foarte strict pentru acest gen de vizită și amândoi cunoștea foarte bine regulile.

Când se scurse o jumătate de oră, Enise se ridică și se scuză. Laurence, amabil, o invită să rămână la prânz, dar ea, bineînţeles, îl refuză cu amabilitate. Existau reguli foarte bine definite. Enise îşi lăsă cartea de vizită pe măsuţa din hol, aruncându-i o ultimă privire peste umăr lui Laurence în timp ce părăsi casa. El îşi înclină ușor capul. Mesaj transmis. Mesaj recepţionat. Acesta era, de asemenea, tiparul după care se rezolvau astfel de lucruri.

Sybille avea dreptate, gândi Laurence. Toată lumea ar considera-o pe Enise frumoasă. Chiar extraordinar de frumoasă. Enise era aproape la fel de înaltă ca el, cu păr drept negru, lung până la talie, și ochii de culoarea… nu

mai văzuse niciodată ochi de o asemenea nuanţă. Auriu? Portocaliu? *Un interludiu extrem de interesant.* Laurence știa de la servitori că Enise nu mai vizitase vila lui Sybille de la așa-zisa ei moarte. El sosise abia în acea dimineaţă, iar vizita ei nu putea fi o simplă coincidenţă. Enise trecuse în mod evident pe acolo ca să-l cunoască, și era curios ce-i povestise Sybille despre el. Cel mai probabil, destul de puţine lucruri. Sybille putuse mereu să ţină un secret când îşi propunea și întotdeauna avusese o grijă deosebită cu secretele lui. Încercă să-și amintească ce-i povestise despre Enise. Inteligentă, frumoasă, ceva legat de ea o pusese pe gânduri. Aproape că zâmbi. Sybille și intuiţia ei supraevaluată.

Distragerea atenţiei, cauzată de venirea lui Enise, dispăru odată cu plecarea acesteia. Laurence începu iar să se plimbe prin casă, până ajunse în bibliotecă. Se așeză pe scaunul de la birou și începu să se ocupe de conturile și actele aferente proprietăţii considerabile a lui Sybille. În urma *morţii,* îi lăsase lui totul prin testament, excepţie făcând puţinele lucruri pe care le donase în scopuri caritabile. Oftă. Reședinţa avea trei angajaţi permanenţi și trei angajaţi temporari. Trebuia să se ocupe de toate aranjamentele necesare, acum că Sybille nu mai era.

Toată lumea era în doliu, nimeni neînţelegând de ce se sinucisese în închisoare. Dar el nu trebuia să înţeleagă… Laurence știa mai bine. Nu, Sybille era bine și sănătoasă, doar că era moartă pentru lumea asta. Moartă pentru el. Îşi plecă capul, invadat de amintiri de pe vremea când erau încă copii… căsuţa strâmbă pe care ea îl ajutase s-o construiască deasupra garajului, limbajul și codurile lor secrete… îşi ridică brusc capul, cu ochii minţii aţintiţi în trecutul. Zâmbi. Până la urmă, poate exista o modalitate de a-i transfera înapoi banii ei, şi-n același timp de a-i semnala că e conștient de faptul că e în viaţă.

Când erau tineri, îşi lăsau mesaje codate unul altuia, în care toate cuvintele erau transformate în numere. Numele lui de alint, *mon amour,* era transformat în 18 – 20 – 19 – 1 – 18 – 21 – 28, iar numele ei de alint, *mon coeur,*

devenea 18 – 20 – 19 – 3 – 20 – 5 – 21 – 28. Era un cod stupid care putea fi spart de oricine, dar ei fuseseră extrem de entuziasmaţi ori de câte ori îl folosiseră. La un moment dat, când Laurence îşi transferase toate fondurile într-un cont din Elveţia, o informase pe Sybille că dacă ar fi avut vreodată nevoie urgentă de bani, numărul contului lui era codul numelui ei de alint.

Tot ce avea de făcut, era să creeze contul ei cu codul *mon coeur,* apoi să-i transfere suficienţi bani încât să-i atragă atenţia. Dacă avea să descopere contul, Sybille i-ar fi putut răspunde transferând înapoi o anumită sumă de bani. Se încruntă. Bineînţeles, totul pornea nu numai de la premisa că ea era bine, sănătoasă, dar și capabilă să ghicească ce voia el de fapt să-i comunice prin transferul fondurilor. Oricum, se hotărî, era mai bine decât nimic.

Și acum, casa. Privi în jur și găsi nu numai amintiri legate de Sybille, ci și de părinţii ei și ai lui. Bunica ei din partea tatălui cumpărase covorul din Anatolia, chiar înainte de a fi nevoită să se refugieze din faţa unui nou val de persecuţii împotriva armenilor. Mama ei, franţuzoaică, o bună prietenă a tatălui său, așezase un pian lângă fereastra care dădea către golf. Marele tablou în ulei reprezentându-l pe tatăl turc al lui Sybille era atârnat pe perete, chiar deasupra căminului. Nu putea găsi puterea necesară pentru a vinde casa lui Sybille, în ciuda faptului că știa prea bine că ea nu avea s-o mai revadă niciodată. Casă, deși lipsită de spiritul viu al lui Sybille, va continua să supravieţuiască printr-o infuzie permanentă de bani gheaţă.

Mont Blanc, Alpii francezi

Primul lucru pe care îl observă la noua ei cameră, era patul pentru o singură persoană. Niciun coleg de cameră. Deci, undeva acolo sus exista un Dumnezeu. Al doilea lucru era faptul că nici măcar Dumnezeu în persoană n-ar mai fi putut îngrămădi încă un pat în camera ei. Dacă stătea în mijlocul patului și se întindea cât de mult putea, reușea să atingă ambii pereţi cu unghiile de la mâini. Pereţi gri, normal. Tot ce văzuse până acum în locul acela era alb sau

gri, de parcă ar fi naufragiat într-o mașină de spălat.

După mai multe investigaţii, descoperi că patul nu ţinea loc doar de pat. Sub saltea găsi două sertare în care descoperi tricouri, pantaloni, lenjerie intimă, sutiene, șosete, toate frumos împăturite, toate, evident, într-o frumoasă nuanţă de gri metalizat. Cel puţin salteaua era de calitate, nu ca cea din închisoare care semănase mai mult cu o clătită. Se trânti pe ea recunoscătoare, amintindu-și ceea ce-i spusese Fantasma. Totul părea atât de ireal. îi vorbise de o a doua șansă și ceva despre o favoare făcută unui prieten. Cărui prieten?

Când ușa se deschise și cineva păși înăuntru, starea ei de visare se evaporă. Privi pe după braţul pe care și-l pusese peste ochi, simţind o ușoară urmă de dezamăgire când observă că de data aceasta vizitatorul ei nu era Fantasma, ci o femeie. O brunetă înaltă și serioasă, îmbrăcată într-un tricou ce arăta ca un cilindru elastic. Gri.

Femeia închise ușa în urma ei și se sprijini de ea.

— Bună, eu sunt Nicole.

Bun, măcar primise răspunsul la o întrebare. Oamenii de aici aveau nume, chiar dacă unul singur.

— Eu sunt…

— Sybille Caillaud.

— Știam eu că ăsta e genul de loc în care oamenii îşi fac temele, spuse Sybille, confirmându-și numele cu o aplecare scurtă a capului.

Nicole doar o privi, părând că nici nu respiră. Dacă așa se așteptau să devină și ea, n-aveau nicio șansă. Dacă era ceva ce nu-i reușise niciodată, asta era să-și ţină gura. Laurence încercase mereu să îndrepte asta. Oh, Doamne, Laurence… cel mai probabil nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Bănuiesc că n-am șansa să fii cumva asistentă medicală, nu-i așa? întrebă Sybille, masându-și tâmplele. Am o durere de cap îngrozitoare, probabil de la cine știe ce droguri mi-aţi dat, dar și de la foame, ţinând cont că m-aţi răpit înainte de cină. Era seara salatei de ton la caserolă… una dintre mesele mele preferate.

— Ai un frate numit Laurence-Jacques Fournier.

— De fapt, e vărul meu, spuse Sybille cu prudenţă.

— A făcut închisoare pentru crimă.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Ochii albaștri ai lui Nicole se îngustară.

— Crima e o trăsătură de familie la voi?

Sybille sări în picioare, tălpile lipăindu-i zgomotos pe podea.

— Știi ceva, chiar dacă-mi știţi numele și motivul pentru care am fost închisă, habar n-aveţi despre alte amănunte legate de mine și familia mea. Dac-aș fi în locul tău, mi-aș măsura cuvintele înainte să deschid gura!

— De ce? Verișorul drag s-ar putea să mă omoare? întrebă Nicole, zâmbind sarcastic.

— Dacă-mi amintesc eu bine, nu el a fost condamnat recent pentru crimă. Eu am fost! Și o să suport consecinţele faptelor mele imediat ce-l lași pe el în pace.

Urmă un lung moment de liniște. Sybille aproape putea să-și numere bătăile inimii.

— Ești loială, îmi place asta, decise până la urmă Nicole, zâmbind cu mai incită căldură. Spune-mi, Sybille, te-ar mulţumi un sandviș cu salată de crap?

Jumătate de oră mai târziu, Nicole depozită patru pastiluţe albe pe tava pe care stătea farfuria deja goală a lui Sybille.

— Astea sunt ce cred eu că sunt? întrebă Sybille, privind-o cu speranţă.

— Da, elimină orice fel de durere aproape instantaneu, îi răspunse Nicole, așezându-se pe scaunul din faţa ei.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, mă înnebunește cât de tare mă doare capul. Sybille luă toate cele patru pastile și le înghiţi cu ultima gură de ceai rece care-i rămăsese.

— Mâine îţi aduc un flacon întreg, îi spuse Nicole. O să ai nevoie de ea.

— Grozav!

Cu un aer posac, Sybille adună firmiturile din farfurie. Fusese o cină foarte bună, neașteptat de bună,

chiar. Mâncare adevărată pe o farfurie curată și nimeni prin jur care să strige obscenităţi sau să-i fure biscuiţii. Erau numai câteva persoane bine îmbrăcate și bine crescute care-și duceau tăvile la mese, mâncau în liniște și apoi îşi strângeau politicos farfuriile, pentru ca oricine ar fi venit în urma lor să nu găsească o troacă de porci. Exact ca în orice restaurant cu circuit închis a oricărei corporaţii din lume. Sybille începu să spere că poate locul în care se afla nu făcea parte dintr-o organizaţie mecanizată și inumană cum se temuse.

— Și, la ce să mă aștept pentru mâine? întrebă, fără să-și dorească cu adevărat să afle răspunsul.

— Păi, în primul rând vei face cunoștinţă cu diverșii tăi profesori.

Sybille dădu din cap și începu să ronţăie un biscuit care scăpase atenţiei ei flămânde, alunecând sub șerveţel.

— După aceea vei începe cursurile, continuă Nicole. Arte marţiale, armament, calculatoare, tactici de asalt și recuperare, economie, ţinută, limbi străine, politică mondială.

— Și după aia?

— După aia, prânzul.

Pentru o clipă, Sybille chiar crezu că vorbea serios, dar Nicole rânji și se trezi râzând și ea. Un râs sănătos, resimţit până în stomac și pe jumătate isteric, care o lăsă tremurând și plângând cu sughiţuri.

— O iau razna, spuse, suflându-și nasul într-un șerveţel.

Nicole întinse mâna peste masă și o prinse de încheietură.

— O să te descurci. Amintește-ţi doar s-o iei ușurel, fiecare zi pe rând.

— Așa faci tu? întrebă Sybille, agăţându-se de cuvintele lui Nicole ca de un colac de salvare. Bună, numele meu e Nicole F. și lupt împotriva terorismului mondial?

— De fapt, numele meu e Nicole S.

— Nu înţelegi, clătină Sybille din cap. Acum câteva

săptămâni, aveam o viaţă a mea. L-am împușcat pe gunoiul ăla și acum totul s-a făcut praf și pulbere. Am fost judecată, condamnată la închisoare pe viaţă, după care am ajuns aici, unde oamenii vorbesc despre persoane cumpărate, a doua șansă, favoruri făcute prietenilor și lupta împotriva terorismului. O fixă pe Nicole cu privirea. Dacă vă aşteptaţi să reușesc să-mi păstrez sănătatea mintală, trebuie să aflu mai multe. De ce sunt aici, cine m-a cumpărat, cu ce scop? Tu sigur știi mai multe dacă eşti paznicul meu… sau orice s-ar presupune că eşti.

Nicole ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Sybille, dar nu sunt implicată în antrenamentul tău. Un prieten m-a rugat să te introduc în atmosfera de pe aici, să-ţi ușurez într-un fel tranziţia.

— Un prieten, spuse Sybille cu ochii aţintiţi în tavan… Am tot auzit în ultima perioadă despre prietenii ăștia, dar niciodată nu le-am aflat numele.

— Permite-mi să-ţi dau un sfat, spuse Nicole, aplecându-se spre ea. În locul ăsta, prietenii adevăraţi sunt foarte greu de găsit. Nu te-ai decât pe tine, așa c-ai face bine să devii cât de bună poţi la ceea ce va trebui să faci.

Sybille nu îi putea aproxima vârsta lui Nicole. Părea a avea undeva sub treizeci de ani, dar vorbea cu înţelepciunea unei persoane mult mai în vârstă; probabil experienţa și nu vârsta împrumuta o notă de finalitate cuvintelor ei.

— Nicole!

Amândouă tresăriră.

— Ricardo, m-ai speriat, răspunse Nicole pe un ton acuzator.

Deci Fantasma avea un nume, și încă ce nume încântător. Ţi se rostogolea pe limbă ca o melodie, un nume pe care să-l șoptești în întuneric sub…

— Ședinţa începe în zece minute, spuse el, ignorând comentariul lui Nicole.

— Știu, replică cu răceală Nicole, aruncându-i o privire tăioasă. Îţi făceam ţie o favoare aflându-mă aici.

Deci despre el vorbise Nicole când făcuse referire la

prietenul misterios. Sybille era impresionată, dar se întreba cine putea fi prietenul despre care vorbise Ricardo.

Ricardo îşi înclină o idee capul.

— Trebuie să mergem, rosti cuvintele aproape ca pe un ordin, apoi le întoarse spatele, îndepărtându-se.

— Ne cheamă datoria, se ridică și Nicole, zâmbind cu amărăciune.

— Stai! spuse Sybille, prinzând-o de mână. Îmi pare rău pentru unele dintre lucrurile pe care le-am spus… uneori mă ia gura pe dinainte. Mersi că ai avut grijă de mine.

— Nicio problemă, îi răspunse Nicole, urmărindu-l cu ochii pe Ricardo. O să mai trec pe la tine să văd cum te descurci de câte ori o să pot.

Sybille o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre ieșire, unde avu loc un mic schimb de cuvinte cu Ricardo. Ricardo privi în direcţia ci și comentă ceva. Nicole îi răspunse. El scutură puţin din cap și se îndepărtă. Nicole îi făcu un semn cu degetul mare în sus, apoi îl urmă. Sybille rămase cu ochii pe siluetele lor în timp ce se îndepărtau, îndoindu-se că avea să nimerească singură drumul înapoi spre camera ei.

Tresări ușor când auzi o voce caldă, ușor amuzată, de undeva din spatele ei.

— Ai nevoie de companie, păpușă?

Păpușă? Se întoarse cu un răspuns acid pe limbă, dar când dădu cu ochii de cel care i se adresase, capitulă. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul alb ca zăpada, îmbrăcat impecabil într-un costum fără nicio cută. Dar nu vârsta, și nici îmbrăcămintea lui n-o dezarmară, ci mai degrabă ochii lui întunecaţi care o priveau blajin.

— De fapt, răspunse în timp ce-l urmărea cum îşi așeza tava pe masă, caut un ghid care să mă îndrume prin labirintul ăsta.

Bărbatul luă loc pe scaunul pe care stătuse Nicole și-i indică cu arătătorul direcţiile.

— Nord, Sud, Est, Vest.

— Dacă m-am prins eu, simţul umorului nu e o

cerinţă obligatorie pe aici, dar mă bucur să aflu că nu e împotriva regulamentului.

— Nu fi așa sigură de asta, păpușă.

— À-propos, numele meu e Sybille Caillaud.

— Mă bucur să te cunosc, Sybille. Eu sunt Roy.

Din nou, fără nume de familie.

— Sunt nouă pe aici, continuă Sybille.

— Știu. De-asta am luat și ciocolată și caramel. Nu știam care-ţi place.

Sybille se uită la tava lui. Budincă. Două recipiente, două linguri, două șerveţele.

— Ciocolată, spuse fără să stea pe gânduri.

— O fată care știe ce vrea, răspunse Roy, întinzându-i budinca.

— Deci, Roy, spuse Sybille, înfulecând fericită din budincă, cu ce te ocupi pe aici?

— Construiesc bombe.

— Și ești bun la asta? întrebă Sybille, înghiţind cu noduri.

— Păpușă, sunt cel mai bun!

— O să ţin minte asta data viitoare când mă duc la cumpărături în Beirut.

Imediat după ce spuse asta, realiză că nu era deloc exclus să ajungă în viitorul apropiat în Beirut. Cu un coș de cumpărături… sau o bombă. împinse budinca din faţa ei.

— Nu-ţi mai face griji, spuse Roy, mângâindu-i ușor mâna.

— De ce nu mi-aș face?

— O să-ţi explic într-o bună zi. Pentru moment, cred că o să-mi ofer serviciile de ghid turistic.

— Adică mă plimbi pe aici să-mi arăţi locul? întrebă Sybille cu o urmă de speranţă în ochi.

— Atât cât ai voie să vezi deocamdată.

Roy adună vasele și duse tava pe o bandă rulantă din celălalt capăt al încăperii. Sybille îl urmă ca un căţeluș, reţinând procedura de predare a vaselor folosite după terminarea mesei.

— Te-a rugat Nicole să ai grijă de mine?

— Nu, rânji Roy. M-a rugat Ricardo.

Capitolul 6

*

Captiv

Viena, Austria

Keeve și Martin se adăpostiseră în spatele unor containere IATĂ. Portier, în spatele unei macarale. Sunetele înfundate ale armelor cu amortizor se împleteau cu ţiuiturile gloanţelor care ricoșau. Patru paznici pe care nu-i luaseră în calcul se aflau pe pasarela de deasupra depozitului, beneficiind astfel de o vedere perfectă asupra zonei centrale. Ambele laterale din interiorul depozitului erau pline ochi, din podea și până în tavan, cu containere IATĂ conţinând marfă și lăzi.

Jean-Louis și Hans se aflau încă afară, la poartă, neștiind că apăruse o problemă în interiorul depozitului. Malice, Vadim și Dimitry se aflau în camion, așteptându-i să apară.

Hugues se ghemui chiar în momentul în care o bucată din peretele de deasupra se desprinse din cauza unui glonţ ricoșat și îl lovi peste ceafă. Se rostogoli pe sub un raft, ieșind pe partea cealaltă. În siguranţă, dar în afara schemei de atac. îl zări pe Laurence cum pășește cu o mină calmă în centrul spaţiului deschis al depozitului, trăgând în direcţia paznicilor. O bubuitură, o bufnitură, o altă bubuitură, o grămadă de cutii căzând, și se făcu liniște. Oamenii lui Laurence ieșiră cu prudenţă din ascunzătorile lor.

— Merçi, spuse Keeve, iar ceilalţi încuviinţară tăcuţi din cap.

Hugues rămase unde se afla, privindu-i. Laurence le făcu un semn cu capul în direcţia containerelor și oamenii se grăbiră să execute ordinul. Keeve sări pe macara și începu să mute containerele IATĂ. în mai puţin de cincisprezece minute, echipa lui Laurence golise toate armele din depozitul aeroportului și le încărcaseră în camionul de afară. Hugues putea auzi frânturi de conversaţii:

— …nervi de oţel.

— La naiba, omul parcă are gheaţă, nu sânge în vene…

— Al naibii de uimitor!

— …are mai mult tupeu decât noi toţi împreună.

— Doamne, n-am mai văzut pe nimeni să se arunce așa în faţa gloanţelor.

Hugues se îndreptă către Laurence și-l ţintui cu privirea.

— Să nu mai faci așa ceva niciodată! Dacă vrei să te sinucizi, n-ai decât, dar nu-mi lua oamenii după tine. Se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

— Ce mai face Lancelot? îl întrebă Laurence din spatele lui.

— Al naibii de bine, răspunse Hugues fără să se întoarcă.

— Și mânza?

De data asta, Hugues se opri și-l privi peste umăr.

— Ea naibii de grozavă! răspunse cu o umbră de zâmbet.

În seara aceea, Laurence se întoarse la birou. Se așeză pe canapea, gândindu-se la ceea ce-i spusese Hugues. Avusese perfectă dreptate. Dacă ar fi rămas pe poziţia lui din spatele containerelor după care se adăpostise, ar fi putut elimina inamicul cu o șansă de reușită aproape identică. Ce făcuse fusese inutil de riscant. Dacă ar fi fost omorât, oamenii i-ar fi rămas ţintuiţi la pământ fără nicio altă posibilitate de scăpare.

Gândurile i se întoarseră la evenimentele din depozit. O parte dintre containerele IATĂ erau marcate Zeren Armaments Ltd. Vreo legătură cu Enise Zeren, se întrebă? Scoase cartea ei de vizită din portofel. Erau trecute două numere, unul din Thessaloniki și unul din Istanbul. Sună la numărul din Istanbul și îi răspunse o servitoare.

— Domnișoara Zeren este acasă? întrebă.

— Da, domnule. Cine o caută?

— Laurence-Jacques Fournier.

— Imediat, domnule, un moment vă rog.

— Laurence, ce bine-mi pare că m-ai căutat, se auzi vocea lui Enise câteva momente mai târziu.

— Bună, Enise. Mă întrebam dac-ai fi dispusă să mă ajuţi cu decorarea noului meu birou din Istanbul. Până acum n-am avut timp să mă ocup de el cum trebuie. Te-aș putea convinge să mă ajuţi?

— Sigur că da. Sună chiar distractiv!

— Ești liberă mâine după-amiază?

— Da.

— Vin să te iau la prânz. Unsprezece sună bine?

— Perfect!

În acest moment, Laurence hotărî că ar fi necesar să afle câteva informaţii în plus despre Enise. Intuiţia îi șoptea că existau destule contradicţii între persoana în care poza și adevărata Enise.

Dimineaţa următoare, imediat ce ajunse în Istanbul, traversă Grand Bazaar de-a lungul străzii Uzun-arși Caddesi și făcu stânga pe strada Tahtakale, unde nu se găseau decât magazine cu mătănii pentru rugăciuni. Trecu de magazinele cu etichete pentru contrabanda cu haine de firmă, ajungând într-un final unde dorea: sectorul armamentelor, deși nu se afla acolo nici pentru a cumpăra arme, nici pentru a vinde. Cel puţin nu de data aceasta. Se opri în dreptul unui magazin cu kilometri întregi de materiale scumpe expuse în vitrină și intră.

— Pe aici, domnule, spuse vânzătorul, conducându-l în camera din spate.

Laurence se strecură pe lângă el și așteptă. Un individ gras și chel, îmbrăcat într-un costum alb, apăru după câteva momente.

— Laurence, îl salută, întinzându-i mâna.

— Nerhim, răspunse Laurence, strângându-i mâna.

— Cu ce te pot ajuta? Nerhim îl invită în biroul mic și făcu semn către două scaune.

— Familia Zeren. Ce poţi să-mi spui despre ei?

— Ce vrei să afli? Trecutul lor, tipurile de armamente pe care le fabrică, lista cu clienţii?

— Familia în sine.

— Hmm… bazele companiei le-a pus bătrânul. Cei doi fii au moștenit afacerea, dar s-au separat destul de repede.

— De ce?

— Lui Halii nu-i păsa cui îi vindea arme atâta timp cât avea cu ce să-și plătească facturile. Lui Timur îi păsa. În final, a cumpărat și partea lui Halii. De cele mai multe ori, respectă legile destul de bine. Când n-o face, plătește o mită bunicică cui trebuie.

— Ce s-a întâmplat cu Halii?

— A murit acum câţiva ani.

— Din cauze naturale?

— Discutabil.

— Copii?

— O fată pe nume Enise.

— Ce știi despre ea?

— Aspect exotic, a moștenit foarte mulţi bani de la Halii. Are în jur de treizeci de ani, călătorește mult, și se zvonește că nu e-n stare să-și păstreze servitorii sau prietenii.

— Treizeci? Ești sigur? întrebă Laurence neîncrezător.

— Da, spuse Nerhim după ce făcu câteva calcule mentale.

— Spune-mi mai multe despre bârfele care se învârt în jurul lor.

— S-au vehiculat multe zvonuri despre familia Zeren. Banii atrag bârfele, continuă Nerhim. Halii și-a omorât soţia, Halii nu și-a omorât soţia, ba se culca cu fiica lui, ba nu se culca, fraţii l-au ucis pe tatăl lor, ba din contră, l-au iubit pe tatăl lor, Halil a fost omorât, ba nu, n-a fost. Alege ce vrei. Oamenii tind **8 – 0** considere pe Enise fascinantă până ajung s-o cunoască mai bine, după care ne îndepărtează de ea. Nu e amabilă cu servitorii, dar, pe de altă parte, mulţi alţi oameni nu sunt. Eu personal cred că toată familia e o idee nebună, dar **ce f tiu** cu? spuse Nerhim, ridicând din umeri.

— Și celălalt frate, Timur? A avut vreun copil?

— Doi băieţi. Unul a intrat deja în afacere, celălalt e

încă la facultate.

Laurence se ridică și îi întinse mâna.

— Dacă mai afli ceva ce consideri că m-ar putea interesa, contactează-mă.

— Așa am să fac. À-propos, dacă dai peste ceva muniţie antitancuri AT-2, am nevoie de câteva încărcături pentru un transport.

— O să le primești, îl asigură Laurence.

Nerhim Duman era un contact extrem de valoros pe care intenţiona să-l păstreze.

Până terminară cu redecorarea biroului, Laurence știa deja mai multe lucruri despre Enise, sau măcar ce-și dorise ea să știe. îi spusese că e cu zece ani mai tânără decât Sybille, deci prin urmare abia trecută de douăzeci de ani, și că unchiul ei era proprietarul firmei Zeren Armaments după ce cumpărase partea tatălui ei. îi confirmă faptul că cei doi fraţi nu fuseseră prea apropiaţi. Unchiul ei, după părerea ei, *era cu capul în nori,* iar tatăl ei fusese *un bun om de afaceri.* Știa cam toate dedesubturile afacerilor cu armament, un lucru relativ normal, din moment ce crescuse într-o familie care se ocupase cu așa ceva și încă într-un mod extrem de profitabil. Dar Laurence mai află și ceea ce nu și-ar fi dorit Enise să-i dezvăluie: avea un temperament vulcanic, era mai puţin inocentă decât se prefăcea că este, și se aștepta să-i facă toată lumea pe plac. Ţinând cont că era extrem de bună la pat, Laurence hotărî că erau niște defecte rezonabile.

Într-o seară, Laurence și Enise părăsiră Cazinoul Hilton, situat de-a lungul frumoaselor grădini cu vedere la strâmtoarea Bosfor, îndreptându-se către mașina lui. Aerul era destul de răcoros și Enise tremura în rochia ei de seară fără bretele. Laurence îşi dădu jos sacoul și i-l așeză pe umeri. În timp ce se apleca către mânerul portierei, Enise privi peste umărul lui.

Cam la cinci metri în spatele lui, un bărbat ţintea un pistol cu ambele mâini. Fără să stea pe gânduri, Enise scoase un mic pistol din poșeta ei și trase pe deasupra lui

Laurence. Bărbatul tresări. Îşi încleştă o mână pe rana din șold, dar nu scăpă pistolul din cealaltă. Oricum, nu mai conta. Până să apuce să apese din nou pe trăgaci, Enise se trezi culcată pe spate, cu Laurence deasupra ei pe post de paravan protector. Mâna lui dreaptă era deja extinsă, pistolul lui scuipând glonţ după glonţ. Atacatorul scăpă pistolul și se prăbuși pe trotuar.

— Ești bine? întrebă Laurence, oferindu-i mâna și ridicând-o pe Enise dintr-o singură mișcare.

— Da, îi răspunse ea cu ochii pe cadavrul din spatele lui.

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc. îi ridică bărbia cu un deget, privind-o drept în ochi cu un amestec de uimire și respect. Ai mai împușcat pe cineva până acum?

— Nu.

* – Și n-a trebuit să stai pe gânduri?

— Voia să te împuște în spate. La ce era să mă mai gândesc?

Laurence încuviinţă din cap, apoi îi deschise portiera.

— Cine era? îl întrebă pe drumul spre casa ei.

— Nu știu.

— Laurence, ce fel de afaceri învârti de încearcă oamenii să te împuște?

— După ceea ce tocmai s-a întâmplat, cum poţi rămâne atât de calmă? îi întoarse el întrebarea.

— Am crescut într-o familie care s-a ocupat cu vânzarea armamentului. Dacă oamenii n-ar încerca să se omoare între ei, n-am mai fi avut parte de nicio afacere.

În aceeași seară, Enise desena cercuri cu o unghie lungă pe abdomenul perfect plat al lui Laurence, în timp ce stăteau întinși în imensul ei pat cu baldachin.

— Știi unde duce asta, o șicană Laurence, prinzând-o de mână.

Ea-i zâmbi provocator, eliberându-și mâna și continuând cu spiralele tot mai jos. Îşi coborî gura deasupra lui și-i urmări satisfăcută reacţiile. Laurence închise ochii și gemu. Era cu adevărat magnific. Se hotărâse deja să-l păstreze, dar pentru asta avea nevoie și

de altceva în afară de sex. Laurence era prea inteligent pentru a fi legat de cineva pe termen lung doar pentru o tăvăleală fierbinte. Trebuia să-i devină indispensabilă, și ca de obicei în cazul bărbaţilor, asta se reducea la bani și afaceri. Mintea îi lucră cu repeziciune: arme, droguri, informaţii. Era convinsă că numai o afacere de genul acesta îi furnizau lui Laurence banii și aerul periculos pe care-l emana. Din conversaţiile anterioare, era evident că avea cunoștinţe prea vaste în domeniul armamentului pentru un simplu traficant de droguri. Era destul de sigură că totul se învârtea în jurul armelor, cel mai probabil ilegale. Asta îi oferea un avantaj, avea cu ce să-l ajute.

Îl aduse la un orgasm cataclismic, după care alunecă deasupra lui.

— Ar trebui să mă lași să te ajut, spuse, urmărindu-l în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Cred că tocmai ai făcut-o.

— Mă refer la afacerile tale cu armament ilegal, răspunse ea, rotindu-și ful* durile când îl simţi întărindu-se din nou.

Laurence reușea mereu să nu pară surprins de dorinţele ei carnuhi **Hi** nestăvilit și nu o dezamăgi nici de această dată.

— Gândește-te la asta, îi şopti, poziţionându-l cu mâinile la intrarea ei.

Nu exista întuneric mai adânc decât cel de pe străduţele înguste din Istanbul. *Konaks-urile,* casele masive din lemn în stil otoman din apropierea magnificei Hagia Sophia, îşi extindeau etajele superioare atât de mult în afară, încât casele situate faţă în faţă aproape se atingeau pe deasupra aleii, și implicit pe deasupra capului lui Laurence. Chiar înainte de-a ajunge în spaţiul deschis din faţa Hagiei Sophia, se opri. Hugues îi ieși în întâmpinare. Nu se mai văzuseră de la ultima lovitură la depozitul din Viena.

— Hugues, îl salută Laurence.

— Laurence, răspunse Hugues.

Pentru prima dată în ultimii ani, intervenise o răceală

între ei, iar tăcerea era aproape sufocantă.

— N-o să se mai repete, puse Laurence punctul pe i.

— Bine, răspunse Hugues, răsuflând ușurat.

Îşi continuară drumul umăr la umăr, cu bocancii păcănind ușor pe pavajul pietruit.

— Avem vreo rezervă de AT-2? întrebă Laurence. îi datorez câteva lui Nerhim.

— O să fac rost.

— Bine.

— Cum stăm? îşi întoarse Hugues privirea către el.

— Mă concentrez pe colectarea de informaţii pentru o perioadă. Vreau să-mi asigur o poziţie mai bună în Istanbul.

— Nu-i o idee rea, amice. Cu puţin noroc, ai putea conduce orașe întregi.

Zâmbiră amândoi, Laurence remarcând apelativul *amice.*

— Ce-ţi mai face australianca?

— Habar n-are să gătească.

— Și-n rest?

— Ea naibii de grozavă!

— Atunci angajează un bucătar.

— Am făcut-o deja.

Aleea îi scoase într-o zonă plină de cafenele intime în preajma hotelurilor centrale. Intrară într-una dintre ele și se așezară aproape de ieșirea din spate, de unde puteau urmări intrarea principală. După ce un ospătar le aduse cafelele comandate, Laurence se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l pe Hugues.

— Ce părere ai avea dacă ţi-aș spune că intenţionez să recrutez o femeie?

— Înainte să te cunosc, am lucrat timp de un an cu o fostă Sabra israelită. Era dură și agresivă, dar îşi făcea splendid treaba. Depinde de femeie.

— Corect, răspunse Laurence gânditor. Cea pe care-o am în minte nu are experienţă. Ar trebui s-o antrenezi de la zero.

— Continuă.

— N-o să fie ușor de strunit. Foarte încăpăţânată, maniacă după control.

— Sunt obișnuit să lucrez cu persoane din astea, răspunse Hugues, privindu-l fix cu o expresie impenetrabilă.

Laurence ignoră aluzia.

— Bună trăgătoare, inteligentă, frumoasă, excelente cunoștinţe în domeniul afacerilor cu armament.

— Nume?

— Enise Zeren, răspunse Laurence fără să clipească.

— Zeren Armaments? întrebă Hugues, încruntându-se ușor.

— Proprietarul e unchiul ei.

Hugues rămase tăcut o perioadă atât de îndelungată, încât Laurence simţi o ușoară îngrijorare.

— Care-i treaba, Hugues?

— Bănuiesc că ai motive serioase să iei decizia asta, nu?

— Normal, răspunse Laurence, apoi așteptă.

— Am auzit… începu Hugues, dar făcu o pauză și se uită cu mai multă atenţie la Laurence. E o prietenă de-a ta?

— Într-un fel poţi să-i spui și așa. Ce-ai auzit?

— Că familia Zeren n-ar fi chiar stabilă.

— Antreneaz-o, urmărește-o. Nu e ceva bătut în cuie. Altceva?

— Nimeni altcineva din grup nu știe cine ești și unde locuiești. Sună riscant… o breșă în proceduri.

— O să am grijă.

— Ca la depozitul de la aeroport? întrebă Hugues după ce-l analiză îndelung.

— Nu, o să am grijă cu adevărat.

— Așa să faci.

Hugues rămase încruntat. Laurence îşi ridică sprâncenele întrebător.

— Ce mai e?

— Jur că devin superstiţios la vârsta mea. O lungă perioadă de timp, am avut zece oameni. L-am recrutat pe-

al unșpelea, și-a trebuit să-l împușți pe nenorocit. Înapoi la zece. Jocul continuă. L-am recrutat din nou pe-al unșpelea, l-a luat gura pe dinainte și ne-a adus un spion.

Laurence zâmbi. Nu credea în superstiţii. Pe de altă parte, instinctul era cu totul și cu totul altă treabă.

— Poate alungăm ghinionul dacă recrutăm o femeie.

— Poate, răspunse Hugues cu jumătate de gură. Când o cunosc?

— Mâine seară. O aduc la noul birou.

Ambii bărbaţi se ridicară și dădură mâna. Părăsiră cafeneaua, îndreptându-se în direcţii diferite, amândoi scrutând umbrele aleilor.

La începutul serii următoare, Hugues îşi antrena deja noua elevă.

— Te trezești când îţi spun eu să te trezești, și domi când îţi spun eu să dormi. O să alergi, o să te antrenezi, o să exersezi luptele corp la corp până o să pici de oboseală. Când terminăm antrenamentele, o să fii în cea mai bună formă fizică în care ai fost vreodată. Şi-o să mă urăști de moarte. Se opri și analiză efectul cuvintelor sale asupra lui Enise.

Niciunul. Asta ori era de bine, ori însemna că are prea multă încredere în ea. Timpul avea să demonstreze care din două. îi aruncă o privire lui Laurence, care era întins pe o canapea de piele vișinie, aparent ignorându-i pe amândoi. Asta sigur era de bine. Hugues nu avea de gând s-o lase pe Enise să afle ceva despre el și viaţa lui, nici măcar numele de familie, până când nu începea să se simtă cât de cât confortabil în privinţa ei. Era frumoasă, asta nu putea s-o nege; Laurence avusese mereu gusturi bune în privinţa femeilor. Dar Hugues nu avea încredere în ea, nu-i plăcea de ea, și nu putea explica de unde venea repulsia aceea. Tatăl ei fusese un vierme… nu era vina fetei, bineînţeles.

— Ai întrebări?

— Când începem și unde? întrebă Enise.

— Plecăm chiar acum, antrenamentul începe mâine dimineaţă.

— Unde?

— Afli când ajungem acolo. Hugues se ridică și se îndreptă către ușă. Mergem?

— Acum?

— Acum!

Enise îşi întoarse ochii către Laurence. În sfârșit îi întâlni privirea și-l văzu încuviinţând din cap. Zâmbetul ei de la revedere părea puţin nesigur. Nu așa plănuise acea despărţire, dar îl urmă pe Hugues fără alt comentariu.

Laurence îi urmări cu privirea de la fereastră până când ajunseră la mașina lui Hugues. Enise avea să-și petreacă următoarele săptămâni într-un camping pustiu special amenajat pentru antrenamente, fără să poată face în vreun fel legătura între locul acela și el, ori grupul lui de hoţi.

Hugues era foarte atent și era destul de evident că n-o plăcea deloc pe Enise. Oare cât de mult se datorau aceste resentimente faptului că în adâncul lui nu aproba implicarea femeilor în genul acela de afaceri, și cât datorită geloziei? Se simţea Hugues ameninţat? înlocuit? N-avea de ce să simtă asta. Laurence clarificase faptul că Hugues era superiorul lui Enise, și nu invers. Pe de altă parte, nu se culca cu Hugues și era adevărat că n-o putea privi pe Enise ca pe un recrut obișnuit. Se întrebă dacă nu cumva făcea o greșeală imensă implicând-o pe Enise în viaţa lui. Poate știa suficient de multe despre afacerile cu armament, dar nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Oare tocmai introdusese un suflet inocent într-o existenţă coruptă?

Laurence privi cerul întunecat, fără lună. Îşi sprijini fruntea de sticla rece a ferestrei. Putea oare să-și anihileze conștiinţa mai mult decât o făcuse deja? Putea oare deveni totul mai întunecat decât atât?

Capitolul 7
Incursiune în trecut

Mont Blanc, Alpii francezi

Sensei Takahashi făcu o plecăciune. Sybille îl imită. Ce urmă, devenise deja rutină: câţiva pumni rapizi, câteva

lovituri cu picioarele, și nasul lui Sybille făcu cunoștinţă cu salteaua. Plămânii i se goliră de aer instantaneu.

— Sybille!

Grozav! Nici măcar n-avea nevoie să mai verifice, știa cine era. Doar o singură persoană din tot universul îi putea rosti numele precum strigătul de împerechere al unei specii tropicale de păsări.

— Da, Ricardo?

— Pot să-ţi vorbesc câteva momente?

Se ridică în picioare, mormăi ceva neinteligibil înspre Sensei Takahashi, și se îndreptă către locul în care se afla Ricardo.

— Ocini te dau de gol, o certă el. Nu-ţi lăsa niciodată adversarul să știe unde urmează să ataci. Mai încearcă o dată, îi sugeră, după care zâmbi.

Pământul se surpă brusc, o înghiţi întreagă, apoi o scuipă din nou afară. Dar, spre norocul ei, de data aceasta faţa nu-i trăda nicio emoţie. Până una alta, încerca să devină un luptător profesionist împotriva teroriștilor lumii. Nu avea să se lase trădată de o simplă contracţie a mușchilor. Încuviinţă din cap aproape imperceptibil și se întoarse pe tatami. Cu faţa roșie ca focul, îşi ocupă poziţia în faţa lui Sensei Takahashi și mormăi din nou.

Când Sensei se lansă în atac, Sybille îşi concentră atenţia pe negul imens de pe fruntea lui, în loc să reflecteze la viteza letală cu care îşi mișca mâinile și picioarele, și, minunea minunilor, reuși să-i facă cunoștinţă nasului lui cu salteaua.

— Excelent! comentă Ricardo și îi zâmbi din nou.

Păsărelele începură să cânte, soarele începu să strălucească, iar Sybille ridică liniștită din umeri. Nicio problemă, floare la ureche.

— Ai muncit foarte mult, Sybille, continuă Ricardo, apropiindu-se încetișor de ea. Cred c-a venit momentul să te întâlneşti cu psihologul nostru și cu expertul în materie de bune maniere.

Psiholog? Bune maniere? Ăsta era genul de recompensă pe care o primeai dacă făceai o treabă bună?

O oră mai târziu, după un prânz frugal și-un duș fierbinte, Nicole o preluă din cameră și o conduse în faţa ușii unui birou.

— Ai grijă, îi şopti. Te aștept aici.

Sybille încuviinţă și deschise ușa, așteptându-se să descopere vreo guvernantă tiranică din epoca victoriană, dar nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru ceea ce descoperi când intră în încăperea complet diferită faţă de tot ceea ce văzuse până atunci în locul acela. Pereţii erau vopsiţi într-o nuanţă de verde pal, prima culoare pe care o văzuse de când ajunsese în acel mediu izolat, mobilierul de un gri închis dând o notă de bun gust în contrast cu pereţii. Un loc ademenitor, genul de cameră care te îmbie să te faci comod și să verși tot ce ai pe suflet.

La birou era așezat un bărbat mai în vârstă îmbrăcat la costum, părul gri accentuându-i albastrul tăios al ochilor. Bărbatul se ridică în picioare și-i zâmbi. Era ca o operă de artă, de o duplicitate elegantă şi-o fluiditate dăunătoare. Sybille oscilă între pornirea de a-l detesta și cea de a-i intra în graţii pentru a beneficia de protecţia lui.

Bărbatul îi făcu semn să se așeze pe canapea, și după câteva ultime comenzi la computer, i se alătură.

— Am aşteptat cu nerăbdare să te întâlnesc, Sybille, îi spuse politicos. Numele meu e Simon Reece, și vom lucra împreună în viitorul apropiat. Cred c-ai aflat că ne antrenăm agenţii în codul manierelor elegante, postură și dicţie. Având în vedere educaţia ta, s-a stabilit că asemenea lecţii ar fi o utilizare ineficientă a resurselor de care dispunem.

Răspunsul lui Sybille constă într-un zâmbet crispat.

— Considerând atracţia pe care o poate induce, educaţia e o armă la fel de puternică precum un pistol, continuă Simon, returnându-i zâmbetul. Știm că ai fost instruită intensiv în privinţa etichetei sociale. Nivelul tău educaţional și conduita socială fac din tine alegerea ideală pentru un anumit tip de misiuni. Foarte mulţi dintre agenţii noștri sunt capabili să se lupte, să tragă cu arma, dar nu mulţi pot fi infiltraţi într-o reuniune din înalta

societate.

Sybille zâmbi în sinea ei. *Să înceapă negocierile.*

— După ce-am studiat atent cazul tău, recomandarea mea este un statut de agent activ în stadiul de probă, continuă Simon. Evident că vei fi în continuare îndeaproape ajutată și vei continua antrenamentele de arte marţiale și armament, dar vei fi folosită în misiuni specifice din când în când.

— Și dacă nu fac faţă?

— Va trebui să-ţi reevaluez statutul.

Sybille încuviinţă, postura ei sugerând indiferenţa.

— Desigur, putem găsi și alte metode care să te încurajeze să obţii cele mai bune rezultate.

— Cum ar fi?

— Am putea oricând să facem o mică incursiune în trecutul tău.

— Nu mai există multe lucruri care să mă lege de trecut, răspunse Sybille, încercând să se întărească sufletește pentru a face faţă atacului.

— Adevărat, dar va rămâne mereu Laurence, nu-i așa? Crezi c-ar putea rezida metodelor noastre de convingere?

— Nu e nevoie să mă amenințţi cu bunăstarea lui Laurence, spuse Sybille, revizuindu-și atitudinea. O să fac orice îmi cereţi să fac.

— Bun, atunci nu ai de ce să-ţi faci griji. Ţi-e dor de el, remarcă simplu Simon.

— Da.

— E de înţeles. De fapt, am avut ceva reţineri în privinţa recrutării tale tocmai datorită apropierii dintre voi. Am înţeles că te-a vizitat în fiecare săptămână cât ai stat în închisoare, și ţi-a scris aproape zilnic.

— Se simţea vinovat pentru ce s-a întâmplat.

— Bineînţeles, dacă pe viitor vei încerca să-l contactezi pe Laurence, putem face ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru amândoi, o amenință Simon cu răceală, anulând orice impresie îşi făcuse Sybille până atunci, și adăugând înţelesuri noi întregii conversaţii.

Ricardo o să te ducă mâine dimineaţă la noul tău apartament, continuă apoi, zâmbind elegant.

— Apartament? întrebă Sybille înghiţind în sec.

— Tocmai ţi-am acordat statutul de agent de probă. Ai dreptul la propriul tău apartament.

— Sunt foarte recunoscătoare, spuse cu precauţie Sybille. Dar și puţin confuză.

— Da? Cum așa? o întrebă Simon.

— Am observat că noii recruţi sunt antrenaţi o perioadă îndelungată. Dacă am făcut calculele corect, eu mă aflu aici numai de o lună.

— Adevărat, confirmă Simon. După cum am mai spus, te-am încadrat într-o categorie specială a agenţilor. Munca ta presupune mai mult decât târâtul prin noroi în cine știe ce colţ uitat de lume. Misiunile tale vor fi mai… căută cuvântul corect… interesante și importante. Strângerea de informaţii este principala noastră preocupare și asta nu se face în depozite și fabrici părăsite, ci în anturajul înaltei societăţi. Tu nu mai ai nevoie de lecţii în această privinţă. Să-ţi menţinem statutul de agent inactiv ar însemna de fapt o nefolosire a resurselor. Simon se ridică, semn că întâlnirea luase sfârșit. Mult noroc!

Istanbul, Turcia

Laurence intră pe o străduţă îngustă, trecând pe lângă o clădire cu acoperiș din ţiglă de sticlă albastră. Drumul pavat deveni din ce în ce mai abrupt pe măsură ce mergea la vale. De-a lungul străzii, pe ambele părţi, se găseau clădiri de birouri, cafenele, mici magazine și blocuri de locuinţe așezate unul lângă altul, fără niciun spaţiu între ele. Într-un final, o altă stradă îngustă, doar cu puţin mai mare decât o alee, îl scoase în dreapta. Era mai întunecată decât restul și mult mai pustie, cu o groază de intrări înșirate una lângă cealaltă. La aproape toate intrările se găseau câteva femei, iar la unele, bărbaţi tineri. Câteva femei încercară să îl ademenească pe Laurence când trecu pe lângă ele, altele îşi negociau preţul cu clienţii. Strada era exemplul viu a celei de-a doua meserii ca vechime din lume.

Laurence aparţinea celei mai vechi dintre meserii. Nu venise să cumpere sex, ci informaţii. Ciocăni la o ușă care arăta ca toate celelalte, exceptând faptul că nu avea nicio prostituată la intrare. Ușa se deschise și un bărbat îl conduse de-a lungul coridorului până ajunseră la o altă ușă păzită de un paznic imens și bine înarmat. Înăuntrul camerei pline de fum se aflau zece bărbaţi. Un cuplu era așezat pe podea pe niște perne, fumând plictisiţi dintr-o narghilea. La masa din centrul camerei se afla în plină desfășurare un joc de cărţi. Jucătorii erau opt bărbaţi, unii îmbrăcaţi la costum, unii în haine tradiţionale turcești, fiecare cu câte un maldăr de dolari în dreptul lui. De jur-împrejurul camerei se aflau cinci paznici cu armele scoase, dar cu ţevile îndreptate înspre podea.

Laurence se așeză pe unul dintre scaunele libere și începu să joace. Din când în când, el, sau unul dintre participanţii la joc, mai făceau câte un comentariu. După jumătate de oră se ridică, îi salută pe ceilalţi bărbaţi de la masă și părăsi camera. Paznicul îi făcu loc să treacă prin holul întunecat prin care intrase. Ajuns afară pe alee, Laurence trase de câteva ori aer adânc în piept, încercând să-și limpezească mintea înceţoșată din cauza fumului de opiu. Stătu pe loc până îi reveniră reflexele, după care părăsi rapid cartierul.

Când ajunse la clădirea cu acoperișul din ţiglă albastră, coti brusc la dreapta și mai merse puţin până ajunse la prima cafenea. După două cești de cafea turcească, îşi revenise complet. *Trebuie să-mi aduc aminte să iau un body-guard cu mine data viitoare. Tupeul nu-mi va mai acoperi spatele a doua oară.* Oricum, considera că seara fusese o adevărată reușită.

Pe lista lui cu necesităţi se aflau un bancher de vârf, șeful poliţiei și directorul filialei SATT din Istanbul. Informaţiile aflate din camera cu fum de opiu îi deschiseseră o ușă către primii doi.

Sună la Bonn și o vrăji din nou pe secretară până îi făcu legătura cu *Herr* Lerner, pe numărul lui privat.

— *Herr* Lerner, *Guten Abend.*

Învăţase de mult că universul era format din multe lumi paralele: guvernamentale, legale, penale, financiare. Lumea guvernamentală, spre exemplu, în ciuda părerii majorităţii, nu era naţionalizată. Un reprezentant al guvernului englez știa mai multe despre liderii guvernului german, turc, sau rus, decât despre propriul lui guvern. Lumea bancherilor funcţiona similar. Dacă voiai să afli lucruri murdare despre un bancher turc, trebuia să întrebi un bancher german.

— Află tot ce se poate afla despre directorul băncii Istanbul Bank, Atan Cirangir, intră Laurence direct în subiect.

— Altceva în afară de faptul că spală fonduri pentru șeful poliţiei? întrebă Lerner.

— Exact!

— Ce-ţi trebuie?

— Dovezi, extrase. Suficiente cât să obţin arestarea lui.

— Vrei să-l implice și pe șeful poliţiei?

— Nu, cu asta mă descurc singur.

— În cât timp le vrei?

N-ar fi fost o idee bună să-i lase prea mult timp de gândire lui Lerner.

— Douăzeci și patru de ore.

— Pot să ţi le trimit printr-un curier special, se oferi Lerner.

— Nu e nevoie, trimite-le la adresa obișnuită. Și ai grijă să ajungă la timp!

Oare Lerner încerca să-l localizeze, sau doar să-i fie de ajutor? înainte să înceapă să caute informaţii despre directorul filialei SATT din Istanbul, mai efectuă o serie de apeluri, încercând să afle cine îl angajase pe asasinul care eșuase să-l lichideze. Atentatul păruse a fi unul profesionist, chiar dacă nu unul extrem de bine executat. Atacatorul fusese prea aproape și prea lent.

Îşi schimbă poziţia pe scaun, împreunându-și mâinile deasupra capului și întinzându-și spatele. Cine avea interes să-l lichideze? zâmbi trist. Asta era ceva destul de greu de

stabilit, din moment ce-i răsăreau mult prea multe nume în minte. *Ok, hai s-o luăm invers.* Cine nu avea interes să-l lichideze? Oamenii care nu-l cunoșteau. Clătină plictisit din cap. Nu. Raţionamentul ăsta nu ducea nicăieri. Luă iar telefonul și o sună pe lise în Berlin.

— Bună, lise.

— *Liebe!* o auzi ţipând.

Laurence tresări și îndepărtă receptorul de la ureche.

— Cum mai merge clubul?

— Oh, e divin! Helga a fost așa o drăguţă că mi l-a vândut. Ia spune, când vii să-mi faci o vizită? îl întrebă pe un ton fals care aproape că-i zgârie timpanele.

Laurence apropie de ureche receptorul telefonului.

— Sunt cam ocupat acum. Aș avea nevoie de câteva informaţii, dacă ai timp. Îndepărtă numai puţin receptorul, aproape ratând răspunsul venit pe un ton baritonal.

— *Liebe,* dacă vii s-o vezi pe lise în persoană, o să-ţi spună orice vrei să afli.

Laurence închise ochii, oftă, și şi-o închipui pe lise: un metru optzeci, o sută patruzeci de kilograme, păr violet, cercel în nas. Doamne, cât îi mai lipsea Helga.

— Din păcate, asta nu prea e posibil acum. Cineva a încercat să mă lichideze și vreau să aflu cine l-a angajat. Și mai am nevoie de informaţii despre directorul filialei SATT din Istanbul.

— Dar, *liebe.* croncăni lise. Ar trebui să stai de vorbă cu Carla!

— N-o cunosc pe Carla.

— Ah, păi chestia asta trebuie remediată numaidecât. Așteaptă numai s-o cunoști, sigur o să-ţi placă de ea. Caria e cea mai scumpă!

— Sunt convins.

— Evident, nu la fel de scumpă ca draga ta lise.

— Evident. Unde o pot găsi? Laurence îi ascultă indicaţiile, după care reuși să pună capăt conversaţiei. *auf wiedersehen,* lise.

— Pupici, pupici, *liebe.*

Poate ar fi fost mai bine să se ocupe de asta după

cină, se hotărî el în timp ce închidea telefonul. Îşi îmbrăcă sacoul și părăsi cafeneaua, dar când ajunse lângă Jaguarul parcat pe o stradă laterală, avu o senzaţie de prea multă liniște în jurul său. Strada era liniștită și aproape pustie. Înstictiv, se aruncă la pământ, scoţându-și pistolul. Trei găuri apărură în portiera mașinii. Se rostogoli până în faţa mașinii, în timp ce gloanţele explodau în pavaj, împroșcându-i pieptul cu bucăţele de asfalt. În capătul aleii de peste drum, văzu o stăfulge rare de lumină ca un bliţ instantaneu. Trase câteva gloanţe la repezeală în timp ce se ridica, alergând către atacator. Primele două focuri îl nimeriseră, cel de al treilea omorându-l. Rămânând alert, în cazul în care ar mai fi apărut și alţi atacatori, percheziţionă rapid cadavrul. Niciun act de identificare.

Laurence găsi Cabaretul Kizkulesi Tower la o aruncătură de băţ de coasta asiatică, la punctul de intersecţie între Asia și Europa. Două matahale păzeau intrarea și Laurence presupuse că mai erau încă două înăuntru. Când încercă să se apropie, una dintre matahale îi făcu semn să se oprească.

— E o petrecere privată, domnule, spuse politicos.

— Am venit s-o văd pe Carla. Spune-i că m-a trimis lise.

Matahala scoase un emiţător și anunţă venirea lui Laurence.

— Caria te așteaptă, confirmă, făcându-i loc să treacă.

Exact după cum estimase, alte două matahale se aflau în interior.

— Caria se află la masa doi, domnule, spuse una dintre ele, apropiindu-se de el. Leyla o să vă conducă.

O blondă foarte înaltă, îmbrăcată într-o rochie mulată de satin albastru apăru lângă el.

— Pe aici.

Caria aproape arăta ca o femeie normală. Păr închis la culoare, lung până la umeri, ochi căprui, îmbrăcată cu gust într-o ţinută din mătase bej. Laurence se întrebă dacă asta era o îmbunătăţire faţă de lise, sau dimpotrivă, ceva

mult mai rău. Caria îi întinse mâna. Laurence i-o sărută fără să mai stea pe gânduri, așa după Sim era clar că se aștepta de la el.

— Lise m-a sunat și mi-a spus c-o să mă cauţi. Caria îi făcu semn să se așeze pe scaunul de lângă ea. M-a instruit să te ajut cu orice ţi-ar trebui. Ce vrei să afli? Vocea ei avea un timbru alto cald.

Laurence îi povesti pe scurt despre cele două atacuri împotriva lui, precizând inclusiv locaţiile, descrierile asasinilor și lipsa evidentă a identităţii lor. îi explică ce verificase el deja până atunci, pentru a evita ca ea să urmărească aceleași piste.

— Am înţeles. Mai e și altceva? lise mi-a spus… Caria aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu-i auzea nimeni… că o entitate secretă ar putea fi implicată?

— Am nevoie de informaţii despre modul de organizare și personalul acelei entităţi. Dacă sunt sau nu implicaţi în atac, habar nu am.

— O să te contactez imediat ce aflu ceva, spuse ea, căzând pe gânduri. Pe numărul de la Geneva?

Cum era de așteptat, lise îi explicase destul de bine procedura de contactare.

— Da, răspunse Laurence. Plata?

— Va fi proporţională cu valoarea informaţiilor. *Au revoire, Monsieur*. Îşi întinse iar mâna să-i fie sărutată.

Laurence se ridică și decise că manierele trebuiau să rămână pe primul loc. O trata așa cum se aștepta să fie tratată; n-avea niciun rost să privească ce-avea pe sub fustă. îi sărută mâna și plecă.

Pachetul trimis de Lemer ajunse în aceeași seară. Era concis, complet și extrem de incriminator. De fapt, era atât de bun, încât nu mai avea nevoie să fie falsificat. Atan Cihangir, după câte observă Laurence, nu era un om onest. Șocant… lumea se aștepta la mult mai multe din partea unui bancher.

Telefonă la bancă și solicită o întrevedere cu domnul Cihangir. I se comunică, bineînţeles, că era aproape imposibil să se întâlnească cu domnul Cihangir, dar că

oricare dintre ceilalţi directori intermediari i-ar fi acordat bucuroși o audienţă. Laurence se folosi de numele lui Lerner și de cel al bancherului său din Geneva, apoi așteptă. Secretara domnului Cihangir reveni la telefon și stabili o întrevedere pentru ziua următoare.

Dimineaţa următoare, Laurence se afla în anticamera biroului domnului Cihangir, purtând o conversaţie plăcută cu secretara acestuia. Adalet Bengul era o femeie minionă de treizeci și ceva de ani, cu păr blond, scurt și cârlionţat, care-i amintea într-o oarecare măsură de Sybille. Tocmai aflase că secretara era pasionată de colecţionarea de afișe vechi, când o voce se auzi prin interfon, indicând faptul că era așteptat.

— A fost o plăcere să vă cunosc, *Monsieur,* spuse Adalet, întinzându-i mâna.

— Plăcerea a fost de partea mea, *Madame,* răspunse Laurence, sărutându-i mâna și observând verigheta pe care o purta pe deget.

Renunţă la șarm în prezenţa domnului Cihangir, care oricum nu l-ar fi apreciat deloc în timp ce se holba la pachetul cu informaţii așezat în faţa lui pe birou.

— Uite ce urmează să faci, îl informă Laurence cu răceală. O dată pe săptămână, vei face un raport complet privind activităţile săptămânale. Vei include tot ceea ce știi, de la decizii bancare, la clienţii care îşi deschid sau îşi închid un cont. îl vei trimite la adresa trecută pe foaia din faţa ta. Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Cihangir, confirmând din cap.

— O să continui să faci asta până când îţi voi comunica eu altceva, ai înţeles? Laurence se apropie de birou, aţintindu-l cu privirea.

— Da. Altceva? întrebă Cihangir.

— Am nevoie de toate informaţiile referitoare la afacerea de spălare a banilor în care este implicat șeful poliţiei. Ţinând cont că tu te ocupi de asta, n-ar trebui să fie o problemă.

— Când îţi trebuie?

— Acum. Te aștept, iar tu o să te grăbești.

Cihangir se ridică de pe scaunul lui fără niciun alt cuvânt și părăsi biroul. O oră mai târziu, se întoarse cu o groază de dovezi. Laurence depuse totul în servieta lui.

— O zi bună, domnule Cihangir. E o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine.

Cihangir îl salută doar înclinându-și capul, destul de palid la faţă.

Cum era de așteptat, numele lui Cihangir îi facilita accesul la șeful poliţiei, comandantul Osman Umut. Faţa turcului trecu prin toate nuanţele posibile, de la alb cadaveric la vișiniu închis, după care rămase la un gri cenușiu când termină de citit informaţiile pe care Laurence i le așezase pe biroul din faţa sa.

— Ce dorești?

— Cel mai mult, să fiu lăsat în pace, dar aș mai avea și alte câteva cerinţe, îi răspunse cu răceală Laurence.

— Cum ar fi?

— O dată pe săptămână, vei întocmi un raport privind toate activităţile săptămânale. Vei include în el tot ce știi, de la…

Pe doi îi rezolvase, mai rămâneau doi.

Laurence se întoarse spre casă pe Șakayik Sokak, strada în sine fiind mai mult un trotuar curbat. Istanbulul era plin sezon turistic și mica zonă, cunoscută mai ales datorită ţesăturilor cu motive otomane, era împânzită de lume. Nu găsi niciun magazin care se ocupa cu vânzarea de afișe vechi. Scoase mobilul din buzunar și-l sună pe dealerul lui de artă din Paris.

În ziua următoare, Caria îi lăsă un mesaj pe numărul de Geneva. Laurence așteptă până seara, apoi se îndreptă spre cartierul cluburilor. Paznicii care păzeau ușa îşi amintiră de el, iar Leyla apăru înainte de-a apuca să vorbească cu ceilalţi doi paznici dinăuntru.

— Pe aici, *Monsieur.*

Caria se afla tot la masa doi, în mod aparent locul ei obișnuit. În seara aceea era îmbrăcată cu o rochie arămie și-i zâmbi în timp ce-i întinse mâna. Laurence i-o sărută, apoi luă loc la masa ei.

— Am unul dintre răspunsurile pe care le cauţi, îi spuse cu voce gravă, dar feminină. Bărbatul care vrea să te lichideze este Cafer Ezerhan, proaspăt intrat în afacerile cu armament. Bănuiesc că încearcă să se lanseze în branșă din vârf, înlăturându-te pe tine.

— Îi respect strategia, spuse Laurence, dar performanţele lui lasă de dorit. Unde-l pot găsi?

Caria îi întinse peste masă o hârtie împăturită.

— Ai grijă, are mulţi prieteni buni printre poliţiști.

— Eu am servitori printre poliţiști, veni răspunsul lui Laurence.

Ochii Cariei sclipiră, colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet șiret.

— Mult mai util. Încă nu am vreo informaţie despre entitatea secretă, dar aștept să aflu ceva săptămâna asta. Îţi dai seama că trebuie să fiu foarte prevăzătoare.

— Înţeleg. O să aștept telefonul tău.

— Spune-mi, te rog… sunt buni servitorii?

— Se află pe poziţiile potrivite.

— Sunt frecvent deranjată de raziile poliţiei. Se pare că cei care ne asigură siguranţa nu sunt de acord cu… Ridică o sprânceană și făcu un semn înspre ea cu o mișcare delicată a mâinii.

— Raziile vor înceta.

— *Merçi, Monsieur.*

— Și plata pentru aceste informaţii?

— Tocmai a fost făcută.

Se ridică să plece. Caria îi întinse mâna din nou. Laurence i-o sărută galant.

— *Monsieur,* trebuie să-ţi spun că-ţi admir bunele maniere.

Laurence îşi înclină scurt capul în semn de salut. Orice altceva ar mai fi fost, hotărî el, Caria era și o adevărată doamnă.

Îşi propuse să se dea la fund până la întoarcerea lui Hugues. O razie pe domeniul lui Ezerhan ar fi reprezentat o bună primă încercare pentru Enise. Analiză zona în decursul săptămânii următoare și stabili planul de atac

pentru razie. Mai mult decât orice, așteptă telefonul Cariei.

Capitolul 8 Ochii șarpelui

Istanbul, Turcia în următoarele săptămâni, Laurence primi numai vești proaste: directorul filialei SATT din Istanbul avea un trecut impecabil în domeniul militar, părând să fi avut o viaţă fără de cusur, fără niciun cont secret și fără niciun schelet în dulap. Informatorii Cariei începură să-i verifice în ordine pe ceilalţi posibili candidaţi din rândurile mai marilor filialei SATT din Istanbul. Laurence adună dosare cu fiecare dintre aceștia și încercă să stabilească care-ar fi cea mai bună abordare.

Între timp, dealerul său de artă din Paris îi trimise afișul original al spectacolului *Ballets Russes* al lui Diaghilev, afiș creat în 1921 de Leon Bask, un pictor faimos și scenograf de origine bielorusă. Făcut în creion, acuarele, cărbune, guașe și vopsea metalică, era atât de încântător încât îi adusese un zâmbet pe buze chiar și lui Laurence când deschise coletul. îl împachetă la loc și i-l trimise doamnei Bengul, secretara lui Cihangir, împreună cu urările lui de bine.

Caria îl sună din nou, vocea ei având o notă puţin nazală, probabil din cauza entuziasmului.

— Directorul urmează să fie transferat.

— Unde?

— La sediul central. O să vină un director nou în locul lui.

— Știm cine?

— Nu încă. O să dureze ceva timp să strângem informaţii despre noul director, dar în mod sigur trebuie să fie o îmbunătăţire faţă de precedentul, îl asigură ea.

— Să mă ţii la curent. Ai nevoie de ceva?

— Nimic cu care m-ai putea ajuta, spuse Carla, entuziasmul dispărându-i din glas.

— Ești sigură?

— Poţi să-mi faci rost de un iubit nou?

— Îmi pare rău că ai probleme în domeniul ăsta.

— Iar mă înșală, spuse ea oftând. Ce-aș putea face?

— Nu te vinde ieftin, Caria. Păstrează-te pentru cineva care te merită cu adevărat, se surprinse Laurence zicându-i, devenind și mai surprins când îşi dădu seama că simţea cu adevărat ceea ce-i spusese.

— *Merçi,* Laurence, ești cu adevărat un gentleman. *Au revoire.*

— *Au revoire,* Caria.

Laurence îşi aruncă privirea pe calendar. Încă o săptămână până se întorcea Enise. Era un bărbat disciplinat, dar nu era obișnuit cu abstinenţa.

La sfârșitul săptămânii următoare, primi un telefon de la Hugues.

— Ne-am întors.

— Și?

— Abilităţile ei sunt bune.

— Și?

— Discutăm la birou.

O oră mai târziu, Hugues sună la ușă, arătând foarte obosit.

— Ia loc, îl invită Laurence.

Hugues se lăsă să cadă pe canapea.

— Un coniac? îi oferi Laurence.

— Bere rece.

Laurence scoase o sticlă de bere din frigider, după care se întinse să ia un pahar din dulapul de deasupra lui.

— Lasă-l încolo de pahar, îi sugeră Hugues.

Laurence îi aduse sticla și Hugues dădu gata jumătate dintr-o singură înghiţitură.

— Ahhh… bună rău, spuse el oftând și lăsându-și capul pe spate. Abia aștept să mă întorc la australianca mea și la Lancelot.

— Trebuie să fie dragoste adevărată, dacă l-ai pus pe Lancelot pe locul doi.

— Chiar e, Laurence, chiar e.

— Felicitări, atunci. Pare o femeie cumsecade.

— Da, este. Rămaseră tăcuţi pentru o vreme, cât se relaxă Hugues și termină de băut berea. În schimb, nu sunt prea sigur despre a ta, spuse într-un final.

— Spune ce-ai de spus, Hugues. Nu-ţi mai face atâtea probleme.

— Ești sigur?

— Da.

— Abilităţile ei sunt bune și vor deveni și mai bune. E inteligentă și încăpăţânată, după cum mi-ai și spus, dar ăsta n-ar fi un păcat de moarte. Hugues se aplecă înainte, sprijinindu-și braţele pe genunchi. Ceva e în neregulă cu ea, Laurence. Am cunoscut ţipi în armată care erau mult prea pătrunși de ce făceau, înţelegi? Cred că seamănă cu ăia. îi numeam iubitori ai războiului. Erau în regulă dacă-i ţineai sub papuc, fără fiţe în faţa gloanţelor, dar… trebuia să stai cu ochii pe ei. Să-i păzești îndeaproape.

— De ce?

— Puteau s-o ia razna când îţi era lumea mai dragă.

Laurence încuviinţă din cap. Putea accepta asta. îi plăcea să facă sex cu Enise, îi erau folositoare cunoștinţele ei în materie de armamente, dar nu-și făcea iluzii c-ar fi îndrăgostit de ea.

— Atunci, o să fim cu ochii pe ea. Poţi s-o ţii sub control?

— Da, atâta timp cât dai ordine clare. Enise respectă controlul tău, nu pe-al meu. Și are deja impresia că e mâna ta dreaptă.

— O să mă ocup de asta.

— În regulă.

Hugues privi peste umărul lui Laurence la obiectul care stătea într-un colţ. Așează sticla de bere pe măsuţa din faţa lui, se ridică de pe canapea și se postă în dreptul lui. Jumătatea de sus era o bucată de metal răsucit, suspendată din tavan, iar partea de jos, identică, era așezată pe podea; două bucăţi interconectate. Laurence i se alătură, cei doi bărbaţi stând unul lângă altul, cu mâinile în buzunar, analizând sculptura.

— Asta e artă? întrebă într-un final Hugues.

— Păi, în mod clar nu e ceva funcţional, îi răspunse amuzat Laurence.

— N-aș fi fost tentat să cred asta.

— Enise l-a ales. Postmortem.

— Deci așa i se spune anul ăsta.

— Îl urăsc de moarte, spuse Enise de îndată ce Laurence ajunse la ea acasă.

— Bun, asta înseamnă că Hugues a făcut o treabă bună antrenându-te, îi răspunse Laurence, dându-și seama imediat că nu ăsta era răspunsul așteptat de Enise. Se întinse și o luă în braţe. Cu cât ești mai bine antrenată, cu atât sunt mai mici șansele să păţești ceva, sau să fii omorâtă. Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

Acum nimerise răspunsul corect. Enise se înmuie imediat.

— Mi-ai lipsit, Laurence.

— Și tu mi-ai lipsit, spuse el sincer, după care o luă în braţe și o duse în pat.

Seara următoare, Hugues încercă să se relaxeze în timp ce Enise se pregătea pentru prima ei razie. Oamenii erau pregătiţi. Laurence îi repartiză pe toţi în jurul casei, o structură de lemn masivă cu două etaje, cu o ușă centrală și un garaj aproape la fel de mare cât casa. Sistemul de alarmă era ultimul răcnet, dar numărul paznicilor era minim. În aparenţă, Cafer Ezerhan îşi pusese speranţele în tehnologie.

Keeve și Hans se plimbau în josul străzii, vorbind despre prietenele lor. Când trecură de cei doi paznici care păzeau intrarea principală, se întoarseră rapid și îi înjunghiară. Paznicii căzură la pământ și Keeve le tăie gâtul în liniște. Până acum nu se auzise niciun sunet.

Oamenii lui Laurence înconjurară în liniște casă, în timp ce el căuta panoul electric. îi făcu semn lui Dimitry să i se alăture. Câteva bucăţi de fire de cupru și câteva siguranţe mai târziu, ușa de la garaj se deschise și intrară, Enise fiind încadrată de Laurence și Hugues.

Dimitry, cu faţa lui de înger de Botticelli, zâmbi dulce când văzu panoul de control al sistemului de alarmă. Avea un suflet de artist în ceea ce privea alarmele, iar acum avea în faţa ochilor o operă de artă. Totul deveni dragoste la prima vedere, alarma fiind complet dezamorsată în mai

puţin de trei minute.

Ca un val silenţios de întuneric, Laurence, Enise, Hugues, și restul bărbaţilor pătrunseră în casă, unde găsiră șase ocupanţi: Ezerhan, cei doi fraţi, și trei dintre oamenii lui. După câteva minute, nu mai rămăsese niciunul. Trei eliminaţi de pe listă, mai rămăsese unul singur.

Noaptea se apropia cu repeziciune, adierea Bosforului devenind din ce în ce mai rece. Ecoul ultimei chemări la rugăciunile de seară a *muezin-ilor* încă se mai auzea deasupra Istanbulului în timp ce Laurence și Keeve se plimbau de-a lungul drumului principal, apropiindu-se de marea clădire albă cu ţigle albastre.

Keeve Tomur, un bărbat de treizeci și ceva de ani, cu păr negru și ochi închiși la culoare, cunoștea străzile și mai ales cunoștea acoperișurile. Crescând printre mahalalele șubrede construite deasupra acoperișurilor, reușise să rămână în viaţă și chiar să-și însușească o anumită educaţie. De departe cel mai bun actor din grup, fără dubiu rămășiţele unui mecanism de supravieţuire din tinereţe, putea convinge pe oricine de orice dacă şi-o propunea. Fiind și cel mai rapid om pe care Laurence îl văzuse mânuind un cuţit, Keeve păruse a fi alegerea perfectă pentru o gardă de corp.

— E un beci cu opiu în cartierul felinarelor roșii, spuse Laurence.

— Al lui Kalil, încuviinţă Keeve.

Laurence zâmbi. Alesese omul potrivit.

— Caria mi-a dat niște informaţii pe care trebuie să le verific acolo.

— Eu sunt ochii din ceafa ta, spuse Keeve în timp ce se îndreptau spre ţinta lor. Cine e Carla?

— Un informator de la cabaretul Kizkulesi Tower.

— Știu locul, spuse Keeves, privindu-l cu curiozitate. N-am fost niciodată în interior. Foarte elegant, mi-am închipuit mereu că m-ar arunca afară.

— Mă îndoiesc.

Încetară discuţia când cotiră la dreapta pe străduţa

îngustă care-i conducea în cartierul căutat. Ochii lui Keeve scanară totul, de la acoperișuri la intrări, în ciuda faptului că mișcările lui păreau mereu foarte normale. Prostituatele erau deja afară, deși ecourile *muezin-ilor* pentru rugăciunile de seară încă mai vibrau prin aer.

Keeve îşi menţinu braţele încrucișate la piept în timp ce mergea, cu mâna dreaptă pe tocul pistolului de sub haină. Arăta ca un om puţin zgribulit care încercă să se încălzească, dar localnicii știau mai bine. Nimeni nu-i adresă vreun cuvânt; nici bărbaţii, nici femeile. Străbătură cartierul până ajunseră la ușa care ducea în beciul cu opiu. Paznicul se dădu într-o parte, zâmbind când îl recunoscu pe Laurence.

Grupul de la masă era mai mare de data aceasta, banii adunându-se într-o grămăjoară impresionabilă. Keeve se sprijini de peretele din spatele lui Laurence și îi analiză pe ceilalţi paznici. Erau șase acum, cu armele scoase, dar, ca și în ziua precedentă, cu ţevile îndreptate spre podea. Keeve îşi menţinu mâna dreaptă sub jachetă, pe pistol. Mâna stângă îi atârna lejer pe lângă corp, briceagul din mânecă fiindu-i la îndemână, dar ascuns de privirile celorlalţi. îi verifică cu atenţie pe jucători, încercând să ghicească care era garda de corp a fiecăruia.

Conversaţia de la masă părea fără noimă, dar se schimbau foarte multe informaţii. Banii plătiţi erau pe măsura informaţiilor schimbate, nu a cărţilor de joc pe care le avea fiecare. Jocul avea loc doar pentru a păstra aparenţele și le dădea jucătorilor ceva de făcut cu mâinile.

Bărbatul de lângă Laurence, un asiatic sfrijit cu o cicatrice în formă de seceră pe bărbie, murmură ceva ca pentru el și începu să se retragă din joc. Când se ridică, aparent din greșeală, îşi duse mâna în spatele lui Laurence. În secunda următoare, se prăbuși peste masă cu cuţitul lui Keeve înfipt în spate, un alt cuţit căzând la podea din mâna mortului. Expresia de pe faţa lui Laurence nu se modifică, dar îşi verifică lateralele cu o privire fugară. Una dintre gărzile de corp ridică mâinile în aer, în semn de predare, având pistolul încă în mână. Laurence

împinse cadavrul înapoi în scaunul lui, fără niciun comentariu. Garda de corp depuse cu grijă pistolul pe podea, după care făcu un semn cu capul înspre cadavru, cerându-i permisiunea.

— Ia-l, spuse Keeve, aţintindu-l cu pistolul.

Paznicul scoase cuţitul din cadavru și îl așeză pe masă, după care ridică trupul fostului său șef, îl aruncă peste umăr ca pe un sac de cartofi și părăsi camera. Pistolul lui Keeve îi urmări milimetru cu milimetru până dispărură. Laurence luă cuţitul și îl șterse de colţul mesei. Apăsă butonul și când lama dispăru, îl băgă în buzunar.

— E rândul tău, îi spuse calm bărbatului din stânga sa.

— Pas, răspunse acesta cu un zâmbet ușor.

Nici Keeve, nici Laurence nu vorbiră în timp ce părăsiră locul. Trecură de zona prostituatelor, apoi străbătură străduţa care ducea către drumul principal.

k – Asta da distracţie, comentă într-un final Keeve. Și cum te relaxezi?

— Vrăjesc șerpi.

— À-propos de asta, ce mai face Enise?

Laurence îl fulgeră cu privirea. Ce făcea Enise? înflorea. Tocmai îşi cumpărase un avion particular, pe care i-l arătase foarte mândră.

— Al nostru, spusese ea. Putem să mergem oriunde vrem, să facem orice ne trece prin cap.

Părea că *noi* și *al nostru* deveniseră cuvintele ei preferate. Pe de altă parte, Laurence nu se simţea ca aparţinând acelui *noi.* Când încerca să se îndepărteze, ea încerca să-l acapareze din ce în ce mai tare.

Chestia cu *vrăjitul șerpilor* îi scăpase din cauza ultimului coșmar care încă îi mai bântuia gândurile. Visase că era din nou la Bangkok, dormind într-un pat acoperit cu plase de ţânţari, un ventilator agăţat de tavan învârtindu-se agale deasupra. În timp ce se zvârcolea în pat, descoperi o cobră încolăcită lângă el, ochii ei portocalii hipnotizându-l. Încercă să se îndepărteze de ea, dar se încurcă în plasele de ţânţari. Cobra se apropie și i se

înfășură în jurul corpului. Se trezi atârnând pe marginea patului, cu mâinile și picioarele lui Enise încolăcite în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat, Laurence? întrebă ea, fixându-l cu ciudaţii ei ochi portocalii.

Laurence n-avea nevoie de Freud ca să descâlcească visul ăsta. Cum era Enise? Era bine, merçi frumos. Dar el nu era.

În dimineaţa următoare, Laurence îl sună pe Meyer, contactul lui din interiorul filialei SATT din Bonn. Aproape îl putea auzi crispându-se prin telefon.

— Ce vrei?

— Elsa Cordera.

— Ce anume?

— Totul.

— A condus sediul de la Madrid, transferată la sediul din Istanbul. A fost căsătorită, acum e văduvă, fără copii. Dedicată în totalitate, recită ca un automat Meyer.

— Știi mai multe, comentă Laurence pe un ton rece.

— Puţine, nu prea multe, recunoscu Meyer. E destul de retrasă. Ceea ce știu, sau orice pot afla, îţi trimit diseară. În regulă?

— O să aștept, termină Laurence convorbirea și închise.

Asta nu era bine; un șef de sediu cu un trecut fără pată, înlocuit de o enigmă iubitoare de singurătate. Până nu găsea informaţiile potrivite legate de filiala SATT din Istanbul, Laurence prefera să lucreze în Europa. Istanbul reprezenta un risc. Prădător înnăscut, simţea instinctiv când cineva îl vedea ca pe o pradă. SATT era pe urmele lui.

Privi în jurul camerei, ochii oprindu-i-se pe Keeve. Îşi aminti când îl recrutase prima dată. Hugues îl urâse pe loc.

— Un fătălău împuţit, mârâise el.

Acceptase să lucreze cu el numai datorită ordinelor lui Laurence, dar tensiunea dintre cei doi persistase până când în timpul unei lovituri, Hugues se trezise cu un cuţit trecut peste gât. Keeve îl smulsese pe atacator din spatele

lui și-i tăiase gâtul înainte ca acesta să-și termine treaba. Hugues încă mai avea cicatricea. Acum, oricine îndrăznea să comenteze ceva de Keeve, trebuia să-i dea lui socoteală.

— Keeve, îl apelă Laurence cu voce joasă.

— Da? îşi întoarse Keeve privirea către el.

— Ai putea să duci ceva la cabaretul Kiykulesi Tower?

— Sigur.

— Dă-i-l cariei. Sunt informaţiile pe care le-am extras din camera cu opiu. Are nevoie de ele pentru un proiect la care lucrează pentru mine, îi explică Laurence, înmânându-i un plic. Spune-i că-i voi mai trimite informaţii în curând.

După ce plecă Keeve, Laurence reanaliză planul raziei pe care o anulase cu o săptămână în urmă.

— Las-o baltă, n-o să reușim să le plasăm niciodată, îi spusese Enise după ce-și aruncase o singură privire asupra potenţialei prăzi.

Avusese dreptate. Armele pe care urmau să le fure nu erau bune. Producătorul avea suficiente probleme încercând să scape de stocul existent. Cel mai probabil, ar fi privit furtul ca pe un semn de la Dumnezeu și și-ar fi sunat casa de asigurări. Enise cunoștea armele și producătorii. Fusese o decizie înţeleaptă.

Dar nu asta cauza probleme în grup. Enise introdusese treptat câţiva dintre oamenii ei în organizaţie. Nimeni nu se plângea de aptitudinile lor, dar nimeni nu-i agrea. Ce pornise la început ca un grup omogen, se destrămase acum în două. Deși niciunul dintre oamenii noi nu îndrăznise să nu execute ordinele lui Laurence, ori să aibă o atitudine nerespectuoasă, toţi observaseră scurtele priviri pe care i le aruncau lui Enise când le dădea cineva un ordin. Era evident unde le era loialitatea, și nu era faţă de Laurence, sau oamenii lui. Ultimele două descinderi fuseseră din ce în ce mai violente. Toţi oamenii lui Laurence erau obișnuiţi cu moartea; știau cum să omoare și o făceau, dar niciodată fără rost.

Laurence închise ochii, încercând să numere victimele. Prea multe. Cel puţin șase care puteau fi evitate.

Omoară numai când e absolut inevitabil. Fă-o rapid, curat și treci mai departe. Astea erau regulile jocului. Victimele fără rost atră-au atenţia; nu era vorba doar de nebunia în sine, ci și de ineficienţă.

Înainte să plece de la birou, îşi verifică rapid corespondenţa. Ultima notificare era de la banca lui din Elveţia. Deschise plicul, trecu cu privirea peste pagină și îngheţă. Crease un nou cont pentru banii lui Sybille, folosind codul lor secret pentru *mon coeur,* și transferase 111, 111.11$. Era un număr care-ţi sărea în ochi. Dacă Sybille ar fi descoperit contul, putea să-i transfere banii înapoi. Acum, contul lui, cu codul *mon amour,* arăta un depozit de 111, 111.12$. Schimbarea ultimei cifre îi demonstra că nu era o eroare făcută de bancă.

Valul de ușurare pe care îl simţi aproape îl lăsă fără vlagă. Se prăbuși pe scaunul din spatele lui. Sybille descoperise contul. Îşi trecu ușor mâna peste pagină, simţind nevoia să atingă numerele, pentru a face totul să pară mai real. îi telefonă bancherului și-i ceru să transfere 111, 111.13$ înapoi în contul lui Sybille. Mesaj recepţionat.

Capitolul 9 Un nou început

Londra, Anglia

Ricardo se prezentase la ușa camerei ei în ziua următoare – exact după cum spusese Simon – să o transfere la noul ei apartament. Totuși, drumul fusese ceva mai lung decât se așteptase Sybille. Destul de inedit și din punct de vedere al mijlocului de transport. Zborul cu elicopterul dură trei ore. Aterizară pe un teren pustiu, unde îi aștepta o mașină închisă la culoare, cu geamuri fumurii.

De îndată ce intrară în ceea ce părea a fi un oraș destul de măricel, Sybille îşi drese glasul.

— Pot să știu unde suntem?

— Londra, veni răspunsul lui Ricardo.

— Londra sună bine, spuse Sybille cu ochii sclipindu-i de încântare. Și ce facem aici?

— Aici e sediul central SATT. Aici locuim noi, o lămuri

Ricardo.

— Noi?

— Tu, eu, Nicole… alţii.

— Și Roy?

— Mă tem că locuinţa lui Roy e la baza de antrenamente.

— Oh, oftă Sybille dezamăgită.

— O să-l mai vezi din când în când, încercă să o încurajeze Ricardo zâmbind.

Sybille încuviinţă din cap.

În sudul Franţei, unde crescuse, venea în fiecare toamnă o zi când căldura și umiditatea verii dispăreau pentru totdeauna. Deși în realitate totul se întâmpla treptat, oamenii aveau tendinţa să simtă că totul se întâmplă peste noapte. Aerul era mai curat, cerul mai albastru, totul părea mai clar. Era întotdeauna o ușurare. Învârtindu-se prin noul ei apartament, Sybille resimţi din plin acea ușurare. I se ridicase de pe ochi vălul pe care-l avusese toată vara, iar acum vedea totul cu mai multă claritate. Totul și pe toată lumea.

Din cealaltă parte a camerei, Ricardo îi explica detaliile noii ei vieţi. Sybille îl asculta numai cu o ureche în timp ce-i vorbea despre noile cârduri de acces, coduri și proceduri de înregistrare. Nu venise încă momentul ca el să plece?

Într-un final, Ricardo păru să-i sesizeze nerăbdarea.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună la SATT. Îţi vor face legătura cu mine imediat ce-ţi vor identifica numărul de telefon.

Sybille încuviinţă din cap, absentă.

— Ești în regulă? o întrebă el.

* – Sunt bine, îi răspunse Sybille, privindu-l cu o expresie serioasă.

Lucrurile se schimbaseră, ceva înăuntrul ei o determinase să dea pagina. Inima nu i se mai înmuia de fiecare dată când îl vedea zâmbind, pulsul nu i-o mai lua razna la fiecare atingere întâmplătoare. Mintea îi rămase clară când Ricardo o aţinti cu privirea. Sybille știa acum că

seducţia era doar un instrument, o armă, poate chiar un scut. Acum știa cum funcţiona totul: ea era eleva lui, nimic mai mult. Trebuia să găsească altă metodă pentru a o mai impresiona.

Spre onoarea lui, Ricardo îşi schimbă abordarea la fel de lin precum vitezele unui Ferrari.

— Știu că totul trebuie să fie foarte greu pentru tine, îi spuse pe un ton sincer. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău cu adevărat c-a trebuit să treci prin toate astea.

— Mulţumesc, îi răspunse Sybille, zâmbind amar. Schimbarea e bună pentru suflet, parcă așa se zice, nu? Eu nu prea sunt convinsă de asta.

Când se trezi în dimineaţa următoare, primul ei gând fu că era liberă. Liberă! Imediat după aceea, se gândi că n-ar fi fost rău dacă l-ar fi rugat pe Ricardo să oprească la un magazin cu o seară înainte, pentru a cumpăra cafea și ceva de mâncare.

Pe noptiera ei nouă de lângă patul nou, stătea noul ei telefon mobil. Se trezi holbându-se la el. Laurence se afla la numai unsprezece cifre distanţă. Nu se afla niciun gardian în faţa uşii ei, nu erau zăbrele la geamuri, nimeni în imediata apropiere care s-o oprească. Nu voia decât să-i audă vocea, acum că-i descoperise trucul cu conturile bancare. Cum de știa că nu era moartă? în realitate, nu i-ar fi putut spune mare lucru chiar dacă și-ar fi luat inima în dinţi și l-ar fi sunat. La urma urmei, ce putea să-i spună? *Buna, Laurence, am fost răpită de organizaţia asta internaţională de spionaj…*

Sună telefonul.

— Alo, răspunse, simţindu-și pulsul bătându-i în urechi.

— Sybille, se auzi vocea lui Ricardo.

— Da.

— Avem o ședinţă într-o oră. Găsești adresa pe măsuţa de cafea. Să nu întârzii, o atenţionă, după care închise.

— Bună dimineaţa și ţie, mormăi Sybille.

Aruncă telefonul pe jos, se ghemui în pat cu perna în

braţe și intră în panică. O oră? Unde naiba era baia în apartamentul ăsta? Se rugă în gând să aibă săpun și prosoape, și bineînţeles că avea. Și haine – tricouri de bumbac, pantaloni din lycra și rochii din jerseu, orice și-ar dori o bătrână doamnă respectabilă. Trebuia să remedieze asta cât mai curând. Și transportul. Oare avea mașină? Ricardo spusese ceva legat de o mașină cu o seară înainte și lăsase cheile… acolo. Pe măsuţa de cafea, lângă o bucată de hârtie cu o adresă trecută pe ea. Dar ce fel de mașină? Perfect, trebuia să ia la rând toată parcarea de la un capăt la altul pentru a vedea în ce portieră se potrivește cheia, rugându-se să nu fie vreun poliţist prin preajmă. Imediat văzu dispozitivul pentru alarmă atașat cheii, dându-și seama că nu trebuia decât să apese butonul pentru a afla ce mașină avea.

Într-un fel sau altul, reuși să ajungă la sediul SATT. Îşi parcă noul Alfa Romeo și-l văzu pe Ricardo așteptând-o. Cu o ușoară înclinare a capului în loc de salut, o conduse prin labirintul coridoarelor, trecând de multe uși prevăzute cu cititor de carduri de acces, apoi coborând la subsol cu un lift la fel de securizat. După ce străbătură alt număr nesfârșit de coridoare, ajunseră în sala de ședinţe. La o masă rotundă enormă se aflau Nicole, Simon, și alţi câţiva bărbaţi pe care nu-i mai văzuse până atunci. Nicole rânji când o văzu și-i făcu semn spre scaunul liber de lângă ea. Sybille se așeză recunoscătoare pe scaun și simţi că ceva o înghiontea în palmă. Îşi îndreptă privirea în jos. Pe sub masă, Nicole îi înmâna o hârtie și un stilou. Aproape o bușni râsul: reminiscenţe ale liceului. Luă bileţetul.

Ești în regulă? îi scrisese Nicole.

Ok, răspunse Sybille, apoi îi returnă bileţelul.

Un minut mai târziu, Nicole i-l dădu înapoi.

Vrei să luăm cina diseară și să vorbim?

Cina, da. Să vorbim, nu.

Deodată, toţi se ridicară în picioare, de parcă radarele lor interioare ar fi captat ceva. În cameră intră un bărbat. Un tip care arăta a militar pe stil nazist

Thomas Grover era un bărbat înalt, îngust în umeri și

șolduri, cu părul de culoarea nisipului și ochi de culoarea apei oceanului pe timp de iarnă. Înainte de numirea sa drept al doilea om ca putere în cadrul SATT, servise în cadrul Executivului de Operaţiuni Speciale, sau EOS, o organizaţie britanică din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, creată de Winston Churchill și Hugh Dalton în iulie 1940 în scopul de-a conduce războiul din umbră prin alte metode decât conflictul armat direct. Grover începuse ca agent de teren. Fusese parașutat în Franţa și condusese reţelele de spionaj împotriva naziștilor ani de-a rândul.

O privi pe Sybille pentru un moment, după care luă telecomanda de pe masă. Ecranul din faţa lor prinse viaţă, înfăţișând faţa unui bărbat de vârstă mijlocie cu ochi închiși la culoare și urmele a ceea ce fusese cândva o claie de păr negru.

— Boris Trofimoff, spuse Grover, omul de legătură dintre mafia rusească și Hammas. Idealul lui în viaţă e reprezentat printr-un iaht de lux plin cu femei frumoase și valuri peste valuri de șampanie și droguri bune. Amanta actuală

Natalia Yulenka, un top model destul de ocupat săptămâna asta pe podiumurile din Paris pentru lansarea colecţiilor de toamnă. Tindem să credem că Boris îşi va face apariţia la cel puţin unul dintre spectacole.

— Nicole, am aranjat să defilezi pe podium pe post de model, interveni Simon zâmbind. Sybille va lucra în culise, Ricardo va juca rolul unui potenţial cumpărător.

— E un profil simplu, n-ar trebui să apară complicaţii, reluă Grover, captându-le din nou atenţia. Aștept rezultate!

Când toţi se ridicară să părăsească camera, Simon o opri pe Sybille.

— Treci pe la biroul meu într-o oră. Avem ceva de discutat.

Se îndepărtă, lăsând-o privind în gol după el, destul de îngrijorată cu privire la discuţia pe care urmau s-o poarte. Spera să reușească măcar să bea o cafea cu Nicole, când Ricardo apăru lângă ea.

— Grover vrea să te vadă, o informă el.

— Grover?

— Thomas Grover, al doilea în comandă, bărbatul care tocmai a condus ședinţa, o lămuri el.

Sybille înghiţi în sec și încercă să-și imagineze despre ce putea fi vorba. Poate observase bileţelele schimbate cu Nicole și-i citise gândurile despre faptul că-l credea un nazist. Sau poate condusese mașina greșită, participase la ședinţa greșită, purtase pantalonii greșiţi…

— De ce? întrebă în cele din urmă, urmându-l pe Ricardo în lift.

Ricardo apăsă butonul pentru *sus.*

— Tot ce trebuie să ţii minte e asta: da domnule, nu domnule, îi răspunse el, aruncându-i o privire severă

— N-aș putea să dau doar din cap?

Când se deschiseră ușile liftului, Ricardo îi făcu semn să păşească pe hol. Sybille se aștepta ca el s-o urmeze, dar Ricardo se mulţumi să apese butonul pentru *jos.* Ușile se închiseră, iar ea putea jura că-l văzuse zâmbind înainte de-a o lăsa acolo pe cont propriu.

Privi în jur. Aceleași coridoare nesfârșite pe care le mai văzuse și înainte. Bine, și acum încotro? câţiva oameni care păreau extrem de ocupaţi trecură pe lângă ea, unul dintre ei suficient de amabil s-o conducă la biroul lui Grover.

Când intră în birou, Grover îşi ridică privirea din monitor.

— Caillaud! se răsti în stilul lui caracteristic nazist.

Pe Sybille aproape o luă gura pe dinainte și glumi că încălcase protocolul locului prin faptul că-i folosise numele de familie, dar gândindu-se mai bine, Grover nu părea a fi genul care ar fi gustat o glumă bună.

— Da, domnule, răspunse în schimb. *Poftim, Ricardo. Mulţumit?*

Herr Grover îi făcu semn să se așeze. Sybille rămase stupefiată când văzu că-i zâmbește.

— Simon vorbește foarte frumos despre tine, spuse el, zâmbindu-i în continuare.

Sybille habar nu avea ce să spună, așa că-l privi

încremenită în continuare.

— E destul de impresionat de originea și educaţia ta, continuă Grover. Faţa îi deveni deodată serioasă. Nu mă interesează aparenţele, îmi plac numai rezultatele.

— Da, domnule.

— Te-ai acomodat în noul tău apartament?

— Da, domnule.

— Și cum crezi că te vei adapta aici?

— Da, domnule. *Stai puţin.* Adică, mă voi adapta fără probleme, domnule.

— Bine.

Se lăsă o liniște perfectă, întreruptă doar de ghiorăitul stomacului ei. La naiba, ar fi trebuit să mănânce micul dejun.

— Am o singură întrebare, domnule, îndrăzni Sybille pe un ton sfios.

— Da?

— Am înţeles că dumneavoastră sunteţi al doilea în comandă, continuă ea după ce inspiră adânc. Pot să vă întreb despre…

— Șeful cel mare? îi continuă el ideea, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Da, domnule.

— Pentru moment, e plecat din oraș. O să-l cunoști destul de curând.

— Da, domnule.

— Mai era și altceva?

— Nu, domnule.

— Bun, atunci ești liberă.

Sybille se ridică în picioare.

— Sybille, o strigă Grover, de această dată pe numele mic.

— Da, domnule.

— Mănâncă naibii ceva. Ghiorăiturile stomacului tău sunt de-a dreptul deranjante, spuse el cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Da, domnule.

O oră mai târziu, se afla în biroul lui Simon,

așteptând destul de încordată demararea obișnuitelor jocuri psihologice.

Simon o privi senin pentru ceva timp înainte de a i se adresa.

— Rolul tău în spectacolele de modă va fi unul ceva mai diferit. îi vei lăsa pe Nicole și Ricardo să se ocupe de Trofimoff, în timp ce tu vei încerca să-l cunoști pe acest bărbat, Mateen Duman.

Întoarse monitorul spre ea, iar Sybille zări imaginea unui bărbat frumos și tânăr cu păr închis la culoare.

— Mateen provine dintr-o familie înstărită de turci. A primit cea mai bună educaţie, a călătorit în cele mai fantastice locuri, se învârte în anturajul celebrităţilor de tot felul. Din păcate, unii dintre prietenii lui care nu se află în lumina reflectoarelor, sunt niște persoane destul de dubioase. Sub influenţa lor, Mateen și-a folosit relaţiile de care dispune, precum și o parte din avere, pentru sponsorizarea unei grupări teroriste numite Turkish Hiyballah, o organizaţie extremistă a kurzilor islamici Sunni.

— Și atunci ce caută la o prezentare de modă? întrebă Sybille.

— Își însoţește mama la Paris în fiecare an special pentru prezentările de modă. Doamna Duman e o femeie foarte stilată, sau cel puţiuni așa își dă silinţa să pară. Nerhim Duman, tatăl lui Mateen, s-a însurat în afara cercului lui social, iar doamna Duman a considerat de datoria ei să-și îmbunătăţească permanent imaginea.

Sybille dădu din cap în semn că a înţeles.

— Care e profilul meu odată ce-am stabilit primul contact?

— Trebuie să te apropii de el. Vrem să te invite să-i cunoști familia. Simon îi captă privirea și i-o reţinu cu insistenţă. Folosește orice și toate mijloacele posibile pentru a obţine asta!

Sybille îi oferi un zâmbet crispat în loc de răspuns. Ceea ce se subînţelegea din discuţie, era că SATT îi cerea să devină intimă cu un străin pentru a afla informaţii. Deci

asta era – munca ei interesantă și importantă.

Capitolul 10
Destin pentru doi

Istanbul, Turcia

Laurence străbătu grăbit bazarul cu obiecte religioase, apoi cel cu imitaţii, nerăbdător să ajungă în cartierul armamentelor ca urmare a mesajului pe care-l primise de la Nerhim, în care i se solicitase o întâlnire de urgenţă. Ruși, americani, asiatici și sud americani se îmbulzeau în jurul lui. *Toată lumea în căutare de arme,* se gândi. Cererea pe piaţă era foarte mare, ceea ce era încurajator pentru propria lui afacere. Se opri în dreptul magazinului lui Nerhim cu eternele falduri de materiale scumpe, și intră.

— Pe aici, domnule, îi spuse vânzătorul fără ezitare, indicându-i camera din spate.

Nerhim îl aștepta, îmbrăcat tot într-un costum din pânză albă.

— Laurence, îl salută, întinzându-i mâna.

— Nerhim, răspunse Laurence, strângându-i mâna. M-ai căutat?

— Ia loc, îi indică Nerhim scaunul din faţa sa. Mi-ai spus să te anunţ dacă mai aflu ceva despre familia Zeren.

— Da.

— O să pară puţin ciudat… spuse Nerhim șovăielnic, ţintuindu-l cu privirea. Printr-o pură întâmplare, mi-au căzut în mâini niște rapoarte de la morgă.

— Se mai întâmplă.

— Exact. Se pare că la un moment dat, mama lui Enise ar fi căzut pe scări.

— Și a murit?

— Păi, nu chiar. Tocmai asta pare puţin ieșit din comun. Potrivit raportului, a murit în Elveţia opt luni mai târziu în timpul unei nașteri. După accident, a intrat în comă. Se pare că în disperare de cauză, soţul ei a dus-o acolo. A rămas în comă pe toată durata sarcinii. Enise a stat cu ea în permanenţă. În raport e consemnată moartea ei, dar nu sunt trecute mai multe detalii, și nici nu

figurează numele vreunui doctor.

— La ce clinică din Elveţia?

— Asta e încă una dintre informaţiile care lipsesc din dosar.

— Și ce s-a întâmplat cu copilul?

— Habar n-am.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Aproximativ paisprezece ani, făcu Nerhim un calculul mental rapid. Deci Enise avea în jur de șaisprezece ani. Probabil i-a fost foarte greu. Circula zvonul cum că tatăl ei și-ar fi împins soţia pe scări.

Laurence şi-o închipui pe Enise la patul mamei ei aflate în comă. Destul de greu pentru un copil de șaisprezece ani, fără a mai lua în calcul posibilitatea ca propriul ei tată să fi fost vinovat de tot ceea ce se întâmplase.

— Mulţumesc pentru informaţie, Nerhim, spuse în timp ce se ridica de pe scaun.

— Ar mai fi încă ceva. Laurence îşi reluă locul. Tatăl ei a murit cinci ani mai târziu, căzând pe aceleași scări.

— Când Enise avea douăzeci și unu de ani? întrebă Laurence pe un ton ușor îngrijorat.

— Exact. Și deci vârsta potrivită pentru a intra în posesia moștenirii.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi pentru câteva momente, schimbând priviri pline de subînţeles. Laurence încuviinţă din cap, apoi se ridică din nou de pe scaun. Îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă Laurence.

— În momentul ăsta nu, dar îţi mulţumesc pentru rachetele AT-2.

— Nicio problemă. Anunţă-mă oricând ai nevoie de ceva.

— De fapt, vreau să te invit să-ţi petreci weekendul la reședinţa mea. împlinesc șaizeci de ani și soţia mea organizează o petrecere fastuoasă, îl informă Nerhim cu jovialitate. Mi-aș dori ca tu și fiul meu să deveniţi ceva mai apropiaţi. El o să mă înlocuiască în curând în afaceri, și

vreau să-i prezint câteva persoane foarte speciale cu ocazia asta. Acum e la Paris cu mama lui pentru lansarea colecţiilor de toamnă. Fără îndoială, e mai interesat de modelele de pe podium decât de hainele pe care le poartă.

Laurence înclină din cap cu un zâmbet.

— Pun pariu. Invitaţia ta îmi face cinste.

— Excelent. Și, Laurence! îl strigă Nerhim când ajunse în dreptul draperiilor. Ai mare grijă cum cobori scările.

Enise le prezentase un plan. Depozitul de armament al unchiului ei, complet reaprovizionat după închiderea anului fiscal, mai că cerea să fie jefuit. Loialitatea familială nu valora cine știe ce în familia Zeren. Laurence îşi convocă echipa la o întâlnire în biroul din Istanbul.

Când ajunse, îi găsi pe toţi acolo, cu excepţia lui Martin și a lui Portier, care fuseseră trimiși să aducă planurile de la Enise. Malice făcea flotări pe podea, bicepșii umflându-i-se amenințător, Vadim și Hans exersau lupte corp la corp – o reală amenințare pentru obiectele de decor din birou – iar Jean-Louis dormea dus pe canapea. Numai el și Keeve păreau a nu fi afectaţi de tensiunea acumulată. Jean-Louis pentru că avea zece copii – ceilalţi nu pierdeau niciodată ocazia să-l șicaneze că-și lăsa soţia însărcinată de fiecare dată când ajunge acasă – și Keeve pentru că pe el nu-l afecta nimic, niciodată. Hugues era așezat la biroul lui Laurence, analizând formulare de curse și calculând șansele de izbândă.

Toţi aveau rezervări la hotel, dar insistaseră să se îngrămădească în biroul lui Laurence. Membrii grupului nu se mai împrăștiau care încotro în așteptarea telefonului lui Hugues, ci deveniseră mult mai dedicaţi unul altuia, mai apropiaţi. Și păreau tensionaţi mai ceva ca niște naufragiaţi.

Laurence îşi aruncă o privire prin cameră, realizând imediat ce era în neregulă.

— Lipsește Dimitry, comentă pe un ton întrebător.

Hugues se ridică în picioare, menţinându-și privirea pe formularele de curse din faţa lui.

— Mă duc să-l caut.

Mai întâi verifică debaraua unde se aflau echipamentele de telecomunicaţii, apoi panoul electric. Într-un final, îl găsi pe Dimitry zâmbind fericit cu o expresie extatică întipărită pe faţă în dreptul panoului de control al sistemului antifurt.

— Ai umblat la ceva? îl întrebă Hugues, punându-i o mână pe umăr.

— Este minunat, îi răspunse Dimitry încă zâmbind.

— Da, sigur că e. Ai umblat la ceva? repetă Hugues întrebarea.

— Nu, doar mă uitam.

— Bun. Atunci închide panoul și vino înăuntru. Laurence are treabă cu tine.

Dimitry închise ușa panoului și-l urmă pe Hugues în birou. Când intrară.

Laurence indică un dulap cu provizii, ale cărui rafturi erau burdușite cu componente electronice și de telecomunicaţii, tranzistori, rezistenţe, fire, lunete și clame. Ochii lui Dimitry începură să sclipească precum cei ai unei pisici.

— Am nevoie să-mi proiectezi un sistem de alarmă pe care să nu-l poţi penetra nici măcar tu, îi spuse Laurence, privindu-l cu insistenţă. Crezi că poţi să faci asta?

— Pot să proiectez orice tip de sistem de alarmă. Și pot să sparg orice sistem. Dimitry începu să răscolească printre rafturi, după care se opri. Dacă pot să sparg orice…

— Deci nu poţi proiecta unul? îl provocă Laurence.

— Ba sigur că pot. Dimitry se reîntoarse la cotrobăitul prin cutii. Hei, ăsta e unul dintre modelele noi de osciloscoape!

Laurence oftă, în timp ce Hugues se întoarse la formularele lui pentru curse. Într-un târziu, ajunseră și Martin împreună cu Portier, aducându-i cu ei pe Enise și oamenii ei. Echipa lui Enise se mărise cu doi indivizi noi, Deniz și Berk, pe care nimeni nu-i mai întâlnise până atunci. Se făcură prezentările și toată lumea se purtă

exemplar. De asemenea, toată lumea numără mental. Enise avea acum opt oameni. Grupurile erau egale.

Laurence se crispă numai la gândul că se ajunsese la comparaţii numerice. *Ceva trebuie să se schimbe cât de curând,* se gândi.

Paris, Franţa

Dintre cele trei misiuni, Ricardo intuia că a lui era probabil cea mai puţin enervantă. În rolul cumpărătorului pentru un lanţ fictiv de magazine, flirta permanent cu modelele și se angaja în conversaţii savante cu designerii, cu un ochi mereu la pândă pentru a-l identifica pe Boris Trofimoff. Agenţii operativi feminini aveau de îndurat o cu totul altă experienţă.

Nicole trebuia să se confrunte cu semicretinii a căror activitate extracuriculară preferată o reprezenta colecţionarea modelelor, și cu colege geloase pe orice fată nou venită. Dar ceea ce-l îngrijora cel mai tare pe Ricardo, era modul tăcut în care făcea faţă Sybille chinului pe care-l avea de îndurat. îi văzuse sclipirea periculoasă din ochi când se mai aventurase prin culise. Nu că i-ar fi putut reproșa ceva. Sybille nu avea avantajul acoperirii atractive a lui Nicole, care i-ar fi permis să-i ţină la distanţă pe prădătorii care o considerau o marfă de calitate inferioară tocmai bună de luat când aveau ei chef.

Odată, tocmai terminase de cusut rochia de pe un model, când un bărbat aflat în spatele ei se întinsese și o apucase de un sân. Sybille se întoarse imediat pe călcâie și-i arse o palmă atât de zdravănă, încât chiar și Ricardo, care crezuse că e demult imun la violenţă, tresărise. Nesimţitul aproape căzu pe spate. Rămase ţintuit locului cu urma palmei lui Sybille imprimată perfect pe obraz, mârâind înjurături în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea.

— Să zici mersi că ţi-a tras numai o palmă, comentă Ricardo.

Nici modelele nu se purtau mai frumos. Făceau parte dintr-o lume în care puteau fi detronate cât ai clipi de orice nouă apariţie. O priveau pe Sybille ca pe o potenţială

rivală, iar ea nu avea cu ce să se apere de răutăţile lor.

Când se termină prezentarea de modă a zilei, Ricardo se învârti puţin prin mulţime înainte de a se reîntoarce în culise.

— De ce-a durat atât de mult? îl întrebă Sybille, vizibil ușurată de prezenţa lui.

— A trebuit să mă asigur că n-a apărut Trofimoff.

— Nicole te așteaptă s-o duci la hotel. Eu mai am câteva rochii de modificat.

Ricardo încuviinţă din cap și dispăru în direcţia cabinelor modelelor. Sybille se sprijini de perete, încercând să se bucure de momentul de liniște. Nici nu-l observă pe bărbatul care se îndrepta spre ea. Când se opri chiar în faţa ei, îşi ridică surprinsă privirea.

— *Bon soir,* scumpo. Știi că ești cea mai frumoasă fată de pe aici?

— Nu, nu sunt, îi răspunse Sybille cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Ba ești, scumpo. Mă numesc Chevalier Germain și caut fete ca tine pentru agenţia mea de modeling. După părerea mea, ai fi perfectă pentru asta.

— Mulţumesc, dar nu mă interesează, încercă Sybille să păstreze un ton amabil.

— Ei, haide, nu mai fi așa de timidă. O fată ca tine are multe oportunităţi în lumea asta.

— N-am niciun chef să vânez oportunităţi, îl ţintui Sybille cu privirea.

— Dar… începu el din nou, când o altă voce masculină îl întrerupse.

— Doamna te-a refuzat deja de trei ori, *Monsieur*.

Sybille ridică mirată din sprâncene și privi dincolo de individul agasant, pentru a-l zări pe posesorul vocii grave și plăcute. Când privirea ei întâlni doi ochi negri prietenoși, inima i se strânse. Mateen Duman. Agasantul se îndepărtă mormăind, lăsând-o pe Sybille singură în compania bărbatului pe care trebuia să-l seducă și apoi să-l trădeze.

— Nu am sentimente foarte plăcute în ceea ce-i

privește pe bărbaţi în momentul ăsta, așa că mai bine i-ai urma exemplul și-ai dispărea și tu, spuse Sybille privindu-l drept în ochii lui încântători.

Mateen dădu din cap, dar rămase pe loc.

— E de înţeles că ţi-ai format o impresie proastă, dar nu ne cataloga pe toţi din cauza unui grup restrâns de idioţi.

— Uite ce e, în ultimele zile am auzit deja toate replicile de agăţat, așa că te avertizez că-ţi pierzi timpul de pomană, îşi încrucișă Sybille braţele la piept.

Mateen îi zâmbi cu sinceritate.

— M-aș considera norocos numai dacă ai fi dispusă să stai puţin de vorbă cu mine. Asta e tot ce vreau, continuă el, ridicându-și mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Bine, acceptă Sybille cu jumătate de gură.

— Pot să te invit la o cafea?

— Încă nu mi-am terminat treaba, așa că nu pot să plec, clătină Sybille din cap. Dacă vrei să vorbești cu mine, mă tem că va trebui să-ţi găsești un scaun și s-o faci chiar aici.

— N-am nevoie de scaun. Mateen se așează pe jos, sprijinindu-se cu spatele de perete. Mă acompaniezi?

Sybille ezită un moment, după care îi urmă exemplul.

— Deci, cum ai ajuns la Paris? întrebă el curios.

— Sunt ceea ce se poate numi un scriitor aspirant. Călătoresc prin lume în căutare de experienţe noi care să mă inspire, răspunse Sybille privindu-l cu coada ochiului.

— Și slujba asta?

— Mi-a oferit destulă experienţă și prea puţină inspiraţie, recunoscu ea. Dacă ești pasionat de complicaţiile psihologiei umane, e o slujbă fascinantă.

— Sunt sigur, îi răspunse el sec.

— Și tu ce faci la Paris?

— Mama e înnebunită după modă, așa că trebuie să am grijă să nu dea tata faliment.

Sybille începu să râdă. În ochii lui Mateen se întrezări o sclipire.

— Ia te uită, până la urmă crăiasa zăpezilor nu e

numai de gheaţă. N-a fost chiar așa de greu, nu-i așa?

— Nu, trebuie să recunosc că n-ai încercat să mă cumperi, să mă mituiești, sau să mă pipăi, recunoscu Sybille. Ţine-o tot așa, și s-ar putea să te întreb cum te cheamă.

— Mateen Duman, răspunse el rânjind. Îmi spui și mie numele tău?

— Sybille. îi acceptă mâna întinsă, strângând-o cu fermitate. Sybille Caillaud.

— Sybille, îi rosti el numele. Îmi place… un nume drăguţ pentru o fată drăguţă.

— Ah! Sybille îl ţintui cu un deget amenințător. Ai mare grijă, domnule, ori s-ar putea să te mut și pe tine în șleahta celor fără nicio șansă.

— Atunci anulez complimentele, spuse el pe un ton grav, făcând-o din nou să râdă. Poate ar trebui să abordăm un subiect mai neutru. Ce părere ai despre tendinţele modei de anul ăsta?

— Dacă vrei să discuţi despre modă, nu stai de vorbă cu persoana potrivită. Nu sunt un fan. Dar dacă vrei să vorbești despre o sonetă de Shakespeare, sunt omul tău!

— Știam eu că trebuie să ai un defect pe undeva, era imposibil să fii atât de perfectă, replică senin Mateen. Ei bine, dacă ești dispusă să ignori micile mele puncte negative, presupun că pot să trec și eu cu vederea defectul ăsta capital.

— La ce puncte negative te referi?

— Sunt un băiat alintat de bani gata, obișnuit să obţină tot ce vrea. Părinţii mei mă adoră, și eu îi ador pe ei. O adulez pe sora mea mai mică, și iubesc s-o tachinez. Îşi întoarse privirea către Sybille, o privire cât se poate de serioasă. M-am săturat să întâlnesc numai femei care n-au nimic altceva în cap în afară de ultimele trenduri în modă și ultimele scandaluri mondene. Când îmi doresc ceva, sunt dispus să-mi dedic tot timpul pentru a obţine acel lucru.

— O colecţie impresionantă de puncte negative, comentă Sybille.

— Crezi că le poţi trece cu vederea?

— Hai să începem cu paşi mărunţi. Te descurci binișor, dar nu sări calul.

— *Oui, Mademoiselle,* zâmbi Mateen.

Sybille se trezi răspunzându-i la zâmbet, întrebându-se de ce trebuia să-l găsească cu adevărat atât de simpatic. După o oră de conversaţie plăcută, timp în care Mateen încercă s-o convingă de necesitatea unui loc mai confortabil și ea îl refuză, Sybille se ridică în picioare.

— Ar cam trebui să mă reîntorc la îndatoririle mele. Ne mai vedem, Mateen.

— Asta-i tot? întrebă el surprins.

— Deocamdată, dar poate ne mai întâlnim și mâine să continuăm discuţia privind noua noastră amiciţie.

— Unde te găsesc? întrebă Mateen cu faţa strălucind de încântare.

— În spatele reflectoarelor, oftă Sybille, ca de obicei. S-ar putea să fie ultima mea seară. Am început să mă cam plictisesc de slujba asta.

— Atunci, pe mâine. îi luă mâna într-a lui și i-o sărută. Nu putem lăsa gestul ăsta doar în grija francezilor, continuă el zâmbind, după care îi făcu cu ochiul și se îndepărtă.

Când se întoarse în cameră, Sybille ignoră privirile întrebătoare pe care i le aruncară Ricardo și Nicole.

— Trebuie să stăm de vorbă, le spuse cu un oftat. Adevărata mea misiune era să-l întâlnesc pe Mateen Duman.

— Să înţeleg că ţi-ai îndeplinit misiunea? o întrebă Ricardo.

— Da.

— Cu ce scop?

— Se pare că-și folosește banii și conexiunile pentru susţinerea unei grupări numite Turkish Hizballah. Trebuie să fac în așa fel încât să-l însoţesc înapoi în Turcia și să adun cât mai multe informaţii.

— Trebuie să-l seduci, deduse Ricardo, tensiunea din vocea lui aproape palpabilă.

— Da, recunoscu Sybille, dar nu mi s-au dat prea multe indicaţii în sensul ăsta.

— Cu alte cuvinte, Simon nu ţi-a ordonat în mod direct să te culci cu el? întrebă Nicole.

— Nu în mod direct.

— Ai grijă, o preveni Nicole.

Istanbul, Turcia

Două zile mai târziu, Sybille se prefăcea că e fascinată de priveliște. Mintea i se învârtea într-o furtună de gânduri. Se afla împreună cu Mateen în mașina lui, îndreptându-se către reședinţa familiei Duman. Cum putea să meargă până la capăt cu mascarada asta? De ce nu-și dădea Mateen seama că toate gesturile ei erau cel mult mecanice?

Flirturile ei rezervate funcţionaseră. Încă nu se culcase cu el, dar nu mai putea evita prea mult timp asta. Prima dată când se sărutaseră, mintea ei începuse să zburde liberă, în timp ce trupul îi acţionase ca un avion pe pilot automat. Poate ar fi putut proceda la fel și în privinţa sexului. La urma urmei, Mateen era un bărbat atrăgător și se simţea bine compania lui; nu era dragostea vieţii ei, dar la fel nu fuseseră alţi câţiva bărbaţi cu care avusese niște aventuri reușite. Ce-ar fi fost diferit acum? Totuși, o voce din interiorul ei n-o lăsa să accepte argumentele astea. Nici măcar nu putea fi prietenă cu Mateen, din moment ce el n-o cunoștea pe adevărata Sybille. îl îmbrobodise numai cu minciuni. Și într-un final trebuia să-l trădeze. Cum ar fi putut să meargă până la capăt?

Agitaţia pe care o simţea la gândul că urma să-i cunoască familia dispăru ca prin farmec imediat ce-l întâlni pe tatăl lui Mateen. Nerhim Duman era un bărbat imens, dominându-i cu statura lui impozantă atât pe fiul său, cât și pe Sybille.

— Domnișoara Caillaud, presupun? întrebă pe un ton plăcut, sărutându-i galant mâna.

— Acum înţeleg de unde-ai căpătat obiceiul ăsta, şopti Sybille, privindu-l pe Mateen.

— Mă bucur că s-a prins de el măcar un lucru din tot

ceea ce-am încercat să-l învăţ, comentă Nerhim pe un ton amuzat.

— Și doamna Duman?

— Oh, dădu Nerhim a lehamite din mână. La o altă prezentare de modă, dar ne va acompania la cină. Ia loc, draga mea, și povestește-mi câte ceva despre tine.

Sybille se așeză, întrebându-se ce ar putea să-i spună.

— Ce-aţi dori să aflaţi?

— Totul și nimic. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit pe Mateen și vreau să aflu mai multe despre femeia care în mod evident e responsabilă de asta, în afară de faptul că este încântătoare. Caillaud e un nume franţuzesc?

— Da, răspunse Sybille, apoi continuă mergând pe ideea că minciuna ar trebui să fie ţesută cât mai aproape de adevăr. Tatăl meu era turc, iar mama franţuzoaică. Așa că părinţii mei au păstrat numele de familie al mamei, considerând că astfel li se vor deschide mai multe uși în cercurile restrânse ale înaltei societăţi. Înghiţi nodul care i se pusese în gât. Îmi pare rău că nu vă pot spune prea multe despre ei… au murit amândoi într-un accident de mașină, când eu eram încă foarte mică.

Nerhim o privi cu compasiune.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, draga mea. Nu pot decât să sper că în timp noi vom deveni noua ta familie, spuse pe un ton scăzut, întorcându-și capul pentru a-și privi fiul. Mateen, fii amabil și prezintă-i împrejurimile până e gata cina. Vezi să nu întârzii prea mult. Am o surpriză pentru tine.

— Presupun c-a invitat pe cineva special la cină, încercă să ghicească Mateen în timp ce se yidreptau către ușa de la intrare. De fapt, cred că e unul dintre foștii lui parteneri de afaceri. Parcă l-am auzit vorbind la telefon despre asta. Sau poate Selen s-a întors cu o zi mai devreme.

— Povestește-mi mai multe despre sora ta, îl îndemnă Sybille, luându-l de bra (.

— Selen e în ultimul an la Universitatea Metropolitan din Londra, unde se specializează în psihologie. Învaţă din greu, dar când se hotărăște s-o lase mai moale, știe să se distreze la fel de bine. Mama o să aibă ceva de furcă s-o ţină departe de noile ei haine. Dacă partenerul de afaceri al tatălui meu e persoana la care mă gândesc, atunci Selen o să fie în extaz. A avut dintotdeauna o slăbiciune pentru el.

Când Laurence ajunse la reședinţa lui Nerhim, îl găsi pe acesta într-o stare de spirit excelentă.

— Ah, bine-ai venit, dragă Laurence, îi spuse cu exuberanţă. Băiatul meu a adus acasă o fată încântătoare.

— Mă bucur pentru tine, îi răspunse Laurence.

Azime Duman, o femeie de înălţime medie, cu ochi închiși la culoare și părul aranjat într-un coc complicat, îşi făcu apariţia îmbrăcată într-o ţinută impecabilă, exact cum era de așteptat de la cineva care tocmai se întorsese de la Paris. Ochii i se luminară la vederea Laurence.

— Laurence, îmi pare atât de bine să te revăd, îl întâmpină cu un zâmbet sincer. A trecut atât de mult timp de când ne-ai onorat cu vizita ta.

— E întotdeauna o plăcere să te văd, Azime, răspunse Laurence, sărutând-o pe obraz. Arăţi la fel de încântător ca întotdeauna.

— Iar tu ești la fel de șarmant ca întotdeauna, chiar dacă ai nevoie de ochelari, râse amuzată Azime. Nu mai sunt la fel de tânără.

— Asta nu înseamnă că nu ești frumoasă.

Se auziră voci în hol, și toţi se întoarseră să-l întâmpine pe Mateen, care tocmai intra pe ușă, cu braţul petrecut pe după umerii unei femei. Ochii lui Laurence îi întâlniră pe ai femeii. Șocul pe care-l resimţi îi traversă întreg corpul ca un arc electric până în vârful degetelor de la picioare.

Mateen îi întinse mâna.

— *Monsieur* Laurence, ce bine-mi pare să vă revăd!

— Te rog, spune-mi Laurence.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe Sybille Caillaud.

Ce caută Sybille aici? se întrebă aproape năucit Laurence, dar îşi ascunse cu uşurinţă surpriza când îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să vă cunosc, *Monsieur…*

— Sybille, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Laurence-Jacques Fournier, spuse vesel Mateen. Un bun și vechi prieten al familiei noastre.

Sybille înclină politicoasă din cap, implorându-l din priviri să n-o dea de ol.

Lui Laurence îi venea să râdă, să plângă, să urle, să bată pe cineva, orice altceva decât să rostească cuvintele care îi ieșiră într-un final din gură.

— Plăcerea e numai de partea mea, *Mademoiselle.*

Mateen începu să le povestească părinţilor despre cum a cunoscut-o pe Sybille, timp în care Laurence se apropie de ea fără să atragă atenţia.

— Dragoste la prima vedere? o întrebă șoptit.

— Exact, şopti la rândul ei Sybille. Ce cauţi aici?

— Locuiesc în orașul ăsta și sunt un vechi prieten de-al familiei. Întrebarea e ce cauţi tu aici?

Intrarea bruscă a unei tinere femei brunete o salvă de la a trebui să dea un răspuns.

— Laurence! strigă tânăra, traversând în viteză camera pentru a-l îmbrăţișa.

— Micuţă Selen, răspunse Laurence amuzat.

— Nu mai sunt așa de micuţă, am crescut, replică Selen pe un ton seducător. Și te-am aşteptat.

— În cazul ăsta, îmi dai voie să te conduc la cină?

— Cu siguranţă.

— Îi urmăm și noi? întrebă Mateen, apropiindu-se de Sybille.

Sybille îl luă de braţ și înaintară cu toţii către sufragerie.

— După cină, am putea să dansăm pe terasă, sugeră Mateen. E lună plină, ar trebui să fie o atmosferă foarte romantică.

— Sună minunat, îi răspunse Sybille.

Laurence analiză cuplul, remarcând că atracţia

dintre ei era complet inexistentă. Îşi aminti furnicăturile pe care le simţise prin tot corpul cu câteva minute în urmă când îi luase mâna lui Sybille într-a lui, și îl luă ameţeala. Ce se întâmpla? O atinsese pe Sybille de mii de ori până atunci, dar nu simţise niciodată vreo atracţie sexuală între ei. Acum era ca și când ar fi devenit o altă femeie.

O analiză mai îndeaproape. De obicei, era genul de fată care nu ieșea din blugi, cizme și jachetă. În seara aceea însă, purta o rochie lungă până la glezne, tocuri, și era fardată discret. Arăta diferit. Nu. *Era* diferită, ca și cum odată cu noua ei identitate în cadrul SATT, renăscuse în pielea unei femei pline de senzualitate. Comportamentul ei levita la graniţa dintre greu de cucerit și ispititoare. Laurence simţi din nou semnale de alarmă prin tot corpul.

Bineînţeles, Mateen era în al nouălea cer, fără să aibă măcar habar că Sybille juca teatru… un teatru atât de bun, c-ar fi meritat câteva premii pentru actorie. Laurence şi-o închipui pătrunsă de intensitatea adevăratei pasiuni. Dragostea nu era drăguţă, ci urâtă și frumoasă, bună și nebună, dar mai presus decât orice, era adevărată. Teatrul pe care-l juca Sybille la braţul lui Mateen era la fel de încântător ca falsul unei opere de Monet. îl străbătu un fior. Oare la asta o condamnase?

Nerhim îşi făcu apariţia lângă el, privindu-l speculativ.

— Spune-mi, prietene, de cât timp o cunoști pe Sybille? Ţi-a fost client, sau pur și simplu o piesă de colecţie?

— Nu înţeleg la ce te referi, tresări Laurence.

— N-am putut să nu observ că aveţi tendinţa de a vă privi unul pe celălalt atunci când credeţi că nu sunteţi văzuţi.

Mintea lui Laurence o luă razna. Ce-ar fi trebuit să facă? Cum să iasă din situaţia aceea imposibilă? Numai dacă recunoștea că o cunoaşte pe Sybille, ar fi ridicat foarte multe semne de întrebare. îl privi cu seriozitate pe Nerhim.

— Pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că n-am mai

întâlnit-o până acum pe domnișoara Caillaud. E o străină pentru mine.

Și ceva îl făcea să suspecteze că tot o străină era și pentru ea însăși.

Ţinându-se de cuvânt, după cină, Mateen îi conduse pe terasă, unde îi aștepta un sistem audio performant. Selen îl invită imediat la dans pe Laurence, și părinţii lui Mateen li se alăturară. În timp ce Sybille se lăsa condusă de Mateen pe ritmurile muzicii, încerca din răsputeri să-și menţină privirea cât mai departe de Laurence. Din când în când însă, nu rezista să nu-l privească pe furiș. Selen părea a fi în al nouălea cer, iar el nu dădea semne că nu i-ar împărtăși sentimentele. Se trezi detestând-o pe Selen fără niciun motiv, de parcă din cauza ei nu se afla ea în braţele lui Laurence. Ce se întâmpla? Bărbatul după care tânjea era Laurence, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l privise niciodată decât ca pe un frate mai mare. Și atunci ce era cu toţi fluturii pe care-i simţea zvârcolindu-se în stomac?

Mateen se îndepărtă pentru a schimba muzica și Laurence îşi făcu apariţia lângă ea.

— Pot să am onoarea următorului dans, *Mademoiselle* Caillaud?

— Te rog să-mi spui Sybille, încuviinţă ea.

O conduse departe de Mateen și de ceilalţi și, când reîncepu muzica, **o** luă în braţe. Începură să danseze lent. Sybille fu surprinsă să simtă un alt fel de legătură între ei, ceva ce nu mai simţise niciodată lângă Laurence. Atracţie?! Din tensiunea pe care o emana corpul lui, putea să-și dea seama că același lucru simţea și el.

— Ce naiba cauţi aici cu Mateen și familia lui? Vocea îi era joasă și calmă.

Sybille intui însă mânia și iritarea care-l măcinau. Era surprinsă că nu-și dăduse încă seama de adevăratul motiv pentru care se afla ea acolo.

— Nu sunt aici din proprie iniţiativă, Laurence. De când nu ne-am mai văzut, viaţa mea s-a schimbat considerabil. Lucrez pentru niște oameni…

— Da, știu. SATT, răspunse el calm.

— Ce vrei să spui prin *da, știu?* întrebă ea, privindu-l în ochi.

— Crede-mă, n-avem nici timpul, nici spaţiul necesar pentru a începe discuţia asta.

— De acord, dar îmi eşti dator cu o explicaţie.

— În regulă. Deci, ce cauţi aici? repetă el întrebarea.

— SATT m-a trimis în ceea ce numesc ei *prima mea misiune,* răspunse Sybille și îl simţi cum se încordează și mai mult.

— Asta e o misiune pentru tine? o întrebă, glasul trădându-i mânia pe care nu şi-o putea controla.

— Ai prefera ca relaţia mea cu Mateen să fie reală?

— Da, răspunse el, evitând să-i întâlnească privirea.

— Mincinosule, n-ai cum să crezi ce zici.

— Ba da, e adevărat, răspunse el săgetând-o cu privirea. E mult prea dureros pentru mine să te văd călcându-ţi principiile în picioare.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, şopti Sybille, reţinându-și cu greu lacrimile.

— Nici nu vreau să știu. Și cum de te-au trimis deja în prima ta misiune?

— După cum mi s-a explicat, datorită educaţiei mele și a… genealogiei, sunt mai valoroasă pentru colectarea de informaţii decât ca agent de teren, repetă Sybille cuvintele rostite de Grover.

— Deci eşti un fel de damă de companie, comentă Laurence, știind prea bine ce însemna asta.

— Mulţumesc, e cu adevărat o descriere încântătoare a noului meu statut social.

— Îmi pare rău, *mon coeur,* şopti Laurence stingând-o de mână. Mi-ai lipsit teribil de mult, adaugă imediat, trăgând-o mai aproape de el.

— Și tu mi-ai lipsit, *mon amour.*

— Ce instrucţiuni ai primit în legătură cu Mateen?

— Trebuie să-l seduc.

— N-o să faci așa ceva! Vocea lui Laurence căpătă din nou nota de furie.

— Din păcate, viaţa și faptele mele nu-mi mai aparţin, îi explică Sybille cu o tristeţe sfâșietoare în glas. Trebuie să fac tot ceea ce mi se cere. Și tu trebuie să dispari, cel puţin pentru o perioadă. Au aflat de tine, Laurence, e doar o chestiune de timp până descoperă pe unde umbli.

— Te-au amenințat cu siguranţa mea?

— Cred că viaţa ta e în pericol, îi confirmă ea suspiciunile.

— Și a lui Mateen?

Oare era gelos, ori doar îngrijorat?

— Și a lui, dar pentru activităţi mult mai puţin nevinovate decât crezi.

— Despre ce vorbești?

— Dragul tău Mateen furnizează bani și oameni unei grupări teroriste numite Turkish Hizballah.

Ochii acvamarin ai lui Laurence reflectară neîncredere.

— Mateen e implicat cu o grupare teroristă? E imposibil, îl cunosc de-o viaţă.

— Din cauza asta am fost trimisă aici, îl privi Sybille cu seriozitate.

— Ai fost trimisă să te prostituezi, mârâi Laurence.

Sybille nu mai scoase niciun cuvânt. Îşi închise ochii și încercă să se bucure de senzaţia plăcută pe care i-o dădea apropierea lui, știind mult prea bine că nu era nici locul, nici momentul pentru a lămuri problemele dintre ei. Inhală mirosul lui unic, lingându-și inconștient buzele. Degetele ei puteau simţi tremurul imperceptibil al mușchilor lui prin materialul subţire al cămășii.

— Hei, spuse el cu voce răgușită.

Sybille deschise ochii. Pe faţa lui se așternuse o expresie indescifrabilă.

— N-ar trebui să fim atât de familiari când dansăm împreună dacă nu ne-am mai întâlnit până acum.

Spre ușurarea ei, melodia luă sfârșit. îl observă pe Mateen îndreptându-se către ei, și se îndepărtă ușor de Laurence.

— Mulţumesc pentru dansul acordat, îl auzi

adăugând înainte de a face o mică plecăciune și a se îndepărta.

— Mi s-a părut că te simţi destul de bine în braţele lui, îi spuse Mateen.

— E un dansator foarte talentat, minţi cu uşurinţă Sybille. Ceva mă face totuși să cred că nu mă are la suflet prea mult.

— Foarte bine, asta înseamnă că nu trebuie să te mai împart cu nimeni pentru tot restul serii.

Mateen o trase aproape de el și se aplecă s-o sărute. Sybille putea simţi privirea aţintită a lui Laurence. Cu un fior de dezgust, pe care Mateen îl confundă probabil cu pasiunea, îşi închise ochii și-i permise să-i atingă buzele cu ale lui. *Dacă pot să trec prin asta,* îşi spuse, *atunci pot trece prin orice. Dacă pot să-l sărut când mă privește Laurence, atunci nu poate fi ceva mai rău decât atât*. Încercă să se gândească la altceva, dar de această dată mintea nu-i mai coopera. Încă o mai ardea privirea lui Laurence, căldura furiei lui, înţepătura dezgustului pe care i-l arătase. Se opri și întoarse capul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mateen.

Sybille clătină din cap.

— Nu mă simt foarte confortabil când mă săruţi de faţă cu toată lumea.

— Am înţeles. Mai poate aștepta, decise Mateen, trecându-și mâna prin părul ei.

Sybille îi zâmbi, bucurându-se că nu-i putea auzi bătăile frenetice ale inimii.

Mai târziu în aceeași seară, Sybille se îndrepta către camera lui Mateen. Când ajunse la câţiva pași de destinaţia ei, simţi o ușoară atingere pe umăr și se întoarse pentru a da nas în nas cu Laurence. Îşi plecă capul când observă toate acuzaţiile nerostite din privirea lui.

— Ce cauţi aici? îl întrebă șoptit.

— Unde te duci?

— N-o fă pe inocentul, Laurence, știi foarte bine unde mă duc și ce urmează să fac. Îşi continuă drumul pe hol și din nou se opri la atingerea mâinii lui.

— Nu face asta, *mon coeur,* o imploră el. Te rog.

Durerea o lovi din toate părţile. Ar fi vrut să se poată înveli cu ea complet și să dispară.

— Fac ceea ce trebuie să fac.

În timp ce bătea la ușa lui Mateen, resimţi din plin lovitura ultimelor lui cuvinte.

— Aceeași justificare pe care şi-o repetă orice curvă ca să poată dormi liniștită noaptea.

Ușa se deschise și Sybille îi zâmbi senină lui Mateen.

— Pot să intru?

— Sigur, răspunse el bucuros.

Trecu pe lângă el fără a-și mai întoarce privirea, lăsându-l pe Laurence neclintit în umbrele întunecate.

Începea să se lumineze și Sybille privea cerul în timp ce stătea întinsă pe pat, cu Mateen ghemuit la spatele ei. Una dintre mâinile lui atârna neglijent peste ea. *Ce ciudat,* se gândi, *m-am simţit mai apropiată de Laurence când dormeam așa și el visa la cine știe ce femeie din în viaţa lui, decât mă simt acum de acest bărbat cu care am făcut sex.*

După ce așa-zisa pasiune fusese consumată, Mateen adormise ca proverbialul copil mic, în timp ce ea îşi închisese ochii și simulase somnul. Acum, apăsarea braţului lui începuse s-o deranjeze și să-i dea o senzaţie de claustrofobie. Camera părea că se micșorează de la o clipă la alta, patul micșorându-se și el în același ritm infernal. Trebuia să plece înainte de a-i veni să urle. Îndepărtă cu blândeţe braţul lui Mateen și coborî din pat.

— Hei, auzi vocea lui somnoroasă. Unde pleci?

— Mă gândeam să alerg puţin.

— Ai putere să faci jogging la ora asta?

— E destul de înviorător, minţi ea. Culcă-te la loc, ne vedem la micul dejun.

Din fericire, nu era nevoie de prea multă muncă de convingere. îl putea auzi sforăind deja când apăsă pe clanţa ușii. Se îndreptă spre camera ei, încercând să decidă ce-și dorea mai mult: un duș fierbinte, sau să se afle în aer liber. Într-un final, nevoia de spaţiu câştigă. Îşi

prinse părul la spate și se grăbi către ieșire.

Alergarea îi permise luxul de a-și păstra mintea liberă de orice gând. Era o dimineaţă minunată. Păsările începuseră deja să cânte și temperatura era plăcută. Tocmai începea să se bucure de un scurt moment de libertate, când îl văzu pe Laurence îndreptându-se către ea. Se opriră amândoi la distanţă de câţiva paşi, privindu-se unul pe celălalt.

— Dacă ai venit să continui cu jignirile, te rog să pleci, spuse într-un final Sybille.

Faţa lui se destinse, tristeţea invadându-i privirea pătrunzătoare.

— Ești în regulă? o întrebă.

— Sunt fată mare, îţi amintești? îi răspunse Sybille cu un zâmbet anemic. Toate vânătăile se vindecă repede.

Laurence făcu involuntar un pas în direcţia ei.

— Te-a lovit?!

— Nu, Laurence, era doar un fel de-a spune. A fost foarte galant, s-a purtat cu mine de parcă aș fi fost fragilă.

— Toată povestea asta o să-i distrugă familia, continuă Laurence, o urmă de mânie strecurându-i-se în voce.

Sybille îşi încrucișă mâinile la piept.

— Poate Mateen ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de-a se implica cu grupări teroriste.

— Sybille, cei din familia Duman sunt oameni decenţi. îl cunosc pe Nerhim de ani buni.

Sprâncenele ei se arcuiră acuzator.

— Dacă am înţeles corect, Nerhim e unul dintre partenerii tăi de afaceri. Și ţinând cont că tu ești un asasin și-un traficant de armament, asta nu-l pune într-o lumină prea bună, îi aruncă ea în faţă, incapabilă să se mai abţină.

Laurence se albi instantaneu.

— Cine ţi-a spus asta? Parcurse distanţa care îi mai separa și o apucă de braţe. De cât timp ai aflat? o întrebă, zgâlţâind-o.

— N-are nicio importanţă. Sybille se desprinse din mâinile lui. Ideea era că ești ultima persoană care să-mi

dea mie sfaturi în privinţa conștiinţei și-a moralei. N-ai nimic de spus despre durerea pe care le-o produce Mateen familiilor victimelor? De ce nu le ţii și lor partea? Pentru că nu te ajută prea mult în afaceri?

— Ai idee cum se va simţi când îşi va da seama de trădarea ta?

— De fapt, chiar am. Cunosc destul de bine gustul trădării, sau ai uitat ce fel de persoană ai pretins că eşti în toţi anii ăştia? făcu un pas mai aproape de el. Să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă numeşti curvă! apoi îi întoarse spatele şi-şi reluă alergarea, dornică să se îndepărteze cât mai mult de toată mizeria în care se vârâse.

Capitolul 11 Dulce trădare

Zumzetul petrecerii învăluise casa. Invitaţii se plimbau prin reședinţa luxoasă a lui Nerhim, trecând din camerele elegante de la parter în grădina interioară spectaculos luminată. Personalul firmei de catering se deplasa cu grijă printre oaspeţi, având grijă ca niciun pahar să nu rămână gol. Nuferi albi proaspăt tăiaţi în acea dimineaţă pluteau pe suprafaţa piscinei sclipitoare, punând în valoare priveliștea luminată de felinare din cupru și lumânări de ceară. Ringul de dans fusese amplasat nu departe de marginea piscinei și o mini-orchestră cânta în surdină o varietate de melodii tradiţionale și la modă. Pe lângă muzica, mâncarea și băuturile deosebite, invitaţii mai erau delectaţi cu priveliștea extraordinară a văii deasupra căreia era așezată reședinţa; peisajul era încadrat de copacii presăraţi de-a lungul coastei Mării Marmara, creând o întindere de un verde luxuriant.

Înăuntru, musafirii se delectau cu o multitudine de delicatese și facilităţi, printre care un bar autentic și un bufet unde se serveau faimoasele și delicioasele *crêpe,* o ghicitoare în camera de lectură, și nenumărate platouri cu apetitive pe care servitorii le plimbau prin toată casa. Acordurile armonioase ale imensului pian negru din sala de bal concurau pentru atenţia invitaţilor cu melodiile în vogă interpretate de mini-orchestra de afară. Petrecăreţii

adunaţi ciorchine în jurul pianului cântau zgomotos și fals, luându-se la întrecere și amuzându-se de cât de bine cunosc cuvintele diverselor melodii. Mireasma subtilă a parfumurilor scumpe și a banilor și mai scumpi se amesteca cu aroma apetitivelor și a vinului de calitate.

Laurence se plimba alene prin grădină cu paharul de vin în mână, trăgându-și răsuflarea, bucuros să scape un moment de luminile și zgomotele petrecerii în plină desfășurare. Lăsă în urmă ringul de dans și se opri la marginea proprietăţii, admirând ultimele raze roșiatice ale apusului de soare. Nu avusese niciun chef să participe la festivităţi, ori să socializeze cu ceilalţi invitaţi, dar îşi călcase pe inimă și făcuse acest sacrificiu numai de dragul lui Nerhim. Luă o gură de vin, savurând aroma delicată. Ochii lui scrutară absent priveliștea Mării Marmara și a coastei, aproape imun la frumuseţea impunătoare, apoi îşi întoarse privirea către ferestrele magnifice ale sălii de bal. Sybille îşi făcuse în sfârșit apariţia, bineînţeles la braţul lui Mateen. Laurence trecu în revistă întreaga ci fiinţă, de la surâsul ce-i plutea pe buze, la siguranţa de sine pe care o afișa în ultima perioadă. Era întruchiparea frumuseţii clasice, îmbinată cu mai multă senzualitate decât putea Laurence să suporte.

Îmbrăcată într-o uluitoare creaţie argintie din tafta, cu corsaj, bretele subţiri și o fustă ușor cambrată și lungă până la pământ, părea că strălucește. Nerhim le ieși în întâmpinare imediat ce cuplul coborî scările către sala de bal. Se opriră să discute un moment, Sybille întorcându-se cu spatele spre grădină. Mișcarea îi expuse spatele gol privirilor lui Laurence. Cel mai seducător era aerul regal în care era învăluită ca într-o pelerină invizibilă, poate și datorită trenei cu care se termina rochia, cocului franţuzesc și colierului de la baza gâtului alcătuit din patru șiraguri de perle. Efectul era devastator. Laurence rămase fără suflare, complet dezarmat. O privi cum îşi juca rolul însoţitoarei perfecte, conversând și stârnind admiraţia tuturor diplomaţilor, politicienilor, a oamenilor de afaceri, și a persoanelor importante care îi ieșeau în cale.

Știind că nu mai putea evita întâlnirea prea mult timp, Laurence intră și el în casă și se apropie de Nerhim. După ce terminară de salutat invitaţii, Sybille şi Mateen li se alăturară.

Ochii lui Nerhim străluceau de încântare.

— Sybille, draga mea, ai pus stăpânire pe inimile tuturor bărbaţilor. Până și Laurence pare puţin cam ameţit. E una dintr-un milion, nu-i așa? îşi întoarse privirea către Laurence.

— Puţin spus, veni răspunsul sec.

Invitaţii se rulară în valuri, petrecerea lui Nerhim fiind numai una dintre multele altele la care trebuiau să ajungă în acea seară. Obosită, Sybille se scuză pentru câteva clipe și evadă în căutarea unui loc liniștit. Se opri la marginea ringului de dans, privind absentă la cuplurile care se unduiau în ritmul muzicii. Tresări când simţi cum un braţ i se înfășoară pe talie. Îşi întoarse capul să-l întâmpine pe Mateen cu un zâmbet plăcut, dar rămase fără cuvinte când constată că lângă ea se afla Laurence. Pentru câteva secunde nesfârșite nu se întâmplă nimic. Niciunul dintre ei nu vorbi, nu se mișcă, doar se priviră unul pe celălalt.

— Vrei să dansezi, mon *coeur?* îi şopti Laurence cu vocea gâtuită de emoţie.

Sybille înclină imperceptibil din cap, apoi îşi așeză palma în mâna lui și traversară ringul de dans. Laurence o trase în braţele lui și începură să se miște lent în ritmul muzicii, ochi în ochi.

— Mi-a lipsit asta, şopti Sybille cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Mie mi-ai lipsit tu, răspunse Laurence, trăgând-o mai aproape de el și valsând către un colţ mai îndepărtat al grădinii.

Ar fi fost mult mai multe lucruri de spus, dar într-un fel cuvintele erau de prisos. Pentru acele câteva clipe nu mai existau decât ei, fără trecut, prezent sau viitor.

— Știi prea bine că trebuie să fac ceea ce mi se cere,

spuse cu delicateţe Sybille.

În privirea lui Laurence se oglindiră o mie de emoţii contradictorii.

— Știu.

Fără să-și dea seama, îi trasă sprâncenele cu degetul mâinii stângi, așa cum făcuse de nenumărate ori nu cu mult timp în urmă. Sybille savură gestul familiar cu ochii închiși. Melodia se apropia de final și încercă să se îndepărteze ușor, dar braţul ferm așezat pe talia ei o împiedică.

— Încă un dans, răspunse Laurence privirii ei întrebătoare.

Sybille deschise ușa balconului și păși în răcoarea nopţii. Aerul devenise mai rece, o adiere ușoară strecurându-i-se prin părul eliberat din cocul ce o incomodase toată seara. Zâmbi mulţumită la gândul că scăpase măcar pentru puţin timp de Mateen, care fusese nevoit să se prezinte la o întâlnire de afaceri misterioasă. îi atașase în mod discret un transmiţător, după care se scuzase și se retrăsese de la petrecere. SATT avea să-i urmărească toate mișcările și convorbirile, și toată mascarada avea să ia sfârșit. După teatrul pe care fusese nevoită să-l joace, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să mai împartă patul cu Mateen încă o dată. O străbătu un fior neplăcut numai gândindu-se la asta.

Știa că trebuie să-și schimbe hainele și să contacteze SATT, dar ceva o ţinea pe loc. îi intuia prezenţa, simţindu-și pielea spatelui în flăcări, aceeași senzaţie pe care i-o crease privirea lui toată seara. Fără să ridice un deget, Laurence avea mai mult efect asupra ei decât avea Mateen, care o atingea cu fiecare ocazie. O privea acum, și nu avea nevoie să-și întoarcă privirea pentru a confirma asta. Tresări când simţi un deget trasându-i șira spinării.

— Laurence…

Răspunsul lui se materializă printr-o ușoară mușcătură de umăr. Limba lui urmă traseul degetului. Sybille nu-și putu reţine un suspin de plăcere. Laurence îi dezmierdă fiecare centipietru de piele lăsat dezgolit de

materialul rochiei. Când ajunse din nou la umeri, îşi strecură uşor degetele pe sub bretelele subţiri şi dintr-o singură mişcare, îi lăsă partea de sus a corpului goală. Sybille tresări când adierea vântului îi atinse corpul ca o prelungire a degetelor lui.

— Parfumul ăsta, murmură Laurence. Ai scos din minţi toţi bărbaţii din jurul tău, *mon coeur.* Savură mirosul părului ei şi îşi lipi corpul de al ei.

Sybille îşi arcui coloana, dorind să-l simtă cât mai mult.

— Nu-mi pasă de ceilalţi, îi şopti. Nu mi-am dorit decât să te scot pe tine din minţi.

— Crede-mă, ţi s-au împlinit toate dorinţele cu vârf şi îndesat.

Laurence îi întoarse capul spre el. În timp ce se apleca să o sărute, Sybille îi zâmbi senzual.

— Rămâne de văzut… dorinţele mele întrec orice imaginaţie.

Laurence o atinse destul de ezitant la început, dar când Sybille îl sărută pasional şi fără rezerve, orice barieră dispăru şi se lăsă purtat de desfătarea erotică la care visaseră amândoi de două zile.

Mult, mult mai târziu, Sybille moţăia în braţele lui Laurence, în timp ce el o mângâia pe spate cu mişcări lente. Era epuizat, dar făcea tot posibilul să rămână treaz pentru a savura momentul. Era conştient că ceea ce se întâmplase între ei nu putea fi decât un aranjament temporar. Nimic nu se schimbase… tensiunea dintre ei se mai atenuase o idee, dar în rest totul rămăsese la fel. Încercase să-şi ceară iertare pentru cuvintele dure pe care le folosise, dar Sybille îl asigurase cu un sărut că-i înţelegea punctul de vedere.

Auzi zgomot de paşi pe hol, care se opriră în faţa uşii camerei lui Sybille.

Mateen, realiză Laurence, încordându-se ca un arc. *Pleacă, lasă-ne măcar noaptea asta, s-ar putea să nu mai existe o altă noapte prea curând… dacă va mai exista vreodată.* Oftă recunoscător când auzi paşii îndepărtându-

se de ușă. Mateen hotărâse probabil că nu era prudent să-și trezească iubita la o oră atât de târzie. O voce feminină îl opri însă înainte de a intra în camera lui. Selen.

— Cred că e timpul să avem o mică discuţie, dragul meu frate.

Sybille se desfăta din plin de amorţeala trupului ei satisfăcut și de noul sentiment de împlinire sufletească. Șocul produs de trântirea de perete a ușii, urmată de o voce bărbătească care ţipa isteric, o aduse la realitate într-un mod mult prea brutal. Se luptă din răsputeri să întredeschidă ochii pentru a vedea ce naiba se întâmplă, dar mai ales pentru a descoperi cine era idiotul care o deranja din cel mai dulce somn de care avusese parte vreodată. Descoperi că se afla în braţele lui Laurence, ceea ce era bine. Mateen se afla lângă pat și ţipa cât îl ţinea gura. Asta era rău. Foarte rău! Se strădui să-și adune gândurile. Oare cât din acoperirea ei se dusese pe apa sâmbetei?

— Lasă-ne să ne îmbrăcăm și ne întâlnim jos să discutăm situaţia ca niște adulţi, spuse Laurence de lângă ea.

Nerhim îşi făcu apariţia în cadrul ușii.

— Ce-i cu toată zarva asta? întrebă somnoros.

S-a dus și îmbrăcatul, gândi obosită Sybille. Mintea ei începu să lucreze rapid.

— Îmi pare rău, Mateen. Când ne-am întâlnit pentru prima oară, ţi-am povestit că tocmai mă despărţisem de cineva.

— Laurence? bolborosi Mateen. Și de ce te-ai prefăcut că nu-l cunoști?

— A fost șocată să-l întâlnească din nou tocmai aici, îi răspunse calm Nerhim.

Sybille îi aruncă o privire plină de recunoștinţă.

Monica Ramirez

— Exact. Am fost șocaţi amândoi. El s-a simţit rănit să mă vadă în compania altcuiva, și pe moment ni s-a părut normal să ne comportăm ca niște străini, minţi Sybille cu ușurinţă.

— Și cu noi cum rămâne? întrebă Mateen pe un ton rănit.

— Îmi pare rău, repetă Sybille. Chiar îmi pare rău, dar unele lucruri nu sunt menite să dureze.

Mateen închise ochii pentru câteva momente, ca pentru a-și aduna forţele, după care părăsi camera.

Sybille îşi întoarse privirea către Nerhim.

— Ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat, cred că e mai bine să mă mut la un hotel.

— Prostii, încercă să se opună Nerhim.

— Îmi pare tare rău, repetă Sybille pentru a treia oară.

În mai puţin de o oră, se cazase la un hotel și se grăbi să-l contacteze pe Ricardo.

— Spune-mi că avem o adresă.

— Normal că avem, veni imediat răspunsul. O avem de câteva ore bune. Sunt în drum spre tine cu o echipă de intervenţie.

— Bine.

Sybille întrerupse transmisia cu un oftat și se îndreptă către fereastră. Privirea ei străpunse întunericul de afară, din nou pierdută în gândurile ei.

În ciuda tensiunilor create, Laurence rămase la reședinţa familiei Duman. Era absolut necesar să aibă o discuţie serioasă între patru ochi cu Mateen. Dar asta se dovedi imposibil, din moment ce Mateen dispăruse fără urmă pe toată durata zilei. Laurence îi înţelegea furia, dar din păcate erau lucruri mult mai importante la mijloc decât inima lui rănită.

Când Mateen îşi făcu în sfârșit apariţia, Laurence îl prinse ferm de braţ și-l trase înspre bibliotecă.

— Avem de discutat câteva lucruri.

— Adică nu ne-am spus deja tot ce era de spus? întrebă acru Mateen.

Laurence se sprijini de biroul din lemn masiv din spatele lui și îşi încrucișă braţele la piept.

— Nu chiar. Am omis partea în care tu furnizezi bani unei grupări teroriste.

— Poftim?! se încruntă Mateen. Despre ce vorbești?

— Ești anchetat pentru legăturile tale cu o grupare numită Turkish Hizballah, îl informă Laurence pe un ton grav.

— Anchetat? Mateen se albi la faţă.

— Ai încurcat-o rău de tot, Mateen. Și cu toate că asta e numai problema ta, îmi fac griji pentru tatăl tău.

— De ce? râse Mateen. Turkish Hizballah nu e o grupare teroristă, e doar o adunătură de foști colegi de facultate. împreună căutăm locuri de muncă și cazare pentru cei mai puţin privilegiaţi. Pentru numele lui Allah, totul e în scop caritabil. Dacă vor să mă aresteze pentru acţiunile mele caritabile, n-au decât. A vocaţii mei o să-i taie în felii şi-o să-i arunce leilor.

— Nu cred că înţelegi gravitatea situaţiei, insistă Laurence. Oamenii care te urmăresc nu dau doi bani pe procese și avocaţi. Spune-mi, te rog, ce face gruparea asta caritabilă cu banii tăi?

— Când identifică o persoană care îndeplinește criteriile, o ajută. îi găsește un job și-un loc în care să stea. Asta-i tot, nimic altceva.

Laurence aprobă din cap. Lucrurile începeau să se lege.

— Lasă-mă să ghicesc… tineri, singuri, fără rude, eventual cu un trecut violent?

— Exact! Suntem dispuși să oferim o șansă celor cărora societatea le-a întors spatele.

Laurence îl privi cu o sprânceană arcuită. Mateen încă nu-și dădea seama cum stăteau de fapt lucrurile.

— Tu chiar nu înţelegi? S-au folosit de tine în cel mai josnic mod. Persoanele selectate au fost transformate în mercenari, iar banii pe care i-ai donat au fost cheltuiţi pe antrenamente și armament.

Mateen se prăbuși înmărmurit pe un scaun.

— Selen, reuși într-un final să șoptească.

— Ce-i cu ea?

— Trebuia să le ducă un cec în seara asta. S-ar putea să fie în pericol.

— Da, și crede-mă când îţi spun că teroriștii nu reprezintă decât o foarte mică problemă, adăugă cu asprime Laurence.

Din punctul acela, nu mai întâmpină nicio rezistenţă din partea lui Mateen când îi propuse să-l conducă la sediul grupării Turkish Hizballah. Când ajunseră, îi aplică o lovitură în cap cu patul pistolului și-l înghesui cu grijă în portbagajul mașinii.

Duba închisă la culoare trase pe dreapta la marginea unui drum pustiu, îmbrăcată în echipamentul negru standard, cu o mască pe faţă, ochelari cu infraroșu la ochi și pistol automat în mână, Sybille era pe jumătate convinsă că visează când se trezi urmându-l pe Ricardo în timp ce se îndreptau către ceea ce părea un fel de gard înalt de sârmă.

— Acum! ordonă Ricardo.

Sub lumina lunii pline, doi agenţi operativi depozitară la pământ rucsacurile grei pe care-i căraseră până atunci și începură să asambleze un dispozitiv. Ceilalţi agenţi rămaseră cu ochii în patru și armele pregătite de luptă. Sybille îşi ridică privirea. Gardul înalt de aproape doisprezece metri se termina cu bucle de sârmă ghimpată, o licărire bleu la intersecţia firelor cu stâlpii indicând faptul că era electrificat. Sybille închise ochii și oftă, străbătută de un fior paralizant de frică pură.

Ricardo verifică ultimele conexiuni.

— În regulă, suntem gata!

Sybille și Nicole îşi introduseră armele în toc și ajutară la montarea a patru tije: două așezate pe picioare telescopice lângă un stâlp al gardului, și două lângă următorul stâlp. Ricardo apucă o clemă metalică atașată de una dintre tije cu ajutorul unui cablu gros, apoi distribui restul de trei. Tijele erau conectae două câte două de cabluri groase, fiecare terminându-se cu o clemă metalică. Semnale luminoase roșii pâlpâiau ca niște rubine la capătul fiecărei tije. Două linii de curent electric erau împletite cu sârma gardului, prinse de fiecare stâlp cu butuci metalici.

Ricardo indică fiecărui agent în parte pe ce butuc să atașeze clema.

— Dacă nu ne sincronizăm mișcările, ne-am ars!

Sybille înghiţi în sec, mâinile transpirându-i instantaneu în interiorul mănușilor.

— Atenţie la comanda mea?

Sybille îşi asumă o poziţie cu picioarele puţin mai depărtate, rugându-se ca materialul izolator al mănușilor ei să-și facă treaba în caz de nevoie.

— Unu… doi… trei… acum!

Tijele prinseră viaţă cu un bâzâit și licăririle bleu de pe stâlpii gardului se stinseră. Înainte ca Sybille să-și tragă sufletul, Ricardo le făcu un semn cu pistolul:

— Pe sub gard!

Doi agenţi săpară pe sub gardul de sârmă și-l traseră în sus, apoi restul agenţilor se târâră pe sub el, unul câte unul. Se furișară dintr-o umbră în alta, conștienţi de lumina puternică a lunii pline. Totuși șansele lor erau foarte bune. Șeful securităţii era la băut în barul lui preferat, o prostituată plătită de SATT asigurându-se că nu se va întoarce prea curând la post. Singurul paznic rămas dormea buștean, sandvișul comandat mai devreme de la un restaurant din zonă fiind interceptat și injectat cu somnifere. O șansă mai bună nu avea să se mai ivească prea curând.

Doi agenţi îşi ocupară poziţiile la colţurile opuse ale clădirii masive. Folosită la un moment dat pe post de grajd pentru cai, clădirea era lungă și joasă. La un capăt se ridica un turn diform, suficient de înalt pentru a permite vizibilitatea în curtea interioară peste zidurile înalte. O ușă metalică groasă păzea însă accesul în interiorul clădirii, și un cod garanta siguranţa uşii.

Ricardo extrase o mică cutiuţă de metal din buzunarul interior al jachetei, cu un card magnetic obișnuit atârnând de un fir subţire la unul dintre capete, îşi scoase cu dinţii mănușa de la mâna dreaptă, după care introduse cu grijă cârdul în panoul din ușă. Luminiţe de semnalizare începură să pâlpâie pe cutiuţa pe care o ţinea

în mână. Circuitele din interiorul ei începură să zornăie în încercarea de a descifra codul. Pe ecran apăru o fereastră în care se afișară unul câte unul cifrele codului. Ricardo introduse cu grijă fiecare cifră. Încuietoarea ușii cedă.

— Avem acces!

Totul decurgea conform planului. Agenţii operativi tăiară curentul electric și se împrăștiară conform planului de acţiune.

Laurence tocmai o găsise pe Selen, când să se produse pana de curent. În ciuda întunericului, șocul pe care i-l produsese apariţia lui era mult prea evident pe faţa ei.

— Laurence, ce cauţi aici?

— Te scot pe tine din belea.

— Pot să am și singură grijă de mine.

— Pe naiba! Nici măcar nu știi în ce te-ai băgat!

— Ba știu, răspunse cu răceală Selen.

— Deci tu ești capul răutăţilor, realiză Laurence. Te-ai folosit de Mateen numai pentru a-ţi acoperi urmele.

— Te surprinde? îl luă în derâdere Selen. Din câte îmi dau seama, îţi plac femeile dure.

— Femeile puternice, o corectă el. Sybille are demnitate, tu ești doar un mercenar.

— De câtă demnitate a dat dovadă când s-a culcat cu fratele meu și după aia cu tine?

— Putem să lămurim povestea asta mai târziu. Acum trebuie să ieșim de aici.

— De acord, reacţionă cu promptitudine Selen, indicând un coridor din dreapta lor. Trebuie s-o luăm pe aici.

— Ești sigură?

— Știu foarte bine locul ăsta. Urmează-mă!

Dar în loc să-l conducă pe drumul de evacuare din clădire, Selen se opri în faţa a ceea ce arăta ca un seif.

Bani... într-un moment critic ca ăsta, ea nu să se gândește decât la bani, se gândi Laurence dezgustat.

Selen bâjbâi combinaţia pe întuneric, folosindu-se de lumina slabă care intra pe terestră. Laurence sesiză

mișcare la celălalt capăt al încăperii și se întoarse la timp să vadă două siluete intrând. Una se îndreptă spre el, cealaltă spre Selen. Prieteni, sau dușmani? Răspunsul sosi imediat când primi un picior în piept. Izbitura îl proiectă în peretele din spatele lui. Își reveni rapid și încercă să se apropie mai mult de Selen, dar necunoscutul mascat îi blocă calea. Asta era foarte rău, mai ales pentru Selen, așa că Laurence își extrase pistolul din tocul de la subraţ.

Sybille se îndreptă spre Selen, când realiză că bărbatul cu care se lupta Ricardo era Laurence. Îngheţă de groază când îl văzu scoţându-și pistolul și încercă să-i strige să se oprească. Din gâtul ei ieși numai un cârâit slab pe care nu-l auzi nimeni.

Ricardo reacţionă la fel de prompt ca și Laurence, scoţând propria lui armă. În timp ce bărbaţii își ţinteau inima unul celuilalt, Sybille observă că Selen reușise să deschidă seiful și scosese la rândul ei un pistol. îl îndreptă spre Ricardo și puse degetul pe trăgaci. În mâna lui străluci ceva ce părea a fi lama unui cuţit. Sybille aproape ameţi când înţelese ce urma să se întâmple. În timp ce Ricardo aruncă cuţitul către Selen, Laurence trase un glonţ care îl nimeri pe Ricardo în umăr. Sybille privi cu fascinaţie morbidă cum lama cuţitului se înfipse cu un sunet surd în pieptul lui Selen, ai cărei ochi se măriră de groază, apoi deveniră sticloși. Se terminase.

Sybille își scoase rapid masca și îl privi pe Laurence, furioasă și încă buimacă.

— Nu m-ai recunoscut?

Se așeză în genunchi lângă Ricardo și-l luă în braţe, apoi îi scoase cu grijă ochelarii cu infraroșu și masca. Ricardo o privi nedumerit.

— Îl cunoști?

— Nu știu cine ești, dar va trebui s-o protejezi, spuse repede Laurence. Nimeni nu poate afla ce s-a întâmplat.

Ricardo îl privi cu o sclipire amenințătoare în ochi.

— Ai vreo idee cum aș putea face asta? Tu ești cel care m-ai împușcat!

— Te rog, ești singura ei șansă în momentul ăsta.

— Ce naiba crezi c-aș putea eu să fac?

— Să nu spui nimic nimănui despre cine te-a împușcat. Era întuneric… n-ai văzut bine, inventezi tu ceva. Și nu pomenești nimic de faptul că Sybille mă cunoaşte.

— Ce naiba se-ntâmplă? încercă să protesteze Ricardo.

Sybille îi întoarse capul înspre ea.

— Îţi povestesc totul mai târziu, Ricardo, şopti ea. Acum lasă-l să plece.

După câteva momente, Ricardo încuviinţă.

— În regulă.

Când restul echipei dădu buzna în încăpere câteva minute mai târziu, o găsiră pe Sybille ajutându-l pe Ricardo să se ţină pe picioare.

Londra, Marea Britanie

Sybille îşi începu alergarea de dimineaţă de la staţia de metrou Central Line și intră în Hyde Park pe la Marble Arch. Admiră coloanele corintiene din narmură albă de Carrara dintre cele trei arcade și basoreliefuri, fredonând împreună cu iPod-ul ei. îl zări pe Ricardo așezat pe o bancă pe aleea opusă și-i făcu cu mâna. Ricardo îi răspunse în același fel. Stabiliseră o întâlnire pentru o partidă de șah. Se zvonea prin SATT că Ricardo ar fi imbatabil la șah, așa că Sybille nu se putuse abţine să nu-l provoace la o partidă; dar acum se simţea prea bine alergând pentru a se opri.

Ricardo oftă când o văzu îndepărtându-se în pas alergător spre o alee lăturalnică. După misiunea din Istanbul, ieșiseră la o plimbare și Sybille vorbise aproape fără oprire cu privirea pierdută în gol. îi povestise întreaga istorie: relaţia ei cu Laurence, crima pe care o comisese pentru a-l proteja, procesul și condamnarea la închisoare pe viaţă, recrutarea misterioasă în cadrul SATT, neașteptata schimbare dintre ea și Laurence.

O umbră trecătoare îi alunecă pe faţă când un bărbat se așează în celălalt capăt al băncii. Ricardo nu-și trădă nici uimirea, nici faptul că-l recunoscuse. Ce căuta aici? Sybille

nu putea fi atât de neglijentă, trebuia să știe că mai devreme sau mai târziu i-ar fi atras atenţia lui Simon. Îşi analiză pe furiș vecinul de bancă. Păr des blond, ochi de un albastru închis, picioare lungi și umeri lăţi, iubitul secret al lui Sybille era un bărbat foarte bine făcut, iar Ricardo se convinsese pe pielea lui că era la fel de letal.

— Ce mai face? îl întrebă Laurence fără să-l privească.

— E o supravieţuitoare.

Ricardo puse pe bancă ceva ce scoase din buzunar. Laurence aruncă o privire scurtă șuviţei împletite de păr.

— S-a tuns?

Ricardo încuviinţă din cap.

— Spune că se potrivește mai bine noului ei stil de viaţă. E o femeie nouă, diferită.

— Ăsta e un mesaj pentru mine?

— Nu de la ea, de la mine. Ricardo întoarse capul și-l privi cu un aer grav. Las-o în pace dacă vrei să trăiască.

Laurence îşi lăsă bărbia în piept și închise ochii pentru câteva secunde.

— Au amenințat-o?

— Nu încă, dar o vor face dacă află ceva. Și dacă află, mă vor trimite pe mine să rezolv problema. Nu mă forţa să vin după tine, Laurence.

Laurence întinse mâna după șuviţa delicată și o strânse cu putere în pumn. Se ridică în picioare.

— Ai grijă de ea… te rog.

Ricardo rămase tăcut pentru câteva momente. Laurence îl împușcase și fusese mai mult decât pregătit să-l antipatizeze, dar suferinţa reală pe care o trăda vocea lui îi atinse o coardă sensibilă.

— E în echipa mea și suntem prieteni buni. Promit că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a o proteja.

— Ești un bărbat norocos, îi răspunse Laurence zâmbind.

Din dreapta lor se auzi zgomot de pași. Ricardo privi în direcţia din care venea alergătorul. Când îşi întoarse înapoi privirea, Laurence deja dispăruse.

Sybille se opri lângă el, privind suspicioasă în jur.

— Cu cine stăteai de vorbă?

— Cu nimeni cunoscut, doar un individ care se așezase din întâmplare pe aceeași bancă cu mine. Încă n-ai aflat în mod oficial, dar am fost promovat pe post de șef de echipă, schimbă subiectul în mod deliberat.

— Îţi ofer sincerele mele felicitări! comentă Sybille cu un rânjet.

— Odată cu promovarea, mi s-a permis accesul la anumite dosare secrete, continuă Ricardo, ignorându-i ironia. Am verificat azi… Simon are un dosar despre Laurence.

Sybille îl privi cu o expresie devenită brusc extrem de serioasă.

— Da, a menţionat ceva de genul ăsta într-o discuţie pe care am avut-o de curând.

— Deocamdată, nu pare să știe decât de legătura voastră anterioară. N-am văzut nicio menţiune legată de întâlnirea voastră recentă și nici de… progresul relaţiei.

— Ce încerci să-mi spui de fapt, Ricardo? Că-mi interzici să-l văd, ori mă tomj la Simon?

— Am autoritatea să fac asta. Și-aș putea să-i spun și lui Simon.

— Da, ai putea, răspunse calm Sybille, ochii scânteindu-i amenințători. E chiar o idee excelentă să-ţi trădezi prietenii ca un prim pas în noua poziţie. Asta o să te pună într-o lumină bună.

Ricardo nu cedă în faţa atacurilor ei.

— Dacă află Simon că te-ai întâlnit cu cineva din viaţa ta anterioară, s-ar putea să nu-mi rămână prea multe opţiuni.

— Trăiam cu impresia că tu vei fi cel care va conduce echipa, nu Simon.

— Știi prea bine că n-am niciun fel de autoritate în faţa lui Simon.

— Modul în care îţi impui autoritatea nu depinde decât de tine.

— Intenţionez să încerc.

Sybille se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Ricardo. Și fii pe pace, voi face exact ce-ai face și tu dacă te-ai afla în situaţia mea.

— Tocmai asta mă îngrijorează, răspunse el zâmbind, după care se ridică și îi oferi braţul. Ești pregătită pentru partida noastră?

— Întrebarea e dacă te-ai pregătit tu să iei bătaie.

Telefonul lui Ricardo începu să sune. Oftând, Sybille îi făcu semn să răspundă.

— Da. Ricardo ascultă câteva momente, după care închise telefonul. Trebuie să mă întorc la sediu, spuse pe un ton plin de regrete.

Sybille oftă din nou.

— Ești un tip foarte norocos.

— Mda… cred că mi s-a mai spus chestia asta.

Capitolul 12
Secrete dezvăluite

Istanbul, Turcia în dimineaţa programată pentru razia depozitului de armament al unchiului lui Enise, șase vehicule se deplasau în trombă către ţintă. Laurence bombăni nemulţumit. La naiba! O adevărată desfășurare de forţe, mult prea numeroasă și mult prea evidentă. Își pomi transmiţătorul pentru a anula misiunea. Totul i se părea suspect. Când își puse casca în ureche pentru a da comanda însă, îl auzi pe unul dintre oamenii lui Enise raportând:

— Sunt pe poziţie.

— Bine, răspunse Enise. Rămâi acolo, suntem pe drum.

— Întrerupeţi orice comunicaţie până la ordinul meu! interveni Laurence.

Pe canalul de transmisiuni se restabili liniștea. Enise își trimisese dinainte un om pe teren. Erau deja compromiși, era prea târziu să mai anuleze misiunea.

Hugues începu să murmure ceva cu ochii închiși. Laurence îl privi, presupunând că o înjura pe dobitoacă. Se înșela. Hugues încerca din răsputeri să-și amintească o rugăciune. Situaţia părea anapoda din toate punctele de

vedere, și acum Enise îi lăsase fără nicio alternativă.

— Împărţiţi muniţia de rezervă, ordonă Hugues.

În fiecare vehicul începu o redistribuire a muniţiei. Parcară pe străzile adiacente depozitului și se deplasară în grupuri de câte doi, sau trei, până aproape de clădire. Imensa construcţie era cât jumătate de bloc cu trei etaje, dispunând de o intrare principală și trei intrări laterale pe lângă cele pentru încărcarea mărfii. Nu existau geamuri decât la etajul doi și trei. Totul părea foarte liniștit, niciun paznic la vedere.

— La dracu', auziră în căști vocea lui Hugues, care se apropia deja de intrarea principală.

Omul lui Enise dezactivase sistemul de alarmă și se afla acum înăuntru. Laurence împinse una dintre ușile pentru încărcatul mărfii. Se deschise fără niciun zgomot. Hugues deschise ușile din faţă, în timp ce Enise le deschise pe cele din dreptul aleii. Vadim se ocupă de latura opusă lui Enise. Intrară, înăuntru era liniște deplină și nu se vedea niciun paznic.

— Fir-ar să fie! auziră din nou vocea lui Hugues.

Înaintară cu toţii înspre centrul depozitului, unde erau stivuite lăzi de toate dimensiunile. Laurence se opri în dreptul unui rând de lăzi și le lumină cu lanterna. Încărcătură explozibilă C4. Deschise una dintre lăzi și privi înăuntru. Goală.

— Retragerea! dădu imediat comanda.

Prea târziu. Depozitul se lumină deodată, de parcă ar fi fost ziua în amiaza mare. Erau prinși în capcană. La ferestrele birourilor de la etajul superior îşi făcură apariţia lunetiști, apoi alţii pe scări și din spatele lăzilor. Spaţiul se transformă într-un imens poligon de tragere.

— Împușcaţi tot ce mișcă! ordonă Hugues. Scapă fiecare cum poate!

Gloanţele viermuiră pe deasupra capului lui Laurence în timp se aruncă la pământ, rostogolindu-se înainte. Reveni în picioare cu câte un Uzi în fiecare mână. Zgomotul gloanţelor care ricoșau în toate direcţiile era asurzitor, de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ.

Hugues se târî înainte, împingând o ladă în faţa lui pe post de scut. Laurence împroșcă cu gloanţe etajele superioare și patru lunetiști căzură la pământ.

Martin și Portier lucrau în echipă, acoperindu-se, rostogolindu-se, trăgând, acoperindu-și din nou spatele unul celuilalt, până ajunseră în dreptul scărilor. De undeva de sus, se declanșă în rafale ţăcănitul armelor automate. Martin scoase o grenadă dintr-un buzunar. îi făcu un semn lui Portier, care se rostogoli trăgând continuu, până depăși zona scărilor. Martin aruncă grenada în sus pe scări, apoi îl urmă Portier. Un val de gloanţe îl doborî la pământ.

Portier se târî până la el și-l trase de jachetă din zona scărilor exact în momentul în care explodă grenada. Înainte să fie acoperiţi din cap până-n picioare de praf și moloz, auziră ţipetele celor răniţi. Portier se eliberă ameţit de sub un morman de moloz și se târî pe coate până ajunse la Martin. Îşi pierduse cunoștinţa, dar era încă viu. Începu să-și croiască drum printre dărâmături, simţindu-se de parcă înainta prin melasă, probabil de la rana suferită la cap în timpul exploziei. Mârâi nemulţumit. îi lua prea mult. Mult prea mult. O umbră alunecă prin faţa lui. Când îşi ridică ochii, privi direct în ţeava unui pistol. Arma trase de două ori.

O ladă din dreapta lui Hugues începu să se miște încet de-a lungul încăperii. Îşi îndreptă pistolul înspre ea, dar zări la timp capul lui Jean-Louise. Îşi făcură un semn și înaintară încet, la unison, unul spre stânga, celălalt spre dreapta. Lăzile după care se ascundeau arătau ca niște site de la gloanţele încasate. Numai că acestea nu mai erau goale, ci pline ochi cu AK47 și deveniseră un scut extrem de eficient. Lada lui Hugues vibra și se zgâlţâia în timp ce încasa val după val de gloanţe, dar cu fiecare secundă se afla mai aproape de ieșire. Același lucru era valabil și pentru Jean-Louise. Mintea lui Hugues era frământată de o singură întrebare: unde naiba erau ceilalţi? încercă să comunice cu ei prin transmiţător, dar ori erau toţi prea ocupaţi să-i răspundă, ori picase transmisiunea. Încercă să dea de Enise.

— Am ieșit, sunt în drum spre alee, răspunse ea.

— Cine mai e cu tine?

Începu să-i înșire niște nume. Trei dintre oamenii ei. Niciunul din echipa lui Laurence.

— Laurence, mă auzi?! încercă Hugues.

Nu primi niciun răspuns. Înaintă și îi văzu pe Martin și Portier, amândoi morţi. La naiba!

Jean-Louis împingea înainte lada care era în continuare împroșcată cu gloanţe. Putea vedea ieșirea dinspre alee și o rupse la fugă, încercând să ajungă la ea. Nu reuși să parcurgă decât o jumătate din distanţă. O durere infernală îi cuprinse spatele și pieptul, impactul gloanţelor proiectându-l înainte. Căzu la pământ.

— Jean-Louis? îl strigă Hugues. Liniște. Jean-Louis?!

În partea opusă a depozitului, Laurence ridică capacul unei lăzi și descoperi în sfârșit una care conţinea încărcătură explozivă C4. Începu să scoată explozibilul și să-l încarce într-un motostivuitor, rugându-se ca lada să nu fie nimerită chiar atunci de vreun glonţ rătăcit. Se întinse să mai ia explozibil, dar se pomeni într-o luptă corp la corp cu un alt bărbat. Primi un picior zdravăn în coaste, și chiar le auzi pârâind. Căzu la pământ, dezechilibrându-l și trăgându-l și pe celălalt după el. Ridică genunchiul să-l lovească. Oponentul lui se ghemui din reflex. Laurence se roti rapid, îi prinse capul ca într-o menghină între braţ și antebraţ și îi suci gâtul. Un lunetist apăru din spatele unei cutii, dar înainte de-a apăsa pe trăgaci, căzu la pământ cu un cuţit înfipt în spate.

— M-am gândit eu că probabil ai nevoie de-o gardă de corp, spuse Keeve în timp ce păși peste cadavru.

Laurence expiră, abia atunci realizând că până atunci îşi ţinuse respiraţia.

— Acoperă-mă!

Se reîntoarse la explozibil, în timp ce Keeve trăgea frenetic în toate direcţiile.

— L-am recuperat pe Hans, se auzi vocea lui Enise în căști. Rănit, dar viu.

— Vadim, Malice, Dimitry? întrebă Hugues.

— Nu i-am văzut.

Dar Vadim era încă viu și aștepta. îl văzuse pe Jean-Louis răpus de gloanţele inamice. Tocmai se pregătea să alerge către ușă și să încerce să scape, când îl văzuse pe Jean-Louise făcând același lucru, numai pentru a fi secerat de gloanţe. Vadim îngheţase îngrozit și rămăsese în așteptare. Cel care-l omorâse pe Jean-Louis se afla încă pe poziţie. Într-un final, văzu un bărbat pășind cu grijă din spatele unui maldăr de lăzi. Era atât de aproape de el, încât ar fi putut întinde mâna să-l atingă.

Bărbatul îşi activă emiţătorul pentru a comunica cu ceilalţi.

— Mai am unul la ieșirea dinspre alee. Ascultă răspunsul, după care începu să se întoarcă. Am înţeles.

Vadim îi ieși în cale și-l împușcă între ochi. Smulse casca din urechea bărbatului şi-o introduse în propria lui ureche, ascultând traficul de voci.

— Hugues, sunt Vadim, şopti în radio-emiţător. Jean-Louis e mort. Am unul dintre transmiţătoarele lor. Suntem atacaţi de SATT.

— Ieșiţi mai repede de acolo, răspunse Hugues. Păstrează transmiţătorulși comunică-ne orice informaţie nouă.

Vadim îşi respectă ordinele, oferindu-le un ajutor nesperat. Hugues reuși să evite la timp următorul grup, și în câteva momente ajunse mai aproape de ușă.

— Dimitry, Hans, Keeve, Laurence? Să răspundă cineva!

— Sunt aici cu Laurence, răspunse Keeve. Emiţătorul lui nu mai **funcţio**nează.

— Aici Malice, se auzi o voce guturală. Tocmai am ieșit.

— Găsește-o pe Enise și regrupaţi-vă, ordonă Hugues în timp ce pășea **peste** cadavrele a trei dintre oamenii lui Enise.

— Hugues, l-ai găsit pe Dimitry? întrebă Keeve. Laurence vrea să **știe.**

— Încă nu. Martin și Portier sunt morţi, la fel și Jean-

Louis. Hans și **Vadim** au ieșit din clădire. Mai lipsește Dimitry.

— Laurence o să creeze o diversiune. Dimitry, dacă poţi să mă auzi, pregătește-te.

Deodată, clădirea fu invadată de piuitul ameţitor al alarmelor, în **timp ce** luminile se aprindeau și se stingeau mai ceva ca o instalaţie de Crăciun. **Lau**rence nu-și ratăș ansa. Porni motostivuitorul și îl îndreptă către laterala **clădi**rii. Mașinăria se mișcă mai încet ca un melc, izbindu-se într-un final **de un** morman de lăzi.

— Acum! strigă Keeve.

Laurence păși în câmp deschis și trase în direcţia materialului explozibil. Se năpusti către ușile din spate pentru încărcatul mărfii, cu Keeve pe **urmele** lui, trăgând amândoi în stânga și-n dreapta. Din spatele lor se simţi o zguduitură, urmată imediat de o bubuitură asurzitoare. Limbile de foc aproape **îi** înghiţiră, încingându-le spatele. Ajunseră la rampele de încărcare și **săriră,** unda de șoc prinzându-i în aer și propulsându-i afară. Un camion luă **curba** în viteză și opri cu scrâșnet de frâne numai pentru o câteva secunde pentru a-i recupera.

Laurence smulse casca pentru comunicaţii din urechea lui Hugues.

— Dimitry? Răspunde! strigă el.

— Sunt teafăr, veni răspunsul lui Dimitry. Te auzeam, dar tu nu mă puteai auzi. Au ajutat alarmele?

Laurence îşi sprijini fruntea de tetiera scaunului din faţa lui.

— Da… și luminile am fost de efect!

— Mă gândeam eu c-or să-ţi placă.

— Ne regrupăm la birou, ordonă Laurence.

— Nu-i o idee prea bună, interveni Vadim. Din transmisiunile lor, am dedus că iniţial au monitorizat-o pe Enise. Și Enise a fost la birou. Poate au urmărit-o.

Keeve îi dădu lui Laurence un bileţel pe care era scrisă o adresă.

— Abia am închiriat locul ăsta. E curat.

— Ne vedem la adresa asta, spuse Laurence, și le citi

ce era scris pe hârtie.

Când ajunseră cu topi la adresa stabilită, numărară rapid victimele. Laurence îi pierduse pe Martin, Portier și Jean-Louis. Enise pierduse patru dintre oamenii ei. Malice și HaUS erau amândoi răniţi și bandajaţi cum se putuse mai bine în condiţiile date. Cu toţii aveau tot felul de vânătăi, răni, arsuri și mici tăieturi, și erau absolut epuizaţi. Căzu fiecare în locul în care se afla, adormind în poziţii care mai de care mai ciudate prin micuţul apartament al lui Keeve.

Numai Laurence și Vadim se chinuiră să rămână treji și să asculte traficul din casca sustrasă de la SATT. După o perioadă, nu se mai auzi nimic. SATT aflase că fusese penetrat.

— Laurence!

Se trezi brusc și înșfacă mâna care îl zgâlţâia de umăr, în timp ce cu cealaltă încercă să-l sugrume pe posesorul ei.

— Laurence! se auzi din nou vocea calmă a Cariei. Vreau să te ridici. Poţi face asta?

Laurence oftă și-i dădu drumul.

— Cred că da.

Caria îşi petrecu mâna pe sub el, ajutându-l să se ridice.

— Ce cauţi aici?

— M-a adus Keeve. Soate-ţi tricoul.

Laurence o ascultă, privind de jur-împrejurul camerei la aglomerarea de bărbaţi răniţi. Șuieră de durere la verificările amănunţite ale Cariei și privi în jos către coastele care deja se înnegreau.

— Mi-am cam luat-o.

— Poţi s-o mai zici o dată. Caria îl palpă de-a lungul cutiei toracice. Se pare că ai câteva coaste rupte.

— Las-o baltă. Vezi dacă-l poţi ajuta pe Hans.

— M-am ocupat deja de el, dar trebuie să ajungă la un spital. Glonţul încă mai e în el.

— Și Malice?

— E mai bine.

Keeve îşi făcu apariţia din bucătărie, aducând o tavă plină de căni și un ibric de cafea. Curăţă cu piciorul măsuţa, împingând toate armele lăsate pe ea pe jos, după care așează tava. Le aduse câte o ceașcă aburindă Cariei și lui Laurence, și se așează pe podea lângă ei.

1 Laurence bău cafeaua dintr-o singură înghiţitură.

— Mai dă-mi una, te rog.

Keeve îi aduse tot ibricul.

— *Merçi.* Sorbi cea de-a doua ceașcă mai pe îndelete.

Oamenii începeau să se dezmorţească. Unii chiar începuseră să se ridice, reacţionând la mirosul cafelei. Caria le verifică vânătăile pe rând, curăţă rănile și schimbă bandajele. Keeve turna cafea fără oprire. Începeau din nou să semene a oameni. Caria îi făcu lui Laurence semn înspre dormitorul în care se aflau Malice și Hans.

— Hans, mă auzi? întrebă Laurence când ajunse lângă pat.

Pleoapele lui Hans tremurară și se întredeschiseră.

— Rezistă! O să te ducem la o clinică în Grecia.

Hans dădu din cap, după care închise ochii. Laurence se îndreptă către cealaltă parte a patului, unde stătea întins Malice. Era treaz.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Pe naiba!

Laurence îi examină rana de la umăr. Nici pe departe la fel de gravă ca a lui Hans, dar destul de periculoasă. Măcar părea a fi curăţată bine și era acoperită cu o alifie cu antibiotice, mulţumită Cariei.

— Mâine sunt pe picioare, şopti Malice.

— Sunt absolut convins, îl bătu Laurence prietenește pe umărul sănătos. Fii cu ochii pe Hans.

În scurt timp, aromele micului dejun invadaseră întreg apartamentul. Hugues se trezi și el, ghidat de simţul olfactiv, tocmai la timp pentru a nu rata privirea pe care i-o aruncă Laurence lui Enise, care se întindea languros ca o pisică pe canapea. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, Enise n-ar mai fi reprezentat de mult o problemă.

— E gata micul dejun? întrebă ea.

— Pregătește avionul pentru decolare, ordonă scurt Laurence, ignorându-i întrebarea.

— Unde mergem? întrebă Enise, ridicându-se în picioare.

— *Noi* nu mergem nicăieri. Avionul o să-i ducă pe Malice și pe Hans la o clinică din Grecia.

— De ce?

— O să mă prefac că nu te-ai trezit de-a binelea, și n-ai pus întrebarea asta stupidă. Laurence îi întoarse spatele și intră în bucătărie.

Asta o trezi imediat pe Enise din reverie. Rămăsese singură în cameră, toţi ceilalţi fiind îngrămădiţi în micuţa bucătărie a lui Keeve. Trebuia să-și recapete poziţia, așa că se strecură și ea pe ușa bucătăriei, pentru a se trezi în mijlocul unei ședinţe de urgenţă.

— ...și Hugues o să cureţe înainte zona. Asiguraţi-vă că SATT nu știe nimic de avion, spuse Laurence. Vreau ca Malice și Hans să ajungă la spital cât mai repede. Odată ce decolează avionul, vreau ca toată lumea să dispară. Cel puţin pentru un timp, până ne regrupăm și vedem cum stăm. Știţi cum. Enise și oamenii ei vor părăsi Istanbulul azi.

— Laurence... încercă ea să se opună.

— Și vor rămâne departe de Istanbul până nu aflăm exact ce știe SATT, continuă el pe un ton ca de gheaţă. Dimitry, crezi că poţi modifica transmiţătorul capturat de Vadim ca să le scanezi frecvenţele?

— Sigur!

— Atunci fă-o înainte să decoleze avionul.

— Am înţeles.

Grupul se împrăștie rapid, bărbaţii mulţumindu-i Cariei la plecare. În scurt timp, în apartament nu mai rămăseseră decât Keeve, Caria, Laurence și Enise.

— Keeve, ajută-mă să fac ordine în sufragerie, spuse Carla.

Keeve o urmă, lăsându-i singuri pe Laurence și pe Enise. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Enise se

apropie de Laurence, agilă ca o pisică.

— Iubitule…

Laurence se feri, îndepărtându-se de ea.

— Am coastele rupte, ai grijă! îi întoarse spatele și îşi mai turnă o cană de cafea. Din primele informaţii pe care le avem, SATT pregătise capcana pentru tine și oamenii tăi. Încă nu știm dacă au aflat ceva și despre ai mei.

— Cum de-au aflat?

— O cârtiţă, sau poate că unchiul tău ne-a vândut. Vom afla în curând.

Enise începu să-i maseze umerii. Erau foarte încordaţi.

— Nu vii cu mine?

— Trebuie să adun informaţii și să evaluez cât de mari sunt daunele.

— Și unde o să mă duc?

Laurence se întoarse din nou cu faţa la ea, privirea lui distantă acţionând ca un pahar cu apă rece aruncat în faţa ei.

— Nu sunt un bărbat prea fericit în momentul ăsta, Enise. Nu e deloc momentul să-mi pui întrebarea asta.

— Dar aici e casa mea!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să planifici o intervenţie în propria ta grădină.

— Aș putea sta la tine acasă.

— Casa mea?

— A lui Sybille.

— În niciun caz!

— De ce nu? îi murdăresc teritoriul? cuvintele sunară la fel de obraznic pe cât îşi propusese Enise.

Enise! o avertiză Laurence.

— Știam eu că era ceva între voi doi. Spune-mi, era la fel de bună la pat ca mine?

— Încetează!

— Mai bună?

— Taci din gură! Laurence îi întoarse din nou spatele și se îndepărtă, simţind nevoia să fie cât mai departe de ea. Să nu îndrăznești să mai vorbești vreodată despre

Sybille!

— Deci am avut dreptate. Ei bine, știm cu toţii cât de complicate pot fi relaţiile în familie, nu-i așa?

— În a ta, poate! o contră Laurence, întorcându-se către ea.

Enise ajunse lângă el din doi pași rapizi și ridică mâna să-l plesnească. Laurence îi prinse braţul și o îmbrânci înapoi.

— Ieși afară!

— Laurence, te rog!

— Suficient, Enise! Deodată păru foarte obosit. Pleacă înainte ca unul dintre noi să spună ceva ce-o să regrete mai târziu.

— O să te anunţ când mă stabilesc undeva.

— Ok.

— Te rog, spune-mi că nu s-a terminat totul aici.

Laurence nu spuse nimic.

— Laurence, hai să n-o terminăm așa! Amândoi am pierdut prieteni. Suntem obosiţi… tu ești rănit.

Avea dreptate, bineînţeles. Era obosit, furios, rănit și îndurerat. Martin fusese primul om pe care îl cooptase în echipă, nucleul liniștit al grupului, fără toane, fără nervi, fără probleme inutile. Niciodată.

— În regulă, spuse pe un ton obosit. Sună-mă când te stabilești undeva. Nu mai comunica cu nimeni altcineva. Ai grijă unde te duci, să nu poată fi stabilită vreo legătură cu tine. Ai suficienţi bani pentru asta. Folosește-i!

Enise se apropie încet de el, întinzând mâna să-i mângâie obrazul.

— Îmi pare rău, Laurence.

— Și mie îmi pare rău, Enise. Mai mult decât știi.

— Sărută-mă de la revedere.

O sărută. Un sărut delicat, nu pasional, din care Enise nu știu ce să înţeleagă.

Laurence o privi de la fereastra bucătăriei în timp ce se îndepărta cu mersul ei de felină. *Mea culpa,* gândi cu amărăciune. *Mea culpa.* Luase o femeie puţin dusă și o introdusese în crima organizată. *Bravo, Laurence… cinste*

ţie. Se sprijini de bar, dându-și deodată seama de toate, fiecare bucăţică a acelui puzzle încâlcit aranjându-se la locul potrivit. Enise avea treizeci de ani, nu douăzeci… avusese șaisprezece ani când murise mama ei, nu șase… opt luni într-o clinică misterioasă… fiica se întoarce, mama nu… tatăl îşi omorâse soţia… Enise îşi omorâse tatăl… *Știm cu toţii cât complicate pot fi relaţiile în familie,* îi răsunară în minte cuvintele ei.

Enise avea pe undeva un copil, care acum avea paisprezece ani. Tatăl acelui copil era propriul ei tată. Enise îl omorâse când împlinise vârsta la care îşi putea primi moștenirea. Dar cine o omorâse de fapt pe mamă? Tatăl ei, sau chiar Enise? Și de fapt, ce mai conta? Măcar rămăsese totul în familie. El, pe de altă parte, îi deschisese ușa larg şi-o asmuţise împotriva întregii lumii.

Capitolul 13

Sedus de o fantomă

Londra, Marea Britanie

Sybille împinse cu piciorul ușa de la apartament și întinse mâna să aprindă lumina.

— N-o face, spuse o voce din celălalt capăt al camerei.

Laurence se desprinse din umbrele camerei și păși agale spre ea. Rămaseră faţă în faţă câteva momente, sorbindu-se din priviri, comunicând fără cuvinte.

— Ce cauţi aici? sparse tăcerea Sybille. Dacă află SATT…

Laurence îi duse un deget la buze, reducând-o la tăcere.

— Fără vorbe, îi şopti, întorcând-o cu spatele la el și începând să-i maseze umerii. Relaxează-te, *mon coeur.*

Sybille îşi lăsă capul pe umărul lui. Laurence o împinse în peretele din faţa lor, imobilizându-i corpul cu al lui. Mâinile îi alunecară pe coapsele ei și apucară materialul fustei, trăgând aproape violent de ea în sus.

— Depărtează-ţi picioarele, îi şopti cu o răsuflarea fierbinte în ureche.

Sybille se supuse, tremurând de plăcere când

Laurence îi rupse chiloţii dintr-o singură mișcare. îl simţi cum îşi descheia pantalonii cu cealaltă mână. îi ţintui șoldurile, descoperind cu uşurinţă intrarea ei umedă și se împinse în ea. Sybille se aplecă puţin în faţă, sprijinindu-și mâinile de perete, împingându-se cu tot corpul în spate. Amândoi gemură în același timp. Cu penetrări rapide, puternice și adânci, în timp ce o ţinea strâns de talie cu amândouă mâinile, Laurence o aduse pe marginea abisului, de unde se prăbușiră amândoi în neant. Înainte de a exploda, îşi aplecă capul și o mușcă ușor de baza gâtului, un gest primitiv amintind de un armăsar care-și marchează femela.

În calmul instalat imediat după furtună, Sybille începu să-și recapete cunoștinţa. Fără niciun cuvânt, Laurence se retrase din ea, după care o luă de mână și o conduse spre baie. Se dezbrăcară amândoi în liniște și intrară în duș. În deplină tăcere, începură să se spele unul pe celălalt. Când observă pansamentele care îi acopereau coastele, Sybille ridică o privire întrebătoare, dar el clătină din cap. Sybille oftă, știind că vieţile lor deveniseră mult prea complicate pentru explicaţii.

Câteva minute mai târziu, erau lungiţi unul lângă altul în așternuturile lui Sybille, minunându-se de pasiunea de necontrolat care izbucnise între ei. Într-un final, îşi reîncepură dansul de nepotolit.

Somnul lui Sybille fu întrerupt de ţârâitul telefonului. Îşi deschise ochii și privi în dreapta ei, unde ar fi trebuit să fie Laurence, dar patul era gol. Plecase deja. *La ce altceva te așteptai?* gândi aproape furioasă. Se rostogoli în cealaltă parte a patului și răspunse la telefon.

— Da, încercă să-și dreagă vocea somnoroasă.

— Sybille, auzi vocea calmă a lui Ricardo. Avem o ședinţă de urgenţă într-o oră.

Oftă. Se dusese naibii dimineaţa ei liniștită.

— Ajung imediat.

Intră pe ușa sălii de ședinţe cu câteva secunde înainte ca Grover să intre val vârtej, cum îi era obiceiul. Ecranul din faţa lor prinse viaţă, pe el apărând imaginea

unui bărbat corpolent de cincizeci și ceva de ani, cu un început de chelie. Cu excepţia ochilor negri pătrunzători care trădau o personalitate obscură, ar fi putut fi confundat cu un bunicuţ prietenos. Avea o privire de reptilă, înfricoșătoare, fascinantă într-un mod foarte ciudat. Sybille simţi un fior pe șira spinării.

— Maurice Reynaud, născut în Monte Carlo, spuse Grover pe un ton încărcat de dezgust, trezind-o din reverie. Traficant de arme, traficant de droguri, face de toate. Reţeaua lui e întinsă și periculoasă. Controlează politicieni locali, precum și persoane internaţionale importante care au grijă ca activităţile lui să se desfășoare nestânjenite de nimeni. N-am avut nicio șansă să pătrundem în organizaţia lui. Asta… până acum.

Apăsă pe un buton al telecomenzii din mâna lui și pe ecran apăru imaginea unui alt bărbat. În timp ce Maurice era corpolent și aproape chel, bărbatul din imagine era slăbănog, cu o claie de păr negru. Și totuși ochii lui – micile găuri negre prevestitoare ale aceleiași personalităţi obscure care-l făceau pe Maurice să pară atât de respingător – erau exact la fel. Cei doi bărbaţi trebuiau să fie înrudiţi.

— Gustave Reynaud, continuă Grover, fratele mai mic al lui Maurice. Nu e din cale-afară de inteligent, dar se bucură de încrederea deplină a lui Maurice, și se ocupă cu eliminarea problemelor. Priviţi-l ca pe menajera fratelui său. Grover zâmbi la gluma pe care tocmai o făcuse, probabil amuzându-se la gândul că SATT nu era singura organizaţie care angaja *curăţători*. În timpul unei colectări de informaţii de rutină, s-a descoperit o comunicaţie criptată între Gustave și un asasin cunoscut. Se pare că fraţii Reynaud plănuiesc asasinarea unui membru extrent de important din cadrul Cabinetului, și asta numai pentru că personajul respectiv e total imun la încercările lor de mituire și încearcă să le demaște organizaţia.

O altă apăsare pe buton și pe ecran îşi făcu apariţia un al treilea bărbat. Acesta era înalt și bine făcut, ochi căprui hotărâţi privind din spatele unor dfehelari de firmă.

— Ambroisse Tissot a fost esenţial în prăbușirea unei alte familii implicate în crima organizată. E o persoană publică destul de cunoscută, mai ales datorită faptului că e foarte tânăr pentru poziţia pe care o deţine și e singur, presa încercând să-l mediatizeze ca pe un celibatar în vogă. Tissot are suficient de mulţi bani încât să-și permită să-și păstreze principiile morale, chiar dacă activează în mediul politic. Asta îl face cu atât mai valoros pentru Cabinet, și încă și mai periculos pentru indivizi de genul fraţilor Reynaud. Misiunea voastră este să-l protejaţi și în același timp să-i expuneţi pe fraţii Reynaud în așa fel încât să obţinem control deplin asupra organizaţiei pe care o conduc.

Ochii lui Sybille se îngustară suspicioși.

— De ce să le controlăm organizaţia și să n-o distrugem? puse întrebarea cu voce joasă. Care era adevăratul scop al lui Grover? Să salveze viaţa unui politician care nu se lăsa cumpărat, sau să îmbunătăţească lunga listă de grupări odioase aflate deja sub controlul SATT?

— Intenţionăm să-l șantajăm pe Maurice pentru a obţine acces la sursele lui. Odată ce reușim asta, vom dizolva organizaţia, răspunse Grover.

Sybille îi analiză expresia feţei, încercând să-și dea seama dacă era sincer, dar nu putea fi sigură de nimic. Spunea adevărul? Oare spusese vreodată adevărul? Uneori avea senzaţia că ședinţele aveau mai mult scopul de a-i dezinforma pe agenţii operativi decât pentru a-i informa. Întotdeauna se subînţelegea c-ar mai exista un motiv ascuns, o strategie secretă știută numai de cei câţiva aleși. Resemnându-se cu gândul că nu va afla adevărul până la finalul misiunii, și poate nici atunci, dădu din cap în semn că a înţeles. N-avea niciun rost să mai stârnească valuri.

— Avem vreo pistă legată de asasinat? întrebă Ricardo.

— Nu. Tissot va participa la mai multe evenimente caritabile în următoarea săptămână. Încercăm să analizăm care ar fi locaţia cea mai potrivită pentru un atac. Mark

monitorizează celelalte surse. Mai aveţi întrebări? Grover îşi plimbă privirea prin sală. Perfect. Sunteţi liberi.

Sybille îşi împinse încet scaunul în spate și se ridică în picioare. Observă cu coada ochiului că și Ricardo făcuse același lucru, ochii lui analizând-o din cap și până în picioare înainte de a se opri pe faţa ei. O schimbare de priviri, o ușoară înclinare a capului, și stabiliră o întâlnire secretă.

Ricardo se întoarse pe călcâie și traversă zona principală, dispărând pe un hol lateral, în timp ce Sybille o luă pe ocolite către biroul lui. Privi prin geamul mic din ușă și îl descoperi exact cum se aștepta: așezat la birou, captivat de ceea ce vedea pe monitorul din faţa lui. Fără s-o privească, îi făcu semn cu capul să intre. Sybille se prăbuși cu un oftat pe scaunul din faţa biroului.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse sarcastic. Anulezi cina.

Ricardo lăsă să îi scape un mic surâs.

— O reprogramăm pentru când terminăm cu misiunea asta.

— Sigur. Sybille ridică din umeri. Zi-mi mai multe despre individul ăsta straniu, Maurice.

— Nimic bun de zis.

Sybille făcu o grimasă, cu toate că nu era deloc surprinsă. Scurta descriere a lui Ricardo se potrivea perfect cu impresiile pe care și le făcuse și ea în timpul ședinţei.

— L-ai întâlnit?

— Ne-am tot lovit de el până acum și de fiecare dată a reușit să iasă cu mâinile curate, de obicei cu ajutorul unor prieteni strategic plasaţi în locuri importante.

Grimasa lui Sybille se transformă într-o încruntare. Oare SATT ar fi acordat imunitate unui astfel de gunoi dacă le permitea accesul la organizaţia lui? în sine ei, se întrebă cât de mult valora pentru SATT viaţa membrului Cabinetului. Un asasinat reușit le-ar fi oferit cea mai eficientă modalitate de a-l șantaja pe Maurice.

— Bun, și care-i treaba mea în toată povestea asta? Trebuie să-l seduc pe Maurice? întrebă cu jumătate de

gură, nedorindu-și cu adevărat să audă răspunsul.

— De fapt, nu, răspunse amuzat Ricardo. Ţinta ta este Ambroisse Tissot.

Monaco, Principatul de Monaco îmbrăcată cu o fustă până la genunchi despicată pe picior și o cămașă albă de mătase cu o fundă drăguţă la gât, Sybille privea ușile mari de sticlă de la intrarea în clădirea guvernului. Era întruchiparea unei tinere frumoase, delicate și inocente.

O limuzină neagră îşi făcu apariţia de după colţ. Șoferul deschise portiera, și Ambroisse Tissot ieși din ea. îmbrăcat într-un elegant costum gri cu o croială imepcabilă, se îndreptă cu pași mari către ușile de sticlă.

Sybille ajunse în dreptul intrării în același timp cu Tissot, căutând cu înfrigurare ceva în poșetă. Se izbiră unul de celălalt. Sybille îşi ridică privirile, pe faţa ei oglindindu-se surpriza și părerea de rău.

— Vai, îmi pare atât de rău, murmură puţin buimacă, făcând un pas înapoi când Tissot o prinse de cot pentru a o ajuta să-și recapete echilibrul.

— Te-ai lovit? o întrebă pe un ton blând cu o ușoară urmă de accent.

Sybille clătină doar din cap, lăsând cumva impresia că se simţea jenant de atrasă de bărbatul înalt care încă îi mai ţinea cotul. Îşi mai reveni apoi în fire, cu toate că părea și mai ameţită.

— O să întârzii și am mare nevoie de slujba asta. Din nou, mii de scuze… nu m-am uitat pe unde merg. Îi menţinu privirea în timp ce se elibera din strânsoarea lui.

Tissot o privi cu atenţie, părând vrăjit.

— Vrei să obţii o slujbă în această clădire? o întrebă pe un ton politicos.

Pe faţa lui Sybille se putea citi acum îngrijorarea.

— Da… chiar dacă șansele mele sunt minuscule.

Se întoarse și se îndreptă graţios către departamentul de resurse umane.

Tissot îi făcu semn asistentei lui.

— Află cine e, și asigură-te că primește postul, îi ordonă cu voce joasă.

O oră mai târziu, Sybille era surprinsă de cât de repede i se oferise slujba, mai ales că nu i se verificaseră încă diplomele și referinţele. Trase concluzia că Tissot intervenise pentru angajarea ei. I se comunică să ia legătura cu o anumită doamnă Leblanc, care o va informa ce îndatoriri are. Urma să înceapă chiar de a doua zi.

Ieși din clădire și luă un taxi către apartamentul care fusese închiriat pentru ea. Bineînţeles, SATT închiriase și apartamentele vecine de pe palier. În felul acesta, dacă ar fi fost interogaţi în mod discret, vecinii ar fi avut numai lucruri bune de zis despre tânăra amabilă care tocmai se mutase în clădire. Apartamentul ei fusese amenajat cu un amestec interesant de mobilier vechi și piese contemporane confortabile, plus elemente de un bun gust desăvârșit, precum perne colorate, mici obiecte decorative, și plante vii. Atmosfera intimă crea sentimentul proaspăt al unei făpturi tinere și delicate care-și luase viaţa în propriile mâini.

Dezlipi dispozitivul de comunicaţii ascuns sub una dintre măsuţele joase care încadrau canapeaua bej cu motive florale delicate. Apartamentului ei fusese echipat cu unităţi de transmisie-recepţie, la fel și apartamentele vecine.

Sybille îşi introduse casca în ureche.

— Ricardo, mă auzi?

— Ca și cum ai fi lângă mine, veni răspunsul lui.

— Am primit slujba. Următoarea transmisiune mâine seară. Așteptă confirmarea lui Ricardo, după care scoase dispozitivul din ureche și-l ascunse din nou sub masă.

Două zile mai târziu, Sybille nu făcuse niciun progres remarcabil. Ca asistentă a secretarei personale a lui Tissot, era mereu pe fugă, aducând cafea, dosare, transmiţând mesaje. Abia dacă găsea câteva momente să-și tragă sufletul. Tissot plecase într-o scurtă călătorie de afaceri, dar era așteptat înapoi în acea seară, și secretara lui era foarte ocupată cu pregătirea documentele care trebuiau semnate.

Doamna Phyllis Leblanc era trecută bine de cincizeci

de ani, însă corpul ei păstra încă eleganţa unei gazele. Părul ei alb era strâns împletit la spate într-un stil aproape milităresc, punându-i în evidenţă faţa ovală cu pomeţi înalţi și ochi albaștri. Buzele-i erau în permanenţă strânse de parcă s-ar fi străduit să-și înăbușe enervarea.

Sybille tocmai se întorcea de la imprimantă cu toate documentele doamnei Leblanc în braţe, când dădu colţul și se ciocni în plin de Ambroise Tissot, care se îndrepta către biroul lui. Hârtiile zburară în aer, în timp ce lui Sybille îi trecu prin minte că n-ar fi putut regiza o scenă mai eficientă nici dacă ar fi încercat. Amândoi priviră în sus către hârtiile pe care ventilatorul tocmai le împrăștia în toate direcţiile. Privirile le coborâră unul la celălalt sub ploaia de hărţii ce aterizau fără zgomot una câte una pe mocheta groasă.

Sybille se însufleţi deodată, mimând panica.

— Doamna Leblanc o să se supere atât de tare pe mine! Domnul Tissot trebuie să ajungă dintr-un moment în altul și acum toate hârtiile sunt vraiște, spuse în timp ce aduna repede documentele de pe covor, după care îi aruncă o privire bărbatului amuzat care strângea foile alături de ea.

— Tu! îl acuză pe un ton jucăuș. Se pare că-mi fac un obicei să mă ciocnesc de tine!

Tissot păru cucerit de zâmbetul ei dulce.

— Doamna Leblanc nu e căpcăunul care crezi, îi răspunse pe un ton amuzat. Și dacă se va supăra pe tine, atunci va trebui să-i explic că a fost în totalitate vina mea.

Tipul ăsta n-avea deloc nevoie să se folosească de bani sau putere pentru a face inima unei femei să tresalte, gândi Sybille.

— N-aș vrea să ai probleme din cauza mea. Dacă mă grăbesc, poate reușesc să le aranjez în ordine. Oricum, îţi mulţumesc, ești un adevărat gentleman.

Expresia lui Tissot deveni cât se poate de serioasă. Sybille realiză că tocmai încerca să se hotărască dacă ar fi trebuit să o invite undeva sau nu. Pentru a-i înlesni decizia, se întinse să mai adune câteva hârtii. Bluza i se mulă pe

sâni. Un zâmbet pluti pe buzele lui Tissot. Decizia fusese luată.

— Numele meu este Ambroise. Pot să-l aflu și pe al tău, făptură încântătoare? o întrebă, reușind cumva să-și menţină privirea pe faţa ei.

— Sybille, răspunse ea zâmbind timid.

Terminară de adunat hârtiile împreună, după care se îndreptară și rămaseră nemișcaţi, privindu-se unul pe celălalt. Sybille clătină ușor din cap și făcu câţiva pași înapoi cu intenţia clară de a se întoarce în biroul doamnei Leblanc, dar Tissot îşi întinse mâna ca o rugăminte nerostită de a o opri. Sybille rămase pe loc și-l privi întrebătoare.

— N-aș vrea să par lipsit de bun simţ, dar… ai vrea să iei cina cu mine diseară? Promit să mă comport în continuare ca un gentleman.

Sybille încuviinţă din cap cu o expresie nesigură, dar dornică.

— Cred că mi-ar face plăcere să iau cina cu tine.

Ochii lui Tissot scânteiră pentru o clipă.

— Ambroise. Numele meu e Ambroise.

Sybille îşi plecă timidă privirea.

— Ambroise, şopti ea, după care se întoarse și o zbughi în birou.

În timp ce se strecura pe ușă cu teancul de hârtii în braţe, îl auzi spunând din spatele ei:

— Ne întâlnim chiar aici la șase fix.

Ușa din sticlă mată se închise în urma ei. Sybille se prăbuși pe un scaun, pulsul revenindu-i la normal. Reușise.

Sybille luă cina cu Ambroise în prima seară, și în următoarele cinci seri. Era șarmant, sofisticat, avea simţul umorului, era sexy și foarte atent la nevoile ei. De fapt, dacă n-ar fi fost deja îndrăgostită de Laurence, i-ar fi fost foarte greu să nu se simtă atrasă de el.

Când părăsiră clădirea guvernului în prima seară, Ambroise o conduse către mașina lui, ţinând-o delicat de cot. În momentul în care Sybille văzu limuzina parcată la intersecţie, se opri din mers și întoarse o privire timidă și

întrebătoare către Ambroise.

— Mă numesc Ambroise Tissot, dragă Sybille. Și aș fi onorat dacă m-ai acompania la cină.

Tissot o duse la un restaurant foarte scump, dar destul de discret. Sybille îşi jucă rolul fetiţei inocente până la capăt, lăsând totuși să se întrezărească o parte din personalitatea ei prin remarcile isteţe și zâmbetul dezinvolt. Ambroise era când vrăjit, când provocat, părând că se atașa de ea tot mai mult pe zi ce trece. Totul se întâmpla cu mult mai rapid decât s-ar fi așteptat Sybille. Simon anticipase fiecare progres cu o precizie de admirat.

În timp ce dansa în braţele lui Ambroise pe micuţul ring de dans, Sybille îşi aminti de momentele în care dansase cu Laurence și, pentru o clipă, se lăsă cuprinsă de nostalgie. Ambroise îi remarcă imediat schimbarea de spirit.

— Simt că te apasă ceva. Vrei să-mi povestești?

— Ambroise… adevărul e că n-ar trebui să mă aflu aici cu tine.

— De ce, draga mea? întrebă Ambroise pe un ton ușor îngrijorat.

Sybille zâmbi la auzul alintului. Jocul ei era destul de riscant, dar putea s-o ajute pe viitor.

— Din cauza unui alt bărbat…

— De care ești îndrăgostită, îi termină el propoziţia. Bărbatul ăsta e cel mai norocos om din lume.

— Dar el nu mă iubește… m-am oferit lui în totalitate, dar n-a putut niciodată să-mi spună că mă iubește. Sybille îşi plecă privirea, părând rușinată.

Ambroise o strânse în braţe cu și mai multă tandreţe, plecându-și capul să-i șoptească la ureche:

— Atunci bărbatul ăsta e cel mai mare fraier din lume.

Sybille zâmbi, amuzată la ideea că cineva l-ar putea categorisi în felul acela pe Laurence.

— M-am mutat special pentru a întrerupe orice fel de legătură cu el. Mă simt ca o femeiușcă prostuţă, spuse pe un ton încărcat de reproș și suferinţă.

Rămase în așteptare, privindu-l în mod deschis. Oare Ambroise avea să se distanţeze de femeia care tocmai îi mărturisise că iubea un alt bărbat, sau va încerca să-i vindece inima rănită și să-i câştige dragostea? Tissot alese a doua variantă.

— Vino, draga mea, o conduse înapoi la masă. De acum încolo, voi avea eu grijă de tine.

Deja devine posesiv, remarcă Sybille.

— Vino și savurează-ţi desertul, în timp ce eu îmi beau cafeaua și mă bucur de dulceaţa prezenţei tale.

Ce replică perfectă. În mod normal ar fi sunat ca un clișeu fals, dar rostită de vocea gravă și ușor accentuată a lui Ambroise, păruse amabilă și drăgăstoasă, îi mulţumi cu un zâmbet când îi trase scaunul pentru a se așeza la masă.

Mai târziu, în mașină, Ambroise îşi întoarse privirea către ea. Sybille privea pierdută pe geam.

— Sybille? îi şopti, readucând-o la realitate. Am ajuns.

Sybille tresări, privindu-l cu jumătate de zâmbet.

— Îmi pare rău, eram cu mintea în altă parte.

— Te gândeai la bărbatul acela?

— Nu, eu… da, recunoscu rușinată. Îmi pare rău.

— Lui ar trebui să-i pară rău, nu ţie.

În loc să-i răspundă, Sybille deschise geanta şi-şi scoase cheile. Privi un moment pe geam, după care îşi întoarse din nou privirea spre el.

— Mulţumesc că m-ai ascultat. Ești un prieten bun.

— Aș vrea să devin mai mult decât atât, răspunse Tissot pe negândite.

Sybille oftă, privindu-l cu ochi triști.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta.

— Știu, dar am vrut să ţi-o spun oricum. Cina, mâine seară?

— N-aș refuza pentru nimic în lume. Se aplecă înspre el și îl sărută ușor pe obraz.

Ambroise îşi întoarse puţin capul, astfel încât buzele lor aproape să se atingă. Privirile li se întâlniră, și buzele li se atinseră foarte ușor. Sybille se retrase brusc, și înainte

ca Tissot să apuce să o oprească, era deja afară din mașină, înaintând cu pași grăbiţi pe aleea care ducea spre intrarea în clădirea ei.

Scara aceea dădu tonul pentru serile care urmară. Ambroise o ducea mereu la un alt restaurant, dansau sau urmăreau un spectacol interesant, după care o conducea acasă. În fiecare seară, momentele de intimitate dintre ei deveneau mai lungi. În cea de-a treia seară, Ambroise păru că-și pierde o parte din control, îmbrățișând-o și sărutând-o mult mai pasional decât de obicei. În următoarea seară, Sybille îl invită la ea acasă. Ambroise o sărută sălbatic și adânc, limba lui mimând actul sexual, și îi mângâie frenetic sânii. Era atât de priceput în ceea ce făcea, încât Sybille se înfierbântă de-a binelea. Știa că era foarte atras de ea și că nu-și va mai putea stăpâni pornirile foarte mult timp.

Devenea din ce în ce mai înverșunat s-o aibă în braţele și în patul lui.

Poate chiar în seara asta, se gândi în timp ce ajunse acasă de la muncă. Avea la dispoziţie numai o oră până la cina cu Ambroise, și nu era în niciun caz pregătită pentru bărbatul pe care îl găsi pe canapea, așteptând-o.

— Laurence!

Laurence o ţintui cu privirea lui pătrunzătoare, făcând-o să rămână blocată câteva clipe în faţa ușii deschise. Într-un final, reuși să-și desprindă privirea din ochii lui. Intră în bucătărie să pună apă la încălzit pentru ceai, mai mult într-o încercare disperată de a-l evita. Emoţiile ei erau deodată în pioneze; şi ar fi dorit cu disperare să nu fie nevoită să dea ochii cu el tocmai acum. După ce umplu ibricul și-l așeză pe aragaz, rămase în bucătărie și îi vorbi de acolo.

— Sunt în mijlocul unei misiuni, Laurence. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi invitat pe cineva la mine să bem ceva.

De unde știuse că nu era și Ambroise cu ea? Oare o urmărise de afară? îi văzuse împreună?

— Știu. O misiune să-l seduci pe Ambroise Tissot.

— De unde știi asta?

— Rapoartele tale mi s-au părut foarte… informative, îi ignoră Laurence întrebarea. Din ele rezultă că în curând vei avea acces la reședința lui.

Sybille tresări. Cu alte cuvinte, Laurence înțelesese cât mai avea până se culca cu el.

— Ricardo a trecut pe aici și ți-a lăsat planurile reședinței lui Tissot, planurile terenului, și schema ta de evacuare, continuă el, ridicând plicul pe care-l avea în poală. Nu m-a văzut, o asigură.

Sybille își dori din răsputeri să-l vadă plecat.

— Lasă-l acolo. îl studiez mai târziu.

Mai degrabă îl simți decât îl văzu când se ridică de pe canapea. Se îndreptă foarte lent spre ea, cu ochii sclipindu-i periculos.

— Și, cum a mers azi?

— Bine, presupun. Fără să-și dea seama, își duse mâinile la cap și începu să-și maseze tâmplele. E prea ocupat să-mi vindece inima rănită pentru a mă suspecta de ceva.

Laurence se opri la jumătate de metru de ea. îi putea simți privirea ațintită asupra ei, dar nu se putea uita la el. Începu să respire greoi, întrebându-se dacă era posibil să se spargă în milioane de bucăți. *Pleacă, Laurence, te rog… pleacă.*

Laurence își întinse mâna spre ea.

— Sybille, rosti el răgușit.

Sybille se retrase, de parcă mâna lui ar fi fost un șarpe veninos care voia s-o muște.

— Nu mă atinge!

Laurence își lăsă mâna să cadă. Sybille nu se uită niciun moment în ochii lui. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi văzut reproș, furie, și o suferință imensă. Laurence se întoarse să plece. O cuprinse deodată panica.

— Laurence?! îl strigă, și el se opri cu spatele la ea. Te rog, nu pleca.

— Chiar mă vrei aici? o întrebă peste umăr.

— Laurence… Se apropie de el pentru a-l îmbrățișa,

așezându-și capul pe umărul lui. Știi că mereu vreau asta, îmi pare rău.

Sybille trase adânc aer în piept, inhalându-i mirosul. Gândurile la Ambroise i se risipiră… nu mai exista decât acum, acest bărbat, acest moment.

Laurence se întoarse și o îmbrăţișă strâns, simţind cât de mult avea nevoie de asta.

— Nu-ţi cere scuze… să nu-ţi ceri niciodată scuze.

Sybille îşi ridică capul și se întinse să-i întâlnească buzele într-o cerere nerostită de mângâiere. Laurence îi răspunse exact cum se aștepta. Se pierdu în sărutul lui. Cu Ambroise simţise mereu un gol, dar cu Laurence fiecare secundă era într-un mod ciudat și efemeră și veșnică. Nu mai avea nicio noţiune a timpului. Nu mai era conștientă decât de trăiri, emoţii, textura buzelor lui, felul în care orice atingere a lui o dădea complet peste cap. Căldura respiraţiei lor, muzicalitatea suspinelor lui. Când limba lui o atinse pe a ei, o undă de dorinţă îi asaltă întregul corp, cerându-i satisfacere imediată.

Laurence o dezbrăcă de rochie, presând-o cu trupul lui. Gura lui o căută cu disperare pe a ei. Sybille îl împinse cu spatele până la canapea, trântindu-l pe ea. îl încălecă, frecându-și pelvisul de al lui. Un geamăt de plăcere îi scăpă printre buzele întredeschise.

Laurence o prinse cu mâinile de talie, trăgând-o și mai aproape, ridicându-și șoldurile pentru a-i spori plăcerea. Sybille se poziţionă deasupra lui, tremurând de plăcere, apoi se lăsă în jos încet, încet. Mâinile lui îi strânseră fesele cu putere, urmărind-o în timp ce scoase un suspin sfâșietor. Sybille începu să se miște mai repede. Îşi înfipse unghiile în umerii lui. Respiraţia îi deveni superficială, din ochi curgându-i lacrimi de extaz. Primul orgasm o străfulgeră, arzând-o pe dinăuntru, lăsând-o epuizată și dezorientată. Paralizată de sălbăticia gesturilor ei, nu putea decât să-l privească cu ochi mari, în timp ce pieptul i se contracta aproape dureros.

Fără să iasă din ea, Laurence reuși să se rostogolească până ajunse deasupra ei. Începu să se miște,

în timp ce Sybille încă mai trăia contracţiile primului orgasm, sporindu-i plăcerea. Ţipă de plăcere, tot corpul fiindu-i deja foarte sensibil. Abia reuși să-și adune suficientă forţă pentru a-și încolăci picioarele în jurul lui, și le menţinu acolo în timp ce el creștea continuu ritmul. Pe acest Laurence și-l amintea din prima lor noapte de dragoste… pasionatul, sălbaticul Laurence, care o menţinea la limita dintre plăcere și durere ca un adevărat maestru. Se mișcă din ce în ce mai repede, până când o aduse la cel de-al doilea orgasm în același timp cu el, strigându-i numele în timp ce-și îngropa faţa în părul ei.

— Ceva informaţii noi? îl întâmpină Sybille pe Ricardo a doua zi când deschise ușa apartamentului ei.

— Mda, veni răspunsul mono-silabic al lui Ricardo.

— Serios? S-a confirmat asasinatul? Spera din suflet că da… orice, numai să termine odată cu misiunea aceea și să revină cât de cât la normal.

Ricardo îi aruncă o privire ciudată, părând a nu fi în apele lui. Sybille se apropie de el, în ciuda faptului că instinctul îi spunea să fugă cât mai departe cu putinţă.

— Ricardo? Ce s-a întâmplat?

— Parametrii misiunii s-au schimbat, răspunse el, evitându-i privirea.

— Te ascult. Îşi ridică bărbia, pregătită sufletește pentru orice.

După un întreg minut de tăcere, Ricardo îşi ridică ochii s-o privească.

— Ţinta asasinului nu mai este Tissot, ci tu.

— Cum?! De ce?

— Lovitura împotriva lui Tissot fusese comandată din lipsa oricărei slăbiciuni pe care s-o poată exploata fraţii Reynaud. Și din moment ce nu-l puteau controla, s-au hotărât să rișteeliminarea lui. Ricardo se apropie de ea, modulându-și vocea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Acum însă, cred că au găsit o slăbiciune.

— Amenințându-mă pe mine?

— Da.

Sybille începu să clatine neîncrezătoare din cap.

— Asta n-o să meargă, Ambroise n-o să-și abandoneze principiile pentru un mafiot care-mi ameninţă mie viaţa.

— Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, atunci trebuie să-l convingi s-o facă, spuse Ricardo pe un ton și mai blând.

— Să-l conving? Cum?

— Fă-l să se îndrăgostească de tine.

Răspunsul lui rămase suspendat în aerul dintre ei. Rămaseră tăcuţi, privindu-se pur şi simplu. Pe faţa lui Sybille se văzu mai întâi negarea, urmată de groaza înţelegerii.

— Nu-i suficient că-mi cer să mă culc cu el, acum trebuie să-l manipulez emoţional?

Nu era de mirare că lui Ricardo îi era greu s-o privească în ochi.

— Ai trei zile. Se presupune că fraţii Reynaud o să-l abordeze pe Tissot la Gala Prezidenţială de vineri seara.

— Și dacă voi avea succes?

— O să manevrăm organizaţia prin intermediul tău, răspunse Ricardo privind pe fereastră.

— Pentru cât timp?

— Atât cât va fi nevoie.

Sybille îşi așează mâna pe braţul lui, făcându-l s-o privească din nou în ochi.

— Pentru cât timp? repetă întrebarea.

— Atât cât va fi…

— Scutește-mă cu răspunsurile în doi peri, Ricardo! Cât timp?!

— Câteva luni.

Sybille îşi smulse înapoi mâna. Câteva luni? Dumnezeule, îi venea să urle.

— Îmi pare rău, şopti Ricardo.

Sybille încuviinţă din cap. Nu mai era nimic altceva de spus.

— În seara asta trebuie să-l însoţesc pe Ambroise la o licitaţie. O să-l conving să mă ducă la el acasă.

Nu mai avea nicio intenţie să-l invite pe Ambroise la ea acasă. Locul acela era sanctuarul ei și nu avea să mai

permită niciodată să fie profanat de o misiune. Laurence era singurul bărbat care avea voie să doarmă în patul ei. Punct.

Trecuseră mai puţin de două săptămâni de când Sybille se aranjase în oglindă pentru prima ei cină cu Ambroise. Atunci purtase ceva elegant, ceva special. Acum, se îmbrăca să seducă. Rochia ei lungă până la pământ era strâmtă și în unele locuri mulată, cu falduri delicate care îi îmbrăcau corpul perfect. Materialul dintr-o mătase lucioasă era moale, făcut ca bărbaţii să-și dorească să o atingă. Să mângâie. De un roșu subtil, capta și reflecta lumina în timp ce se mișca, făcând-o să pară plină de energie. Un șliţ bine poziţionat pe piciorul stâng lăsa să se vadă suficientă piele cât să tenteze, dar nu pentru a depăși limitele decenţei. Decât, bineînţeles, dacă-și dorea ea. Părul îl avea coafat elegant, prins la spate cu agrafe rubinii.

Oftă la imaginea reflectată în oglindă, știind că Simon ar fi extrem de mulţumit. La urma urmelor, era o femeie frumoasă, întruchiparea celei mai adânci fantezii a oricărui bărbat: prostituata virgină. Era o prostituată, simplu și la obiect, vânzându-se pentru interesele și la ordinul organizaţiei SATT. *4% O* bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. Ochii îi zburară la ceas. Abia trecuse de șase. Mai dura cel puţin jumătate de oră până sosea Ambroise, așa că habar nu avea cine putea fi la ușă. Deschise și îl găsi pe Ricardo.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă în timp ce-l trăgea de mână în apartament.

Ricardo făcu o tură prin cameră, după care o fixă cu privirea. Fizic, era splendidă. Psihic, nu era chiar așa de sigur.

— Ce mai faci?

— O să fiu bine, bravă Sybille.

Ricardo se apropie de ea.

— Chiar? o întrebă cu o umbră de îngrijorare în ochi.

Sybille se îndepărtă de el, atât fizic cât și emoţional.

— E numai sex, nu-i așa?

Ricardo îi analiză expresia feţei, încercând să descopere o urmă din femeia pe care o cunoștea, dar ea nu mai era acolo. În locul ei se afla o străină fără suflet.

— Aș vrea să-mi spui ce simţi cu adevărat, îi spuse cu blândeţe. Sunt eu, prietenul tău, îţi amintești?

Incapabilă să-i reziste, bravada lui Sybille începu să se topească precum gheaţa la soare. Ochii i se umplură de lacrimi. Mulţumit că reușise în sfârșit s-o scoată din carapace, Ricardo o îmbrăţișă ușor. Sybille îl împinse, privindu-l înfuriată.

— Eram bine până să vii tu.

— O să fie bine, răspunse Ricardo, ștergându-i o lacrimă căzută pe obraz.

— Serios? Chiar crezi asta cu adevărat? începu să se plimbe prin cameră cu mâinile pe șolduri, încercând să-și controleze furia. Ambroise e un bărbat bun, decent, iar eu trebuie să-l calc în picioare pentru a-i salva viaţa. îi voi distruge toate idealurile pentru care s-a luptat, o să-l oblig să facă compromisuri cu mafia.

— Gândește-te la alternativă. Fără intervenţia ta, probabil ar fi fost deja mort.

— Știu, oftă Sybille. Doar că mi-aș dori…

— Ce?

— Ca lucrurile să fie altfel.

Îi zâmbi tristă lui Ricardo, mâinile căzându-i resemnate pe lângă corp. **Lu**crurile nu puteau fi diferite. SATT era SATT, iar acum ea era cine era. **Viaţa nu** avea să mai fie niciodată în alb sau negru. Trebuia să accepte asta și să **conti**nue cu misiunea. Se descărcase emoţional, acum trebuia să treacă la treabă.

Ricardo o privi cum îşi închide ochii, trăgând adânc aer în piept. Era descurajată, dar nu înfrântă. În câteva momente, îşi refăcu în baie machiajul şi coafura, reapărând la fel de proaspătă și frumoasă ca întotdeauna. Îşi prinse un cercel cu rubin pe lobul urechii, privindu-l calmă și fără nicio expresie.

Ricardo îşi încrucișă braţele la piept.

— Eu conduc echipa de supraveghere.

— Credeam că se ocupă Grover de asta.

— Facem asta împreună, Sybille. Vreau să-ţi fiu alături.

Sybille îi mulţumi din priviri. Când simţi că i se umple din nou ochii de lacrimi, îi deschise uşa.

— Acum pleacă de aici înainte să clachez total.

— O să fiu pe aproape, îi şopti Ricardo înainte să iasă.

Sybille rămase cu privirile pironite pe ușă, după care se prăbuși pe canapea și așteptă să înceapă întâlnirea cu Ambroise.

Zgomotele discordante ale cocktailului în plină desfășurare o asaltară pe Sybille din toate direcţiile. Rămase zâmbitoare la braţul lui Ambroise în timp ce el o prezenta mândru prietenilor și cunoștinţelor lui, cunoștinţe care variau de la membri bine plasaţi ai guvernului, la voluntari non-profit, și tot ce se află între cele două categorii. Ambroise se comporta la fel cu toţi, iar ei răspundeau instantaneu căldurii interioare pe care o emana. Toată lumea era fascinată de căldura lui personală; toţi, cu excepţia lui Sybille. Noaptea se apropia ameninţătoare, scenariul repetându-se la infinit în capul ei până când îşi dori să poată urla ca un lup la lună. *Fii calmă,* îşi impuse. *Calmă… calmă…* Inspiră și expiră regulat, readucându-și pulsul la normal.

Ambroise îi puse o mână în jurul taliei, de parcă i-ar fi simţit lupta interioară.

— Obosită? o întrebă pe un ton înţelegător, oferindu-i exact oportunitatea pe care o așteptase.

— Da, răspunse Sybille, oftând cu părere de rău. Te deranjează dacă te rog să mă duci acasă?

— Sigur că nu. Suntem aici de ore întregi. Și ca să fiu sincer, începusem să mă cam plictisesc. Mă duc să-ţi iau haina și te conduc acasă.

Sybille îl prinse de braţ, oprindu-l pe loc.

— Mă refeream la casa *ta,* preciză cu subînţeles.

Pe faţa lui Ambroise se înregistră mai întâi șocul, apoi încântarea.

— Ești sigură? Nu vreau să te simţi presată.

— Nu mă presează nimeni, îl reasigură, lipindu-se de el. Vreau să fiu cu tine în seara asta. Pentru a-și sublinia afirmaţia, îşi aşează palma pe pieptul lui.

Reședința lui Ambroise se afla la o jumătate de oră de oraș și era de dimensiunile unui palat veritabil; o vilă în stil Tudor cu o pajiște imensă, parcă special pregătită pentru petreceri în aer liber și jocuri de crichet. Sybille o găsi încântătoare chiar și pe întuneric, având sentimentul că din multe puncte de dere semăna cu posesorul ei. Graţioasă, impunătoare, robustă.

Ambroise o invită în birou și îi oferi un coniac. În mod normal nu consuma băuturi tari, dar în seara aceea avea nevoie de întăriri. Discutară o vreme, stând faţă în faţă pe canapeaua din piele. Probabil simţindu-i nevoia de a se liniști, Ambroise îi povesti despre planurile lui de afaceri, chiar și despre rolul lui ca și consilier al președintelui. După aceea, o delectă cu anecdote politice. O amiciţie plăcută se stabili între ei. Sybille îşi reaminti de atracţia pe care o simţise faţă de el de la început. Era un suflet pereche, un prieten, un bărbat care merita protejat.

Ambroise probabil îi simţi capitularea, pentru că se opri la mijlocul propoziţiei și îi zâmbi întrebător. Sybille puse deoparte paharul cu coniac și îi returnă zâmbetul. Se ridicară, de comun acord. Ambroise îi luă mâna și o conduse delicat pe scări către dormitorul lui.

Dacă avusese vreodată impresia că a a fi obligată să se culce cu un străin pentru a obţine informaţii era cel mai rău lucru din lume, Sybille se înșelase amarnic. Ce se întâmpla acum depășea cu mult limita oricărei imaginaţii.

Analistul care o interoga deschise gura, dar înainte de-a apuca să repete întrebarea, Sybille i-o reteză din scurt.

— Nu știu… nu l-am cronometrat. Poate cinci minute de preludiu.

Analistul tastă tacticos răspunsul.

— A zis ceva în timpul preludiului?

— Mda… a zis, citez: *Nu mi s-a sculat niciodată în*

halul ăsta. Cam pe aici s-a învârtit conversaţia noastră.

Analistul zâmbi afectat, dar notă totuși răspunsul.

— A folosit un prezervativ?

— Da. Întrebările individului deveneau din ce în ce mai enervante.

— Și l-a pus singur, sau i l-ai pus tu?

— Eu i l-am pus.

— Înainte, sau după preludiu?

— După. Și era verde, și mirosea a mentă. Să nu uiţi să notezi și asta. Într-o anumită măsură, Sybille nu rămase mirată când îl văzu pe analist notându-și și ultima observaţie.

— În timpul actului sexual a încercat în vreun moment să te zgârie, lovească, ciupească, sau să te muște?

— Nu, răspunse Sybille tărăgănat. A fost un gentleman perfect. Idiotul de analist nici măcar nu sesiză sarcasmul ei.

— Aţi făcut sex oral?

— Nu mi-a cerut-o, și eu nu m-am oferit.

— După preludiu, aţi trecut direct la actul sexual propriu-zis?

Sybille făcu un balon din guma de mestecat, pe care-l pocni zgomotos. Analistul îşi ridică iritat privirea înspre ea.

— Nu așa se face de obicei?

— Cât a durat actul sexual?

— Suficient de mult cât să pot număra mai mult de două sute de cărămizi pe tavan.

Analistul o privi tăios.

— Probabil în jur de zece minute.

— Ai avut orgasm, sau ai simulat?

— Da, aproape mârâi Sybille.

— Da, la care întrebare?

— Da, am simulat unul. La următoarea întrebare cretină avea de gând să-l strângă de gât.

— El a avut orgasm?

— De unde naiba să știu eu?! ţipă Sybille, nereușind să se mai abţină. Așa a părut, dar cine știe, poate a simulat și el!

Analistul nici nu clipi. Probabil era deja obișnuit ca oamenii să se enerveze cam prin punctul ăsta al interogatoriului. Bifă următoarea întrebare de pe listă.

— Ai fost instruită să întrebi dacă puteţi să vă mai vedeţi. Ce-a zis?

În sfârșit, ajungeau la ceva cât de cât relevant.

— Mi-a spus că ar vrea să ne revedem imediat ce se întoarce de la o conferinţă din Atena. Când l-am întrebat cam când ar fi asta, mi-a spus că probabil în trei zile.

— Ce s-a întâmplat imediat după ce s-a terminat actul sexual?

Sybille oftă.

— Am dormit. Dimineaţa, el s-a dus la baie să facă un duș. Cât a fost acolo, i-am scos agenda personală din haină și-am descărcat toate înregistrările în unitatea care mi-a fost dată. Care, la rândul ei, i-a fost dată lui Ricardo imediat ce-am ajuns înapoi la sediu.

— Și după ce-a ieșit de la duș?

— S-a îmbrăcat și mi-a spus că trebuie să ajungă la o întâlnire. După care m-a sărutat și mi-a dat asta înainte să plece. Sybille căută în geantă și scoase o bancnotă de o mie de dolari. Mi-a spus c-ar trebui să mă duc să mă distrez, să fac niște cumpărături. Nu că m-ar fi plătit, doar că voia să-mi ofere tot ceea ce mi-aș putea dori. Asta e tot. Am terminat?

La încuviinţarea lui, Sybille scoase o brichetă din geantă. Imediat ce o văzu, analistul clatină din cap.

— Nu se fumează în timpul interogatoriilor.

Ignorându-l, Sybille aprinse bricheta și o apropie de un colţ al bancnotei de o mie de dolari. Zâmbi în timp ce flăcările devorau bucata de hârtie. Când începură să i se încălzească vârfurile degetelor, aruncă rămășiţele încă în flăcări ale bancnotei în ceașca de cafea a analistului.

4* în timp ce ieșea din birou, începu să facă o listă mentală cu motivele care-ar împiedica-o să-și tragă un glonţ în cap. Nu dură prea mult. Lista era extrem de scurtă.

O *săptămână mai târziu*

Sybille era un exemplu de eleganţă discretă la braţul lui Ambroise. îmbrăcată într-o rochie decoltată din catifea neagră, cu părul strâns într-un coc savant, era modelul perfect pentru expunerea colierului de diamante obţinut recent de SATT de la un sultan ghinionist din Estul Mijlociu. Ţinuta îi era completată de cercei în formă de lacrimă din același set, la care fuseseră adăugate cele mai performante tehnologii de supraveghere de care dispunea SATT.

Petrecerea Galei Prezidenţiale era găzduită în curtea interioară a unei uimitoare minuni arhitecturale moderne ce arăta ca un amestec dintre Centrul Pompidou și Muzeul Guggenheim. În mod normal, Sybille aprecia arta modernă, dar în această seară nu găsea nimic atrăgător în amestecătura îngrozitoare de culori și forme din jurul ei.

Ajunseseră cu o oră în urmă și imediat fuseseră luaţi pe sus de mulţimea de politicieni. Președintele anunţase în ultimul moment că nu poate să mai ajungă, și lipsa lui generase niște manevre foarte interesante printre lingăii săi. Cei care aveau putere încercau să şi-o consolideze, iar cei fără încercau să avanseze.

Ambroise avea putere, asta era cel puţin evident pentru toţi. În timp ce marea majoritate a participanţilor se agitau prin toate colţurile ca o maree în continuă mișcare, sărind de la o conversaţie la alta și sperând să facă o impresie bună, Ambroise stătea într-un loc fix și îi lăsa pe ceilalţi să vină la el. Și chiar veneau. Val după val, să-și plătească omagiile. Era evident că Ambroise îi plăcea pe unii dintre ei și era bucuros să-i întâlnească. Pe restul de miorlăiţi și lingușitori, care-și făceau apariţia numai pentru câteva momente și numai pentru a arunca câteva nume în discuţie, pândind apoi să vadă reacţiile celor din jur, reușea să-i îndepărteze într-un mod politicos, dar ferm.

Întregul proces i se părea destul de amuzant lui Sybille. În același timp, nu putea să nu observe cât de mult îl energizau pe Ambroise asemenea incidente. Parcă se alimenta cu energia camerei. Era în mod evident în elementul lui. Nu văzu nici urmă de fraţii Reynaud, cu

toate că informaţiile conform cărora urmau să-l abordeze pe Ambroise în acea seară pentru a-și lansa ameninţarea erau solide și verificate. Din acel punct, începea cu adevărat misiunea ei.

— Echipa de supraveghere exterioară se află pe poziţii, se auzi vocea lui Grover în casca minusculă pe care o avea în ureche. I-ai plasat microfonul lui Tissot?

— Da, murmură Sybille.

— Ţintă reperată, raportă Ricardo. Tocmai au coborât din limuzină.

Sybille îşi întoarse privirea către intrare. Cum se aștepta, Maurice și Gustave Reynaud se îndreptau în direcţia lor. Pe Gustave îl ignoră imediat ca pe o necuvântătoare. Dar Maurice… filmuleţul pe care îl vizionase în timpul ședinţei era injust. Avea o prezenţă seducătoare, respingătoare, deranjantă, comportamentul de prădător subliniat de ochii întunecaţi care mai degrabă absorbeau lumina și o ţineau captivă decât să o reflecte. Ochi care clipiră o singură dată, după care se întoarseră rapid să-i întâlnească pe ai ei. Fix la ţintă. Sybille îşi stăpâni cu greu fiorul care o cuprinse. Maurice zâmbi după ce stabili contactul vizual, un zâmbet lent, languros, plin de superioritate și mulţumire de sine. Se opri la câţiva paşi de ea, îndreptându-și privirea de reptilă spre Ambroise.

— Tissot… cât de convenabil să te găsesc aici.

— Maurice, răspunse Ambroise pe un ton acru.

— Trebuie să mi-o prezinţi pe încântătoarea ta însoţitoare, continuă Maurice, imun la tratamentul nepoliticos. Este absolut fermecătoare. Se întoarse către fratele său pentru confirmare. Nu ești de aceeași părere, Gustave?

— Ba da, răspunse Gustave, aruncându-i o privire fugară lui Sybille.

Dacă Maurice i-ar fi cerut să confirme că Sybille avea o maimuţă pe cap, probabil ar fi răspuns pe același ton plictisit. Sybille hotărî în sinea ei că un individ care în mod evident nu era capabil să gândească pentru el putea fi acceptat ca victimă colaterală.

Ambroise o strânse ușor de mână, ignorând cererea lui Maurice.

— Ei haide, Ambroise, fii rezonabil, clătină din cap dezamăgit Maurice. Nu-ţi stă în fire să încalci eticheta. Dar e-n regulă, pentru că deja știu numele ei. Sybille, nu-i așa? Maurice zâmbi, reușind să pară și mai plin de el. Un nume atât de frumos.

Ambroise păru deranjat de faptul că Maurice cunoștea numele ei. Ochii lui se îngustară când începu să înţeleagă unde bătea Maurice.

— Sybille, aș aprecia dacă ne-ai lăsa singuri pentru câteva momente, îi ceru fără ca măcar s-o privească, fixându-l în continuare cu privirea pe Maurice.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

Maurice îi susţinu privirea lui Ambroise, în mod evident satisfăcut că-i obţinuse întreaga atenţie.

— Gustave, de ce n-o inviţi pe domnișoară la dans? Am de discutat câteva detalii de afaceri cu Ambroise.

Sybille îşi mută privirea de la unul la altul. Ambroise o mai strânse o dată ușor de mână, un gest car & în loc să o liniștească o făcu să se simtă și mai îngrozitor. îl privi, analizându-i fata de parcă ar fi vrut să-i memoreze fermitatea trăsăturilor și puterea caracterului. La sfârșitul acelei seri, Ambroise avea să revină un alt bărbat. Simţindu-se vinovată, îl sărută pe obraz înainte de a-i îngădui lui Gustave s-o conducă pe ringul de dans.

Sediul SATT – Londra, Marea Britanie

Grover îşi trase un scaun și se așeză lângă Edgar, șeful departamentului de comunicaţii, în timp ce vocea veninoasă a lui Maurice se prelingea în încăpere din boxe.

Edgar Ashton era exact opusul lui Grover. Înalt, bine făcut, cu părul negru înspicat pe alocuri cu gri și ochi căprui neliniștiţi, era considerat foarte atractiv de marea majoritate a femeilor. Anii de fotbal ai adolescenţei îl lăsaseră cu un genunchi făcut praf și o ușoară şchiopătate, care într-un fel îl făceau și mai atrăgător.

— *Ecu adevărat o femeie foarte atrăgătoare. Înaltă, senzuală... și ochii ăia!* continuară comentariile lui

Maurice.

— Maurice, nil știu de ce, dar mă îndoiesc c-ai venit aici să-mi comentezi viaţa amoroasă. De ce nu spui odată ce-ai de spus, și-apoi dispari? Prezenţa ta mi se pare jignitoare, răspunse Tissot dezgustat.

— Da, da, mi-ai mai spus asta în repetate rânduri…

Se auzi zgomotul unul oftat exagerat, urmat de un chicotit răutăcios. Edgar îl privi șocat pe Grover când văzu că râdea împreună cu Maurice.

— E bun, mormăi Grover apreciativ. Trebuie să recunoști… tipul e bun, foarte bun.

— De fapt, voiam să discut despre voturile tale din ultima perioadă, continuă Maurice. *Nu sunt mulţumit deloc. Ești mult prea conservator și cred că asta ar trebui să se schimbe.*

— Serios? întrebă dispreţuitor Ambroise.

— Foarte serios.

— Am mai purtat discuţia asta de câteva ori, Maurice. În care alte feluri să-ţi mai spun să iei ceva foarte ascuţit și să ţi-l bagi unde nu bate soarele?

— El e și mai bun, comentă Edgar cu un zâmbet.

— Cine e mai bun? întrebă Simon în timp ce urca pe platforma de comunicaţii.

— Tissot, răspunse Grover, învârtindu-se cu scaunul să-l privească. Omul chiar are coloană vertebrală.

Simon încuviinţă. Citise profilul lui Tissot și știa că dăduse mereu dovadă de onoare și integritate. Tocmai de calităţile astea depindea succesul misiunii.

— Da, din plin.

Monaco, Principatul de Monaco

Sybille decise că Gustave dansa exact cum vorbea: încet și fără nicio graţie, Trebuia să dea dovadă de toată concentrarea din lume pentru a evita să fie călcată pe picioare, să-i răspundă comentariilor stupide, și să urmărească în același timp conversaţia dintre Ambroise și Maurice. Inima îi înflori de mândrie când Ambroise îl respinse pe Maurice. Dacă ar fi fost singură într-un loc retras, l-ar fi aplaudat în mod sigur. În situaţia dată se

mulţumi să râdă, lăsându-l pe Gustave să creadă, probabil pentru prima dată în viaţa lui, că spusese ceva amuzant.

Maurice răspunse insultei printr-un chicotit îngăduitor.

— *Ambroise, Ambroise, Ambroise…* îngână el batjocoritor. Imediat, vocea îi deveni mai gravă. *Acum c-am făcut schimb de amabilităţi, hai să stăm puţin de vorbă. Mi-ai fost ca un ghimpe îţi coaste de când ai intrat în Cabinet.*

— *Mă bucur s-aud asta.*

— *Dar acum, mulţumită acelei păpuși Barbie de care te-ai atașat atât de mult, totul se va schimba. Te-a făcut să devii slab, și în sfârșit te afli în punctul în care te voiam.*

— *Adică?*

— *Adică o să ai o mică schimbare de opinii în câteva privinţe la întâlnirea de săptămâna viitoare a Cabinetului. Începând de azi, îl susţii pe Delongin. Susţine-l în continuare pe Feltiere, și draga ta Sybille nu mai apucă următorul sfârșit de săptămână. M-am făcut înţeles?*

Auzindu-l pe Ambroise trăgând aer în piept de parc-ar fi primit un pumn în burtă, Sybille se împiedică de Gustave. Ignorându-și partenerul, privi peste umărul lui înspre Ambroise. Privirile li se întâlniră. Ochii lui Ambroise erau la început șocaţi, apoi furioși, după care se umplură de ceva ce Sybille nu fu în stare să definească. îl putea simţi evaluând-o, măsurând-o, încercând să se hotărască dacă merită acel sacrificiu. Sybille îi zâmbi, un zâmbet dulce și trădător prin care voia să-i comunice dragostea ei, pentru a înclina balanţa în favoarea ei. Privirea nu dură decât câteva momente, apoi şi-o întoarse în altă parte, de parcă el ar fi putut să vadă în interiorul ei, să simtă din cealaltă parte a încăperii că e conștientă, prea conștientă, de motivul mâhnirii lui atât de evidente. Sybille oftă dezgustată de sine, așteptând răspunsul lui Ambroise.

Sediul SATT-Londra, Marea Britanie

Simon și Grover se holbară la boxele lui Edgar, complet șocaţi când auziră vocea tăioasă a lui Ambroise.

— *Să fim serioși, Maurice… dacă ai crezut numai un*

moment că te-aș lăsa vreodată să te atingi de-un fir de păr de-al ei, ești chiar mai prost decât pari. Chiar crezi că am devenit membru al Cabinetului pentru că sunt un băiat bun? Mai gândește-te!

— Ce se întâmplă? întrebă Edgar, privindu-l pe Grover. Asta nu era în profil.

Simon și Grover se priviră unul pe celălalt, ignorându-i întrebarea, ascultând interesaţi conflictul dintre Tissot și Maurice.

— Dacă îndrăznești să te folosești de Sybille pentru a mă șantaja, voi face publice legăturile tale cu Comuniunea.

— Comuniunea? întrebă Maurice, coborându-și vocea.

— Da, gruparea pe care ai angajat-o anul trecut să coordoneze bombardamentele din Algeria. Sau dacă vrei, pot vorbi despre numeroasele asasinate pe care le-ai sponsorizat... Edwards, Matisse, Gamier... mai sunt deshii pe listă.

Urmă o pauză, urmată de zgomotul unei brichete care aprinde o ţigară.

— Vorbe goale, Ambroise. Nimic mai mult.

— Poate, râse Ambroise dispreţuitor. *Dar vorbele pot fi fatale dacă sunt acompaniate de dovezi. Dovezi grele.* Era evident că se simţea bine tăindu-i craca de sub picioare lui Maurice. *O, da, te asigur că n-am purta conversaţia asta dacă n-aș avea suficiente dovezi despre activităţile tale ilegale.*

— Cum a putut un civil să adune dovezi de care noi n-am fost în stare să ne atingem? îl întrebă Grover pe Edgar.

Înainte ca Edgar să poată răspunde, interveni Simon.

— Asta e irelevant.

Între cei doi avu loc un schimb de priviri, după care se îndreptară simultan către biroul lui Grover. Fără să mai aștepte comanda, Edgar redirecţionă transmisiunea către noua locaţie.

— Și nu te gândi să-i ordoni lui Mieros, asasinul tău de încredere, să mă elimine. Deja am luat măsuri în privinţa asta.

— *Ambroise, sunt uimit,* comentă Maurice*. În tot timpul ăsta, nu te-am crezut în stare de așa ceva. Cine-ar fi știut că sub exteriorul tău de băiat bun...*

— Fă-mi legătura cu Sybille, auzi Edgar vocea lui Grover în cască. Acum!

Monaco, Principatul de Monaco

Sybille îl târî pe Gustave la bar, unde putea lua loc și urmări cu atenţie confruntarea. Însoţitorul ei purta o conversaţie unilaterală, în timp ce ea încuviinţa din cap și căuta o modalitatea de a-și reveni din șocul produs de ceea ce se întâmpla.

O parte din ea tindea să-l îmbrăţișeze pe Ambroise, dar cealaltă **parte** înţelegea că ceva trebuia făcut, și încă repede. Profilul ei se ducea pe **apa aim**betei. Întreaga misiune depindea de reușita încercării de șantaj a **lui Maurice** Ce trebuia să facă acum? SATT nu mai putea ajunge la Maurice. **Decât dacă,** îşi mușcă buza de jos. În mod clar, Ambroise deţinea informaţii **care ar fi pulul** ajuta organizaţia SATT să-l șantajeze pe Maurice. Dacă putea **obţine aceea la** ele, ar fi atins obiectivul misiunii în câteva zile, nu luni. N-ar mai fi fost nevoie de un scenariu pe termen lung.

— Gustave, spuse pe un ton timid, hai să ne întoarcem.

Însoţitorul ei privi în direcţia celor doi bărbaţi, observând că încă mai purtau o discuţie animată, și sugeră c-ar fi mai bine să rămână pe loc.

Sybille îşi plimbă degetul pe reverul sacoului lui.

— Te rog? încercă din nou.

Gustave cedă în câteva secunde.

În timp ce traversau încăperea, Sybille auzi vocea lui Grover în ureche.

— Priorităţile s-au schimbat. Analizăm noile informaţii. Avem nevoie de acces liber în reședinţa lui Tissot pentru localizarea informaţiilor cu privire la Maurice.

— Deja mă ocup de asta, răspunse Sybille, întipărindu-și un zâmbet pe faţă când ajunseră lângă

Ambroise și Maurice.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se arătară prea bucuroși de prezenţa ei. Ambroise o întâmpină cu un zâmbet sever, în timp ce Maurice îi aruncă o privire atât de ucigătoare încât se miră că nu-i explodează capul în secunda următoare.

Într-un final, Maurice se întoarse brusc către Gustave.

— Să mergem!

Sybille îi privi îndepărtându-se, simţind că i s-a luat o piatră de pe inimă. Pentru prima dată în ultimele zile, simţea din nou că deţine controlul. Dacă ar fi putut găsi informaţiile cu care tocmai fusese amenințase Maurice, SATT și-ar fi atins obiectivul fără a mai sacrifica integritatea lui Ambroise. Ceea ce păruse la început a fi un dezastru, se dovedise de fapt a fi o binecuvântare.

Satisfăcută de gândul ăsta, se întoarse către Ambroise și-l descoperi privind-o ciudat, de parcă ar fi căutat ceva ce nu se mai afla acolo. îi răspunse privirii lui întrebătoare cu ceea ce spera să fie un zâmbet liniștitor, dar asta nu păru să-l calmeze. De fapt, păru chiar mai iritat. La câteva minute după plecarea fraţilor Reynaud, Ambroise sugeră pe un ton destul de aspru să se retragă și ei.

Nu după mult timp, Sybille era așezată pe imensa canapea vișinie de piele, plasată chiar în centrul bibliotecii lui Ambroise. Gazda ei nu scosese un cuvânt de când se întorseseră de la petrecere. O întrebă absent dacă-i poate oferi ceva de băut. Când Sybille îl refuză, se așeză lângă ea pe canapea, încrucișându-și braţele la piept. Sybille îl mângâie pe braţ. Ambroise permise contactul, dar nu reacţionă în niciun fel. Se ridică brusc în picioare și păși către fereastră, privind în întunericul nopţii.

— Știi, începu el solemn, se spune că ochii sunt oglinda sufletului. N-am crezut niciodată asta până în ziua în care te-am cunoscut. Se întoarse s-o privească. Ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată.

Sybille rămase fără cuvinte. Zâmbi ușor,

transmiţându-i din priviri mulţumirile ei. Ambroise zâmbi trist.

— Faci asta destul de des, știi?

— Ce anume?

— Comunici cu ochii. Oftă, după care se întoarse din nou cu faţa la fereastră. Cum am mai spus, ai niște ochi foarte frumoși, dar îţi trădează orice emoţie. Bucurie, tristeţe, vină…

Sybille îl privi cu atenţie, încercând să ghicească unde voia să ajungă. Pentru un bărbat care tocmai îl trimisese la plimbare pe unul dintre cei mai **in**fluenţi interlopi ai lumii, era neașteptat de demoralizat. Arăta de parcă tocmai îşi pierduse cel mai bun prieten.

— Ambroise, ce-i cu tine? Ești extrem de de trist de când ne-am întors de la petrecere.

Ambroise îi ignoră întrebarea și continuă:

— În cele câteva săptămâni de când te-am cunoscut, niciodată n-am putut să înţeleg de ce te-ai putea simţi atât de vinovată. Când ești tristă, mă gândesc că e din cauza despărţirii de bărbatul acela. Când ești bucuroasă, sper să fie din cauza mea. Dar când pari vinovată… habar n-am cum să interpretez asta.

Se opri să tragă adânc aer în piept, ca un înotător care se pregătește să sară de la etajul zece în piscina de la parter.

— În seara asta când a apărut Maurice și te-am rugat să ne lași puţin singuri, m-ai sărutat pe obraz. În ochi ţi se citea atât de mult regret încât îşi schimbaseră și nuanţa. Pe moment n-am făcut mare caz de asta, dar mai târziu, în timp ce i-am urmărit pe fraţii Reynaud plecând, am înţeles.

Se întoarse cu faţa la ea. Sybille tresări când văzu durerea oglindită în ochii lui.

— Lucrezi pentru el, nu-i așa?

— P pentru cine? se bâlbâi ea.

— Maurice.

— Poftim?! Sybille sări ca arsă de pe canapea. Eu? Să lucrez pentru Maurice? De unde ţi-a mai venit și ideea asta? Se trânti la loc pe canapea. Dumnezeule, Ambroise,

nici măcar nu știu cum să răspund unei asemenea întrebări. Abia l-am întâlnit pe individ în seara asta. Cum poţi să crezi c-aș lucra pentru el? Ce Dumnezeu aș putea să fac pentru… pentru… se opri, rămânând fără cuvinte.

— Dar nu l-ai întâlnit pentru prima dată azi. Ţi-am văzut reacţia când **l-ai** văzut apărând. L-ai recunoscut, am putut vedea asta pe faţa ta. Și Maurice, te-a recunoscut și el.

— Știu cine e, Ambroise, încercă să pareze Sybille. Omul e o persoană **pu**blică. Dacă l-am recunoscut, nu înseamnă că lucrez pentru el.

Ambroise oftă, părând deodată mult mai bătrân decât era.

— Am văzut-o în ochii tăi, Sybille, și ochii tăi nu mint niciodată. Îţi trădează orice emoţie. Începu să clatine din cap, parcă mustrându-se. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. M-am chinuit atât de mult să am grijă de tine, să te ajut… n-am vrut decât dragostea ta.

— Și o ai!

— Nu mă jigni! Nu o am, niciodată n-am avut-o. Presupun că te-a plătit să te apropii de mine, să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, ca atunci când **mă** amenințţă cu viaţa ta să-i permit să-mi dicteze ce decizii politice să iau. Pufni iritat. Cât ţi-a oferit? Ce preţ a pus pe integritatea mea?

Inima lui Sybille se frânse la gândul că o credea capabilă să lucreze pentru Maurice. îi întâlni privirea fără nicio reţinere, implorându-l din priviri să înţeleagă adevărul din cuvintele ei.

— N-a fost niciun plan, Ambroise!

Ambroise îi întoarse spatele și-i vorbi peste umăr, de parcă îl durea prea mult s-o privească.

— Nu te cred.

Sybille îl privi îngrozită cum ieșea din cameră, lăsând-o singură după ce-și pronunţase sentinţa. Câteva minute mai târziu, majordomul lui intră în birou, o fixă cu o privire de gheaţă și o informă că o mașină o aștepta la intrare. Bărbatul încheie mesajul, comunicându-i că nu mai

era niciodată binevenită la reședința Tissot.

Sediul SATT-Londra, Marea Britanie

Holurile erau pustii, cu excepția câtorva tehnicieni din tura de noapte. Sybille se îndreptă către biroul lui Ricardo, simțindu-se de-a dreptul epuizată, înăbușindu-și un căscat, intră în biroul lui și se sprijini de tocul ușii. îl găsi așezat pe scaun, cu computerul închis. O așteptase.

— Bună, îl salută oftând.

Ricardo se ridică și ocoli biroul, apropiindu-se de ea.

— Ești în regulă?

Sybille își închise ochii și încuviință din cap. Ricardo se apropie și o **îm**brățișă, mângâind-o delicat pe spate. Sybille își sprijini fruntea de **umărul lui.**

— Mă tot gândesc la ce simt și singurul lucru care-mi vine în minte e **ușura**rea. Am trecut demult de vinovăție și regret, am depășit și disperarea. **Nici** măcar nu-mi pasă că Ambroise mă crede suficient de depravată încât să lucrez pentru Maurice. Doar mă bucur din toată inima că s-a terminat. Își ridică privirea spre Ricardo. Ce spun toate astea despre mine?

— Că ești om.

$ Sybille îl privi cu lacrimi în ochi.

— Mulțumesc.

Ricardo îi zâmbi.

— Cu plăcere. Vrei să te duc acasă?

Acasă... cuvântul acela însemna un paradis pentru sufletul sfărâmat al lui Sybille.

— Credeam că nu mă mai întrebi odată!

Capitolul 14

Iubește-ți dușmanul

Ianina, Grecia

Micuța vale bogată din mijlocul Munților Pindus unde se afla vila lui Enise era locul perfect pentru retragerea ei. Casa era frumoasă, bineînțeles, dar Enise se plictisea din cale-afară. Ianina nu era deloc un oraș mic, dar pentru gusturile ei, era mult prea provincial. Totuși, de când se mutase aici reușise să clarifice câteva lucruri legate de eșecul ultimei misiuni.

Unchiul Timur îi întinsese cu adevărat o capcană, dar asta nu o surprindea. De când se alăturase și vărul ei la conducerea companiei, afacerile mergeau din ce în ce mai prost. Cu câteva luni în urmă, Enise amenințase că va prelua cu forța conducerea. Timur o luase în serios, și pe bună dreptate. Se părea că ajunsese la o înțelegere cu SATT ca să se salveze.

Berk Ramsey intră în cameră, întrerupându-i gândurile. Era noul ei asistent și bodyguard, un bărbat cu puțin mai înalt decât ea, cu ochii cenușii adânciți în orbite, și pometții osoși. Aparenta fragilitate a corpului ascundea o putere imensă, spatele și umerii fiindu-i numai mușchi.

— A sosit, o informă.

Laurence se opri în dreptul ferestrei și luă binoclul, focalizând imaginea pe vila din vale. Berk conducea în casă un nou individ. Enise continua să recruteze oameni noi. Laurence era conștient că era cazul să facă și el același lucru. Chiar dacă îi plăcea sau nu, se îndreptau către o confruntare mai mult decât personală. Se gândise să-i spună c-o iubește, dar nu era convins că o putea controla nici dacă ar fi fost dispus să meargă atât de departe. Și nu era.

Își extrase telefonul mobil din buzunar și-l sună pe Hugues.

— Are cel puțin opt oameni, din care cunosc doi. Mercenari. Ne-am mai intersectat cu ei înainte.

— Cine?

— Naeem, sud africanul, și Ramón, cubanezul. îi mai ții minte?

— Da. Noi îi avem pe Keeve, Malice, Dimitry și Vadim. Hans o să stea pe tușă o perioadă.

— Avem nevoie de cel puțin patru oameni noi, oftă Laurence.

— Pot face rost de doi.

— Enise devine cam agitată.

— Du-te și calmeaz-o.

Lui Laurence nu-i prea convenea ideea, dar știa că n-avea de ales.

— Fă-mi rost de oameni, îi spuse lui Hugues.

— S-a făcut. Și tu păzește-ţi spatele!

— Fă aranjamentele pentru vinerea viitoare, îi spunea Enise lui Berk când sună telefonul. Marfa ar trebui să fie pregătită pentru transport până atunci.

O servitoare răspunse la telefon.

— Și permisul de trecere în Albania? Același pe care l-am folosit săptămâna trecută? întrebă Berk.

— Exact, răspunse Enise, după care îşi întoarse privirile către servitoarea care încerca să-i atragă atenţia. Ce vrei?!

— Vă caută un domn Laurence, domnișoară, se grăbi servitoarea să spună.

— Și de ce n-ai spus așa de la început, idioato? îi smulse Enise telefonul din mână. Laurence? Unde ești?

— Atena, minţi el cu uşurinţă.

Laurence petrecu o săptămână cu Enise, la sfârșitul căreia deja nu se mai putea preface. Avusese nevoie de toată răbdarea de care dispunea pentru a o asculta în timp ce-i povestea în mod obsedant despre planurile ei, mai ales despre o razie pe care o pusese în aplicare cu o săptămână în urmă. Asta explica creșterea în activitate pe care o observase în ultima perioadă. Era mult mai agitată decât de obicei, din ce în ce mai imprevizibilă. Râsul îi devenise aproape isteric, comportamentul mai violent. O bătuse crunt pe o menajeră în faţa lui, și-i luase multă stăpânire de sine să nu se bage între ele s-o oprească. Ar fi fost o greșeală, bineînţeles. Casa era teritoriul ei; oricine nu era cu ea, era împotriva ei. La sfârșitul acelei săptămâni, se convinse deja că razia din Istanbul dărâmase și ultima barieră de control de care mai dispunea Enise. Nu era imprevizibilă. Era complet sărită de pe fix.

La sfârșitul săptămânii, invocă o urgenţă și zbură la Atena. Se plimbă prin terminalul aeroportului internaţional *Eleftherios Venizelos,* ochelarii fumurii de soare ascunzându-i privirea iscoditoare cu care-i analiza pe toţi cei care-i ieșeau în cale. Nu rată nicio mișcare când se opri la un chioșc de ziare, unde cumpără o publicaţie locală şi-

şi verifică spatele pentru a se asigura că nu era urmărit. Numai după ce se convinse că nu-l urmărea nimeni, intră într-o cafenea de la etajul al doilea. Hugues, Malice și Keeve se aflau deja acolo, împreună cu doi necunoscuţi, un bărbat cu trăsături scandinave și o femeie îmbrăcată elegant.

Hugues făcu prezentările.

— Laurence. Ei sunt Koenig și Meira.

— Bine-aţi venit la bord, spuse Laurence în timp ce dădea mâna cu ei.

— Am lucrat cu amândoi, și sunt buni, explică Hugues. Koenig a lucrat cu mine la multe proiecte înainte să te întâlnesc, și Meira e fosta israelită Sabra de care ţi-am povestit nu cu mult timp în urmă.

— Mă bucur că veţi lucra cu noi, le zâmbi Laurence, după care se întoarse către Hugues. Ce-i cu Dimitry și Vadim?

— Ajung în zece minute cu același zbor.

De îndată ce-și făcură apariţia Dimitry și Vadim, grupul se deplasă la hotel, unde începu ședinţa. Laurence le descrise reședinţa lui Enise, regiunea din jur, ceea ce suspecta, ceea ce se aștepta să se întâmple, și în final, de ce se temea. Livră informaţiile în modul lui obișnuit, concis, logic și lipsit de orice emoţie, care-i făcea pe mulţi să se întrebe dacă aveau în faţă un om sau un robot. Koenig era impresionat, Meira era suspicioasă.

— De ce vrei să faci asta? întrebă ea, fixându-l cu privirea.

— Nu înţeleg întrebarea, răspunse circumspect Laurence.

— Femeia asta a fost partenera și iubita ta, și acum vrei s-o oprești. De ce?

Dacă era posibil, privirea lui Laurence deveni și mai rece.

— Nu e stabilă psihic și devine pe zi ce trece mai periculoasă. Știe destul de multe despre gruparea noastră, nu e decât o chestiune de timp până devenim ţinte. Dacă n-o oprim la timp, o să curgă prea mult sânge. E un motiv

suficient de bun pentru tine?

— Meira, tipa asta e însetată de război, interveni Hugues.

Meira se încruntă.

— Convinge-mă că nu mă implic într-o luptă personală.

Laurence știa că Hugues o voia pe Meira la bord. Asta însemna că era bună. Se gândi la toate explicaţiile posibile, și până la urmă alese să încerce ceva nou: adevărul.

— E personal, dar nu în sensul în care crezi tu. Eu am fost cel care a introdus-o în crima organizată, și îi place mult prea mult. Am creat un monstru care trebuie oprit. Ăsta e un motiv suficient pentru mine, dar s-ar putea să nu fie și pentru tine. Ești liberă să pleci. Privirea lui trecu peste fiecare persoană în parte. Cu toţii sunteţi liberi să plecaţi. Asta e lupta mea, nu a voastră.

Un minut întreg nu se auzi nici musca.

— Rămân, spuse într-un final Meira, și ceilalţi aprobară. Dar am o sugestie, continuă ea.

— S-o auzim.

— Enise nu mă cunoaşte. Ce-ar fi să mă infiltrez în echipa ei, ca să avem un om în tabăra cealaltă?

Laurence analiză propunerea. Nu era rea deloc. O analiză pe Meira dincolo de potenţialul ei ca membru al echipei lui. Era de statură medie, suplă, cu un trup atletic, cu păr de un blond cenușiu și ochi de un albastru închis. Era o femeie foarte atrăgătoare.

— Nu, respinse el propunerea.

— De ce?

— Pentru că ești o femeie frumoasă şi-o să vadă în tine o potenţială rivală.

— Dar de mine ce zici? întrebă Koenig.

— La tine n-ar trebui să fie probleme, răspunse Laurence.

Koenig se infiltră în grupul lui Enise fără probleme. Cum era înalt, musculos, cu trăsături plăcute, obţinu aprobarea ei preliminară din prima. Recomandările de

care dispunea l-ar fi angajat oriunde pe post de mercenar, așa că Enise decise rapid că era foarte norocoasă să-l aibe sub comanda ei.

Între timp, oamenii lui Laurence se infiltrară în peisajul local. Se aflau cu toţii la reședinţa secretă a lui Laurence, când Koenig dădu semnalul de alarmă două seri mai târziu.

— A fost trasă pe sfoară de un traficant de arme pe nume Theodorus, și vrea să-l elimine. Laurence avea dreptate. Hugues, femeia asta e dusă rău, povesti el la telefon.

— Unde are loc lovitura?

— Să mor dacă știu. Nu pot să scot nimic de la Berk și ca să fiu sincer, mi-e frică s-o întreb pe ea. Unul dintre oamenii ei s-a întrebat cu voce tare dacă ar trebui să-l atacăm pe Theodorus, și l-a înjunghiat pe loc.

— A pus la îndoială ordinele… ei bine, nu prea poţi s-o învinuiești pentru asta, comentă Hugues.

— De acord cu tine, dar de douăzeci de ori? Tipul arăta ca o strecurătoare când a terminat cu el, dar nu asta a fost cea mai sinistră parte.

— Ok, asta deja sare calul. Ce-a fost sinistru?

— Râdea ca nebuna în timp ce-l înjunghia.

Lui Hugues i se făcu pielea ca de găină.

— Pune-ţi un emiţător și păzește-ţi spatele.

— E imposibil, ne controlează zilnic pe toţi. L-ar găsi.

— La dracu’! Contactează-ne imediat ce afli mai multe.

Koenig întrerupse brusc convorbirea. Hugues îi povesti lui Laurence ce aflase.

— Pregătiţi-vă! ordonă Laurence. Trebuie să fim gata în orice moment.

Laurence dădu câteva telefoane, încercând să-l localizeze pe Theodorus, traficantul de arme. Din informaţiile primite, reieșea că locuia pe undeva pe la poalele munţilor, în partea de est a orașului. Se suiră în mașini și se îndreptară în acea direcţie.

Când ajunseră în vecinătatea fermei lui Theodorus,

Dimitry fu desemnat să-i afle locaţia exactă. Opriră la un supermarket și aflară că de fapt în zona aceea erau doi bărbaţi numiţi Theodorus. Unul era traficant de arme, celălalt un veteran foarte respectat care devenise fermier. Dimitry află pe ce drum ar trebui s-o ia ca să ajungă la traficant, și se întoarse la grupul care-l aștepta într-un crâng de dafin de la marginea drumului. Când ajunseră la reședinţa traficantului, observară două gărzi care păzeau intrarea, și încă două care patrulau. Se aflau unde trebuia. Întrebarea era, unde naiba era Enise?

— Poate s-a dus la celălalt, îşi dădu cu părerea Dimitry.

— Care celălalt? întrebă Laurence.

— Celălalt Theodorus. Vânzătorul de la magazin mi-a spus că sunt doi.

Lui Hugues îi sună telefonul. Imediat ce răspunse, auzi vocea agitată a lui

Koenig.

— Pentru numele lui Dumnezeu, veniţi odată! Hugues, trebuie să veniţi acum!

— Koenig? Unde naiba ești?

— La un fermier pe nume Theodorus. Trebuie să veniţi aici, Hugues, n-o să vă vină să credeţi ce se întâmplă…

— Calmează-te Koenig. Ia-o încet.

— Cred c-am greșit omul. Enise a luat-o razna, îi torturează. Nu pot să-i opresc… sunt prea mulţi. Hugues, trebuie să mă ajutaţi!

— Du-ne la celălalt Theodorus, îi spuse Laurence lui Dimitry.

— Koenig are un stomac de fier, așa că pregătiţi-vă pentru orice, îi avertiză Hugues în timp ce se îndreptau către mașini. Nu l-am mai auzit niciodată atât de afectat.

Mașinile se opriră pe un drum de ţară întunecat. Când se apropiară de fermă, văzură lumini înăuntru și trei bărbaţi în curte, dintre care unul era Koenig. Parcară și se împrăștiară, furișându-se pe după stânci și copaci până ajunseră aproape de casă. Îşi pregătiră cu toţii armele,

gata de atac. Rămaseră în umbră până se asigură Laurence că se aflau cu toţii pe poziţii.

— Acum! ordonă el.

Două arme cu amortizor traseră, și Koenig rămase singur în curte. Le făcu semn să-l urmeze spre intrarea principală. Se deplasară în liniște, pregătindu-se pentru ce aveau să descopere dincolo de ușă. Koenig intră primul. Enise și oamenii săi se așteptau să-l vadă, așa că nu fură deloc surprinși. Laurence și ceilalţi îşi făcură apariţia înainte să-și dea cineva seama ce se întâmplă.

Era o cameră roșie, pașii lor scoţând sunete ciudate pe covorul îmbibat cu sânge. Flăcările din șemineu ardeau cu putere, înroșind vârfurile unor tije de metal. Laurence refuză să privească rămășiţele umane care zăceau în faţa lui pe podea, alegând în schimb s-o fixeze pe Enise cu privirea. Ţinea o tijă de metal înroșit într-o mână și un cuţit însângerat în cealaltă.

Aproape instantaneu, se formară două tabere. Într-o parte a camerei se afla Enise cu oamenii ei, în cealaltă Laurence cu oamenii lui. Toţi aveau armele pregătite. Una dintre persoanele desfigurate de pe podea se mișcă și suspină, dar Laurence nu privi în direcţia ei. Nimeni nu-și mută privirea. Erau opt oameni în grupul lui Laurence, în timp ce Enise avea zece, cu tot cu ea.

Naeem, sud africanul, se uită la Laurence și Hugues.

— Bună, Laurence, Hugues.

— Nu te afli în tabăra potrivită, Naeem, spuse Laurence pe un ton calm.

— Da, sunt de acord. Nu mă pretez la așa ceva, răspunse el arătând cu mâna înspre podea. Sunt un luptător, nu torturez oameni.

Naeem trecu în tabăra cealaltă, îndreptându-și armele înspre Enise și oamenii ei. Acum erau nouă la nouă.

— Laurence, începu să vorbească Ramón, cubanezul. Nici eu nu vreau să iau parte la așa ceva.

— Treci de partea noastră, îi făcu semn Laurence.

Se alătură și Ramón, acum fiind zece la opt în favoarea lui Laurence. Berk îşi drese vocea și dădu să

spună ceva.

— Las-o baltă! i-o reteză din scurt Laurence cu o privire de gheaţă.

— Laurence, hai să discutăm rezonabil, începu Enise.

— Îmi faci greaţă. Dispari de aici!

— Pot să…

— Dispari, sau mori. Acum! urlă Laurence, pe faţa lui citindu-se numai repulsia pe care o simţea pentru ea.

Enise se îndreptă către ușă, cu Berk și oamenii ei protejându-i spatele. Oamenii lui Laurence îi urmăriră până la mașini. Chiar înainte să urce în Mercedesul ei, Enise se opri și-l privi pe Laurence peste capotă.

— O să te omor, anunţă ea.

— O să te aștept, răspunse el calm, după care îi întoarse spatele și intră în casă.

Ceilalţi așteptară afară, încercând să evite contactul cu imaginea groaznică din casă. Laurence se apropie de bărbatul semiconștient care suspina pe podea. Avea picioarele strivite, faţa îi era acoperită cu arsuri de la tijele de metal. Era mai mult mort decât viu. Mai erau două grămezi înroșite de sânge în apropierea șemineului. Una era moartă, cealaltă nu. Laurence îngenunche și-i suci gâtul, după care se întoarse la cel care încă mai trăia.

— Scoateţi-l pe omul ăsta de-aici. Ceilalţi sunt duși.

Naeem, Dimitry și Keeve se îndreptară către fermierul Theodorus. îl **ridi**ară cu grijă, dar leșină oricum.

— Duceţi-l la mașină, ordonă Laurence.

Privi în jur și văzu o poză veche de nuntă pe o poliţă. Își dezbrăcă **haina** l o așeză pe masă, după care puse fotografia pe ea.

— Ce faci? întrebă Hugues.

— Adun suveniruri.

Mai strânseră câteva poze și cărţi. Laurence cără haina devenită boccea la mașină și o puse în spate cu Theodorus.

— Du-l la clinica din Atena, îl instrui pe Keeve, după care se întoarse către Meira. Du-te cu el.

— Nu e nicio clinică mai aproape? întrebă ea.

— Niciuna în care personalul să-și țină gura.

— S-ar putea să nu reziste.

— S-ar putea, încuviinţă Laurence, după care se întoarse în casă.

Hugues învelea unul dintre cadavre în pături. Laurence se ocupă de celălalt.

— Al meu era o femeie, spuse Hugues cu vocea gâtuită.

— Al meu nu, răspunse Laurence, învelind cadavrul băiatului adolescent al cărui gât îl sucise mai devreme.

Cărară cadavrele afară și le așezară pe pământ. Laurence găsi o lopată și începu să sape. Ceilalţi i se alăturară. Nimeni nu comentă nimic când dispăreau pe rând. să vomite în tufișuri. Când terminară de îngropat cadavrele, adunară grămezi de pietre peste mormintele fiecăruia și făcură cruci din ele.

Laurence incendie casa. Rămaseră cu toţii și o priviră în liniște cum arse până la temelie. Cenușă din cenușă…

Capitolul 15
Întuneric interior

Istanbul, Turcia în Mediterană se purta un război secret, ale cărui bătălii se dădeau pe alei lăturalnice, acoperișuri, ţărmuri pustii. Deși nu fusese niciodată declarat în mod oficial, toate forţele de ordine din regiune erau cu ochii pe desfășurarea evenimentelor. Participanţii vânau singuri sau în grupuri, se regrupau, recrutau, vânau din nou. Bătălie după bătălie.

În răstimpul scurt dintre confruntări, Laurence se întorcea la Atena să-l viziteze pe fermierul Theodoras. Supravieţuise, cu toate că nu-și dorea să mai trăiască fără fiul și nevasta lui, ambii uciși într-un mod atât de groaznic. La prima vizită a lui Laurence, Theodoras înjură cu o voce slăbită, refuzând să stea de vorbă cu el. Încă o bătălie. Cadavre ciuruite de gloanţe rămaseră în urmă într-un depozit părăsit de la marginea orașului. Laurence se întoarse la Atena pentru a doua oară. De data aceasta, Theodoras îl imploră să-l omoare și pe el. Încă o bătălie.

Cadavre măcelărite de cuţite apărură pe un remorcher care plutea în derivă către portul din Istanbul. Laurence se întoarse la Atena pentru a treia oară. Theodoras refuză să vorbească, dar începu să asculte. Încă o bătălie. Alte cadavre într-un parc din Istanbul.

Când Laurence se întoarse la Atena pentru a patra oară, Theodoras începuse să-și mai recapete cât de cât puterea interioară. Gâtul lui gros, umerii largi și braţele robuste arătau că era un bărbat care trecuse prin multe și putea da pieptul cu încă și mai multe. Părul începuse să-i încărunţească, rănile care se vindecau erau încă roșii pe faţa lui hotărâtă și imobilă.

— Vreau să preiei reţeaua mea, îi propuse Laurence.

— Nu vreau să am de-a face cu toate crimele astea. Am văzut prea multe… am pierdut prea multe, răspunse Theodoras cu privirea pierdută în trecut.

— Nu mă refer la afacerile cu armament, doar reţeaua de informaţii.

— Nu.

— O să mă întorc, îi promise Laurence.

Încă o bătălie. Laurence și Dimitry se ghemuiră lângă un vas pescăresc ancorat în port. O gaură apăra în lemnul bărcii, chiar lângă capul lui Laurence. Ţinti și apăsă pe trăgaci, în timp ce Dimitry îşi reîncărca propria armă. Un glonţ rătăcit îi trasă o linie fierbinte și roșie pe coapsă.

— *Merde.*

— Ce faci? întrebă Hugues.

— Adun suveniruri.

Mai strânseră câteva poze și cărţi. Laurence cără haina devenită boccea la mașină și o puse în spate cu Theodorus.

— Du-l la clinica din Atena, îl instrui pe Keeve, după care se întoarse către Meira. Du-te cu el.

— Nu e nicio clinică mai aproape? întrebă ea.

— Niciuna în care personalul să-și ţină gura.

— S-ar putea să nu reziste.

— S-ar putea, încuviinţă Laurence, după care se întoarse în casă.

Hugues învelea unul dintre cadavre în pături. Laurence se ocupă de celălalt.

— Al meu era o femeie, spuse Hugues cu vocea gâtuită.

— Al meu nu, răspunse Laurence, învelind cadavrul băiatului adolescent al cărui gât îl sucise mai devreme.

Cărară cadavrele afară și le așezară pe pământ. Laurence găsi o lopată și începu să sape. Ceilalţi i se alăturară. Nimeni nu comentă nimic când dispăreau pe rând să vomite în tufișuri. Când terminară de îngropat cadavrele, adunară grămezi de pietre peste mormintele fiecăruia și făcură cruci din ele.

Laurence incendie casa. Rămaseră cu toţii și o priviră în liniște cum arse până la temelie. Cenușă din cenușă…

Capitolul 15
Întuneric interior

Istanbul, Turcia în Mediterană se purta un război secret, ale cărui bătălii se dădeau pe alei lăturalnice, acoperișuri, ţărmuri pustii. Deși nu fusese niciodată declarat în mod oficial, toate forţele de ordine din regiune erau cu ochii pe desfășurarea evenimentelor. Participanţii vânau singuri sau în grupuri, se regrupau, recrutau, vânau din nou. Bătălie după bătălie.

În răstimpul scurt dintre confruntări, Laurence se întorcea la Atena să-l viziteze pe fermierul Theodorus. Supravieţuise, cu toate că nu-și dorea să mai trăiască fără fiul și nevasta lui, ambii uciși într-un mod atât de groaznic. La prima vizită a lui Laurence, Theodorus înjură cu o voce slăbită, refuzând să stea de vorbă cu el. Încă o bătălie. Cadavre ciuruite de gloanţe rămaseră în urmă într-un depozit părăsit de la marginea orașului. Laurence se întoarse la Atena pentru a doua oară. De data aceasta, Theodorus îl imploră să-l omoare și pe el. Încă o bătălie. Cadavre măcelărite de cuţite apărură pe un remorcher care plutea în derivă către portul din Istanbul. Laurence se întoarse la Atena pentru a treia oară. Theodorus refuză să vorbească, dar începu să asculte. Încă o bătălie. Alte cadavre într-un parc din Istanbul.

Când Laurence se întoarse la Atena pentru a patra oară, Theodorus începuse să-și mai recapete cât de cât puterea interioară. Gâtul lui gros, umerii largi și braţele robuste arătau că era un bărbat care trecuse prin multe și putea da pieptul cu încă și mai multe. Părul începuse să-i încărunţească, rănile care se vindecau erau încă roșii pe faţa lui hotărâtă și imobilă.

— Vreau să preiei reţeaua mea, îi propuse Laurence.

— Nu vreau să am de-a face cu toate crimele astea. Am văzut prea multe… am pierdut prea multe, răspunse Theodorus cu privirea pierdută în trecut.

— Nu mă refer la afacerile cu armament, doar reţeaua de informaţii.

— Nu.

— O să mă întorc, îi promise Laurence.

Încă o bătălie. Laurence și Dimitry se ghemuiră lângă un vas pescăresc ancorat în port. O gaură apăru în lemnul bărcii, chiar lângă capul lui Laurence. Ţinti și apăsă pe trăgaci, în timp ce Dimitry îşi reîncărca propria armă. Un glonţ rătăcit îi trasă o linie fierbinte și roșie pe coapsă.

— *Merde.*

Trase din nou. Vadim și Keeve erau ţintuiţi la pământ după o rolă de parâmă, la vreo trei metri depărtare. Trăgeau orbește din ascunzătoarea lor, dar nu reușeau să nimerească nimic fără să se expună.

— Acoperă-mă! strigă Dimitry.

Laurence îşi scoase cea de-a doua armă și începu să tragă cu amândouă odată. Dimitry se rostogoli pe puntea vasului, traversând-o pe diagonală. Se adăposti în spatele cabinei principale, pândi după colţ, ţinti și începu să tragă. Cei doi lunetiști inamici realizară că erau atacaţi din două direcţii și încercară să-și schimbe poziţiile. Tocmai ocazia pe care o aștepta Keeve. Încercă să alerge până la niște butoaie aliniate pe chei, dar un glonţ îl ajunse primul.

— Keeve! răcni Vadim.

Keeve era acum complet expus și continua să alerge înspre tabăra inamică, trupul lui absorbind glonţ după glonţ. Era un om mort, care încă mai alerga, îngroziţi,

Laurence și Dimitry se ridicară în picioare și încercară să-l acopere cât de bine puteau. Keeve ajunse la poziţia primului lunetist. Îşi înfășură o mână în jurul gâtului lui, cu cealaltă apucându-l de zona dintre picioare, și-l ridică complet deasupra capului. Înainte să se prăbușească la pământ, îl izbi cu spatele de genunchiul lui. În ciuda zgomotului infernal al gloanţelor care șuierau pe deasupra capetelor lor, ricoșând în toate direcţiile, Laurence și Dimitry auziră pârâitura înfundată a coloanei vertebrale rupte. Laurence ţinti și trase din nou, nimerindu-l pe cel de-al doilea lunetist. Se făcu liniște.

— S-a terminat, spuse, ieșind din ascunzătoare pentru a se asigura că ambii inamici erau morţi. Am mai tăiat încă doi de pe listă, Dimitry.

Dar Dimitry nu-i răspunse. Era căzut pe spate și horcăia.

— Rezistă, Dimitry… rezistă! Laurence îl luă în braţe, rezemându-i capul de umărul lui.

— Sunt bine… trebuie doar să-mi trag răsuflarea, îi şopti Dimitry.

— Te duc la un doctor, îl asigură Laurence. Aruncă o privire la gaura imensă din piept din care i se revărsa sângele în valuri, știind că n-avea nicio șansă să ajungă cu el la timp.

— M-am tot gândit și acum știu cum s-o fac, Laurence!

Laurence îl mângâie pe părul blond, privind în jos la faţa angelică a lui Dimitry.

— Ce să faci?

— Știu cum s-o construiesc… până la urmă m-am prins. Pot să fac o alarmă care să nu poată fi dezamorsată.

— Asta-i bine, Dimitry. Asta e foarte bine.

— Pot s-o fac! zâmbi senin Dimitry.

— Știu că poţi, niciodată nu m-am îndoit.

Laurence nu-și dezlipi privirea de pe faţa lui până când ochii nu-i deveniră sticloși, lumina vieţii stingându-se din adâncurile lor. Închise și el ochii și plânse amarnic, strângând la piept corpul neînsufleţit.

În dimineaţa următoare, Laurence se reîntoarse la Atena. îl luă pe Theodorus și îl cără în braţe până la mașină. îl așeză pe banchetă, îi puse centura, așeză scaunul cu rotile în spate, după care îl duse să vadă ce mai rămăsese din trecutul lui. Rămaseră tăcuţi până ce Theodorus întoarse capul să privească rămășiţele a ceea ce fusese cândva casa lui.

— Știai că eu am construit casa asta?

— Nu, nu știam.

— Cu mâinile mele… ale mele și ale Mariei.

— N-aș fi ars-o dac-aș fi știut asta.

— E mai bine așa.

Laurence se întoarse și se îndepărtă, lăsându-l singur cu amintirile lui. După un timp, privi peste umăr și văzu pe obrajii lui o singură lacrimă în care se reflectau razele apusului. Îşi întoarse privirea.

— Laurence? îl strigă Theodorus. O s-o fac. O să-ţi preiau reţeaua de informaţii.

În dimineaţa următoare, Laurence se întâlni cu Hugues la cafeneaua Beyazid din mijlocul marelui bazar Kapali Qarși din Istanbul. Masa lor dădea înspre labirintul întortocheat de coridoare bogat decorate, cu tavane arcuite străjuite de sute de acoperișuri și domuri cu ferestre și vitralii. Vânzători mustăcioși se luptau din răsputeri să-și vândă marfa alcătuită din antichităţi, aramă, piele, aur, bijuterii, cărţi, mătase, obiecte de artă și decorative, ceramice, porţelanuri, cristale, materiale fanteziste, covoare lucrare manual, sacouri brodate, cămăși și rochii. Potenţialii cumpărători se îmbulzeau pe aleile pavate, în timp ce muzicanţi ambulanţi cântau pe stradă, amestecându-se cu vânzătorii de tutun care ofereau ţigări americane și turcești. Turiști cu mine epuizate beau *chai* din samovare în cafenele în care bărbaţii fumau narghilele tradiţionale. Copii de-o şchioapă se ţineau ca scaiul după trecători, exersând engleza cu străinii în timp ce priveau cu o fascinaţie exagerată la sacoşele lor cu cumpărături. Hamalii împingeau mulţimea, cărând bagaje imense.

Laurence și Hugues rămaseră tăcuţi o vreme, urmărind viaţa tumultuoasă din jurul lor și sorbind cafea aromată și tare din pahare înalte în formă de lalea.

— Laurence, lasă-mă să vin cu tine, rupse Hugues tăcerea.

— Nu. Lovitura asta nu-i pentru doi oameni. Crede-mă.

— Ești sigur că poţi s-o elimini singur pe Enise?

— Da. Ea și ce-a mai rămas din grupul ei încearcă să-și ia tălpășiţa în noaptea asta. Știu unde e și încotro se îndreaptă.

— Mai are încă trei oameni, plus cei pe care i-a recrutat de curând. Și pe Berk, îl avertiză Hugues.

— Berk n-o să fie cu ea.

— L-ai scos din schemă?

— Doar temporar. L-am mituit numai pe o perioadă scurtă, cei de teapa lui nu pot rămâne loiali.

— Nu pentru mult timp, fu de acord Hugues.

— Când trebuie să fete Feather? schimbă Laurence subiectul.

— Săptămâna viitoare.

— Talia e nervoasă?

— Ai impresia că fată ea, nu iapa. O să iasă un mânz pe cinste, ca Lancelot.

— Fie ca vântul să-i bată mereu din spate!

Rămaseră din nou tăcuţi.

— N-o să te mai văd, nu-i așa? întrebă într-un final Hugues.

— Probabil că nu.

Din nou liniște.

— Ești un om mai bun decât crezi, Laurence! spuse Hugues, încercând să-și reprime emoţiile care îl năpădeau. Adio, Laurence, a fost o adevărată onoare să lucrez pentru tine!

— Adio, Hugues!

Enise coborî din avion. Erau pregătiţi de plecare, dar Berk încă nu apăruse. Îşi muta întregul grup la Izmir, noul ei centru de comandă. Laurence urma să aibă o surpriză

de proporţii. Avea oameni noi, avionul era plin.

— Enise! o strigă unul dintre ei.

— Ce vrei?

— Nu plecăm odată?

— Ba da, plecăm. Pregătește totul în Izmir, ordonă ea.

Laurence opri mașina pentru câteva minute pentru a admira casa lui Sybille, după care conduse mai departe pe drumul șerpuit până ajunse în vârful dealului, într-o pădurice rară de mesteceni. Sub el se întindea valea, la poalele căreia se aflau luminile de semnalizare ale unui mic aeroport ce tăia pe din două terenurile agricole verzi și albe. Coborî din mașină și scoase un radar portabil dotat cu un decodor de impulsuri de pe bancheta din spate, așezându-l pe capotă. îl porni, urmărind punctele verzui care începură să apară pe radialul cu cifre. Era mult trafic aerian în jurul Istanbulului. Laurence identifică aeronava care-l interesa. Punctul verzui era activat, dar stătea pe loc. Avionul lui Enise încă nu decolase. Se întoarse la bancheta din spate și scoase un lansator portabil de rachete Stinger. Păși până în faţa mașinii și se așeză pe capotă cu lansatorul în braţe, urmărind radarul în timp ce avionul lui Enise începea să se miște. Îşi scoase telefonul și apelă filiala organizaţiei SATT

4$ din Bonn.

Vogel Meyer răspunse imediat.

— Da.

— Laurence la telefon.

— Ce vrei?

— Mă pregătesc să lansez o rachetă pentru a doborî un avion particular, spuse Laurence, indicându-i apoi locul în care se afla.

— Și ce vrei să fac? întrebă uimit Meyer.

— Vreau să-ţi aduni echipa și să-ţi faci treaba, îl instrui Laurence.

Urmă o pauză la celălalt capăt al receptorului.

— Ești sigur de asta? întrebă într-un final Meyer.

— Fă ce ţi-am spus, răspunse Laurence, după care

închise.

Avionul decolă, și Laurence fixă coordonatele ţintei. Când avionul îşi începu manevrele de ocol pentru a se îndrepta spre Izmir, lansă racheta. Ochii lui urmăriră traseul luminos al rachetei în căutarea ţintei. Sunetul exploziei se auzi foarte slab, aproape insesizabil. Bucăţi strălucitoare din materialul avionului și rămășiţe în flăcări plonjară în liniște spre pământ.

Laurence așeză lansatorul pe capotă și închise radarul. Îşi scoase pistolul din tocul de la spate și briceagul, punându-le lângă. Se îndepărtă de mașină și rămase în mijlocul terenului. Privi cerul și așteptă. Era o noapte fără lună. Într-un final, auzi zgomot de pași în spatele lui. Niște crengi trosniră în stânga, și din faţă se auzi zgomot de mișcări grăbite. Dacă era recrutat de organizaţia SATT, poate ar fi avut o șansă să oprească alţi monștri ca el sau ca Enise. Asta ar fi fost bine. Desigur, organizaţia SATT putea decide să-l omoare pe loc. Și asta ar fi fost la fel de bine. Îşi așează mâinile pe cap și așteptă în întuneric.

Capitolul 16
Întunericul luminii

Sediul SATT, Londra

Biroul lui Sir Dunham Bryce era decorat cu tablouri de bun gust, un șemineu elegant și covoare persane. îl lăsă pe Laurence să aștepte cele zece minute regulamentare înainte de a-i permite accesul în *cușca leului,* cum îi plăcea să-şi numească biroul.

Ochii lui Laurence scanară rapid camera, căutând indicii despre omul **care** deţinea atât de confortabil puterea. Privi spre stânga lui, unde se aflau mal multe monitoare pe care se derulau informaţii. Luminiţe verzi, albastre și roșii demarcau diferite zone ale globului pe hărţi topografice imense expuse pe **pe**retele opus. Biroul lui Sir Dunham Bryce era lipsit de obiecte personale, cu excepţia unei scrumiere mari de cristal așezate pe colţul biroului. Chiar și ea, hotărî Laurence, era funcţională, ţinând cond de numărul mare de mucuri **de** ţigară care-și

găsiseră sfârșitul acolo.

Sir Dunham Bryce era directorul SATT. Înalt, cu o faţă fină, afișând încă semnele agilităţii fizice care-l făcuse o vedetă pe vremea când lucra în cadrul serviciilor secrete Britanice și a altor organizaţii de securitate, poseda un fizic atletic pe care numeroase femei mai tinere îl considerau extrem de atrăgător. Părul blond cenușiu era încă bogat și undeva pe parcursul ascensiunii lui, învăţase să-și folosească privirea ca o armă. Era lichidă, de un albastru pătrunzător, schimbătoare în funcţie de starea sufletească. Acum, îl studia pe Laurence ca un laser pătrunzător, căutând un punct slab.

Cel mai nou recrut al său nu reacţiona în niciun fel, mulţumindu-se să analizeze totul cu lux de amănunt, fără să emită păreri personale; catalogă mental detaliile pentru viitor, rămânând complet nemișcat, fără a simţi nevoia de-a rupe tăcerea.

Sir Bryce îşi strivi ţigara în grămada din scrumieră.

— Crezi în munca pe care o facem aici? puse întrebarea pe un ton ca de gheaţă care se potrivea perfect cu privirea lui.

Laurence îl fixă cu o privire la fel de glacială.

— Are vreo importanţă?

Sir Bryce oftă. Majoritatea recruţilor se dovedeau a fi enervant de slugarnici. Sinceritatea debordantă a lui Laurence era revigorantă, chiar dacă puţin îngrijorătoare.

— Mai mult decât îţi poţi imagina, răspunse cu mai multă vervă decât intenţionase.

— Cred că organizaţia ta este necesară. Niciun guvern nu poate gestiona singur resursele și puterea politică necesare pentru a juca rolul poliţiei europene. Laurence îl privi calm. SATT e un rău necesar.

Sir Bryce hotărî că îl plăcea și-l respecta pe Laurence, iar în aria lui de lucru, prima impresie era absolut esenţială. Încrederea trebuia stabilită pe loc. Se putea pierde la fel de rapid.

— Ești dispus să deservești acest *rău?* întrebă Sir Bryce cu o umbră de zâmbet în privire.

— Da.

— De ce? Un om se definește prin lucrurile pentru care e dispus să moară.

— E pedeapsa pe care trebuie s-o ispășesc, răspunse Laurence.

Sir Bryce îşi aprinse o altă ţigară, inhalând fumul adânc.

— Am înţeles. Ei bine, o să încercăm să-ţi oferim multe ocazii în care să-ţi ispășești păcatele, continuă pe un ton sec. Din acest moment, ești agent operativ activ. Ţinând cont de lucrurile cu care te-ai ocupat până acum, nu văd ce rost ar avea să mai pierdem timpul cu antrenamentele. Mâine dimineaţă va avea loc o ședinţă de urgenţă și mă aștept să fii prezent. Scoase un disc din sertarul biroului și i-l înmână. Până atunci, îţi sugerez să studiezi profilul misiunii. Vreau să fii la zi cu informaţiile.

Laurence înţelese că discuţia se terminase și se întoarse să plece.

— Bine-ai venit în SATT, Laurence, spuse Sir Bryce din spatele lui.

Laurence întoarse capul, observând zâmbetul care nu i se reflecta și în ochi.

— Mulţumesc.

Cuvintele vibrată în aerul din încăpere, în timp ce ușa se închise în urma lui.

Rămase nemișcat la marginea patului, privind-o cum dormea. Era întinsă pe o parte, cearșafurile înfășurate în jurul ei lăsându-i la vedere picioarele lungi și părul blond care se revărsa peste trăsăturile ei frumoase și peste braţul îndoit de sub cap.

Sybille se trezi buimacă și se ridică într-un cot, privind orbește în întuneric.

— Laurence? întrebă cu voce răgușită.

Laurence rămase nemișcat un moment, cu umerii rigizi, după care ieși din dormitor.

Eliberându-și picioarele din cearșafuri, Sybille îşi trase pe ea un halat de mătase. O adiere de vânt îi ridică o șuviţă de păr, făcând-o să-și întoarcă capul în direcţia

balconului. Ușa era întredeschisă, perdeaua albă fâlfâind în adierea vântului. O siluetă întunecată se întrevedea în lumina palidă a lunii. Fără niciun zgomot, îşi strecură mâna sub pernă pentru a extrage pistolul pe care-l ţinea mereu acolo. îl ţinu pe lângă corp și se apropie de ușă. O împinse ușor cu piciorul, așteptând un moment înainte de-a păși în balcon cu pistolul ridicat, scrutând întunericul. Îşi coborî arma când văzu figura îmbrăcată în negru din dreptul balustradei, haina lui neagră și lungă unduindu-se în jurul lui ca o pelerină. Un sunet ciudat, pe jumătate râs și pe jumătate plâns, îi scăpă printre buze în timp ce întindea o mână tremurândă să-l atingă pe obraz.

— N-am crezut c-o să te mai văd vreodată. Ai dispărut așa… am crezut c-ai murit, şopti răguşit, îmbrăţişându-l.

Laurence rămase ţeapăn în braţele ei. Sybille se trase înapoi și-l privi întrebătoare.

— Sunt mort, îi spuse el cu voce joasă, luându-i mâna și așezând-o deasupra inimii lui. Mort pentru lumea de afară, și viu pentru SATT.

— Laurence, nu! exclamă Sybille cu ochii măriţi. Ce-ai făcut?

Laurence îşi închise ochii. Sybille îl mângâie ușor, plimbându-și degetele prin părul lui moale, lipindu-și buzele de ale lui. Laurence nu reacţionă în niciun fel. Sybille îşi adânci sărutul, împletindu-și limba cu a lui, hotărâtă să obţină o reacţie, o emoţie. Un fior îi străbătu corpul și Laurence îi răspunse cu o pasiune aproape sălbatică. îi luă mâna în a lui și-i sărută podul palmei.

— Trebuia să vin. Nu mai puteam rămâne departe de tine… mă sufocam, închise ochii la senzaţia pielii ei în contact cu a lui. Dar totul s-a schimbat acum. Suntem unul slăbiciunea celuilalt, și vor folosi asta împotriva noastră. E prea periculos… n-ar fi trebuit să vin, şopti cu mâhnire, urându-se pentru că nu i se putea oferi complet, fără limitări.

— Atunci de ce ești aici?

— Știi de ce.

Sybille îi studie ochii albastru închis, în care se oglindeau dorinţa și suferinţa, o reflexie a propriei singurătăţi.

— Ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine. Întunericul luminii mele. Echilibru. Îşi lipi buzele de ale lui, simţindu-l cum se înfioară sub atingerea ei. împreună nu ne poate distruge nimeni. Nimeni!

Împotriva voinţei lui, Laurence se lăsă convins de focul arzător din privirea ei, de puterea și convingerea reflectate acolo. Mai mult decât suficiente pentru amândoi.

— Nimeni, repetă el cu sclipiri întunecate în ochi.

Sybille îl luă de mâini și-l trase după ea, pășind cu spatele către pat. Se lăsă să cadă între perne, privindu-l în mod deschis, arătându-i dragostea, fidelitatea ei, încrederea absolută pe care o avea în el, oferindu-i ceea ce-și dorise în mod inconștient mereu de la ea.

— *Mon amour...* Laurence îi sărută palma, alunecând în sus pe încheietura mâinii.

Sybille îşi înfipse mâinile în haina lui și-l trase mai aproape, strivindu-și buzele de ale lui. îi împinse haina de pe umeri și-i trase bluza peste cap, aruncând-o lângă pat. Mâinile ei coborâră pe pieptul lui musculos până la betelia pantalonilor, în timp ce gura ei coborî pe bărbie, până la mărul lui Adam. îi simţi răsuflarea întretăiată în timp ce-i găsi pulsul cu buzele, plimbându-și limba de-a lungul venelor care pulsau frenetic.

Laurence tremură, apoi scoase un suspin. Mâinile ei se luptară frenetic cu pantalonii, încercând să-i descheie. Laurence o ajută cu o nerăbdare care o făcu să râdă în hohote. Buzele lui se întredeschiseră pentru a spune ceva, dar Sybille îi sorbi cuvintele cu buzele ei, așezându-se deasupra lui pentru a-l primi în adâncul ei.

Se mișcară împreună într-un ritm foarte lent, gurile lor împreunându-se întocmai ca și trupurile lor, mâinile alunecând peste pielea transpirată. Îşi reamintiră extazul uniunii lor complete, atingerea unei mâini, tensiunea mușchilor, alunecarea pielii peste piele.

Capitolul 17 Momente răpite

Un an mai târziu – Saint-Tropez, Cote d'Azur

Citadelă încadrată de un mirific oraș cu clădiri rozalii, un port pescăresc unde acostează iahturile celor mai bogaţi oameni ai lumii, și cafenele cu terase pline ochi de mii de turiști, Saint-Tropez este un loc cunoscut în întreaga lume datorită soarelui blând de la prânz și a băilor nocturne în mare, a străzilor înguste pe care se îngrămădesc căsuţe frumoase aparţinând familiilor de pescari, magazine de antichităţi, și buticuri de haine.

Hotelul Le Bastide de Saint-Tropez este o elegantă construcţie provensală cu acoperișul de ţiglă aflată într-un luxuriant parc cu plante exotice, la o aruncătură de băţ de plajele Pampelonne și Ramatuelle, și la doar câteva minute de portul Saint-Tropez. Provincialul *Mas* de culoare roz și ocru încadrează o mirifică piscină de culoarea măslinilor seculari. Deși numele duce cu gândul la o fortăreaţă antică, hotelul este de fapt o construcţie nouă, cu toate că oricine ar putea paria că se află acolo de secole întregi. Construit în stil provensal, cu podele cioplite în piatră și pereţi exteriori tencuiţi în nuanţe calde, acoperiţi parţial de bougainvillea, hotelul este materializarea visului oricărei persoane despre cum ar trebui să arate un castel rustic.

— Camerele de oaspeţi au primit numele în funcţie de decorul și culorile folosite: Roz de Bengal, Fuchsia, sau Zori de Mandarină, fiecare dintre ele cu terasă sau grădină privată și jacuzzi, fiecare decorată în stilul cătunurilor franţuzești, cu dungi pastelate și mobilier rustic din lemn masiv, dulapuri pictate și scaune tapiţate.

Sybille păși în holul hdtelului și oftă. Scările uriașe de marmură duceau de la recepţia luminoasă la sala de zi de la etajul unu, spiralând apoi maiestuos către etajele superioare. Ca de obicei, hotelul era plin de europeni și americani confuzi, care îmbibabu aerul cu fum de ţigară și conversaţii zgomotoase.

Sybille îi zâmbi amabilă recepţionerei și trecu mai departe spre scări. Se opri la etajul trei în faţa unei uși și

introduse cartela de acces. Ledul de culoare verde clipi vesel și Sybille deschise ușa.

— Bună, spuse încet când Laurence îşi ridică privirea de pe monitorul din faţa lui.

— Bună.

Sybille îşi depozită bagajul pe podea și încuie ușa după ea.

Laurence era așezat la birou, care în realitate era mult prea mic pentru a-i fi de mare ajutor. Camera era decorată în nuanţe de bleu, cu ţesături Lelièvre, un pat dublu imens, tablouri vechi și mobilier antic în stil romantic, o consolă veche, o măsuţă cu picior și un șifonier. Laptopul lui Laurence era pornit, iar pe masă erau împrăștiate hârtii cu informaţii criptice în mai multe limbi.

Sybille se aplecă să-l sărute pe buze, după care îşi odihni fruntea pe tâmpla lui.

— Lucrezi?

— Da, răspunse el întorcându-și puţin capul. Ce mai faci?

— Bine, şopti Sybille cu ochii închiși. Tu?

— La fel.

— Mi-e dor de tine. Sybille îşi trecu o mână prin păr. Ai terminat?

— Aproape. Laurence îşi ridică privirea înspre ea, cu un zâmbet schiţat în colţul gurii. Am comandat ceva de mâncare.

— Un truc de-al tău ca să mă bagi în pat? Hrănește-mă și sunt a ta?

Buzele lui Laurence se destinseră într-un zâmbet larg.

— Ai în jur de douăzeci de minute.

— Perfect. Atunci am timp să fac o baie. Sybille se întoarse și se îndreptă spre baie. Misiunea Ducasse a fost lungă și mizerabilă. Am venit direct de la sediu. Poate mi se pare, dar am impresia că mă trimit din ce în ce mai des în misiuni.

Laurence se încruntă, dar în loc să-i răspundă, îşi concentră atenţia pe ecranul monitorului.

Sybille umplu cada bleu cu apă fierbinte și se scufundă în ea oftând. Se simţea în paradis. Mușchii tensionaţi i se relaxară treptat, pe măsură ce se răcea apa. îl putea auzi pe Laurence tastând rapid din cealaltă cameră, și se simţi în siguranţă pentru prima dată de... Oare când se văzuseră ultima oară? Cu trei săptămâni în urmă? Patru?

La o săptămână după ce Laurence fusese recrutat în cadrul organizaţiei SATT, Simon îi convocase pe amândoi la o ședinţă de urgenţă. Le explică pe un ton temperat că datorită tipului de misiuni în care era specializată Sybille, o relaţie între ei nu numai că ar fi fost descurajată, ci și sancţionată foarte dur. În acea seară începu să ningă lin, prima ninsoare a sezonului. Sybille îşi lăsă mașina la sediul SATT și o luă pe jos până acasă, sperând ca frigul să-i amorţească ura pe care o simţea mocnind în interiorul ei. Fulgii reci se topeau pe faţa ei și i se pierdeau printre gene. Nu avea mănuși, căciulă sau fular, dar nu-i era frig. La început merse aproape orbește, fără să se gândească încotro, dar nu fu deloc surprinsă când îşi ridică privirea și văzu clădirea în care se afla apartamentul luminat al lui Laurence.

Era întuneric și încă mai ningea. Sybille rămase ascunsă în umbrele clădirii vecine și așteptă. Ce sau pe cine? Habar nu avea. Spera să-i vadă umbra trecând prin dreptul ferestrei, ori să vadă lumina stingându-se, ca să-și poată imagina pașii lui în timp ce se îndrepta spre dormitor. Trecu destul de mult timp. Lumina de la fereastra lui continuă să strălucească ușor printre fulgii de nea, captându-i toată atenţia.

Se simţea ca o statuie acoperită de zăpadă pe care nimeni n-o atingea și n-o mai observa, o bucată de piatră rece ce rămânea nemișcată anotimp după anotimp în centrul orașului. Bătută de vânt, ploaie, lapoviţă sau soare. O piatră fără viaţă. Nu mai avea viaţă. SATT îi strânsese în pumn inima până o secase de orice sevă.

Auzi scârţâitul unei uși care se deschise, apoi se închise. Ochii ei scanară rapid intrarea în clădire. Nimeni.

Îşi acoperi gura cu mâna. *Doamne... oare era el? L-am ratat?* Aburul respiraţiei ei era singurul martor al durerii care-i sfâșia sufletul. Îşi dorea să poată plânge în hohote. *Ce naiba faci?!* se dojeni mental. Scopul acelei plimbări fusese tocmai îndepărtarea de amintirile care ameninţau să-i pună în pericol sănătatea mintală.

— Termină cu prostiile și hai să mergem acasă, şopti, după care se întoarse și plecă.

După numai șase luni de când devenise agent operativ în cadrul SATT, Laurence fusese numit șef de echipă. Câteodată o solicita pe Sybille în misiunile lui, dar nu prea des. Era prea periculos. Dacă Sybille simţise până atunci că trăia într-un acvariu, acum era mult mai rău. Acum se simţea ca un animal de la grădina zoologică, cu Simon analizându-i fiecare mișcare și notându-și toate reacţiile din timpul diverselor misiuni în care era trimisă. Din mai multe puncte de vedere, prefera să lucreze cu Grover. Era obraznic, dar nu atât de meschin ca Simon. Sau poate că era, doar că se ascundea mai bine.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă și îl auzi pe Laurence ridicându-se de pe scaun.

— Imediat! strigă.

Un murmurat ușor, după care Laurence descuie și deschise ușa. Sybille auzi clinchet de veselă, din nou murmur de voci când Laurence plăti comanda, fără îndoială lăsându-i un bacșiș gras ospătarului, după care pașii lui ușori ca de felină se apropiară de ușa băii.

— Mâncarea e servită.

— Ies într-un minut.

Sybille se ridică din cadă, se clăti rapid și dădu drumul la scurgere. Înfășurată în halatul de baie pufos oferit de hotel, păși din baie direct în braţele lui Laurence.

— Legat de misiunea Ducasse, începu Laurence ceva mai târziu.

Sybille încuviinţă din cap cu gura plină. Devorase felul principal compus din file de vită Simmenthal cu sos de brânză de capră, asparagus la grătar și gnocchi cu sos de roșii.

— Am observat că te-au retras mai devreme decât era prevăzut în profilul misiunii.

Sybille luă o înghiţitură din vinul rose local Cotes de Province.

— Da, așa e, spuse cu mai mult entuziasm decât și-ar fi dorit.

Vincent Ducasse era un hoţ internaţional de bijuterii. Deși în mod normal acest gen de infracţiuni n-ar fi atras interesul organizaţiei SATT, curiozitatea le fusese stârnită prin premiza că Ducasse s-ar fi aflat în posesia unui extraordinar inel de jad bătut în diamante pe care-l furase de la Royal British Museum. Nu dădeau doi bani pe inel ca atare, ci pe microcipul ascuns în montură care conţinea informaţii vitale pentru una dintre misiunile în desfășurare. Sybille primise instrucţiuni să-l seducă pe Ducasse pentru a obţine acces liber în locuinţa lui.

Laurence sorbi și el din paharul lui cu vin.

— Credeam că era nevoie de o infiltrare mai lungă.

— Așa e, dar am reușit să obţin toate informaţiile necesare într-un timp record. Până la urmă, se pare că devin din ce în ce mai bună la chestia asta. Sybille mai luă o înghiţitură de mâncare. Mâncarea e foarte bună. Mulţumesc, Laurence.

— Cu plăcere. Povestește-mi despre raportul de după.

— Simon l-a condus pe al meu, spuse Sybille, făcând o pauză pentru a mai tăia o bucată din carnea de vită. Pune el ceva la cale, continuă gânditoare. N-a mai fost atât de conștiincios ca de obicei, când îmi urmărește toate reacţiile. Părea ușor distras.

— Cum ţi s-a părut că s-a purtat la raportul anterior?

Sybille termină de înghiţit mâncarea și mai luă o gură din vinul rose demidulce.

— Ca de obicei.

— Și Grover?

— El se poartă normal, orice-ar însemna asta pentru cineva ca el.

Făceau asta deseori. Discutau despre misiuni,

treceau din nou în revistă un profil, analizând cum s-au modificat variabilele și rezultatele scontate. Laurence începu treptat s-o întrebe detalii care nu erau evidente în transcrierea rapoartelor. Drept urmare, Sybille începuse să fie mai atentă la toate nuanţele conversaţiilor și rapoartelor. Felul în care o privea Simon când o interoga, starea de spirit a lui Grover și alte lucruri de genul acela. Laurence era un analist extrem de bun, dar nu putea să se afle peste tot în fiecare moment, și avea nevoie de ajutorul ei.

Sybille termină de mâncat și bău restul de vin din pahar. Laurence ridică sticla să-i mai toarne, dar ea clătină din cap.

— Am băut suficient.

Se ridică și se așeză în braţele lui, cuibărindu-se comod la pieptul lui. Cu un deget îi trasă mărul lui Adam, alunecând tot mai sus. Laurence îi sărută degetele când trecură prin dreptul buzelor lui. Sybille îi mângâie obrazul nebărbierit, până ajunse la arcadă.

În cameră era liniște. Laurence o mângâia ritmic pe spate. Deodată, mușchii i se încordară și se ridică cu ea în braţe. Sybille avu senzaţia că-i curge lavă prin vene când o trânti pe pat. Mâinile lui se strecurară sub halatul ei de baie, buzele lui urmând același traseu.

Laurence se trezi brusc, simţindu-se extrem de buimac. Adormiseră cu luminile aprinse. La marginea patului se afla un morman de haine, iar ceasul arăta ora 9: 30 seara.

Mintea îi era mereu preocupată cu planificarea sistematică a distrugerii tuturor celor responsabili pentru separarea lui forţată de Sybille. Simon și Grover erau acum dușmanii lui de moarte. Se păstra la distanţă de ei în mod deliberat, de frică să nu-și trădeze ura pe care-o simţea. De fiecare dată când trebuia să le vorbească, ori să se afle în prezenţa lor, trebuia să-și impună un autocontrol maxim pentru a nu le suci gâtul pe loc. Nu i-ar fi luat decât un moment și-ar fi simţit o deosebită plăcere să-i trimită pe cei doi nenorociţi direct în iad. Aproape îl amuza faptul că

amândoi simţiseră asta. De fapt nu, n-o simţiseră. O știau cu certitudine.

Ani întregi îşi acceptase soarta blestemată. Dar nu și de data asta. De data asta, el și Sybille urmau să fie împreună. Îşi jurase că așa va fi. Nimeni nu-i mai aparţinuse și nu-i mai cucerise inima atât de complex cum o făcuse ea. Văzând-o la sediu în fiecare zi, atât de aproape și totuși atât de departe, îi provoca o durere pe care nu i-ar fi dorit-o nici celui mai mare dușman. Era mereu obosită și preocupată, în special datorită situaţiei în care se aflau.

În timpul ultimelor misiuni afișase o mină oarecum absentă, iar el îşi petrecuse tot timpul făcându-și o groază de griji c-ar putea-o pierde dintr-un moment în altul. Dacă și pe ea o măcina dorul de el la fel de mult cum îl măcina pe el… nu, nu voia să se gândească la asta. Era și așa suficient de chinuit, de parcă cineva îi tortura în permanenţă mintea și corpul. Sufletul îi era mereu zbuciumat într-o furtună sălbatică de furie și pasiune, cu toate că mina exterioară calmă nu-l trăda niciodată.

În seara în care Simon le interzisese orice fel de relaţie intimă, Laurence se plimbase ore în șir fără nicio ţintă, ferindu-și faţa de furia primei ninsori a acelui an. Fulgii îi acoperiseră capul și genele ca un strat fin de praf. Măcinat de gânduri, păşea tot înainte, fără să-și încetinească ritmul.

Când o coti pe strada pe care locuia, o rafală puternică de vânt îi suflă zăpadă în ochi, făcându-l să se oprească pentru câteva secunde. O întrerupere. Mâinile lui înmănușate ridicară gulerul gecii pentru a-și proteja faţa. Pașii lui nu scoteau niciun sunet pe stratul de zăpadă proaspătă. Un alt set de urme de pași-estul de proaspete și paralele cu ale lui îi atrase atenţia. Se opri pe loc, observând că la un moment dat trecuseră prin faţa ușii lui, îndreptându-se apoi în direcţie opusă. Nu mai zări alte urme de pași la nicio altă intrare.

O anomalie? Urmele porneau dintr-un colţ ascuns al unei clădiri abandonate, zăpada bătătorită indicându-i faptul că cineva stătuse acolo și aşteptase. Privi în sus,

ochii oprindu-i-se pe fereastra lui, de unde strălucea o lumină caldă. *O, Doamne...* Oare stătuse ea acolo, așteptând cu ochii pe fereastra lui? O ratase? Inima începu să-i bată cu putere. Privi în jur, forţându-și ochii să vadă dincolo de perdeaua de fulgi. Nimeni. Își sprijini capul de aceeași clădire de cărămizi lângă care stătuse și Sybille cu mai puţin de zece minute înainte. Nu se putea să fi fost Sybille. *Nu pe viscolul ăsta*. Își ridică faţa înspre cer. Oare devenea paranoic? Iraţional?

Începu din nou să meargă, de data aceasta știind exact unde voia să ajungă. În mai puţin de o oră, se afla în faţa apartamentului ei. Își așeză palma pe ușă, sprijinindu-și fruntea de ea. Atât de aproape de ea, și totuși atât de departe. Într-un târziu, strecură pe sub ușă un bileţel pe scrisese simplu: *Te iubesc.* Apoi se întoarse și plecă în grabă. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Sybille avea măcar dovada că el fusese acolo, că o iubise dintotdeauna. Când părăsi clădirea, se simţea ceva mai liniștit. Ninsoarea se oprise. Pe cerul întunecat străluceau luna și stelele. *Azi trecem prin viscol... mâine poate va străluci soarele.*

— A noastră, rosti cu voce tare.

Dragostea lor avea să-și găsească un adăpost cândva, iar ei aveau să-și aparţină unul altuia fără restricţii. O jură în faţa lui Dumnezeu sub cerul înstelat, după care se îndreptă spre casă.

Sybille scoase un suspin, întrerupându-l din reverie. Laurence o întoarse cu faţa la el. Dormea. Plângând. Se încruntă și îi șterse delicat lacrimile. Nu scotea niciun sunet, și totuși din ochi îi curgeau lacrimi, iar respiraţia îi era neregulată. Auzise de persoane care merg sau vorbesc în somn, dar Sybille era prima femeie pe care o văzuse plângând în somn.

— Sybille, şopti el încet. Sybille, trezește-te…

Sybille trase aer adânc în piept și se trezi, cu ochii înlăcrimaţi și înroșiţi. Își petrecu mâinile pe după gâtul lui. Laurence o luă în braţe, strecurându-și un picior sub ea.

— Ce s-a întâmplat?

Lacrimile ei se scurgeau acum pe pieptul lui. Folosi

colţul unui cearșaf să i le șteargă din nou și rămase tăcut, așteptând. Într-un final, când o simţi că se mai liniștise, întrebă din nou.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut un coșmar?

Niciun răspuns.

— S-a întâmplat ceva în ultima misiune?

Sybille clătină din cap. Laurence se trase puţin în spate ca să-i poată privi faţa.

— Sybille, spune-mi ce te frământă.

Părul îi era ciufulit, faţa roșie și umflată. Nu se uita la el, ci studia movilele pe care le formau picioarele lor sub plapumă.

— Cât mai durează, Laurence? Cât? şopti ea într-un final.

— Ce anume?

— Asta. Noi. Cât trebuie să mai continuăm așa? îşi ridică în sfârșit privirea și îi puse o mână pe obraz. Eşti atât de furios, Laurence, îi spuse tandru. Și eşti așa de luni întregi. Îmi fac griji. Eşti calm și normal la suprafaţă, dar eu văd… simt clocotirea asta din tine și nu pot să nu mă gândesc la genul de poveste cu funcţionarul de la poștă.

— Ce poveste?

— Funcţionarul de la poștă, mereu amabil, mereu cu zâmbetul pe buze, care o ia razna într-o zi și ucide pe toată lumea din jurul lui, după care-și trage un glonţ în cap. Și toţi cei care l-au cunoscut comentează uimiţi că, vai, era mereu atât de liniștit și calm.

— N-aș claca niciodată.

— Te-am văzut făcând-o de câteva ori. Mă sperie de fiecare dată.

— De asta plângi?

— Eu… Sybille îşi mută privirea într-o parte. A trecut un an, Laurence… sunt atât de obosită. Nu știu cât o să mai rezist făcând asta.

— Nu pot să nu fiu furios când văd ce trebuie să faci, spuse el cu voce joasă. Dar dacă te face să te simţi mai bine, n-o să omor pe nimeni. Există alte metode pentru a obţine ceea ce vrem.

— Oricare-ar fi metodele alea, crezi că putem începe să le folosim? Sybille suna ca un copil care încerca cu disperare să nu se piţigăie, dar îşi dorea din tot sufletul ceva.

Laurence îşi simţi inima strângându-i-se în piept. Stinse luminile și o luă din nou în braţe.

— Am făcut-o deja.

Sediul SATT – Londra

Sybille avea dreptate, se gândi Laurence două zile mai târziu. Păși liniștit pe coridoare, fără să se grăbească, cu o expresie senină întipărită pe faţă. În interior însă, era din nou furios. Nu, mai mult decât atât; era turbat.

Descuie ușa biroului lui și intră, după care deschise laptopul de pe birou și aprinse lumina. Se așeză la birou și se încruntă la monitor. Furia îi era un însoţitor cu care se obișnuise. De fapt, era un însoţitor permanent. Din Bangkok, de când îşi omorâse cel mai bun prieten și până acum, furia îl ajutase mereu să meargă mai departe. La început, fusese furios că se afla în închisoare. După aceea, se înfuriase pe incapacitatea lui de-a face altceva cu viaţa lui decât **Iţa** fie cu armament. După ce o regăsise pe Sybille, existaseră momente în care crezuse că putea fi aproape fericit, sau măcar mulţumit cu viaţa lui. Dar de fiecare dată, fără excepţie, se întâmplase ceva. SATT începuse să-l încolţească. Sybille dăduse de belea, și acum știa că și asta se întâmplase tot din cauza lui. Fusese smulsă de lângă el, iar el fusese nevoit să-i aranjeze recrutarea în SATT ca să nu-și irosească viaţa în închisoare. Apoi o întâlnise pe Enise, o introdusese în lumea lui, și ea o luase razna. Și Laurence se înfuriase din nou.

Câteodată îşi ieșea din pepeni, ca atunci când o omorâse pe Enise. Nu era distractiv să-ţi pierzi controlul, dar trebuia să recunoască că ușurarea pe care o simţea după o astfel de descărcare merita uneori. Deseori se întreba cum ar fi să se trezească într-o dimineaţă fără să fie furios.

Laurence tastă un cod și începu să navigheze prin

sistemul cu circuit închis al organizaţiei SATT, o operaţiune pe care o repeta săptămânal încă de când fusese recrutat. *Gata, ne-a ajuns,* se hotărî. Sincronizarea era perfectă. Sir Bryce era foarte mulţumit de performanţele lui. Grover, nu prea. Nici Simon. îl priveau mereu cu un aer suspect. Laurence nu știa foarte sigur ce era în mintea lui Simon, dar dacă Sybille avea dreptate, plănuia ceva diabolic.

Prima lui întâlnire cu Sir Bryce la puţin timp după ce fusese recrutat îl terminase nervos, dar pe măsură ce întâlnirile continuaseră, Laurence începuse să-l respecte. Nu pentru că era un om bun, Laurence se îndoia că existau astfel de oameni printre cunoștinţele lui, ci pentru că era extrem de inteligent. Gândea înainte de-a deschide gura. În loc să privească numai o parte a problemei, Sir Bryce învârtea problema pe toate părţile și părea să-l intereseze numai integritatea holistică a organizaţiei. Asta îi dăduse speranţă lui Laurence.

La aproximativ trei luni după recrutarea lui, Sir Bryce îi făcuse o vizită fulger, găsindu-l lucrând împreună cu Sybille la profilul unei misiuni. Era dificil să lucreze cu ea, având nevoie de toată concentrarea din lume să n-o ia în braţe. Nici măcar nu-l observase pe Sir Bryce când intrase în birou până nu se apropie de ei.

— Mă… mă întorc mai târziu, spuse Sybille, dar Sir Bryce clătină din cap.

— Nu, nu, rămâi. Am câteva minute disponibile înainte să mă întâlnesc cu Simon. M-am gândit să trec să văd cum mai merg lucrurile prin tranșee.

Sybille privi înspre Laurence, iar el îşi înclină puţin capul. Bărbaţii discutară pentru câteva minute, timp în care Sybille se întoarse la profilul la care lucrau. Era o misiune dificilă, mult prea importantă ca s-o dea în bară. În timp ce discuta cu Laurence, Sir Bryce o privea din când în când, studiind-o cum lucra la laptop, cu părul acoperindu-i faţa. Cu o mișcare nerăbdătoare, Sybille îşi aruncă părul pe spate şi-şi sprijini coatele pe birou. Îşi așeză bărbia în palme, cu privirea fixată pe monitor. Introduse câteva date adiţionale și le ajustă, mușcându-și buza de jos, controlând

totul de trei ori ca să se asigure că nu greșise.

Laurence se întoarse spre ea.

— Care-i procentajul?

— Patru și jumătate, răspunse ea cu ochii în monitor.

— Și fatalităţile?

— Zero, dar procentajul rănirilor a crescut cu douăzeci la sută.

— Mai bine de atât nici nu se poate, hotărî Laurence. Dă-i-l lui Grover și vezi ce spune.

Sybille ieșise deja din birou, când îşi aminti de bunele maniere. Se întoarse.

— Mi-a făcut plăcere să vă văd, domnule.

Sir Bryce schiţă un zâmbet imperceptibil.

— Nu-mi spune prea multă lume chestia asta.

Sybille rămase tăcută, neștiind ce să răspundă, apoi dispăru pe ușa biroului. Sir Bryce îşi întoarse privirile la Laurence.

— De ce vă pierdeţi timpul cu profilul misiunii? Credeam că e deja finalizat.

— Era greșit.

— Cine l-a făcut?

Laurence îl fixă cu privirea, dar nu-i răspunse. Sir Bryce dădu din cap.

— Ei bine, bănuiesc că nu contează. Atâta timp cât lucraţi bine împreună… și știu cât de dificil trebuie să vă fie amândurora.

— Suntem o echipă bună, răspunse Laurence pe un ton neutru.

— Ce crede Simon despre asta?

— Preferă să lucrăm separat. Dar asta nu e mereu o opţiune.

Sir Bryce încuviinţă gânditor.

— Sunt sigur că n-o să se mai împotrivească la fel de mult în viitorul apropiat. O să aibă loc câteva schimbări în săptămânile următoare.

— Ce fel de schimbări?

— Am analizat bugetul și rapoartele misiunilor. O să facem niște reorganizări.

Laurence îngheţă.

— Reorganizări? De ce fel?

— De când s-a creat organizaţia SATT, populaţia a crescut cu zece procente, mai ales datorită imigranţilor și refugiaţilor din Estul Mijlociu. Bineînţeles că procentajul nu e uniform distribuit. Unele dintre filialele noastre se chinuie să-și menţină integritatea, în timp ce altele au probleme din cauza numărului prea mare de agenţi operativi. Sir Bryce îşi privi ceasul. Simon mă așteaptă deja. Mi-a părut bine să te văd.

— Și mie, domnule.

Sir Bryce păru că ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se mulţumi să se întoarcă pe călcâie și să părăsească încăperea.

De atunci, Laurence începuse să acceseze săptămânal dosarele secrete din sistemul SATT. Nu era un lucru dificil, dar solicita un anumit grad de inteligenţă, șmecherie și intuiţie, la fel ca și conversaţiile lui cu Sir Bryce. Laurence nu minţea niciodată pe faţă. Folosea tăcerea în avantajul lui și dirija conversaţiile fără să pară că prelua iniţiativa.

Modifică câteva informaţii din dosarul lui și apoi din cel al lui Sybille, pentru a sublinia anumite lucruri care știa că l-ar interesa pe Sir Bryce. Era numai o chestiune de timp până când putea manipula transferul lor la o filială care avea nevoie de agenţi operativi. Dar timpul nu era punctul lor forte.

Oftând, Laurence studie toate misiunile planificate pentru următoarele șase săptămâni. Renunţă la jumătate dintre ele, după care le verifică cu atenţie pe celelalte. O cunoștea bine pe Sybille. Știa exact pe ce butoane să apese și cum s-o facă pentru a obţine ce voia.

Asta… asta e bună, decise. Era vorba despre un terorist care avea un copil mic. Șansele de supravieţuire ale copilului erau foarte reduse. Laurence o trecu imediat pe Sybille în echipă. Apoi găsi o misiune presupunând seducerea unui bioterorist care amenința să-și omoare ostatecii. *Asta-i perfectă,* hotărî el. Alese numai misiuni

care știa prea bine că aveau s-o scoată din minţi. Trebuia ca reacţiile ei să fie suficient de fervente și bătătoare la ochi. Numai așa putea acționa el neobservat. Pentru că dacă ar fi aflat Simon ce plănuia, nu i-ar fi permis niciodată să meargă până la capăt.

Trei luni mai târziu

Câteodată lui Laurence aproape că-i venea să creadă că există o soartă. Mulţi agenţi operativi erau superstiţioși, dar el nu crezuse niciodată în șosete sau arme norocoase. Viaţa, ca și o misiune, își urma cursul, și nu puteai face nimic să atragi norocul, decât eventual să ai la tine un încărcător de rezervă, sau un cuţit. Dar într-o marţi dimineaţă, Laurence se află la un pas să-și schimbe convingerile.

Fusese chemat pe neașteptate în biroul lui Sir Bryce. O ceașcă aburindă de cafea se afla pe birou în faţa lui Sir Bryce. Tocmai când Laurence se întreba cât avea să dureze acea întâlnire, Sir Bryce îi făcu semn înspre cafetieră. Laurence își turnă o cană de cafea.

— După cum ţi-am mai spus, ne reorganizăm, începu Sir Bryce discuţia în timp ce studia niște foi, pe care Laurence zări niște tabele cu nume. Ţi-a spus Simon ceva despre asta?

— Nu, răspunse Laurence, sorbind o gură de cafea.

— Nu, bănuiam că n-a făcut-o, bombăni Sir Bryce mai mult pentru sine. Acesta este noul tabel al personalului care va activa la sediul central. Întoarse foaia cu faţa spre Laurence, și el începu să-și caute numele printre rândurile tabelului. O să observi că numele tău lipsește.

Laurence își ridică privirea confuz.

— Aici, continuă Sir Bryce adăugând în faţa lui o altă foaie, este noul tabel al filialei din Estonia. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, în timp ce Laurence studia foaia pe care o avea în faţă. Este mică, dar adecvată scopului pe care-l servește. Se axează în principal pe fostele state sovietice și, bineînţeles, Rusia.

Europa de Est. Ei bine, nu era chiar ce-ar fi ales el dacă i s-ar fi dat ocazia, dar se putea adapta. Și oricum,

Estonia era suficient de departe de Marea Britanie. Ar putea merge. Laurence nu spuse nimic, fixând cu privirea un pătrat gol de sub cel care conţinea numele lui.

— Până acum, filiala din Estonia a fost mai mult axată pe cercetare. Aș vrea ca asta să se schimbe.

— În ce sens? întrebă Laurence.

— Implicându-ne mai mult în comunitate.

Laurence îşi imaginã agenţii operativi vopsind parcurile locale, sau făcând curăţenie în centrele comunităţii.

Sir Bryce oftă și se așează din nou la birou.

— Estonia nu este o filială foarte comodă. În primul rând, are o reputaţie proastă, în special datorită Rusiei. Am nevoie de cineva care să schimbe percepţia asta.

— Înţeleg.

— Fiecare filială are propria identitate, propria personalitate, continuă Sir Bryce gânditor. Asta se datorează pe de-o parte localizării, și pe de alta conducerii. În trecut, fiecare filială se ocupa de un anumit element. Sediul central se ocupa cu activităţile antiteroriste de mare amploare din Europa de Vest. Filiala din Ungaria face același lucru în Europa de Est. Cea din Atena este divizată între Estul Mijlociu și părţi din Asia. Filialele din Amsterdam, Berlin, Varșovia și Tallinn se află în locaţii destul de stabile, așa că și-au concentrat eforturile pe traficul cu armament, relaţii politice și lucruri de genul ăsta. Vreau să reorganizez fiecare filială în așa fel încât dacă apare o problemă legată de terorism în Tallinn, să se ocupe de asta filiala din Estonia în loc să ne sune pe noi. Sau dacă Budapesta are o problemă diplomatică, să o rezolve singuri în loc să mai implice Berlinul.

Sir Bryce făcu o pauză și luă o gură de cafea.

— Bineînţeles, nu mă aștept să se întâmple asta peste noapte. E foarte posibil să nu se întâmple în timpul carierei mele, dar mi-ar plăcea să se întâmple măcar în timpul carierei tale. Înţelegi despre ce vorbesc?

— Nu sunt prea sigur.

— Privește de exemplu sediul central. Care sunt

punctele forte?

— Rata de succes mare în misiuni volatile, răspunse imediat Laurence. Agenţi operativi bine calificaţi și antrenaţi. Echipamente de calitate.

— Și câteva puncte slabe?

— Moral scăzut… uneori proastă administrare. Nivelul de stres afectează sănătatea și judecata la toate nivelele.

— Și tu? Ce-ai învăţat tu personal aici?

— Cum să creez profilul unei misiuni, cum să gândesc. Cum să reușesc în faţa oricărei dificultăţi.

— Toate astea sunt calităţi pe care le aveai dinainte de-a veni la noi.

— Poate, dar acum sunt mai bun decât înainte.

— Laurence, ţie îţi lipsește priceperea politică. Și abilitatea de-a percepe felul în care acţiunile noastre afectează celelalte filiale și chiar restul lumii. Ești foarte atent, nu neg asta, dar pe segmentul tău de lume. Nu gândești la scară suficient de mare și în mod sigur nu te gândești cum vor fi afectaţi alţii de acţiunile tale peste câţiva ani. Nu mă înţelege greșit, nu-ţi condamn munca. E doar e apreciere.

— Da, domnule, spuse Laurence confuz, dar suficient de hotărât să joace jocul până la capăt.

— Calităţile astea care-ţi lipsesc… filiala din Estonia e cel mai bun loc în care să le înveţi. O să fie dificil, dar așa e cu învăţatul în general. Și în schimb, poţi să-i înveţi pe cei de acolo unele dintre lucrurile pe care le-ai învăţat aici.

Încă nesigur de locul pe care-l va ocupa pe scara ierarhică, Laurence întrebă:

— O să vă raportez dumneavoastră?

— Da, dar o să primești statutul de șef cu drepturi depline.

— Ce s-a întâmplat…

— Cu fostul șef al filialei din Estonia? Am adus-o aici. Dar o să fie disponibilă oricând vei avea nevoie de îndrumarea ei. Sunt sigur că n-o să ai nevoie. Foarte puţini agenţi operativi de acolo au treabă cu lumea politică. O să

te încadrezi de minune. Și cu abilităţile tale strategice, o să fii foarte valoros pentru echipă.

— Eu… Laurence îşi trase mental o palmă, căutând ceva potrivit să spună, Abia aștept să încep lupta.

— O să fie o luptă, dar una pentru care ești calificat. Și în câţiva ani, cine file? Poate te mutăm la Berlin sau Amsterdam, să-ţi cizelezi alte calităţi care (l lipsesc. Proprietatea privată, poate, sau abilitatea de-a muta un număr mare de indivizi superstiţioși dintr-un loc în altul. Când văzu ce faţă face, Sir Bryce zâmbi amuzat, o expresie ciudată pe faţa lui de obicei lipsită de orice emoţie. Era o glumă, Laurence.

— Bineînţeles.

— Acum, continuă Sir Bryce indicând căsuţa goală de pe tabel, o să avem nevoie de cineva aici. Departamentul ăsta are nevoie de cineva cu puternice abilităţi sociale, cineva care să se înţeleagă cu toată lumea. Sir Bryce îşi ridică privirea. Poziţia ta va fi una extrem de sensibilă din punct de vedere politic, ceea ce înseamnă multă socializare și relaţii apropiate cu persoane sus-puse. Din punct de vedere social, o să ai nevoie de cineva care să te însoţească la toate întâlnirile astea. Îţi sugerez să alegi pe cineva cu care te simţi confortabil. Cineva în care ai încredere, cineva cu intuiţie bună. O să ai mereu nevoie de-o a doua părere.

Lui Laurence i se uscă gura și aproape se simţi ameţit. Când începuse totul, sperase să obţină îmbunătăţiri mici într-o perioadă îndelungată de timp. Dar să i se ofere totul așa pe tavă…

— Sybille.

Capitolul 18

Viaţa în fragmente mici

Filiala SATT-Tallinn, Estonia

Nu știa la ce să se aștepte. Sybille introduse cârdul de acces, așează mâna pe dispozitivul de identificare și i se premise accesul în unitatea subterană. Păși în necunoscut. Un hol lung și gri, identic cu cel al sediului central. Măcar se simţea ca acasă. Merse de-a lungul lui, luând-o la

stânga către centrul de comunicaţii. Operatorii erau tăcuţi, cu ochii aţintiţi la monitoare. Într-un final, ajunse în dreptul încăperii care în sediul central era biroul lui Laurence. Bătu la ușă și o deschise.

— Da? O femeie subţirică, cu păr închis la culoare și ochelari cu rame groase îşi ridică privirea. Pot să te ajut cu ceva?

— Ăăă… scuze. îl căutam pe…

— Oh! Femeia sări în picioare, cu mâna întinsă. Tu ești Sybille, nu? A zis că o să ajungi astăzi sau mâine. E într-o ședinţă acum. Ai călătorit bine?

— Bănuiesc, răspunse Sybille, ridicând din umeri.

— Eu sunt Marika. Vrei ceva de băut? Apă? Suc?

— Ăăă… apă ar fi perfect. Mulţumesc.

— Așteaptă aici, mă întorc imediat.

Sybille se așeză pe un scaun, privind în gol. În câteva minute, Marika se întoarse și îi întinse o sticlă cu apă.

— Cam multe schimbări, nu-i așa?

Sybille deșurubă capacul și luă o înghiţitură, cu privirea fixată pe noua ei cunoștinţă.

— O să-mi lipsească fostul șef, era o femeie de treabă, continuă Marika. Dar sunt sigură că și șeful cel nou va fi în regulă. E mereu așa de tăcut?

— Da.

— E aici de-o săptămână. Abia a intrat în pâine. Am dat ieri o mare petrecere de adio pentru fosta șefă. Păcat că n-ai ajuns și tu.

Petrecere?! Sybille clipi și luă încă o gură de apă. Mâneca puloverului îi expuse un moment încheietura mâinii. Marika rămase cu privirea fixată pe mâna ei.

— Hei, ești în regulă? Ce-ai păţit la încheietură?

Sybille trase în jos de mânecă să-și acopere vânătăile de la cătușele pe care le purtase cu câteva zile în urmă, când fusese luată ostatec. Mâinile încă îi mai erau puţin umflate, dar nu se mai cunoștea atât de tare.

— Nu e nimic, răspunse ea, puţin năucită. Sunt bine.

— Arăţi ca naiba. De ce nu te duci acasă?

Acasă?!

— Uite, spuse Marika, întinzându-i un plic burdușit.

Sybille îl deschise. Din el căzură niște chei și un organizator electronic. Strânse în mâini echipamentul familiar și-l porni imediat, căutând un program de lucru.

Marika o privi consternată.

— Ce faci?

— Caut registrul cu îndatoriri.

— E vineri, spuse Marika, de parcă Sybille ar fi fost bătută în cap. Laurence nu e de serviciu weekend-ul ăsta, și nici tu.

— Aha. Sybille opri organizatorul și se ridică. Poate că ai dreptate. Poate ar trebui să mă… să mă duc acasă.

— Cel mai rapid ajungi cu autobuzul, îi spuse Marika veselă. Hai, te conduc la staţie.

— Ești sigură?

— Da, am nevoie de-o pauză.

Marika o conduse pe Sybille în staţia de autobuz, făcând un mic ocol să-i arate orașul vechi, un labirint de străzi pietruite și clădiri istorice ușor de parcurs pe jos. Porniră din apropierea primăriei, sau Raekoja Plats, către Pikk Jalg, și apoi Castle Soare. Sybille admiră castelul Toompea și catedrala Alexander Nevsky, simbolul Ţarului, construită în secolul nouăsprezece.

— Orașul avea șaizeci și șase de turnuri, îi explică Marika. Acum au mai rămas numai nouăsprezece. Unele au fost transformate în restaurante sau magazine, altele în birouri. Cele mai vechi trei turnuri, Nunna, Sauna și Kuldjala, și pot fi vizitate pe timpul verii. Clopotniţa Sfântului Olav a fost la un moment dat cea mai înaltă din lume. Poţi să vizitezi împrejurimile în timpul tău liber. Sunt multe lucruri interesante de văzut.

— Desigur, spuse Sybille cu jumătate de gură în timp ce se urca în autobuz.

Zece minute mai târziu, autobuzul opri în staţia din cartierul Kadriorg. Sybille coborî, se orientă rapid și o luă în sus pe strada Weizenbergi. Era înverzită și plăcută, situată la doar doi kilometri depărtare de orașul vechi. Luă o scurtătură prin parcul Kadriorg, și parcă intră într-o altă

lume, o adevărată pădure cu multe poteci, cu statui și eleșteie din loc în loc, o grădină de flori și un lac plin de lebede. În centrul parcului se afla Palatul Kadriorg, o superbă reședinţă de vară barocă înconjurată de grădini și fântâni, construită în secolul optsprezece de către ţarul Petru I pentru împărăteasa lui, Catherine. Sybille admiră impresionanta clădire cu faţade în nuanţe de roz pal și crem, coloane și ferestre ovale, închipuindu-și petrecerile luxoase și recepţiile care se ţinuseră cândva acolo, cu invitaţi care împânzeau balcoanele și se plimbau prin tot parcul.

Adresa pe care o căuta era o vilă din piatră roșiatică aflată la intersecţia străzilor Weizenbergi și Poska, cu balustrade dantelate din fier. Curtea era micuţă, decorată cu gerbere și liliac.

Cum era de așteptat pentru începutul primăverii, temperatura scăzuse rapid imediat ce ziua trecuse de amiază. Sybille fu străbătută de un fior rece şi-şi strânse puloverul în jurul ei, dorindu-și să-și fi luat cu ea o geacă. Dar puloverul era al lui Laurence, și cașmirul încă mai reţinea o undă din parfumul lui. Pe lângă asta, era foarte larg și nu-i irita prea tare rănile. Nu ieșise din el în ultimele două zile.

Frunzele proaspăt apărute se unduiau în bătaia vântului. Sybille se opri, verifică de două ori numărul, îşi ridică geanta pe umăr și intră pe poartă. La intrare era o cutie poștală și se pomeni admirând pe ea scrisul atent al lui Laurence. O rafală de vânt detumă primii stropi de ploaie și-i învolbură părul. Urcă în grabă scările, alunecând pe niște frunze uscate, și băgă cheia în yală.

Acasă.

Intrarea era placată cu gresie. Cineva sprijinise o umbrelă de peretele de lângă ușă. Sybille îşi înghiţi nodul din gât, se descălţă și intră în holul micuţ, în dreapta ei se afla o sufragerie spaţioasă aproape goală, cu o fereastră înaltă care dădea în curtea din faţă, și un șemineu arcuit într-un colţ. În stânga ei era o bucătărie cu podea de lemn vopsit în roșu cărămiziu și cu un cuptor negru în perete. În

faţa ei erau nişte scări înguste şi întunecate, cu treptele acoperite de o mochetă înflorată. Sybille urcă la etaj.

Dormitorul principal dădea înspre faţa clădirii. Lumina care intra pe fereastra imensă şi curbată în partea de sus avea o tentă verzuie de la copacii care se unduiau în bătaia vântului. Celălalt dormitor nu era la fel de mare, având o formă ciudată şi pereţii acoperiţi cu lambriuri. Laurence îl transformase în birou. Sybille se încruntă uşor şi intră direct în baie.

Ochii îi căzură pe cada de baie imensă care era aşezată în mijlocul came; capă două persoane. Lacrimi amare începură să i se scurgă pe obraji. N-avea nicio şansă să se spele de una singură; încă mai avea firele de la operaţie la un umăr, şi din cauza restului de răni, nu putea să intre şi să iasă din cadă fără ajutorul cuiva. În plus, era epuizată. Se aşeză pe marginea căzii şi dădu drumul la apă. Îşi sprijini capul de faianţa roşie şi începu să plângă, suspinând puternic. Plânsese mult în ultimele luni. Plânsese pentru că era speriată, frustrată, ori supărată, sau pentru că avea dureri. Dar de data asta, tot ceea ce simţea era uşurare.

S-a terminat! Gata!

Făcuse atât de multe alegeri dificile în ultimele luni… Laurence o plasase în mod deliberat în misiuni care îi răscoliseră sufletul, cele mai dure misiuni pe care le putuse găsi. În cea mai mare parte a timpului, nu fusese în pericol de moarte, dar din punct de vedere mental şi emoţional, fusese un iad. O trimisese la un negustor de sclavi, la un traficant de droguri, apoi la un geniu autoproclamat care fabricase un tip de heroină atât de pură încât tinerii mureau după ce luau o singură doză. Se infiltrase într-o reţea care vindea copii. După aceea, ca cireaşa de pe tort, fusese răpită, torturată şi salvată, şi toate cu acordul lui Laurence. Fusese nevoită să seducă indivizi perverşi, să se împrietenească cu femei mizerabile, şi toate astea în numele binelui.

Laurence nu o ajutase nici măcar o dată. Nu ştia de la ce anume trebuise să distragă atenţia, dar Laurence ştia

ce făcea și ea îşi jucase rolul la perfecţiune. Avuseseră chiar și câteva certuri în public. Adevărul era că din partea ei nici nu fuseseră truncate prea mult. În ultima lună, ajunsese să-l urască cu adevărat.

Îşi spălă picioarele, lacrimile curgându-i de pe obraji în apă, apoi și le șterse cu prosopul lui Laurence, mai mult ca un fel de răzbunare. Se spălă pe faţă. Luă câteva calmante pentru a mai atenua durerea surdă pe care o simţea peste tot. După aceea, complet epuizată, se prăbuși pe pat și se înveli cu plapuma până peste cap. Șiroaie de ploaie biciuiau fereastra.

S-a terminat…

Cu un ultim oftat care-i cutremură întreg corpul, adormi.

Pantofii lui Sybille îi a traseră atenţia imediat cum intră în hol.

— Sybille? o strigă încet.

Îşi aruncă privirea în birou, după care verifică dormitorul. În mijlocul patului se afla o movilă care arăta familiar. Laurence zâmbi. Se dezbrăcă și se băgă și el în pat. Sybille clipi somnoroasă când o luă în braţe.

— Laurence… ești aici. Ce bine, şopti în timp ce-l săruta pe gât, după care adormi la loc.

— Da, e bine, o strânse el la piept.

Sybille se trezi încet, conștientă de un singur lucru: durere. Nu se mișcă deloc și încercă să respire normal.

De lângă ea, o voce spuse cu blândeţe:

— Sybille?

— Mmm…

— Bună dimineaţa. Laurence o sărută încet pe obraz. Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun?

— Tylenol, mormăi Sybille, umezindu-și cu limba buzele arse. Sau ceva mai puternic. Îşi deschise ochii fără să-și miște niciun mușchi.

Durerea îi săgetă coloana vertebrală când Laurence se dădu jos din pat, după care se răspândi până îi cuprinse tot corpul. Îşi mișcă un picior, gemând când articulaţiile umflate ale genunchiului protestară vehement. Laurence

se întoarse, echilibrând câteva cutii cu pastile într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă.

— Vrei să mai dormi?

— Nu.

Laurence puse cutiile pe pat.

— O să iau o aspirină și două Tylenol, hotărî ea.

Fără s-o atingă, Laurence îi dădu pastilele și îi ţinu paharul cu apă, ajutând-o să bea.

— Cât de rău a fost? o întrebă.

— Rău. Sybille închise ochii, încercând să-și imagineze cum i se scurge durerea din corp. Povestește-mi despre filiala de aici. Pare… diferită.

— Am avut o ședinţă ieri. Ar fi trebuit să fii acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Am crezut că voi fi instruit în legătură cu atribuţiile mele, dar a fost o ședinţă de prezentare. Mi-au prezentat o parte dintre contractorii cu care lucrează SATT, și o parte dintre guvernanţi. Eu eram cel mai tânăr de acolo.

Sybille îşi arcui o sprânceană.

— Zău? Ce fel de contractori?

— De genul celor care nu se așteaptă ca riscurile carierei de agent operativ să vină la pachet cu restul slujbei. Costume. Cravate. Pantofi cu șireturi. Marea majoritate foști militari din trupele speciale.

— S-ar putea să fii nevoit să mergi la cumpărături, glumi ea. Sau să te tunzi.

— Și nu numai asta, continuă Laurence. Suntem liberi weekend-ul ăsta.

— Mda, am auzit. Cum adică?

— O dată la două săptămâni, avem un weekend liber. Suntem de serviciu dacă primim vreun apel de urgenţă, dar nu se așteaptă nimeni să răspundem. Când lucrăm în weekend, avem joia și vinerea libere, sau lunea și marţea.

— Ciudat.

— Și avem un program aproape normal.

— Cum adică *aproape normal?*

— De la opt la șapte.

— Dar există şi-o tură de noapte, nu?

— De formă.

Sybille începea să se relaxeze. Îşi mișcă o mână. Articulaţia o jena, dar n-o mai durea la fel de tare.

— Încă ceva, continuă Laurence. Te-ai uitat la organizatorul tău?

— Mda. Unde mi-e programul?

— Aici nu procedează așa. Au o ședinţă săptămânală. Organizatoarele **sunt** actualizate atunci. Și locuinţele nu sunt monitorizate.

— De unde știi?

— Crede-mă, știu. Am scanat casa și-am căutat prin tot sistemul de la sediu săptămâna trecută. Nu monitorizează niciun agent.

— De ce nu?

— Consideră c-ar fi o utilizare ineficientă a resurselor.

Sybille îşi mișcă încet piciorul și se strâmbă. Laurence o dezveli și o ajută cu multă grijă să și-l îndoaie de câteva ori, după care făcură la fel și cu celălalt picior.

— Ricardo mi-a râs în nas când i-am spus unde sunt transferată. După părerea lui, aici nimeresc toţi agenţii fără speranţă… poate ultima oprire înainte de-a fi eliminaţi, sau o retrogradare în cel mai bun caz.

— Așa ar părea, încuviinţă Laurence gânditor. Dar dacă privești în ansamblu, de fapt e o promoţie.

— Cât de mare?

— Va trebui să mai trec prin câteva transferuri înainte de-a ajunge unde vrea Sir Bryce.

Sybille se ridică ușor, durerea învăluind-o din toate părţile.

— Și unde ar fi asta?

— Unde se află el.

— Poftim?!

— Cred că vrea să-i iau locul la un moment dat. Laurence îi întinse mâna şi-o ajută să se ridice, după care îi scoase cu grijă puloverul. Mă întrebam eu de ce nu-l găseam nicăieri.

— Nu schimba subiectul, i-o tăie Sybille. Ţi-a spus el asta?

— Nu în mod direct. Depinde cum ne descurcăm, dar va trebui să stăm aici un an sau doi, după care ne vom muta în altă parte.

Laurence îi analiză rănile, atingând cu grijă pansamentul care îi acoperea umărul din faţă până în spate. Ridică un colţ al bandajului și privi sub el.

— Ar trebui să curăţăm asta. Câte copci ai?

— Habar n-am… Ai spus *noi.* Asta înseamnă că și eu?

— Da, atâta timp cât vei vrea să rămânem împreună. Laurence începu să-i examineze spatele, atingând cu grijă rănile.

— Cei de aici știu că suntem… ăăă… împreună?

— Dacă se știe la sediul central, știu toţi. O să ne descurcăm când va sosi momentul. La nevoie, improvizăm. Laurence o dezbrăcă de pantaloni. Ridică o sprânceană. Ai renunţat să mai porţi lenjerie intimă?

— Cu cât port mai puţine haine, cu atât mă doare mai puţin.

Sybille încercă să-și menţină echilibrul, sprijinindu-se de umărul lui. Laurence se încruntă. Genunchii ei erau umflaţi și vineţi. O atinse ușor.

— Ţi i-ai dislocat?

— Nu chiar. Se presupune că voi locui și eu aici?

— Persoanele din funcţiile pe care le ocupăm noi acum, au locuit mereu la mică distanţă de sediu, îi explică Laurence. Și ţinând cont că venim amândoi lin același loc, fostul șef a decis c-ar fi bine să locuim în aceeași clădire.

— Proprietarul e SATT?

— Nu, am închiriat-o.

— Deci, te-ai ocupat de toate astea într-o săptămână? Ai găsit o casă, o slujbă nouă, toate?

— Da. Dacă nu-ţi place casă, ne mutăm. Singura regulă pe care trebuie s-o respectăm, e ca locuinţa să fie la maxim douăzeci de minute de mers pe jos de sediu.

— Ce alte reguli mai sunt?

Sybille se deplasă încetișor către baie. Laurence

dădu drumul la apă să umple cada.

— Trebuie să ţinem evidenţa orelor pe care le muncim în afara programului.

Sybille ridică mirată din sprâncene.

— Și trebuie să fim mereu în formă. Putem folosi o sală de fitness din apropierea sediului.

— Una… publică?

— Folosim multe facilităţi publice. De exemplu, folosim poligonul de tragere al poliţiei. Dacă stăm aici, putem transforma subsolul într-o sală de forţă. Laurence se dezbrăcă de haine și intră în cadă, întinzându-i o mână lui Sybille în timp ce pășea și ea în apa fierbinte. îi analiză spatele, și decise s-o spele cu mâna în loc să folosească un burete, pentru a nu-i irita rănile.

— Care e principala noastră funcţie? întrebă derutată Sybille. Nu văd cum pot fi eficienţi în misiuni cu angajaţi care au weekend-ul liber și nu stau la muncă peste program. Ce trebuie să facem noi?

— Să învăţăm protocolul.

Laurence o atinse pe braţ și ea îl ridică ascultătoare.

— Mmmmmm… oftă, închizându-și ochii. Am vrut să rog ieri o asistentă de la centru să mă ajute să mă spăl, dar mi se părea totul mult prea ciudat. Pur și simplu am plecat. Și oricum, tu ești mult mai priceput decât ele.

— Centrul medical de aici este mic, spuse Laurence. Sunt doi doctori și trei asistente.

— Care e rata mortalităţii?

— Mică. Între unu și cinci procente, poate chiar mai mică. Majoritate» **«gen**ţilor sunt tehnicieni sau analiști. Agenţii operativi lucrează îndeaproape **şi ni** Serviciile Secrete locale.

— Serios?

— Asta face parte din implicarea politică de care ţi-am spus.

Laurence o ajută să se clătească, după care se spălă și el rapid.

— Președintele e foarte mulţumit că poate apela la o categorie specială de gărzi de corp. Suntem solicitaţi

destul de des, mai ales când călătorește în zone nesigure. Dar e mai mult o chestiune de orgoliu.

— Toate îndatoririle noastre sună foarte... simplu, spuse Sybille încruntându-se.

— Nu e chiar așa.

Laurence se ridică și o trase și pe ea în picioare, după care o șterse cu un prosop. îi dezlipi pansamentul de pe rană. Sybille îşi prinsese părul înainte de-a intra în cadă, dar șuviţe rebele de păr i se lipiseră de pielea umedă a spatelui.

— Poţi să-ţi dai părul la o parte?

Sybille îşi trase părul în faţă și se aplecă puţin.

— Hai, spune-mi, reluă firul discuţiei. Ce-i așa greu?

Laurence se concentră la dezinfectarea rănii, apoi o unse cu gel antiseptic pe toată zona.

— Știi cum îi funcţionează mintea lui Sir Bryce?

— Mda.

— Asta trebuie să învăţ și eu.

Laurence așeză un pătrat curat de pansament peste rană. Sybille tresări, gemând înfundat.

— Cum?

— Încă nu știu.

— Și eu ce trebuie să fac? Să fiu secretara ta?

— Nu. Laurence o întoarse cu faţa înspre el. Nu pot obţine ce vrea Sir Bryce de unul singur. Nimeni nu poate, și nu e vorba de faptul că nu s-ar chinui suficient de mulţi, ori că nu s-ar antrena suficient. Eu am un avantaj, pentru că lucrurile pe care nu le pot face eu, le poţi face tu. Și cele pe care nu le observ eu, le vezi tu. Poate din poziţia asta nouă, poţi atinge și câteva dintre obiectivele tale personale.

— Adică pot să fac lumea mai bună fără să mă omor pe mine, sau o mână de indivizi care-mi stau în cale?

— Nu știu. Laurence porni către dormitor, cu Sybille în urma lui. Scoase din șifonier un tricou curat şi-o ajută să-l îmbrace. Dar putem afla.

Următoarele câteva zile s-au dovedit a fi foarte dificile pentru Sybille, mai ales după ce Marika îi respinse

câteva profiluri de misiuni, pe motiv că ar fi incorecte din punct de vedere politic. De când ţinea SATT seama de corectitudinea politică? Fusese nevoită să-l modifice pe unul de trei ori până să fie acceptat de Marika.

— Nu lichidăm gărzile, avem nevoie de ei îi explică Marika. îi trimitem la cartierul general, care-i va oferi Egiptului în schimbul unor prizonieri politici.

— Dar punem agenţii în pericol, susţinu Sybille. Și ne legăm la cap cu transportul. Se pot întâmpla multe când transporţi ostateci. Prea multe lucruri pot da greș.

— Ostatecii sunt aur curat, insistă răbdătoare Marika. Ca o monedă de schimb. Nu ne permitem să-i lichidăm. Mai refă o dată profilul.

Din punctul de vedere al lui Sybille, era frustrant şi-o pierdere de timp. Dar îşi ţinu gura și făcu ceea ce i se ceruse. Laurence n-avea nevoie s-o audă pe ea plângându-se ba de una, ba de alta. Trebuia să se descurce singură. Să se adapteze.

Laurence avea foarte multe de învăţat. Pe lângă asta, în atribuţiile lui intra și socializarea la rang înalt, ceea ce însemna că petrecea multe ore în faţa computerului, analizând informaţii și statistici ale diferitelor ţări, înainte de a se întâlni cu ambasadorii și diplomaţii lor.

În primul weekend lucrativ, participară la o petrecere diplomatică și la două cocktailuri ce aveau ca scop strângerea de fonduri umanitare. Laurence socializă pe rând cu toate persoanele participante, iar ea, cum era de așteptat, cu cine se arăta interesat. În mod normal aveau lunea și marţea libere, dar Laurence avea programate câteva întâlniri, iar Sybille fusese solicitată de către Serviciile Secrete.

Nu era sigură ce gândea lumea despre ea și Laurence, dar probabil știau toţi că locuiau împreună, pentru că n-o invitase nimeni nicăieri după program. Poziţia pe care o ocupa Laurence îl menţinea la distanţă de ceilalţi, dar Sybille lucra îndeaproape cu alţi operatori și începu chiar să-și facă câţiva prieteni. Nu prea se vedeau la sediu, de obicei numai acasă, dimineaţa și seara, dar

erau și zile în care nu se vedeau decât în cadrul întâlnirilor programate cu diverși politicieni.

Laurence ajungea acasă târziu și Sybille pleca de acasă devreme. Dacă cineva convoca o ședinţă de urgenţă, Sybille trebuia să se deplaseze rapid în Finlanda, Suedia sau Latvia, ceea ce era interesant, dar nu foarte distractiv.

Și-ar fi dorit un weekend liber împreună cu Laurence, pe care să-l petreacă în pat. îi era dor de bărbatul de care se îndrăgostise; în ultima vreme, nu mai era sigură cine era. Știa că într-un fel era fericit. Dormea liniștit, discutau despre muncă și diferitele obiective politice, dar când stătea întinsă în pat lângă el, Sybille nu-și dorea să vorbească despre președintele Bielarusiel, sau ambasadorul Lituaniei. Nu voia să vorbească despre negocierea de armament cu liderii Albaniei, sau despre fondurile băncii elveţiene pentru supravieţuitorii holocaustului.

Îl voia înapoi pe bărbatul ei puternic și încăpăţânat; pe bărbatul care înainte ar fi mutat munţii din loc pentru douăzeci și patru de ore petrecute cu ea. Voia să-l vadă nebun de pasiune, să știe că era așa numai din cauza ei. E adevărat că nu se dăduse în vânt până atunci pentru dezmierdările furate pe ascuns, dar acum râvnea la atingerea lui, râvnea să-i simtă buzele atingându-le pe ale ei. Acum, când o atingea, era de obicei pe fugă. Laurence nu devenise distant, se îmbărbăta ea, era doar preocupat.

Asta e bine, încercă să se convingă, privindu-l cum dormea dus după ce purtaseră o conversaţie lungă despre un nou acord dintre Iran și Turcia. îi urase vise plăcute, după care închisese ochii și adormise într-o fracţiune de secundă*. Înseamnă că putem fi prieteni.* Oftă. *Pe naiba,* se apostrofă singură, întorcându-se pe partea cealaltă. *Dacă e așa de bine, de ce mă simt atât de infect?*

Nici visele erotice sălbatice, amplificate de parfumul lui Laurence, care dormea dus lângă ea, nu o ajutau prea mult. Se trezea pe jumătate nebună de dorinţă. Prima dată când se întâmplase, se trezise la cinci dimineaţa. Incapabilă să mai suporte apropierea lui, și în ciuda

genunchilor încă umflaţi, plecase la un jogging în jurul parcului Kadriorg. A doua oară se trezise și mai devreme, poate și datorită faptului că Laurence vorbea în somn. Ascultă cu atenţie. Probabil se visa într-o întâlnire cu unul dintre egiptenii care tot intraseră și ieșiseră din biroul lui în ultimele zile, pentru că vorbea în arabă. Sybille întinse mâna să-l mângâie, apoi şi-o retrase. Îşi dorea să-l trezească, să-i simtă pielea lipită de a ei. *Nu,* decise. *Are nevoie de odihnă.*

Fără că se poate abţine însă, întinse din nou mâna și trase ușor plapuma de pe el, privindu-l cu o fascinaţie bolnavă. îi dezveli umerii, apoi pieptul. Abdomenul plat, șoldurile… îşi retrase mâna și coborî din pat.

În dormitorul lor era destul de frig; casa era veche, ferestrele nu se închideau prea bine, iar Tallinn avea parte de-o primăvară rece și umedă. Păși către fereastră şi-şi lipi fruntea de sticla rece. *Am nevoie de-un duș rece.*

— Sybille? o strigă Laurence cu voce somnoroasă.

În starea excitată în care se afla, părea extrem de sexi.

— Ce e?

— Ai visat urât?

— Nu.

— Vino înapoi în pat.

Sybille se conformă. Laurence o luă în braţe, mormăind ceva când îi simţi tălpile reci.

— Mâine dimineaţă avem ședinţa aia cu tipul din Belgia. Să nu uiţi… e la nouă.

— N-o să uit, şopti Sybille.

Laurence adormi aproape instantaneu. Sybille mai așteptă câteva minute, după care îi coborî mâna pe șoldul ei. O mișcare nu tocmai înţeleaptă, care-i stârni simţurile și mai tare. Dar aflându-se în braţele lui, și amintindu-și visul recent, aproape îşi putea imagina că era obosit pentru că făcuseră dragoste jumătate de noapte. Aproape, dar nu chiar.

Spre sfârșitul celei de-a treia săptămâni, Sybille decise că probabil o lua razna. Ori asta, ori devenise o

nimfomană. Pentru că acum nu numai că visa toată noaptea scene de amor pasional, dar se trezea cu gândul aiurea în mijlocul vreunei ședinţe, ori când lucra la profile de misiuni. Când Laurence trecea pe lângă ea, preocupat cu negocierile unui tratat dintre Serbia și Bosnia și Herzegovina, aproape că-i lăsa gura apă.

— Sybille? o apelă Marika pe un ton îngrijorat. Ești în regulă?

— Da.

— Pari puţin obosită. Știi ceva, profilul ăsta mai poate aștepta până luni. De ce nu-ţi începi weekend-ul mai devreme? Laurence sigur nu se va supăra, ai lucrat o groază de ore suplimentare săptămâna asta.

Din simplul motiv că el e mereu aici și nu acasă, gândi Sybille, simţindu-se ridicolă.

— Hai, fugi, rânji Marika. Du-te acasă și apucă-te de ceva ce-ţi place. Fă un tort. Plimbă-te. Du-te la un muzeu. Trăiește-ţi puţin viaţa!

— Mulţumesc, Marika, zâmbi la rândul ei Sybille. Cred că… poate că sunt puţin obosită.

— Eu de obicei mă duc acasă și dorm douăsprezece ore în continuu.

— Nu-i o idee rea. Sybille se întinse şi-şi puse organizatorul pe masă. Ne vedem luni.

— Weekend plăcut!

Era după-amiaza devreme. Afară, cerul era de un gri albicios și trotuarele erau ude. Sybille o luă pe jos spre casă în loc să ia autobuzul. Spera ca într-o săptămână să poată începe antrenamentele la sală. îi lipseau exerciţiile, mai ales de când începuseră visele nebune.

Deschise poarta principală și urcă treptele până la ușă, decisă să urmeze sfatul Marikăi. Poate nu într-atât încât să facă un tort, dar avea mare nevoie de un pui de somn. Se dezbrăcă de haine și se ghemui pe partea lui Laurence de pat. Închise ochii și adormi în câteva minute. După aceea, începu să viseze.

Laurence închise poarta în urma lui și păși alene spre ușa de la intrare, frunzele umede căzute pe alee lipindu-i-

se de tălpi. Lumina din biroul de la etaj era aprinsă, dar în dormitor era întuneric. Sybille era probabil în sufragerie, sau la bucătărie.

Era mulţumit de cum se aranjaseră lucrurile. Părea atât de natural să-și împartă viaţa cu ea. Adora să adoarmă alături de cineva cu care putea sta de vorbă. În comparaţie cu Enise, Sybille era la curent cu toate activităţile lui din timpul zilei, iar lui îi plăcea să asculte părerile ei legate de întâlnirile și petrecerile la care participau. Dimineaţa când se trezea, se întâmpla un lucru cu adevărat extraordinar: nu mai era furios. Poate puţin preocupat. Slujba se dovedise a fi mult mai dificilă decât anticipase. Și câteodată era puţin preocupat de gândul întâlnirii cu Sir Bryce. Dar nu se mai simţea copleșit de furie, un sentiment atât de ciudat încât la început îi luase ceva timp să-și dea seama ce lipsește.

Descuie ușa de la intrare și intră în casă. Cu cât se apropia de bucătărie, cu atât simţea mai tare o aromă îmbietoare. Sybille era în picioare lângă chiuvetă, desculţă și îmbrăcată cu un halat de baie, cu părul ud atârnându-i pe umeri. Șuviţele blonde începeau să se deschidă la culoare pe măsură ce se uscau. Fredona ceva. Câteva conserve goale ieșeau pe jumătate din coșul de gunoi. Când se apropie de ea, văzu că tăia niște brânză.

— Ce gătești?

Sybille tresări și se întoarse spre el cu cuţitul la piept.

— Laurence!

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Îşi puse deoparte laptopul și servieta, după care o luă în braţe şi-o sărută pe tâmplă. Mirosea a săpun și șampon, pielea îi era catifelată.

— Supă?

— Da, răspunse ea pe un ton destul de serios.

Laurence o privi mirat.

— Ești în regulă? îmi pare rău… te mai doare umărul?

Sybille clătină din cap.

— Deloc.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Sybille îi întoarse spatele și continuă să taie brânza. Laurence începu să-i povestească despre o conversaţie pe care o avusese cu ambasadorul Franţei.

— La următoarea întâlnire, vreau să fii și tu prezentă, spuse el gânditor. Sunt curios ce părere o să-ţi faci despre el.

— Bine.

Sybille puse supă în farfurii, după care așeză o farfurie cu brânză și pâine pe masă. Laurence aduse pahare în care turnă vin alb.

— După ce-ai plecat ieri de la ședinţă, Amaury ne-a invitat la un cocktail săptămâna viitoare la ambasadă.

— În ce zi? întrebă Sybille.

— Cred că marţi. Trebuie să verific.

— Bine.

Sybille își termină supa și-l așteptă pe Laurence să termine și el de mâncat. Ea spălă vasele, în timp ce Laurence puse restul de supă în figider și curăţa masa. Deși era destul de devreme, opt seara, hotărâră să meargă sus. Dar când ajunseră la ultima treaptă, Sybille se întoarse brusc și își așeză palma pe pieptul lui.

— Laurence, vreau să stabilim câteva reguli. Nu vreau să mai vorbim des-Npre muncă în dormitor.

— Cum adică? întrebă uimit Laurence.

— În ultimul timp, nu vorbim decât despre muncă. Ambasadorul cutare, președintele cutare, cine cumpără arme de la cine. Nu e normal!

— Nu e? Laurence ridică o sprânceană amuzat, dar Sybille continuă pe un ton hotărât.

— Nu, nu e! Iniţial, am crezut că sunt nebună. Dar nu sunt eu, tu ești. Stau lângă tine în fiecare seară și nu-mi vorbești decât de trafic de arme și tratate de pace.

— Așa e, și să știi că e al naibii de incomod, replică Laurence cu ochii mijiţi. Am început să rămân fără subiecte.

— Poftim?!

— De ce crezi că vorbesc numai despre muncă?

Sybille îl privi blocată. Laurence îi ridică mânecile halatului pentru a-i dezveli încheieturile. Vânătăile erau acum de un gălbui deschis, dar încă mai erau vizibile. După aceea, îi ridică marginile halatului pentru a-i analiza genunchii, încă mai erau umflaţi.

— Te-ai uitat în ultima vreme la tine? Mi-e frică să nu te rup în bucăţi. Săptămâna trecută încă mai expectorai sânge.

Sybille îşi duse protectiv mâinile la piept.

— Știu că în momentul de faţă nu sunt cea mai atrăgătoare femeie, dar…

— Atrăgătoare? Laurence o prinse de braţe şi-o scutură uşor. Sybille, îmi turuie gura despre preşedinţi şi ambasadori ca să nu am timp să mă gândesc la tine. Am visele astea… mă scot din minţi. *Tu* mă scoţi din minţi. Oh, nu, nu Sybille, te rog nu plânge. N-am vrut… nu mai contează, o să mai aşteptăm o săptămână sau două.

Sybille începu să râdă printre sughiţuri.

— Într-o săptămână, reuşi ea să spună într-un final, o să fim amândoi internaţi la nebuni. Eu… eu a trebuit chiar să fac un duş rece azi dimineaţă din cauza ta.

Laurence o sărută uşor, dar Sybille nu-i mai permise să se îndepărteze. Degetele ei se înfipseră cu putere în tricoul lui, trăgându-l mai aproape de ea.

— Sybille, şopti Laurence. Nu începe ceva ce nu putem continua.

— Dacă nu continuăm, filiala din Estonia o să rămână fără şef. Pentru că-ţi jur pe ce-am mai sfânt, Laurence, te omor cu mâna mea dacă nu mă duci în pat chiar acum. Și dacă mai scoţi o vorbă despre ambasadori, nu răspund pentru actele mele.

— Ambasadori… mormăi Laurence, concentrându-se la săruturile cu care o dezmierdă pe gât.

Sybille începu să-i descheie cămaşa, după care-i desfăcu cureaua. Mâinile ei îi atinseră pieptul.

— Parcă ziceai ceva despre reguli, şopti el atât de

aproape de urechea ei încât Sybille simţi fiori de-a lungul șirei spinării. Deci sunt mai multe? Mâinile lui îi dezmierdară corpul, evitând să-i atingă umărul.

— Nimic important, mormăi Sybille. Ceva legat de șampon și pasta de dinţi… mmmmmm… ah, Laurence…

Dar lui încă îi era teamă să nu o rănească. Nu-i vedea vânătăile în întunericul din dormitor, dar știa că erau încă acolo. Ezită.

— Să știi că n-am glumit când am zis că te omor, spuse Sybille fără suflare, după care începu să-l sărute frenetic pe gât, piept, coborând din ce în ce mai jos, unduindu-și corpul lângă al lui.

Cu un oftat, Laurence cedă.

Sediul Central SATT – Londra

Laurence stătea tăcut la masa de conferinţă, alături de ceilalţi unsprezece șefi de operaţiuni. În stânga lui se afla șeful filialei din Ungaria, în dreapta lui șeful din Berlin.

Sir Bryce trecu rapid prin ordinea de zi. Urmă o scurtă confruntare între șefii Ungariei și Germaniei privind oportunitatea unei misiuni legate de sclavia modernă. Apoi un alt incident minor legat de probleme de securitate.

Lazlo Mihály, șeful filialei de la Budapesta, pufni iritat.

— S-a rezolvat problema, comentă cu răceală. Și dacă veţi citi raportul, veţi vedea că în ciuda faptului c-am avut câteva pierderi, situaţia se află sub control și continuăm să avem un procent bun al funcţionalităţii

— Un model pentru noi toţi, sunt sigur, spuse sec sir Bryce.

Laurence îl fixă cu privirea. Sarcasm? Nu prea era stilul lui Sir Bryce.

Ședinţa luă sfârșit. Toţi se ridicară și începură să-și dezmorţească picioarele înţepenite, formând bisericuţe în timp ce părăseau sala de conferinţe. Laurence rămase pe locul lui.

— Ai avut o lună ocupată, îl abordă Sir Bryce. Ţi-am citit rapoartele.

— E o slujbă interesantă.

— Ce părere ţi-ai format până acum?

— Filiala din Estonia poate să-și asume mai multă responsabilitate pentru situaţiile din Europa de Est. Noi ar fi trebuit să ne ocupăm de ostaticii din Lituania, nu sediul central.

— Ești sigur că nu ești ghidat numai de resentimente?

Laurence se gândi un moment.

— Sunt foarte sigur. Nu simt nimic pentru Simon și Grover.

— Cam câte responsabilităţi crezi că poate prelua filiala de care te ocupi?

— Mi-ar plăcea să ne ocupăm de toate situaţiile apărute în Europa de Est, dar pentru moment nu se poate.

— De ce nu? E vorba de personal? De buget?

ar Asta, și faptul că suntem deseori solicitaţi să participăm în… funcţii domestice.

— Presupun că te referi la președinte.

Laurence încuviinţă.

— Ne ia destul de mult timp și energie, ca să nu mai vorbim de personal. Serviciile Secrete ar trebui să se ocupe exclusiv cu securitatea președintelui.

— Te-ai gândit la vreo alternativă?

— Lucrăm acum la ceva, dar ca să funcţioneze, avem nevoie de mai mulţi oameni. Și știu că asta nu e posibil până nu e finalizat bugetul.

— A mai rămas câte ceva din bugetul de anul trecut, spuse Sir Bryce. Aș vrea totuși să știu exact despre câţi oameni în plus vorbim, și la ce nivel ai vrea să fie.

— Bineînţeles, răspunse Laurence.

Sir Bryce schimbă brusc subiectul.

— Am înţeles că te-ai ocupat de un tratat dintre Serbia și Bosnia și Herzegovina?

— Da, răspunse Laurence pe un ton satisfăcut. Dacă Serbia primește cărbune de la Bosnia și Herzegovina, vor lăsa mai moale embargoul actual privind comerţul. Economia va înregistra o creștere, și sperăm să dispară o

mare parte din traficanţii de pe piaţa neagră.

— Destul de speculativ.

— Da.

— Cine s-a gândit la cărbune?

— De fapt, a fost ideea lui Sybille.

— Are imaginaţie, comentă Sir Bryce. Mai e și altceva?

— Nu, domnule.

Bărbaţii se ridicară și dădură mâna.

— Următoarea întâlnire este într-o lună. Ne vedem atunci.

— Da, domnule.

— Trimite-mi propunearea pentru personalul suplimentar. Dacă nu săriţi calul, poate rezolvăm ceva.

Tallin

Lui Sybille nu-i plăcea când Laurence se întâlnea cu Sir Bryce. Întâlnirile avea mereu loc la Londra, deci Laurence rămânea acolo cel puţin pentru o noapte.

Era duminică după-amiaza. Avea weekend-ul liber și curăţa frunzele din curtea interioară. Ziua era călduţă și însorită, o vreme perfectă de primăvară. Termină de strâns ultimele frunze și începu să le îndese în saci de plastic. Raze *de* soare timide se strecurau printre copaci, proiectându-i o umbră alungită pe pământ. Legă unul dintre saci la gură, după care îşi îndreptă spatele. Lângă umbra ci, apăru încă o umbră lunguiaţă. Sybille se întoarse.

— Laurence!

— Bună.

Sybille lăsă sacul din mână și-l îmbrăţișă.

— Cum a mers întâlnirea?

— Cred că bine.

— Cum o mai duce Sir Bryce?

— La fel. Laurence îşi așează servieta pe prima treaptă și o ajută să bage în saci restul frunzelor adunate.

— A părut interesat de propunerea privind personalul suplimentar.

— Trebuie să facem ceva. Sybille împinse în jos

frunzele, și Laurence legă la gât sacul. Ieri am fost din nou convocaţi să-l escortăm pe președinte la Bruxelles.

— Era necesar?

— Ei, bine… da, de data asta chiar era. Zonă nesigură, mulţimi cum nu-ţi închipui, dar asta e deja a treia oară luna asta.

— O să rezolvăm și problema asta.

Laurence scoase sacii în stradă. Sybille sprijini mătura sub scară, în timp ce Laurence descuia ușa. O privi peste umăr.

— Ai făcut o treabă foarte bună!

— Mulţumesc, răspunse ea zâmbitoare. Mă bucur că te-ai întors. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui și-l sărută.

— Și eu.

Laurence o sărută și el, dar îl simţea absent.

— Laurence?

Laurence îşi sprijini fruntea de a ei.

— Au fost niște probleme la sediu.

— Ce fel de probleme? întrebă Sybille fără să se miște din loc.

— Câteva breșe de securitate… au murit trei agenţi.

Sybille îşi închise ochii.

— Cineva cunoscut?

— Nu. Laurence o trase mai aproape de el. Știu că mai vorbești cu Ricardo din când în când.

Sybille îşi mușcă buzele. Laurence n-ar fi trebuit să știe asta; pe de altă parte, poate doar ghicise.

— Sybille, nu vreau să mai ţii legătura cu el.

— De ce nu? îl întrebă Sybille derutată.

— Ţinând cont de situaţie, e mai bine să nu ai niciun contact cu sediul… nici măcar cu Ricardo și Nicole.

Sybille rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ţi-a spus ceva sir Bryce?

— N-a fost nevoie, spuse Laurence, dându-i drumul din braţe cu o mină obosită. Mă vrea înapoi, simt asta. Rata de eficienţă a scăzut de când am plecat.

— Vrei să spui că unul dintre noi trebuia să rămână

acolo?

— Vreau să spun că… Laurence îşi închise ochii şi trase adânc aer în piept. Nu ştiu ce vreau să spun. Sunt prea obosit.

— Hai să mergem la culcare, propuse cu blândeţe Sybille. A mai rămas puţină lasagna de aseară. Vrei să ţi-o încălzesc?

Laurence îşi plecă capul, fixându-şi ochii pe pantofi.

— Dacă vrei, spuse încet.

— Bine.

Sybille intră în bucătărie şi puse o porţie de lasagna la încălzit în cuptorul cu microunde. îi turnă lui Laurence nişte vin. În timp ce el mânca, îşi actualiză organizatorul şi termină de scris un raport. Laurence îşi duse farfuria goală la chiuvetă.

— Mergem?

Plănuise să lucreze la un proiect pe care trebuia să-l predea în două zile. Mai trebuia să pună o maşină cu rufe la spălat, şi sperase să aibă timp să-şi dea cu ojă unghiile de la picioare. Dar privindu-l pe Laurence, îşi schimbă planurile. Închise organizatorul şi laptopul, apoi stinse lumina în bucătărie. Laurence o urmă pe scări spre dormitor. Sybille trase jaluzelele şi se apucă să aprindă focul în şemineu.

— Sybille.

— Hmmm? rămase cu privirea pierdută în flăcările jucăuşe.

— Nu vreau să renunţ la noi.

Îşi întoarse privirea spre el şi se ridică în picioare.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Laurence stătea stingher în mijlocul dormitorului micuţ, fără tricou şi cu mâinile la curea. Sybille se apropie de el şi începu să-i deasfacă cureaua.

— Nu renunţă nimeni la noi.

Laurence o privi tăcut în timp ce-l dezbrăca.

— O să fie totul bine, îl linişti Sybille, trecând la nasturii pantalonilor. Suntem împreună, exact cum ai plănuit. Şi suntem amândoi relativ în siguranţă. Dar o să ia

ceva timp să-i dăm de cap slujbei ăsteia. Sunt sigură că Sir Bryce a luat deja asta în calcul.

Laurence se încruntă la ea.

— Ce e?

— Parcă spuneai că nu avem voie să vorbim despre muncă în dormitor.

Sybille rânji anemic.

— Așa am zis.

— Asta înseamnă că pot să strâng tubul de pastă de dinţi de la mijloc?

Sybille rânji cu toată gura. Îşi înlănţui braţele înjurai bărbatului ei aproape dezbrăcat.

— Poţi să faci orice vrei. Se întinse și-l sărută pe buze, un sărut molatic și seducător. Ce părere ai despre asta?

— Cred… cred că lucrurile pe care le vreau necesită să ai mai puţine haine pe tine.

În timp ce gura lui îi dezmierdă gâtul, mâinile o dezbrăcau de haine. Sybille se gândi în treacăt c-ar trebui să seteze alarma la ceas ca să poată lucra puţin dimineaţa, dar uită de toate în timp ce făcea dragoste cu Laurence la lumina focului. Adormi, pe jumătate sub pătură, pe jumătate deasupra lui Laurence, și nu se trezi până când cenușa din șemineu nu era de mult timp rece, iar razele palide ale dimineţii se răsfrângeau peste patul lor.

Laurence solicită încă zece agenţi operativi. Primi numai cinci, dar toţi erau excepţionali, așa că se declară mulţumit. Asta însemna că puteau sacrifica doi agenţi mai puţin experimentaţi pentru paza președintelui, ceea ce era cam frustrant, dar nu aveau de ales.

Laurence discută situaţia cu șeful Serviciilor Secrete și cu șeful agenţiei centrale de securitate și informaţii secrete, Kaitsepolitseiamet, sau KPol. KPol se ocupa cu obţinerea de informaţii secrete și analiza lor, raportând filialei executive a guvernului. KPol conducea mai multe divizii operaţionale, inclusiv Contraspionajul, Serviciul de Informaţii, Oficiul Antiterorism, Oficiul de Protecţie Constituţională, și Oficiul Anticorupţie, obiectivul principal

fiind protejarea intereselor și a suveranităţii naţionale.

Atât șeful Serviciilor Secrete, cât și șeful KPol, erau la fel de deranjaţi ca și Laurence de decizia președintelui de-a solicita agenţi SATT pentru securitatea personală, dar i se destăinuiră că nu aveau nicio putere pentru a influenţa lucrurile. Laurence se îndoia de asta, dar îşi păstră părerile pentru el și le puse la dispoziţie cei doi agenţi. Sybille îi însoţi de câteva ori, până când Laurence se declară mulţumit de prestaţia lor.

Lunile se scurseră. Veni și trecu vara, la fel și toamna. Iarna sosi în forţă, cu un val de temperaturi scăzute și munţi de zăpadă. Laurence îşi petrecu weekend-ul Crăciunului la sediu, dirijând două misiuni, dintre care una o includea și pe Sybille. De Anul Nou, Sybille trebui să se deplaseze la Belgrad pentru a se ocupa de un atentat cu bombe.

În ianuarie, filiala din Estonia – nu cea din Ungaria – fu însărcinată de către sediul central să se ocupe cu rezolvarea unei situaţii ce implica un cartel de traficanţi de droguri și de arme din Cehia. În februarie, capturară un criminal de război croat pe care-l vânaseră mai toate agenţiile de inteligenţă din lume trupă terminarea războiului din Bosnia.

În primăvară, Laurence începu să lucreze din nou la buget. Petrecu ore întregi făcând calcule și schimbând păreri cu Sybille, până când obţinu într-un final ceea ce dorea. După aceea, privi realist tot ceea ce-și propusese și reduse totul la jumătate.

— Dar, Laurence, spuse Sybille privind noul buget, asta nu e bine. Dacă vrei să faci o treabă bună, ai nevoie de fonduri. Sir Bryce o să înţeleagă asta. Mergi pe prima variantă.

— E de două ori mai mare ca cel de anul trecut, și asta fără să luăm în calcul noul echipament.

— Și ce dacă? Am făcut treabă bună. M-am documentat.

Sybille îşi aduse laptopul lângă al lui, împingând la o parte o farfurie. Afară, o ploaie ușoară de primăvară spăla

trotuarele.

— Uite raportul fiscal de acum doi ani. îi arătă un document, după care îl închise și deschise altul. Și aici e procentul implicării sediului central în misiunile din Europa de Est. Acum… Deschise un alt document. Aici e procentul de anul ăsta, cu aproape cincizeci la sută mai mic. Nu asta vrea Sir Bryce, să fim de sine stătători?

— Ba da.

Sybille îl privi și ridică din umeri.

— Trimite ce vrei, dar eu cred c-ar trebui să mergi cu primul buget.

Laurence se gândi un moment, apoi îi ascultă sfatul. Bugetul lui fu aprobat pe loc.

Sybille munci din greu pe timpul verii următoare. În iunie avusese loc un atentat nereușit la viaţa președintelui în timpul unei vizite în Rusia; un agent SATT fusese împușcat și omorât, așa că altul fusese transferat să-i ia locul. Sybille îl antrenă aproape obsesiv. Datorită incidentului de la Moscova, președintele, probabile influenţat de soţia lui, devenise atât de neliniștit încât solicită ca SATT să trimită o echipă ori de câte ori părăseau ţara.

— Asta e ridicol! izbucni Sybille. Nici măcar nu-și dă seama ce înseamnă asta. Și acum Serviciile Secrete ne suflă în ceafă. E absurd!

— Atâta timp cât acoperim majoritatea Europei de Est și Estonia adăpostește filiala SATT, nu avem încotro, răspunse Laurence pe un ton absent, în timp ce revizuia un raport.

— Atunci poate ar trebui să ne mutăm.

— Cum adică? Laurence o fixă cu privirea, oferindu-i atenţia lui deplină.

— Cele mai mari și mai puternice ţări din blocul est european sunt Polonia și România. Acolo ar trebui să fim, nu aici.

— Estonia furnizează multe fonduri pentru SATT. Pe de altă parte, suntem la cheremul președintelui. Ceva nu e-n regulă.

— Cu toate astea, o schimbare de proporţiile astea nu e prevăzută în buget.

— Atunci, poate ar trebui să ne gândim să o încorporăm în buget.

Sybille zâmbi cu mailiţiozitate.

— Aș putea să fac câteva cercetări, poate niște calcule.

— Am încredere totală în raţionamentul tău, *mon coeur.*

Vara fierbinte și înăbușitoare se transformă într-un final în toamnă. Sybille puse deoparte hainele de vară și le scoase pe cele de iarnă. *Doi ani… suntem aici de aproape doi ani.* Se încruntă. *Suficient de mult timp pentru ca dulapurile să fie pline ochi cu nimicuri.*

Sufrageria, care fusese aproape goală cu doi ani în urmă, avea acum mobilier confortabil. Pe pereţi atârnau tablouri drăguţe și ferestrele aveau perdele și draperii. Iarna trecută petrecuseră un weekend văruind, și acum cadrele ușilor aveau urme vagi de degete mânjite cu tuș negru din cauza ziarelor folosite pentru protejarea parchetului. Schimbaseră toate becurile din casă cel puţin o dată, și cumpăraseră încă o bibliotecă pentru cărţile care păreau să fi împânzit casa.

Doi ani.

Sybille despături pulovere cu un miros ușor umed și fuste de lână. Un pulover de cașmir căzu pe jos. Al lui Laurence; cel pe care-l purtase când ăisese răni tă. Sybille îşi pipăi umărul. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci…

Se schimbaseră atât de multe lucruri, gândi ea cu seriozitate. Îşi împături cu grijă hainele de vară. O cămașă de noapte ușoară, o rochiţă de plajă. O rochie de seară lejeră, pe care o purtase la un dineu la ambasada franceză. Fusese o cină lungă și o seară la fel de lungă; ajunseseră acasă abia la unu dimineaţa. De îndată ce intraseră în hol, Laurence îi descheiase fermoarul rochiei. Aproape că nu ajunseseră sus, și n-ar fi ajuns dacă nu l-ar fi oprit Sybille, fugind pe scări și provocându-l s-o prindă.

Sybille zâmbi și împături cu grijă rochia. E *situaţia ideală,* gândi ea. *Suntem împreună. Munca noastră contează pentru binele general. Cifrele sunt bune, rata misiunilor e bună, și cea a mortalităţii e mică. Avem îndatoriri interesante. Întâlnim persoane interesante. Este de vis. Și atunci de ce sunt așa de nefericită?* Se opri din împăturit și se așeză pe podea, înconjurată de hainele călduroase de iarnă.

Cu o zi în urmă, avusese o discuţie cu Marika despre bărbaţi. Mai exact despre fostul prieten al Marikăi, de care aceasta se despărţise cu o săptămână sau două în urmă. Sybille îi invitase la cină, iar Marika îi răspunsese c-ar fi fericită să vină, dar că prietenul ei nu mai era în peisaj.

— De ce nu? o întrebă Sybille.

— Pur și simplu, n-a mers. Marika ridică din umeri. Oricum, e mai bine așa. Areeiult prea multe de învăţat despre viaţă și n-am de gând să fac pe profesoara. Trebuie să înveţe pe pielea lui.

— Cum ar fi?

— Ah… păi… spre exemplu, nu era prea atent cu mine. Dacă lucra până târziu, totul era în regulă, dar dacă stăteam eu peste program, făcea un mare tam-tam din asta, de parcă aș fi minţit doar ca să nu mă văd cu el. Și nu-mi plăcea că-și pierdea cumpătul. Asta nu duce niciodată la ceva bun.

— Așa e, răspunse Sybille gânditoare.

Marika se întinse cu mâinile deasupra capului și rânji.

— Până la urmă, s-a ajuns la ce-mi spunea mereu mama: *Nu poţi să dăruiești ceea ce nu ai.* Ai mai auzit vorba asta?

— Mama n-a prea fost genul care dădea sfaturi, spuse Sybille zâmbind. Sau cel puţin nu sfaturi din astea.

— Înseamnă că trebuie să te pui pe tine pe primul loc. Abia după ce faci asta o să ai suficient încât să împarţi și cu alţii. Dacă nu te iubești pe tine, cum ai putea să iubești pe altcineva?

Acum, stând pe jos, înconjurată de hainele de iarnă,

Sybille își aminti ce-i spusese Marika. *Nu poţi să împarţi ceea ce nu ai.* Dădu din cap. *îl iubesc, și asta mi-am dorit. De ce nu pot fi fericită?* Se sprijini de perete. De când fusese recrutată de SATT, nu-și dorise decât să fie liberă. Acum era cât de cât, făcea ceva ce-i plăcea cu adevărat, și se dăruise trup și suflet lui Laurence. *Dar,* își dădu seama, *nu sunt stăpână pe viaţa mea, și nici măcar pe sufletul meu. SATT e stăpânul. Și n-am să pot fi liberă cu adevărat niciodată. Și de fapt, nici nu vreau cu adevărat să fiu liberă, pentru că Laurence n-o să fie și el acolo cu mine.*

Răspunsurile nu erau chiar gânduri, ci mai mult sentimente. O familie. Își dorea o familie. Își dorea un soţ care să aibă un program normal, și care s-o ducă în vacanţe cu o mașină micuţă. Își dorea copii. Doi, sau poate mai mulţi. Și un căţel. Își dorea o casă adevărată cu rate la bancă și instalaţii defectuoase, care să cauzeze fricţiuni între ea și soţ. De Revelion, își dorea ca socrii să vină în vizită să aibă grijă de copii. Copiii ei. Copii pentru care să nu-și facă probleme c-ar putea fi răpiţi sau uciși, pentru că în lumea asta perfectă, SATT n-ar exista. Ar locui în casa ei micuţă cu instalaţii defecte, la fel ca milioanele de oameni normali pe care îi protejau ei acum; o femeie inocentă și naivă, cu o viaţă inocentă și naivă, alături de un bărbat de care e îndrăgostită până peste cap.

Sigur că da, gândi, puţin surprinsă de amărăciunea ei. *Și mi-ar plăcea și o mamă nouă, dacă se poate, și dacă tot suntem la categoria asta, și-un tată. Și bunici care i-ar răsfăţa în așa hal pe copiii mei imaginari, încât ar trebui să mă dondănesc mereu cu Laurence din cauza asta.*

Sybille ridică un pulover. Era al lui Laurence și nu fusese spălat. Încă se mai simţea puţin mirosul lui. Își șterse ochii cu el, după care începu să strângă celelalte haine.

Târziu într-o seară, Laurence fu trezit de un sunet ciudat. Casa lor era veche; podeaua scârţâia, ferestrele zornăiau când bătea puţin vântul afară, caloriferele susurau ușor, dar acum se auzea ceva diferit. Căscă și se frecă la ochi, încercând să localizeze zgomotul, după care

îşi dădu seama că era Sybille. Plângea în somn. Laurence se încruntă și o trase mai aproape de el, dar suspinele se intensificară. O legănă încetișor.

— Sybille, trezește-te. E doar un vis. O ţinu în braţe și căscă din nou, adormind la loc în câteva minute.

Habar n-avea că lângă el, Sybille rămase trează mult timp după aceea. Și nu o simţi nici când se sustrase din braţele lui, ghemuindu-se pe partea ei de pat.

— Sybille! o strigă Laurence de la intrare, și o văzu sprijinindu-se de ușa de la bucătărie, cu părul ei lung răsfirat pe umeri.

— Ce e?

— Am reușit! I se simţea fericirea în glas, și Sybille nu-și putu reţine un zâmbet.

— Grozav! Ce-am reușit?

— Ni s-a aprobat propunerea de relocare. Laurence să grăbi să ajungă la ea și o îmbrăţișă strâns. Luna viitoare, filiala noastră va fi mutată la București.

— Laurence, asta e grozav! exclamă Sybille îmbrăţișându-l și ea, încercând să nu-l murdărească de glazură pe haine. Se ridică pe vârfuri și-l sărută. Cum a mers restul întâlnirii?

Privirea lui Laurence se întunecă un moment.

— Binișor. Observă spatula din mâna ei și ridică întrebător din sprâncene.

— Mâine e ziua Marikăi, zâmbi Sybille. Fac un tort pentru ea.

— Serios?

Laurence fixă cu privirea spatula. Sybille i-o întinse.

— Am terminat cu glazura, spuse în timp ce Laurence lingea crema de ciocolată. Deci, spuse privindu-l peste umăr în timp ce se întorcea în bucătărie, povestește-mi ce s-a discutat la întâlnire.

— Păi… suntem aici de aproape doi ani.

— Mda… optsprezece luni.

— Îţi place aici?

— În mare parte, da.

Laurence rămase tăcut. Sybille se încruntă.

— Laurence? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de un transfer la filiala din Amsterdam.

Sybille se întoarse cu spatele și începu să spele vasele.

Ţi s-a oferit ţie?

— Da.

Sybille încuviinţă din cap, rămânând cu spatele la el.

— Bănuiesc că vei accepta postul.

— N-am de ales.

Sybille îşi mușcă buzele, după care trase aer în piept.

— Și, întrebă cu falsă veselie, mie ce-mi rezervă soarta? Laurence rămase tăcut un moment, așa că se întoarse înspre el. Laurence?!

— Sediul central a pierdut destul de mulţi agenţi în ultima vreme.

Sybille așteptă tăcută.

— Procentajele lor au scăzut. Mult prea mult. În continuare, Sybille nu scoase niciun cuvânt.

— Sybille, ei sunt vârful piramidei. Dacă pică sediul principal, picăm toţi. Oricât de mult ar vrea Sir Bryce ca toate filialele să fie pe picioarele lor, încă nu s-a ajuns la asta. Și sediul central are probleme.

— Atunci de ce nu te duci tu acolo?

— Pentru că filiala din Amsterdam nu e într-o situaţie mai bună. Amândouă locaţiile au nevoie de ajutor.

Sybille dădu din nou din cap.

— Mă trimiţi înapoi la sediu, nu-i așa?

— Temporar.

— Ce înseamnă *temporar?* O săptămână? O lună? Un an? Sybille se opri brusc. Pe faţă i se putea citi dezgustul. Dumnezeule, Laurence. M-ai folosit pentru un târg, nu-i așa? Ce le-ai spus? Mutaţi staţia din Estonia la București, eu preiau Amsterdam, și Sybille se întoarce la Londra? Așa s-a întâmplat?

— Nu, răspunse Laurence, îngustându-și ochii.

— Ai fi în stare, comentă Sybille, trântind de pământ un prosop de bucătărie și pășind către geam pentru a-și pierde privirea în noapte. Ai face-o pentru binele

organizaţiei SATT, Laurence. Știi bine c-ai face orice.

— N-am făcut-o. Nici măcar n-am fost de acord că te vei întoarce la Londra. I-am spus lui Sir Bryce c-o să stau de vorbă cu tine despre asta şi-o să-i dau un răspuns mâine dimineaţă.

— Dar e decizia ta. Sybille îşi simţea sufletul amorţit și îngheţat.

— Pe care n-o iau fără tine. Tu contezi mai mult decât orice altceva.

Sybille continuă să privească pe fereastră. Îşi putea vedea imaginea în sticla întunecată și deodată, peste umărul ei, imaginea lui Laurence. O întoarse cu faţa la el.

— Nu hotărăsc nimic fără tine.

— În regulă, spuse ea, lacrimile șiroindu-i pe obraji. Atunci spune-mi că nu trebuie să mă duc. Spune-mi că mă iei cu tine la Amsterdam, sau unde naiba te mai trimite Sir Bryce. Spune-mi…

— Îţi voi spune că procentajul morţilor a crescut cu patruzeci și șapte la sută, spuse el încet. Și-ţi voi mai spune că procentul răniţilor nu e nici el mai mic. În ultimele șase luni, au avut profiluri care-au crăpat în mijlocul misiunilor de mai multe ori decât ai putea ţine evidenţa. Pot face în așa fel încât să rămâi la Londra numai pentru o perioadă limitată. Foarte limitată, Sybille.

— Ai promis! strigă ea, lovindu-l cu palmele în piept. Ai promis c-o să fim împreună!

— Și vom fi. Laurence o trase mai aproape de el, îmbrăţișând-o. Asta ar putea să ne aducă foarte multe puncte pozitive în faţa lui Sir Bryce.

— Nu știam că jucăm un joc!

— Tot ce are legătură cu SATT e un joc, Sybille. Totul se rezumă la politică. Dai cu o mână și primești cu cealaltă. Dacă poţi pune Londra pe picioare, și eu pot să pun din nou pe picioare Amsterdam…

— Dar s-ar putea întâmpla ceva rău. Ceva rău se întâmplă mereu.

— *Mon coeur…*

— La naiba, nu vreau să fiu fără tine! se încăpăţână

Sybille, îndepărtându-se de el. E prea greu!

— N-o să dureze mult. Laurence o urmă şi-o luă de mână. Gândește-te la asta. Te rog!

Sybille îl lăsă să cureţe bucătăria și urcă la etaj să facă o baie. Până când ajunse și el sus, aproape se calmase. Laurence făcu focul, deși nu era chiar atât de frig încât să fie nevoie, și făcură dragoste.

Sybille se trezi trasându-i cu buzele și vârfurile degetelor linia pieptului, bărbia, urechile, memorând senzaţia lui, temperatura corpului, savurând gustul pe care-l simţea după ce făceau dragoste. *Amintește-ţi,* îşi spuse. *Amintește-ţi asta. Amintește-ţi. Amintește-ţi…*

Nu comunicară decât prin atingeri. Și cu ochii. Laurence fusese mereu bun la asta.

Acei ochi erau acum închiși. Laurence dormea dus în patul lor, înfofolit bine în așternuturi. Străbătută de un fior, Sybille îşi strânse mai bine halatul pe ea. Focul abia mai mocnea, șemineul radia o ușoară strălucire. Sybille îşi strânse picioarele sub ea. Îşi trăsese un fotoliu aproape de fereastră și privea străzile pustii și liniștite.

Copacii începuseră să-și piardă frunzele. Săptămâna viitoare, dacă ar mai fi aici, le-ar mătura de pe jos. Printre crengile aproape goale ale copacului gigantic din curtea lor, observă lumina unui stâlp de iluminat. Undeva acolo sus în întuneric erau stele, milioane de stele, dar în oraș era prea multă lumină ca să se vadă. *Dar sunt acolo,* gândi ea. *Știu că sunt acolo sus. Nu poţi dărui ceea ce nu ai…*

Sybille dădu ușor din cap. Poate separarea asta forţată avea să fie bună pentrjţ ei. Poate pe parcursul săptămânilor următoare, sau a lunilor următoare, putea să-și dea seama cum să împace ceea ce avea cu ceea ce-și dorea. Laurence mormăi în somn și se întoarse pe partea cealaltă. Sybille zâmbi ușor și se întrebă dacă putea cu adevărat să facă ceea ce-i cerea el. îl iubea. Poate nu era fericită sută la sută, dar, până la urmă, cine era? Nu-i era suficient să știe că-l iubește?

Și el o iubea. Știa asta. O auzea în bătăile inimii lui, în felul în care-i rostea numele, indiferent oriunde s-ar fi

aflat – la sediu, în pat, în timpul cinei, la o serată de gală. O iubea. Privi din nou cerul. Nu le putea vedea, dar stelele se aflau la locul lor. La fel cum Laurence avea să fie mereu lângă ea. Erau amândoi la fel de statornici precum vântul care unduia crengile golașe ale copacilor. Pe aleea de lângă casă, imaginea lunii începu să tremure și să se împrăștie în umbre întunecate, în timp ce crengile de deasupra dansau în vânt.

Laurence se trezi devreme. Era aproape de răsărit. Draperiile erau trase și putea vedea silueta lui Sybille pe fundalul cerului slab luminat.

— La ce te gândești? o întrebă încet.

Sybille se întoarse înspre el.

— Mă gândeam la prima mea misiune în Turcia cu Mateen Duman.

Laurence coborî din pat și îmbrăcă un halat, după care se așeză pe braţul fotoliului pe care stătea Sybille.

— Ce-i cu ea?

— Te-ai purtat ca un nebun…

Laurence o îmbrăţișă.

— Eram nebun de gelozie și nebun după tine. Începu să-și plimbe o mână pe sub halatul ei. O să-l sun pe Sir Bryce să-i spun că răspunsul e nu.

— Nu, spuse ea gânditoare. Cred c-ar trebui să acceptăm.

Mâna lui Laurence se opri.

— Poftim?

— E pentru o perioadă limitată, nu?

— Da, dar…

— Și o să vii după mine imediat ce vei putea?

— Chiar în secunda în care voi putea.

Sybille îl fixă cu o privire serioasă.

— Promiţi?

— Promit! Laurence se întinse și o sărută delicat pe nas, apoi pe buze.

Sybille îşi sprijini fruntea de a lui și căscă.

— N-ai dormit deloc noaptea trecută.

— N-am putut.

Laurence îi sărută urechea, după care bărbia, apoi gura. O sărută în drum spre pat, reușind cumva să scape de halatul ei până ajunseră acolo.

— Hai să dormim împreună, îl invită ea, ridicând un colţ al păturii.

— Nu pot, am o întâlnire programată devreme.

Sybille se întinse și-l apucă de halat. În mai puţin de câteva secunde, Laurence se trezi sub așternuturi, cu halatul aruncat pe jos.

— Doar pentru câteva minute, şopti ea pe buzele lui.

Îl înlănţui cu braţele, trăgându-l mai aproape. Rămaseră lipiţi, piele pe piele, de la buze până la genunchi.

— Sybille…

Sybille îşi plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui.

— Cred că o să întârzii, îi şopti.

Laurence lăsă să-i scape un sunet înfundat, ceva între un oftat și un mormăit.

— Ai dreptate, îi răspunse cu voce gâtuită.

Sybille zâmbi și îl sărută.

Trei săptămâni mai târziu, Sybille era afară, lângă ușa de la intrare. Laurence se afla pe o treaptă mai jos. O cuprinse în braţe.

— N-o să dureze mult, spuse el. Câteva săptămâni, poate câteva luni.

Sybille îşi sprijini fruntea de a lui.

— Bine, încuviinţă anemic.

— O facem pentru viitorul nostru.

— Am zis *bine,* spuse ea cu o notă de iritare în glas.

Se îndepărtă puţin și îi studie faţa, după care clipi și îl sărută. Laurence voia să îi spună ceva, ceva important. Niște cuvinte magice care să-i înlăture îngrijorarea din priviri, dar îşi simţea mintea ca într-o ceaţă densă prin care nu plutea niciun cuvânt. O sărută din nou, imprimându-și în memorie senzaţia buzelor ei, a mâinilor, răsuflarea.

O mașină claxonă. Laurence se desprinse din îmbrăţișare.

— E timpul să pleci.

Sybille îl sărută din nou, un sărut fugar, arzător, după care îşi luă valiza. Laurence i-o luă din mână și o conduse la taxi. îi deschise portiera și se aplecă pentru a o mai săruta o dată.

— Călătorie plăcută, îi şopti.

— Mulţumesc.

Taxiul întoarse în mijlocul străzii în timp ce Laurence rămase în mijlocul trotuarului, cu privirea aţintită la Sybille. Ea îşi mai întoarse o singură dată privirea spre el de pe bancheta din spate. Laurence îi făcu semn cu mâna. După aceea taxiul coti la intersecţie, și ea dispăru din raza lui vizuală.

N-am s-o mai văd niciodată. Laurence tresări. De unde răsărise ideea asta? Bineînţeles că avea s-o mai vadă. O rafală de vânt rece scutură crengile de deasupra lui și o perdea de frunze uscate începură să cadă din cer. Una căzu pe pantoful lui, iar elângheţă în loc, cu privirea fixată pe ea.

O mașină trecu în viteză pe lângă el, împroșcând trotuarul cu apa murdară dintr-o baltă. Laurence îşi scutură capul, încercând să-și limpezească mintea. Dar nu reuși să înlăture sentimentul că ceva, undeva, nu era tocmai în regulă

Capitolul 19 Să ierţi și să uiţi

Șapte ani mai târziu – Portofino, Riviera Italiana

Toate informaţiile pe care le adunase indicau că se afla la locul potrivit, dar Laurence ezită un moment. Venirea primăverii înlocuise griul mohorât cu o explozie de clorofilă și miresme de pământ umed, iar el îndrăzni să spere că iarna se terminase în sfârșit. Ziua era însorită, cu un cer de un albastru intens pe care nu se zărea decât un norișor pufos la orizont.

În faţa lui se întindea Mediterana cu apele ei turcoaz, vrăjindu-l cu valurile mătăsoase care se spărgeau de stâncile abrupte. De unde izvora oare fascinaţia umană pentru limanul acela instabil măcinat de eternele valuri, furtuni și vânturi? Cocktailul îmbătător de nisip, mare, aer,

soare, și vânt îi trezea la viaţă fiecare terminaţie nervoasă, făcând ca prin vene să-i curgă serotonină pură.

Privi peste umăr la clădirile și copacii fixaţi pe faţada stâncoasă a masivului Monte Portofino. Câteva restaurante cu vedere la mare – aici totul avea vedere la mare – înconjurate de vegetaţia de un verde luxuriant. Laurence inspiră adânc, asimilând peisajul prin toţi porii: clădirile îngrămădite și multicolore care păreau că se caţără pe stânci, sutele de bărci albe de pescuit, natura verde, înfloritã și stâncoasă.

Taxiul opri lângă minunatul Golf Tigullio, dominat de *Chiesa di San Giorgio.* Puţin mai sus putea vedea pereţii fortăreţe! *Gastello Brown,* denumită după Montague Yeats Brown, consulul britanic din Genova care o cumpărase în secolul nouăsprezece, transformând-o apoi într-un trofeu personal. Adăpostit în portul din spatele peninsulei muntoase și înconjurat de munţi împăduriţi, Portofino era exemplul ideal al orășelului portuar: căsuţele multicolore – ruginii, ocru pal, roz, sau de un albastru spălăcit – înconjurau micul golf turcoaz, pe fundalul dealurilor cu pante abrupte și înverzite. Nici nu era de mirare că Maupassant botezase locul drept *micul orășel mărginind golful aidoma unei raze arcuite de lună.*

Lui Laurence aproape că i se făcu greaţă datorită emoţiilor și a sângelui pierdut. Plăti taxiul și se îndreptă încet către Hotelul *Mare Dell'Oro,* cu geanta laptopului într-o mână. Recepţia se afla la ultimul etaj. Se sprijini de perete în timp ce aștepta liftul, care sosi cu un zăngănit înfundat. Se urcă în el și apăsă butonul cu numărul șase. Ușile se deschiseră pe terasa care dădea înspre mare. Laurence se îndreptă către balustradă.

Vuietul valurilor acopereau orice alt zgomot al orașului. Rămase cu privirile pierdute în orizontul albastru, găsind ceva reconfortant și familiar în nu acele schimbătoare ale adâncurilor. Se relaxă fără să-și dea seama, invadat de o pace interioară pe care n-o mai simţise de mult timp. Terasa pavată cu majolică era înţesată de măsuţe cu umbrele colorate și vase cu mușcate

înflorite, iasomie și caprifoi. Câteva dale de ceramică fuseseră îndepărtate pentru a face loc câte unui copăcel pitic. Unul dintre ei, încărcat cu lămâi imense, avea crengile aplecate până aproape de pământ.

Cu un aer absent, Laurence luă în mână o lămâie și o duse la nas, inhalând aroma îmbietoare de citrice. Grădinile se întindeau de-a lungul versantului, de sub hotel și până la mare. Tufișurile de lavandă și ierburi sălbatice creșteau în voie pe sub măslini, cărările și băncuţele de piatră erau invadate de *magnolia grandiflora* și buganvilea.

Se simţea puţin ameţit, nefiind sigur dacă asta se datora peisajului mirific, ori rănii supurânde din dreptul coastelor. Terasa – pe care se așteptase să o găsească înţesată cu turiști delectându-se cu prânzuri târzii și ceai aromat – era pustie, cu excepţia câtorva păsări care ciuguleau firmiturile de sub mese.

Laurence se întoarse și intră în hotel. Recepţia era decorată cu vitralii vechi, plafoane boltite, măsuţe aurite, și un imens covor persan. Atmosfera era una extrem de intimă, făcându-l să se simtă ca acasă. Fiecare element decorativ fusese ales cu atenţie, stilul amintind de hanurile din vechime unde trăgeau hoarde de tineri aristocraţi europeni, veniţi să descopere frumuseţea misterioasă reflectată în arta Italiei. Recepţia era la fel de pustie precum terasa. Ocoli tejgheaua lambrisată cu pași lenţi și se strecură pe ușa rezervată personalului.

Cineva fredona o melodie care răsuna cu ecou pe coridoarele pustii. Pe Laurence îl luă un val de ameţeală. Se sprijini de perete pentru câteva momente, apoi se îndreptă în direcţia vocii. La capătul coridorului descoperi bucătăria, un spaţiu îngrămădit care părea totodată încăpător și deschis. Lumina pătrundea prin ferestrele larg deschise, îmbinându-se cu verdele mediteranean al plăcilor de teracotă. Marmura gălbuie a tejghelelor amplifica sentimentul de luminozitate și spaţiu. În mijlocul bucătăriei se afla un aragaz enorm cu ochiuri multiple.

Vocea după care se ghidase susura din difuzoarele unui aparat de radio. O ușă se deschidea către o mică

curte interioară, aroma mirodeniilor proaspăt înflorite amestecându-se îmbietor cu aerul sărat de mare. Perdelele albe diafane se unduiau în briza răcoroasă. Amplasată strategic sub una dintre ferestre, se afla o chiuvetă dublă de oţel, de sub care ieșea o pereche de picioare lungi îmbrăcate în blugi. Unelte de instalator erau împrăștiate pe dalele de ceramică gălbuie.

Incapabil să se mai ţină pe picioare, Laurence se prăbuși pe un scaun.

— Aldo, poţi să-mi dai cheia mică? Aproape am reușit, spuse persoana de sub chiuvetă într-o italiană melodioasă.

Laurence nu se mișcă din loc.

— Aldo?

Picioarele în blugi se agitară puţin, și Sybille se extrase de sub chiuvetă. Rămase cu gura căscată și ochii măriţi de uimire.

— L-Laurence?

— Bună, Sybille.

Sybille se ridică încet în picioare, cu faţa palidă ca o fantomă. Îşi șterse palmele murdare de pantaloni, privindu-l cu o expresie circumspectă.

— Ce cauţi aici?

— A trecut mult timp, *mon coeur,* spuse Laurence cu blândeţe.

— Șapte ani.

— Da.

— Încă mai faci parte din… SATT?

— Nu, îi răspunse el simplu.

Sybille îşi trase celălalt scaun și se așeză în faţa lui, menţinând însă o distanţă considerabilă între ei. Tuși de câteva ori să-și dreagă vocea.

— Ai… ai venit ca să mă iei înapoi?

— SATT nu mai există.

Sybille asimilă în liniște informaţia. Laurence îi simţi ochii analizându-i faţa, apoi mâinile. Ochii i se îngustară ușor.

— Ești rănit, nu-i așa?

Se ridică oftând și se îndreptă către o chiuvetă micuţă, pe care el n-o observase, și care aparent funcţiona. Îşi spălă mâinile până la coate, le șterse, după care îl ajută să se dezbrace de haină. Laurence se crispă de durere. Fără să spună niciun cuvânt, Sybille îi tăie cămașa cu o foarfecă pe care o culese din mijlocul uneltelor împrăștiate pe jos. Cu un ochi critic, analiză improvizaţia de bandaj.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două zile.

Sybille clătină din cap.

— Două zile… probabil s-a infectat deja.

— Glonţul n-a rămas înăuntru.

— Sigur că da, spuse ea sceptică. îi desfăcu bandajul și Laurence fu străbătut de un tremurat. Laurence, n-o să meargă dacă rămâi treaz.

— Nu iau niciun medicament.

— Ba o să iei, dar mai întâi o să te îmbeţi. Și ţinând cont că n-avem prea mult timp la dispoziţie, mulţumește-te cu asta. Sybille îi întinse o sticlă plată plină cu un lichid gălbui.

Laurence se strâmbă.

— Ce-i asta?

— Treizeci și opt la sută alcool, asta e! îi turnă un pahar, și el gustă precaut.

— E dulce, spuse pe un ton contrariat.

— Se numește *Lemoncello,* e făcut din lămâi, zahăr și alcool. Bea odată.

Laurence o ascultă. Sybille îi turnă pahar după pahar, urmărindu-i ochii.

Când consideră că deveniseră suficient de sticloși, se apucă să cureţe strat după strat de pansamente mânjite de sânge. El o privi ameţit, fără să simtă apa rece cu care-i curăţa rana. Nu dădu atenţie nici la ceea ce-i spunea. Vocea ei era liniștitoare și familiară, iar el îşi simţea pleoapele din ce în ce mai grele. De undeva se auzi trântindu-se o ușă și o voce de copil pătrunse în ceaţa din mintea lui.

— Mami, m-am întors! Am adus carnetul de note.

Simţi cum mâna lui Sybille îi ghidează mâna lui dreaptă la rană și susţinu ascultător pansamentele, în timp ce Sybille se îndrepta deja cu pași mari către ușă. Era beat, dar nu suficient de beat încât să nu înţeleagă ce se întâmpla.

— Așteaptă-mă la tine în dormitor, o auzi pe Sybille spunând. Nu vreau să vii încoace chiar acum.

Italiana ei e foarte bună, gândi Laurence cu mândrie și greaţă în același timp.

— Dar, mami, vreau să intru, se bosumflă copilul.

— Am spus nu. Și acum fugi, vocea lui Sybille era blândă, dar fermă.

— Dar vreau să-ţi povestesc cum a fost ultima zi de școală. Și mi-e foame!

Sybille închise ușa, luă în grabă o sticlă de lapte și un borcan cu fursecuri, apoi i le dădu copilului.

— Poftim!

— Tot borcanul?

— Fugi. Stai la tine în cameră, iubire, o să vin și eu în câteva minute. Vreau să-mi povestești absolut tot, numai că nu pot în momentul ăsta.

În sfârșit, copilul plecă. Sybille încuie ușa pe interior, după care procedă la fel și cu ușa care dădea spre curtea interioară. Înlătură cu grijă mâna lui Laurence și continuă să-l oblojească.

— Sybille… îi era greu să vorbească; trebuia să se chinuie să articuleze cuvintele. Îşi simţea limba… ciudat. Amorţită. Ca și restul corpului. Ai un copil? reuși să mormăie.

— Da, răspunse ea, aruncându-i o privire în timp ce-l pansa.

— Am știut mereu că vei fi o mamă bună.

— Hmmmm… discutabil, ţinând cont că tocmai i-am oferit un borcan întreg de dulciuri. Îşi termină treaba și-l privi. Cum te simţi?

— Nu mai simt nimic.

— Asta-i bine.

Se ridică și adună pansamentele însângerate de pe

jos, după care aruncă totul la gunoi, împreună cu tricoul și geaca cu care fusese îmbrăcat. Laurence o privea ca în transă cum rearanja gunoiul ca să nu mai rămână nicio urmă din ele.

— Nu pot s-o las să vadă asta… sângele îi face rău, încercă să-i explice Sybille, văzându-i expresia de pe faţă.

Îl ajută să se ridice de pe scaun, și Laurence se agăţă de ea.

— Povestește-mi despre fetiţa ta.

Sybille ezită.

— Mai târziu. Îşi puse un braţ în jurul taliei lui, deschise ușa din spate și păşiră afară la lumina soarelui. Poţi să urci câteva trepte?

— Cred că da, încuviinţă Laurence ameţit.

Sybille îl ghidă încet spre terasă, apoi către niște trepte de piatră. În dreapta lor se afla un perete cotropit de iederă, în stânga marea. Ușile liftului se deschiseră și câţiva turiști încărcaţi cu pungi pline de cumpărături ieșiră sporovăind, oprindu-se o clipă să admire priveliștea. În vârful scărilor, Sybille îl sprijini pe Laurence de perete. Scoase o cheie dintr-un buzunar, descuie o ușă și-l conduse înăuntru.

— E apartamentul nostru matrimonial, îi spuse, punându-și din nou braţul în jurul taliei lui. Este liniștit și retras. N-o să te deranjeze nimeni.

Laurence privi ameţit în jur. Podea din teracotă, arcade din piatră, mobilier vechi, nișe arcuite în pereţii verzui. Soarele pătrundea în toate colţurile decorate cu vaze vechi și statui miniaturale de marmură. Un pat imens cu un baldachim din muselină albă susţinut pe patru stâlpi domina centrul camerei.

Sybille îl sprijini din nou de un perete și aranjă pătura de un alb imaculat, îl așeză pe marginea patului, îi scoase pantofii, șosetele, pantalonii, apoi îl împinse ușor. Capul lui Laurence aterizâ pe pernă, ochii i se închiseră. Nu o mai văzu în timp ce trăgea jaluzelele și nu văzu nici privirea îngrijorată pe care i-o aruncă înainte de-a ieși, încuind ușa după ea.

Laurence se trezi fără să-și dea seama unde se află, sau cât e ceasul. Știa însă cu siguranţă că trebuie să ajungă de urgenţă la baie și că îl dureau capul și rana. Suspină, încercând să se ridice în șezut.

Cheia se învârti în yală și ușa se deschise. Lumina unei lanterne străpunse întunericul.

— Laurence, eu sunt.

— Sybille?

— Voiam să mai verific o dată ce faci înainte să mă culc. Cum te simţi?

— Mahmur.

Sybille îl ajută să se ridice și-l conduse la baie. Când Laurence îşi făcu din nou apariţia în dormitor, găsi una dintre lumini aprinsă și o fereastră deschisă.

Marea părea o imensă oglindă neagră, reflectând luna plină. Pe masă se afla o cină ușoară. Geanta conţinând laptopul lui apăruse ca din senin la marginea patului.

— Mulţumesc, spuse Laurence.

«$Cu plăcere. De data asta fără alcool. Sybille îi turnă niște apă rece ca gheaţa, care avea un ușor gust de lămâie. Mănâncă!

Laurence devoră în liniște mezelurile delicioase, brânza fină și pâinea proaspătă. Când termină, îşi ridică privirea spre ea.

— E foarte ciudat să iau cina cu o femeie moartă.

Sybille se încruntă și luă o înghiţitură din paharul ei cu apă, dar rămase tăcută.

— Vrei să-mi spui cum ai ajuns aici? insistă el.

Din buzunarul de la cămașă, Sybille scoase o acadea şi-o rupse pe din două. îi oferi jumătate lui Laurence.

— În regulă, spuse într-un final. Dar mai întâi îmi spui tu ce cauţi aici.

— Varianta lungă sau scurtă?

— Am toată noaptea la dispoziţie. E alegerea ta.

Laurence privi pe fereastră, adunându-și gândurile.

— După ce-ai murit… vocea îi tremură și mai sorbi o gură de apă. După ce-ai murit, reîncepu pe un ton mai hotărât, s-au schimbat multe.

— Adică?

— Interpolul a trimis un raport unei comisii europene, descriind în detaliu unele discrepanţe din registrele SATT. La început nu părea cine știe ce, dar s-a descoperit rapid că nu era decât vârful gheţarului. M-au chemat să depun mărturie.

— Împotriva cui?

— A sediului central. Laurence mai luă o gură de apă. După o anchetă de amploare, s-a decis dizolvarea noastră.

— A sediului central?

— Nu, a organizaţiei SATT în totalitate.

Sybille îl privi cu ochii măriţi.

— Din cauza naturii discrepanţelor, majoritatea agenţilor și-a operatorilor au fost redistribuiţi către alte agenţii guvernamentale, continuă Laurence. Luă cu două degete o bucată de parmezan rămasă în farfurie și o băgă în gură.

— Nu pot să cred, şopti Sybille șocată.

— E adevărat. Ricardo și Nicole lucrează pentru guvernul francez și sunt un cuplu.

Sybille zâmbi în colţul gurii.

— Mereu m-am gândit că se potrivesc. Ce s-a întâmplat cu Sir Bryce?

— Activează în cadrul Serviciului de Informaţii britanic.

— Cred că nu-i convine de niciun fel.

— S-a schimbat foarte mult.

— În ce sens?

— Le-a îmbunătăţit operaţiunile cu cel puţin cincizeci la sută, cum era și normal. Dar acum iese cu cineva. E… fericit.

— Și Simon?

— E tot cu Serviciile britanice. Psihanalistul lor de vârf. Foarte util.

— Roy?

— Roy… repetă Laurence în șoaptă. El e motivul pentru care mă aflu aici.

— A murit? De asta ai venit?

— Te-a văzut acum șase luni în Toscana.

Sybille clipi încurcată.

— Și ţi-a luat șase luni să mă găsești?

— Nu ești chiar ușor de găsit.

— Nu l-am văzut, spuse ea pe un ton trist. Unde eram?

— În orașul vechi.

— Încerc să evit orașele mari, dar am fost la Toscana să cumpăr niște lucruri pentru hotel. Un alt hotel dăduse faliment și aveam nevoie de orice puteam lua la jumătate de preţ. Așa că m-am dus, după care am făcut câteva cumpărături în orașul vechi. Condimente… cred că eram în căutare de condimente, și au acolo un magazin foarte bun. Ce căuta Roy acolo?

— Cred că era în vacanţă.

Sybille mai luă o gură de apă și-l analiză cu o privire atentă.

— Dacă n-ai venit să mă duci înapoi, atunci de ce ești aici?

— Am vrut să te văd.

— Păcat că n-ai vrut să mă vezi acum șapte ani.

— Ba am vrut, răspunse el cu voce gâtuită.

— Cum adică?

— La nouă luni după ce-am fost transferat la filiala din Amsterdam, am solicitat un transfer și pentru tine. A fost aprobat. Dar tu erai într-o misiune la momentul ăla. Am primit o înștiinţare că transferul va fi finalizat numai după ce te întorci. Dar misiunea ta a durat mai mult decât trebuia. Vocea îi ajunsese aproape o șoaptă. Apoi am aflat că echipa ta a fost… nu exista niciun supravieţuitor. Am verificat informaţiile de sute de ori, am trimis o echipă să verifice zona. N-au găsit nimic. Am presupus că moartea ta fusese aranjată din cauza transferului solicitat de mine… că nu voiau să ne lase să fim din nou împreună. M-am învinuit… dacă n-aș fi cerut transferul tău, nu ţi s-ar fi întâmplat nimic.

Sybille se întinse peste masă şi-şi împleti degetele cu ale lui.

— Te-am aşteptat, spuse încet. Am fost convinsă că o să vii… dar n-ai venit.

— De ce nu m-ai contactat? vocea lui sună o idee mai acuzator decât îşi dorise.

Sybille îşi mușcă buzele.

— Am vrut, dar s-au întâmplat anumite lucruri și… n-am putut, Laurence.

— Ce lucruri?

Sybille îşi mușcă din nou buzele și îşi retrase mâna.

— Am știut de cererea pentru transfer. Dacă aș fi știut, te-aș fi contactat.

Dar la momentul respectiv eram separaţi de aproape an, timp în care n-am primit niciun semn de la tine. Am crezut că… am sperat că ești fericit cu noua ta viaţă fără mine.

— În SATT? întrebă el neîncrezător.

— Nu știam mai nimic despre filiala din Amsterdam, răspunse ea defensiv. Din câte auzisem, era total diferită faţă de sediul central. După care a urmat misiunea din Kosovo. Trebuia să asasinăm… mă rog, nu mai contează. Misiunea a dat greș și-am nimerit pe un teren minat. Fără transport, fără protecţie, fără nimic.

— Ce-ai făcut?

— Emiţătoarele noastre nu funcţionau. Apoi a explodat o mină și-am pierdut aproape toată echipa. Rămăsesem numai eu și încă un tip. îl mai ţii minte pe Daniel Rosce?

Laurence încuviinţă.

— Da, continuă Sybille pe un ton obosit. Eu și Daniel, în mijlocul unui câmp din Kosovo, fără nimeni prin apropiere, nici măcar localnicii, pentru că și ei fuseseră omorâţi. Mă rog, marea majoritate, vocea îi tremură de emoţie. În depărtare se vedea o fermă, așa că Daniel a zis să-l urmez. Speram să reușim să traversăm câmpul minat fără să sărim în aer.

— Și-aţi reușit?

— Eu da. El nu. Trase cu putere aer în piept. Ferma era părăsită. Tot auzeam ceva… am crezut că o fi vreo

pisică. Așa că m-am dus în curtea din spate și i-am găsit pe proprietari. Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi furioasă și continuă să povestească. Fuseseră împușcaţi. Probabil cu câteva zile înainte. Nu știu de ce nu fusese omorât și bebelușul lor. Cred că o lăsaseră acolo să moară de foame. Era așa de mică și slăbănoagă… nu m-am aşteptat niciodată să trăiască.

— Ce vârstă avea?

— Atunci avea cam un an. Sybille își șterse ochii, și vocea îi deveni mai sigură. Singurul cuvânt pe care-l știa era numele ei: Emma. Am dus-o înăuntru, am spălat-o, am găsit puţină mâncare și te-am aşteptat pe tine. După care mâncarea s-a terminat, iar eu am început să mă sperii de-a binelea, pentru că ferma era ţinta perfectă pentru soldaţi. Erau foarte mulţi prin împrejurimi, căutând mâncare sau lucruri de valoare, nu c-ar fi fost ceva valoros pe acolo. Așa că am pornit-o la drum. M-am gândit că puteam s-o duc într-o tabără de refugiaţi, apoi să contactez SATT.

— De ce nu m-ai contactat pe mine?

— Nu era ca și cum aș fi putut găsi un telefon la fiecare colţ de stradă, Laurence. Iar telefonul meu mobil nu mai funcţiona. Niciun dispozitiv pentru comunicaţii nu mai funcţiona. Nu aveam un computer, și chiar dacă aș fi avut, n-ar fi contat. Nu era curent electric, și liniile telefonice nu funcţionau în zona aia a ţării. Dar m-am gândit că după ce o las pe Emma în tabără, poate găsesc un angajat ONU care să mă ajute mai departe.

— De ce n-ai făcut-o?

— Prima tabără pe care-am găsit-o… Laurence, era groaznic. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o groapă comună imensă. Trecuseră printr-o epidemie de tifos și se chinuiau să ardă cadavrele cât mai repede. Dacă o lăsam acolo, ar fi murit. Așa că ne-am dus în următoarea tabără de refugiaţi. Era puţin mai bine, dar nu cu mult. Și ea era așa de mică și neajutorată, nu puteam s-o părăsesc pur și simplu. Așa că am rămas cu ea. Când ne-au evacuat de acolo, am plecat și eu. Am încercat să te sun de câteva ori, dar toate codurile de acces pe care le știam fuseseră

schimbate.

— Nu te-a luat nimeni la întrebări?

— Marea majoritate a refugiaţilor nu aveau certificate de naștere, cărţi de identitate, sau alte acte. N-a fost greu să mă pierd în mulţime.

— Dacă lăsai copilul cu altcineva… un asistent social, oricine, puteai să ajungi la o filială, să te întorci.

— N-am putut, Laurence, Emma avea nevoie de mine.

Laurence intui ceea ce nu fusese rostit. *Și tu nu aveai!*

— Deci ai fost deportată, o îndemnă să continue.

— Ne-au adus aici în Italia. Ne-au procesat, ne-au dat bani, și m-am îndreptat spre cel mai apropiat orfelinat. Trecuseră două luni și știam că atunci când mă voi întoarce la SATT, va trebui să trec printr-o perioadă de antrenament. Nu eram prea entuziasmată de ideea asta, dar eram pregătită să fac tot ce trebuie. Până la urmă, am decis că o săptămână în plus sau în minus nu mai conta, așa că am luat la rând toate orfelinatele. Niciunul n-a vrut s-o primească.

— Mi-e greu să cred asta.

— N-o să-ţi mai fie când o s-o vezi, spuse Sybille, fără să-i mai ofere altă explicaţie. Într-un final, am ajuns în Portofino. *Mare Dell'Oro* avea nevoie de-o menajeră și eu aveam nevoie de bani. Pe lângă asta, Emma obosise tot mutându-ne dintr-un loc în altul. Mi-era frică să nu se îmbolnăvească. Era frumos aici și m-am gândit… am sperat că cineva va vrea s-o ia pe Emma s-o crească. Așa că mi-am luat o slujbă aici.

— Și de atunci ești aici?

— Da. Nu m-am aşteptat să rămân atât de mult timp. Mereu m-am gândit că la un moment dat mă voi întoarce. Dar după câteva luni, Aldo a ieșit la pensie. El e proprietarul, și într-un fel mi-a dat mie hotelul pentru că fiul lui cel mare a murit într-un accident de mașină, iar celălalt fiu și fiicele mai mici nu sunt interesaţi. Emma a început să meargă la școală de anul trecut.

— Dacă-aș fi știut unde ești, aș fi venit mai devreme,

spuse cu blândeţe Laurence.

— Nici măcar n-am crezut că-ţi mai pasă. Sybille se ridică de pe scaun, îl sărută pe frunte, apoi se îndreptă către ușă. Se opri chiar înainte să iasă și se întoarse cu faţa la el. Laurence, persoana care te-a împușcat…

— M-a confundat cu altcineva.

Sybille îl privi cu neîncredere.

— Nu m-a recunoscut nimeni, nu-ţi face griji. N-aș fi venit să te pun în pericol dacă n-aș fi fost convins de asta.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că m-a acuzat că i-am lăsat nevasta gravidă, după care s-a sinucis.

Sybille încă părea sceptică. Laurence oftă.

— Ultima femeie cu care-am fost eşti tu.

— Asta a fost acum șapte ani. Nu te cred.

— E adevărat. Omul era nebun. Asta e prima dată când a tras cineva în mine de patru ani încoace.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Copenhaga.

— Și de ce nu te-ai dus la un doctor în loc să sângerezi pe tot continentul?

— Pentru că tu erai aici.

Sybille îşi coborî privirea și părăsi camera, închizând ușa după ea.

Laurence îşi scoase laptopul și-l porni. Era evident că Sybille cotrobăise prin el. Deschisese fiecare fișier în parte. Probabil îi luase o groază de timp, gândi el. Nu schimbase nimic, dar se uitase la tot, inclusiv la fișierele criptate. Laurence zâmbi ușor, închise aparatul și-l puse înapoi în geantă.

Se schimbaseră multe în șapte ani. Nu era vorba de timp, cât mai degrabă de kilometraj. SATT îl storsese la maxim; era încă în formă, dar îi apăruseră destule fire albe. Din punctul lui de vedere, Sybille arăta la fel. După ce aflase de moartea ei, o visase constant. Treptat, odată cu trecerea anilor, visele începuseră să dispară. După întâlnirea cu Roy, visele reveniră. Oare cum erau nopţile lui Sybille? îl visa vreodată? Se mai trezea plângând din

cauza trecutului ei? El încă mai păţea asta.

Rămase la masă o bună bucată de timp, privind marea. După care, într-un final, se întoarse în pat.

Se visă construind o casă. Era sus pe coama acoperișului, reparând bârnele cu un ciocan care suna strident în răcoarea zilei. Laurence fu slăbătut de un fior și se trezi pe jumătate. Bocănitul continuă. Confuz, se ridică în apul oaselor. Ușa se deschise, și un cap mic cu păr șaten închis îşi făcu apariţia.

— Pot intra? întrebă copilul în italiană.

— Da, răspunse Laurence.

Era plăpândă și mică de înălţime pentru vârsta ei. Sybille îi spusese că Emma începuse școala anul trecut, ceea ce însemna că împlinise deja opt ani. Acum Laurence înţelegea la ce se referise Sybille când îi spusese că n-o voia nimeni.

Copiii de ţigani, murdari, cu muci la nas și cu mâinile prea lungi ca să și le ţină departe de buzunarele altora, umpleau străzile marilor orașe europene, îţi furau banii din buzunar cât ai clipi din ochi. Ca și gândacii, erau peste tot, fugind, râzând, ţipând, enervând pe toată lumea, cerșind bani, ori furându-i ori de câte ori puteau. Și copilul ăsta, cu trăsăturile ei ascuţite, părul și ochii închiși la culoare și pielea măslinie, arăta exact ca unul dintre acei cerșetori. Ei bine, nu chiar la fel. Era evident că era bine hrănită. Ochii îi erau luminoși și obrajii rozalii. Părul ei, deși ondulat și vâlvoi, era îngrijit și prins la spate cu o panglică roz, ca Alice în Ţara Minunilor. Rochia ei de vară cu motiv floral era curată și-i venea bine; se vedea că nu era căpătată sau furată.

— Mami a spus că probabil ţi-e foame, spuse ea zâmbind. Nu avem room service, așa că m-a trimis pe mine.

— Mulţumesc. Eu mă numesc Laurence.

— Știu. Eu sunt Emma. Privirea ei se fixă pe bandajele lui. Ce-ai păţit?

— Am avut un accident. Amintindu-și cât de atent ascunsese Sybille toate bandajele murdare de sânge, privi

în jos și răsuflă ușurat că nu sângerase deloc în timpul nopţii.

— Unde-ţi sunt pijamalele?

— Nu am, recunoscu el.

Emma îl privi cu ochi miraţi, de parcă ar fi vrut să spună: *Cefei de om n-are pijamale?*

— Mami ţi-a trimis și niște haine. A spus că bagajele tale au fost pierdute de compania aeriană.

— Așa e, încuviinţă el.

Emma așează un coș pe masă și începu să-l golească. După aceea, așează în el farfuriile din seara trecută.

— Când termini, mami spune să cobori.

— În regulă.

O privi în timp ce se îndrepta spre ușă. îi aruncă și ea o privire pătrunzătoare peste umăr, amintindu-i cumva de Sybille. După care ieși, cu sandalele lipăind pe plăcile de teracotă în timp ce cobora scările.

Când Laurence părăsi în sfârșit camera lui, era aproape amiază. Pe terasă găsi un bărbat bătrân cu o pisică în braţe. Bastonul lui era sprijinit de braţul scaunului și Emma stătea ghemuită la picioarele lui. Laurence era prea departe ca să audă ce discutau. Când îl văzu, Emma se ridică.

Mami e în spălătorie. Vrei să-ţi arăt unde e?

— E de ajuns să-mi spui, răspunse el.

— Dincolo de bucătărie.

— Mulţumesc.

Bătrânul îl privi amuzat și Emma se înroși.

— Îmi pare rău. El e Aldo, bunicul meu. Aldo, el e Laurence.

— Încântat. Aldo nu se ridică în picioare, dar îi întinse mâna și Laurence i-o strânse…

— Asemenea.

— Cât timp rămâi la noi?

— Nu sunt sigur.

— Sper că suficient de mult timp încât să-ţi facem rost de niște haine cum trebuie, comentă Aldo pe un ton amuzat.

Laurence privi în jos la hainele lui. Cămașa era destul de veche, decolorată și aproape străvezie din cauza spălărilor repetate, pantalonii îi erau cam prea largi și prea scurți. Era încălțat cu bocancii lui, care nu se potriveau de niciun fel cu restul ansamblului.

— Poate, încuviință Laurence zâmbind. Locuiești aici, Aldo?

— Am o căsuță prin apropiere. Nu pot să mă desprind de *Mare Dell'Oro.* Sunt prea bătrân să-l mai administrez, dar asta nu înseamnă că pot sta la distanță. Nu e ușor să te trezești într-o dimineață și să-ți dai seama că nu mai ești cine erai odată.

— Adevărat, încuviință Laurence. Am avut și eu senzația asta de câteva ori.

— Nu e prea devreme? Ești încă tânăr.

Plinctisindu-se de conversație, Emma luă în brațe pisica. La picioarele ei zăcea o păpușă, pe care o dezbrăcă de haine. Motanul îi aruncă o privire disperată lui Aldo când Emma începu să-l îmbrace cu rochița păpușii.

— Cu grijă, Emma, cu grijă, spuse Aldo.

Hotărându-se că rochia era suficientă pentru moment, Emma îi îngădui pisicii să plece. Motanul străbătu terasa cu o expresie rușinată și dispăru după un colț. Câteva minute mai târziu, Sybille își făcu apariția, cu motanul în brațe.

— Emma, de câte ori ți-am spus să-l lași pe Marcello în pace? Când dădu cu ochii de Laurence, îl analiză cu o privire amuzată din cap și până în picioare. Te simți în stare să dăm o raită prin oraș? Ai nevoie de niște haine mai potrivite.

— Cred că da.

Sybille dezbrăcă pisica și îi înapoie Emmei rochița păpușii.

— Poți să vii și tu, *piccolina.* Probabil o să luăm masa în oraș, după care mergem la cumpărături.

— Vreau să stau cu Aldo, răspunse Emma încruntată. Și credeam că azi mergem să înotăm.

— Poți să mergi dacă te invită cineva, îi răspunse

Sybille. Dar numai dacă merg și verișorii tăi.

— Cu Gabrielle?

— Da, cu Gabrielle, încuviinţă Sybille. Sau cu Ștefan, dacă poate să meargă. Du-te și sună-i.

Emma se îndepărtă ţopăind către recepţie. Aldo îi zâmbi lui Laurence.

— Gabrielle și Ștefan sunt nepoţii mei, explică el. Sybille s-a integrat imediat în familie.

— Câţi nepoţi ai?

— Să vedem… ultima dată când am numărat erau optsprezece, nu-i așa, Sybille?

— Așa e, îi zâmbi Sybille. Se întoarse înspre Laurence. Slavă Domnului că Ștefan și Gabrielle locuiesc aproape. Nu știu ce ne-am fi făcut fără ei.

Emma apăru din nou, zâmbind cu gura până la urechi.

— Mergem. Ștefan, Nino, Gabrielle, Antoinella, eu și Sylvia, poate și copiii lui Dolce. Plecăm într-o oră.

— Bine. Sybille îi zâmbi drăgăstos. Ai grijă să mănânci înainte să pleci. Noi ne întoarcem în câteva ore. Se întoarse apoi către Aldo. Mulţumesc că supraveghez! hotelul, Aldo. N-o să dureze foarte mult.

— Nu-i nicio problemă, *tesoro,* nu vă grăbiţi. Aldo îşi întinse obrazul și Sybille îl sărută afectuos. Așteptăm să apară numai un cuplu azi, și va fi o adevărată tragedie când n-o să mai pot consemna în registru oaspeţii.

Mâncară un prânz liniștit. Laurence refuză oferta de *Lemoncello* cu o ușoară grimasă. Sybille îi sugeră surâzând să ia un *gelato* în schimb. Se plimbară pe străzile înguste, mâncându-și înghеţatele și privind vitrinele, vorbind despre nimicuri. Laurence îşi cumpără câteva tricouri și două perechi de pantaloni. La insistenţele lui Sybille – *Laurence, aici nimeni nu poartă bocanci că ai tai* – îşi cumpără o pereche de sandale lucrate manual, care arătau ciudat în picioarele lui albe. Sybille cumpără un costum de baie pentru Emma. Mai făcură o oprire scurtă la o farmacie să cumpere niște antibiotice și pansamente pentru Laurence, apoi o porniră înapoi.

— Tot nu mi-ai spus cu ce te ocupi acum, spuse Sybille în timp ce pornea motorul mașinii.

— Sunt contractor.

— Pentru cine?

— În cea mai mare parte, pentru sectorul privat. Câteodată lucrez cu diferite agenţii guvernamentale. Oamenii au probleme și mă angajează pe mine să le rezolv.

— Ce fel de probleme?

— Diverse… probleme de securitate, fuziuni. Într-un fel seamănă cu ce face Simon, dar el prezice ce vor face anumiţi indivizi. Eu prezic ce vor face firmele. Slujba mea e să prevăd ce va face concurenţa.

— Deci intri în mintea celorlalţi. Atunci SATT n-a dispărut chiar de tot.

— Ca organizaţie, a dispărut. Dar lucrurile pe care obișnuiam să le facem încă se mai fac, doar că în alt mod.

— Și tu ai ieșit complet din lumea umbrelor? Nu înţeleg cum de nu te-a recrutat o altă agenţie, ori nu te-a omorât cineva până acum. Nu ţi-ai făcut foarte mulţi prieteni pe teren.

— Avem destui dușmani, dar lumea lor e schimbătoare. Rata mortalităţii e mare, iar eu n-am prea ieșit pe teren în ultimii ani. Sir Bryce ţine evidenţa puţinelor persoane care m-ar putea recunoaşte, și am grijă să stau departe de ei.

Sybille se concentră la drumul șerpuit.

— Unde locuiești?

— Unde pot.

— Sună ca și cum ai fi foarte… singur, Laurence.

— Nu-i chiar atât de rău.

Sybille parcă mașina în garaj. Laurence adună pachetele de pe bancheta din spate, dar Sybille îi luă jumătate dintre ele.

— Nu-mi rupe copcile, mormăi.

Intrară în foaierul hotelului. Sybille apăsă butonul de la lift și îşi drese vocea.

— Dacă programul ţi-o permite, am fi foarte bucuroși să mai stai cu noi o vreme.

Ușile liftului se deschiseră și urcară în el. Sybille apăsă butonul ultimului etaj.

— Și Emma? întrebă Laurence.

— E obișnuită ca lumea să vină și să plece. O dată a stat la noi un pictor fără noroc timp de trei luni. În schimbul cazării, ne-a făcut fresca de la bar.

— Și dacă aș vrea să stau mai mult?

Sybille îşi ridică sprâncenele.

— Mai mult de trei luni? Cât de mult?

Liftul ajunse la destinaţie și ușile se deschiseră în lumina orbitoare de pe terasă. Sybille îşi puse din nou ochelarii de soare, continuând să-l privească.

— Nu știu, răspunse el vag.

— Ei bine, anunţă-mă când te decizi, răspunse ea sec, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă. Tocurile sandalelor ei bocăniră furios pe plăcile de teracotă.

Emma, îmbrăcată încă cu costumul de baie umed, stătea la soare pe terasă, cu o altă pisică în braţe. Când îi văzu, se ridică grăbită.

— El e Homer, îi spuse lui Laurence, prezentându-i pisica somnoroasă. Mi-ai luat ceva?

— Da, ţi-am luat. Sybille se aplecă și Emma dădu drumul pisicii, pentru se agăţa de gâtul ei. Te-ai distrat la plajă?

— Da… dar mi-e foame și-am mâncat toate dulciurile.

— Hai să vedem ce găsim prin bucătărie.

Laurence le privi cum se îndepărtau, simţind o durere în piept. Sybille îl privi peste umăr.

— Laurence? Nu vii și tu?

Pieptul i se umplu de un val de fericire. Un zâmbet sfios îi înflori pe buze în timp ce le urma.

Două zile mai târziu, Laurence se afla sub chiuveta lui Sybille. Emma stătea ghemuită la picioarele lui, cu o cheie franceză în mână.

— Dă-mi cheia. Întinse mâna orbește și Emma așeză unealta în mâna lui.

— Mulţumesc!

— *Con piacere,* răspunse ea din reflex. Cât mai stai la

noi?

— Până mă dă afară mama ta. Laurence mai învârti șurubul o dată și mormăi.

— Atunci s-ar putea să fii aici pentru mult timp. Nu alungă pe nimeni niciodată. Numai pe cei extrem de zgomotoși, dar tu nici măcar nu vorbești prea mult.

Laurence mormăi din nou și pipăi podeaua în căutarea cârpei. Mâinile rapide ale Emmei o găsiră înaintea lui.

— Știi, nu e mama mea adevărată. Doar îi zic eu așa.

— Știu.

— Și n-am nici tată.

— Da, știu.

— Au murit amândoi. Părinţii mei, la ei mă refer. Mami m-a găsit și m-a păstrat.

— Sunt sigur că o faci foarte fericită.

— Crezi? Emma începu să se joace cu un patent. Uneori e fericită, dar mi-ar plăcea să mai fie și altcineva în afară de noi două.

— Îi aveţi pe Aldo și pe verișorii tăi.

— Altcineva în afară de ei. Cineva numai pentru mami. Emma rămase tăcută un minut, după care continuă. Anul trecut, unul dintre verișorii mei a terminat școala și-a plecat la universitate. Și mami a lui i-a spus lui mami a mea: *Rămânem atât de singuri când pleacă.* Crezi că avea dreptate?

— Presupun că da, răspunse Laurence.

— Nu vreau ca mami să fie singură. Unchiul Giancarlo vrea să se căsătorească cu ea.

— Serios? întrebă Laurence pe un ton normal, dar strânse mai tare cheia în mână.

— E fiul lui Aldo. E foarte chipeș, așa spun toate fetele. Dar mie nu-mi place de el.

— De ce nu?

— E viclean. Spune lucruri drăguţe, dar se poartă urât cu pisicile.

— Atunci ai dreptate. Laurence mai strânse o dată șurubul. Nu poţi avea încredere în cineva care nu se

poartă frumos cu animalele.

— Nu vreau să fie singură, spuse Emma bosumflată. Dar nici nu vreau să locuim cu Giancarlo.

— Ești încă mică, Emma. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face griji că mami s-ar putea căsători cu cineva care se poartă urât cu animalele. Ea știe mai bine.

Laurence îşi termină reparaţiile și ieși de sub chiuvetă. Sybille îi privea tăcută din cadrul ușii.

— Vrei să-i faci un test? o întrebă el pe un ton puţin cam prea vesel.

Sybille se apropie de chiuvetă. O mângâie pe cap pe Emma, apoi deschise robinetul. Apa începu să curgă, ceea ce nu era ieșit din comun, dar de data asta se și scurgea.

— Cred c-ai reparat-o.

— Bun. Laurence îşi spălă mâinile murdare și se șterse cu un prosop de bucătărie.

— Laurence… am nevoie de camera ta. O să vină mai mulţi oaspeţi în seara asta pentru o nuntă, și Dolce trebuie să cureţe camera matrimonială.

— În regulă.

— Nu se poate să-l dai afară, spuse Emma pe un ton plângăreţ, prinzându-se strâns de piciorul lui Sybille. îi cedez camera mea și eu pot să dorm cu tine.

Sybille îşi trecu mâna prin părul Emmei.

— Emma…

— Te rog, mami! Nici nu-l simţi prin preajmă, n-o să deranjeze pe nimeni. Așa-i? îşi întoarse Emma privirea rugătoare către Laurence.

— Emma, cred c-ar trebui să plec, îi zâmbi el îngăduitor. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă întorc la muncă.

— Dar nu trebuie să te întorci chiar acum, se încăpăţână Emma. Mai stai cu noi. Te rog…

— Emma, nu face asta, interveni Sybille. Sunt sigură că Laurence are alte lucruri de făcut. Nu poate să stea cu noi pentru totdeauna.

— Te rog, o imploră Emma. Pot să stau cu tine până pleacă invitaţii de la nuntă. Spune-i, Laurence, nu-i așa că

vrei să rămâi?

— Mama ta hotărăște, spuse Laurence în timp ce strângea uneltele de pe jos. Ar fi fost mai simplu pentru Sybille să spună nu dacă nu trebuia să-l privească în faţă.

— Bine, aprobă într-un târziu Sybille, și Laurence aproape scăpă uneltele din mână. Dacă Emma vrea să renunţe la camera ei, n-am nimic împotrivă.

Sybille și Emma aveau cele mai mici camere din hotel. Apartamentul lor, dacă cineva l-ar fi putut numi așa, se afla între bucătărie și spălătorie, și era alcătuit din trei camere și o mică baie. Camera lui Sybille era ultima, cu o mică fereastră care dădea în grădina bucătăriei. Urma camera comună, suficient de mare pentru un televizor, câteva rafturi cu cărţi și o canapea mică, apoi camera Emmei, care avea o fereastră cu vedere la mare. Era suficient de mare pentru un pat îngust și un șifonier, dar nimic mai mult.

— Oricum, nu ne petrecem prea mult timp aici, îi explică Emma lui Laurence. Stăm în recepţie, sau pe terasă. Aici doar dormim.

Laurence o ajuta să schimbe lenjeria patului. După ce terminară și cu patul lui Sybille, Emma se învârti prin apartament, adunând prosoapele folosite din baie și hainele murdare.

— Avem suficiente rufe pentru un spălat.

Spălătoria era dotată cu trei mașini de spălat imense și o masă mare de călcat. Dolce, o femeie durdulie cu obraji rozalii, și singura cameristă din întregul hotel, călca frenetic cearșafuri pentru noii oaspeţi.

— Credeam că trebuie să cureţi camerele, îi spuse Emma.

— Așa e, dar am prea multe de făcut și n-am suficient timp. Și nu poate să vină nimeni să se ocupe de călcat azi.

Laurence ridică din umeri.

— Pot să curăţ eu camerele.

Dolce îi zâmbi, dar clătină din cap.

— Mi-ar lua mai mult timp să-ţi arăt ce trebuie să faci decât îmi ia să fac eu treaba.

— Atunci pot să calc.

— În cazul ăsta… ești sigură că mama ta n-o să se supere? o întrebă Dolce pe Emma.

— A, nu, o asigură Emma. Laurence stă cu noi. KEami n-o să zică nimic.

— Atunci hai cu mine, Emma, aș avea nevoie de ajutorul tău. Dolce îi arătă lui Laurence cum să pornească și să oprească fierul de călcat vechi, după care plecă împreună cu Emma să cureţe camerele.

Laurence rămase în spălătorie, călcând lenjeriile cu un aer senin. Fereastra imenj-i era deschisă, afară ciripeau păsările, și se auzea vuietul valurilor care se spărgeau de stânci. De deasupra răzbăteau din când în când vocile Emmei și a lui Dolce. Dar oricât se concentră, nu-i auzi deloc vocea lui Sybille.

Până la urmă, Sybille, Dolce și Emma reușiră să cureţe și să pregătească toate camerele în timp record. Sybille ridică din sprâncene când auzi că Laurence îşi petrecuse o bună parte a zilei călcând lenjeriile, dar nu spuse nimic. Era prea obosită ca să mai stea la discuţii; fusese o zi lungă și niciunul dintre ei nu avea să adoarmă înainte de miezul nopţii.

Mare Dell'Oro avea o bucătărie complet utilată, dar rareori servea altceva în afară de micul dejun. Excepţie o făceau zilele în care se închiria întregul hotel pentru o nuntă. Mai erau și alte hoteluri de-a lungul drumului de munte, și de obicei familiile închiriau majoritatea camerelor pentru invitaţii lor. Când se întâmpla asta, *Mare Dell'Oro* servea toate mesele, plus bufetul de la miezul nopţii. Organizatorul nunţii se ocupa și de angajarea bucătarului, care bucătar se afla acum în bucătărie, împărţind ordine în dreapta și în stânga, cu un satâr într-o mână și un pește în cealaltă.

De obicei, Sybille ajuta la bucătărie când erau nunţi. Câteodată o ajuta și Emma, dar de cele mai multe ori rămânea la recepţie cu Dolcc. Laurence se oferi să-i ţină locul. Dolce, care era epuizată, îi mulţumi cu un zâmbet larg și plecă acasă. Laurence, cu Emma așezată pe

băncuţa de lângă el, direcţionă invitaţii pe terasă, unde erau servite băuturi și apetitive.

Terasa era înţesată de oameni îmbrăcaţi cu haine lejere de vară, care sporovăiau, beau, mâncau. Mese lungi acoperite cu feţe de masă albe erau ornate cu veselă din porţelan chinezesc și tacâmuri vechi din argint masiv. Aranjamentele florale se unduiau în adierea vântului. Meniul era bogat și variat, de la apetitive ca supă rece de fenicul cu cremă de busuioc, tartine cu paté de raţă *Foie Gras* și fistic, la feluri principale ca piept de raţă prăjit cu cireșe amare, migdale verzi, și rucola uscată. O varietate de *petit fours,* incluzând *madeleines* proaspăt scoase din cuptor, ciocolată de casă, *Marjolaine chocolate ganache* și capucino cu scorţișoară, completau meniul savant.

Felinare micuţe, amplasate strategic la ușile camerelor și pe scări licăreau în întuneric. Imaginea creată de clădirile galbene, acoperișurile și ușile roșii, plus Mediterană albastră care începea să se închidă treptat la culoare în lumina amurgului, era cea mai pitorească imagine pe care o văzuse Laurence vreodată. Nu era de mirare că *Mare Dell'Oro* era un loc atât de solicitat pentru nunţi.

— Se întâmplă des asta? o întrebă pe Emma.

— O nuntă? Emma sări jos de pe băncuţă. Tot timpul. Mai avem câteva programate luna asta. Sunt amuzante. Toată lumea e fericită și noi rămânem cu munţi de mâncare.

Într-un târziu, apăru și Sybille, trasă la faţă și cu o mină obosită.

— Emma, e timpul să mergi la culcare.

— Dar vreau să mănânc tort.

— Îţi păstrez o felie mare pentru mâine, bine? Hai.

Emma îl sărută pe Laurence și îi ură noapte bună pe un ton cam bosumflat. După puţin timp, Sybille se întoarse.

— Petrecerea se întinde de obicei până noaptea târziu. Ar trebui să mergi și tu la culcare, știu că ești obosit.

— O să stau până la sfârșit.

— Te rog, Laurence, nu întinde coarda. Ai nevoie de odihnă, altfel ţi se inflamează iar rana.

— Stai liniștită, nu sunt prea obosit. Mă simt foarte bine.

— Cum vrei. Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la bucătărie.

Laurence rămase la recepţie. Când invitaţii obosiră în sfârșit și începură să se împrăștie pe la camerele lor, le înmână cheile cu un aer solemn.

În noaptea aceea, Laurence se trezi speriat. La început nu reuși să identifice zgomotul ascuţit care-l deranjase, dar apoi îşi dădu seama că era Sybille, care ţipa. Se împiedică de măsuţa de cafea din camera de zi în timp ce alerga către dormitorul ei. Udă leoarcă, Sybille se ridicase în șezut pe pat, ţipând cât o ţinea gura. Emma aprinsese lumina și o zgâlţâia de umăr.

— Mami… trezește-te, mami…

Laurence o mută la marginea patului, apoi o luă pe Sybille în braţe, legănând-o ușor.

— Sybille… trezește-te, Sybille… e doar un vis…

Sybille deschise ochii și izbucni în plâns, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Am visat… Emma! Unde e Emma?

— Sunt aici! răspunse copila cu o voce speriată. Rămăsese la marginea patului, unde o așezase Laurence, cu mâinile împreunate în poală.

Sybille începu să plângă și mai tare.

— Emma, spuse în șoaptă Laurence, du-te și culcă-te în camera ta. O să stau eu cu mami în seara asta, bine?

— O să-și revină? întrebă ea cu ochii măriţi de groază.

— Sigur că da. O să lăsăm ușile deschise și poţi **s-o** strigi oricând dacă ai nevoie de ea.

— Bine, răspunse Emma nesigură.

O sărută pe Sybille, apoi se îndreptă către ușă, privind îngrijorată peste umăr. După ce ieși din cameră, nici Laurence nici Sybille nu spuseră nimic. Sybille continuă să plângă în braţele lui, în timp ce el o strângea

la piept. Treptat, suspinele se rărire, apoi încetară. Laurence îşi sprijini obrazul de fruntea ei și-i o-ri un șerveţel. Sybille îşi suflă nasul și se șterse la ochi.

— Am visat că m-au găsit, dar în loc să mă ia pe mine, au luat-o pe Emma, povesti cu voce răgușită. Nu i-am putut opri! Au obligat-o să stea la marginea terasei și-au împușcat-o!

— SATT?

— Da… după care m-au luat înapoi.

— SATT nu mai există, Sybille, îi spuse cu blândeţe Laurence. S-a terminat, nu trebuie să-ţi mai fie frică.

— Am antrenat-o, continuă cu mâhnire Sybille, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Ţi-am zis? Am antrenat-o să caute ascunzători, oriunde-am fi. Am antrenat-o să nu scoată niciun sunet și să nu se miște din loc. Când era mai mică, făceam din asta un joc… cine poate să stea ca o statuie mai mult timp. Majoritatea părinţilor îşi pun copiii să memoreze numere de telefon și adrese, în cazul în care s-ar pierde. Fata mea se poate descurca singură într-un oraș, chiar și unul mare ca Napoli sau Roma. Dacă are o hartă, se descurcă oriunde. Are numai opt ani, Laurence, dar știe ce poate să mănânce și ce nu dacă rămâne singură într-o pădure. Odată, când avea cinci ani, am lăsat-o singură peste noapte în Capri. Am fost paralizată de frică toată noaptea. Ea s-a amuzat, a crezut că era un joc. Era atât de mândră când ne-am întâlnit a doua zi dimineaţa…

— Sybille, ajunge…

— Mi-ai spus că sunt o mamă bună. Toată viaţa ei, am pregătit-o să fie abandonată, şopti Sybille. Am pregătit-o pentru clipa în care SATT ar fi venit după mine. Sau cineva mai rău.

Laurence rămase tăcut pentru o vreme.

— Azi dimineaţă am primit un telefon. Poimâine seară am o întâlnire cu un client la Verona. Poate ar fi mai bine să plec de mâine.

— Ar conta?

— Pentru mine nu, dar poate pentru tine da. N-am vrut să te tulbur venind aici, Sybille. Am vrut doar să

verific dacă erai într-adevăr tu, și să mă asigur că ești bine. Să văd dacă ai nevoie de ceva.

— De ce-aș fi putut avea nevoie?

— Nu știu… bani, o identitate nouă, chestii de genul ăsta.

— N-o să-mi poţi oferi niciodată ce-mi doresc eu.

Laurence rămase tăcut. Sybille oftă și se desprinse din braţele lui, ghemuindu-se pe pat cu spatele la el. După câteva momente, începu din nou să plângă.

— Te-am iubit atât de mult… atât de mult! Și tu n-ai venit niciodată!

Laurence se întinse lângă ea și o luă în braţe, curbându-și trupul pe conturul trupului ei. Rămaseră nemișcaţi și tăcuţi în poziţia aceea dureros de familiară. Sybille adormi plângând.

Când se trezi, Laurence simţi o greutate pe picioare. Îşi deschise ochii încet. Sybille îl ţinea în braţe, cu degetele înfipte în bluza lui de la pijama. Se felicită în gând că-și cumpărase pijamaua aceea, pentru că la marginea patului se afla Emma cu motanul Homer în braţe. Picioarele ei erau întinse peste ale lui.

— Cât e ceasul? şopti el.

— E târziu, răspunse Emma tot în șoaptă. Aldo e la recepţie. M-am trezit devreme și i-am spus că mami nu se simte bine, și că tu ești prea obosit.

Deși vorbeau încet, Sybille începu să se miște. Emma tăcu imediat. Sybille îşi încolăci un picior în jurul lui Laurence și-l trase mai aproape, îngropându-și faţa în umărul lui. Zâmbi în somn și-i şopti numele. Laurence nu se mișcă, dar rămase cu ochii fixaţi pe Emma, care-i privea fascinată.

— Trebuie să rămâi aici cu noi, îi şopti ea din nou.

— Trebuie să plec, răspunse Laurence. În curând. Azi.

— O să te întorci?

Sybille se mișcă din nou. îl trase pe Laurence înspre ea și-l sărută pe gură. Un sărut adânc și senzual, la care visase de mai bine de șapte ani. Dar în visele lui nu

avuseseră niciodată audienţă, mai ales o fetiţă care-i privea cu ochii cât cepele. Foarte stânjenit, se dezlipi de Sybille și se ridică în șezut. Sybille se încolăci în jurul pernei lui și mormăi ceva, dar nu se trezi de tot.

Emma coborî din pat, ţinând motanul la piept ca pe un copil.

— Ai face bine să te întorci, îi spuse pe un ton foarte serios înainte să iasă din cameră.

Laurence se ridică cu grijă și se întinse. Gâtul îi era amorţit. Nemaifiind obișnuit să doarmă cu altcineva, corpul îi era aproape rigid. O privi pe Sybille cum dormea cu perna lui în braţe. *N-ar fi trebuit să vin niciodată, a fost o mare greșeală. Am fost un porc și-un egoist să-i fac una ca asta. Ar trebui să plec chiar acum și să nu mă mai întorc niciodată.* Aproape ajunsese la ușă, dar se întoarse înapoi cu pași hotărâţi.

— Sybille… Sybille, trezește-te. Sybille!

Sybille îşi deschise cu greu ochii.

— Laurence… Părea puţin surprinsă să-l vadă stând acolo îmbrăcat în pijamale, dar apoi îşi aminti ce se întâmplase noaptea trecută. Oh, nu! Cât e ceasul?

— Stai liniștită, Aldo se ocupă de recepţie.

— Emma…

— E bine. Te-am trezit ca să-ţi spun două lucruri.

— Bine. Sybille se ridică căscând în capul oaselor. Ce e?

— În primul rând, trebuie să plec la Verona și cred c-ar trebui să mă duc mai devreme. În al doilea rând, mi-ar plăcea să mă pot întoarce… dacă mă primești.

Sybille îşi mușcă buzele.

— Știu că nu-i cinstit să-ţi cer asta, continuă Laurence. Dacă decizi că n-ar trebui să işă întorc, spune-mi. Emma mi-a povestit despre Giancarlo. Nu vreau să-ţi încurc planurile. Doar spune-mi și promit să nu te mai deranjez niciodată.

Sybille îşi coborî privirea, fără să spună nimic. Într-un final, Laurence se întoarse către ușă.

— La revedere, Sybille.

— Bine, spuse ea încet.

— Bine, ar trebui să plec, sau bine, pot să mă întorc? întrebă Laurence, având nevoie să știe foarte clar ce-și dorește.

— Bine, poţi să te întorci. Dacă vrei.

Laurence rămase în ușă câteva momente, prea uimit să se mai poată mișca, îşi dorea s-o ia în braţe, s-o sărute, să facă dragoste cu ea, și să-i spună toate nebuniile mărunte pe care și le spun oamenii în pat. În schimb, dădu din cap și spuse cu voce joasă:

— O să mă întorc în câteva zile.

— Bine.

Ieși pe ușă, lăsând-o stând turcește în mijlocul patului, și aproape că se împiedică de Emma.

— Obișnuiești să asculţi pe la ușile oamenilor? o întrebă, ridicând din sprâncene.

— Da, răspunse Emma fără nicio jenă.

— Nu-i un obicei prea frumos.

— E singura metodă prin care pot să aflu și eu câte ceva. îl urmă în dormitorul ei. Ai spus c-o să te întorci. O să te ţii de cuvânt, nu-i așa?

— Da.

— Curând?

— Pe la sfârșitul săptămânii.

— Bine. Fiindcă se întoarce și Giancarlo din vacanţă, și cred c-ar trebui să fii aici.

— Emma…

— Întoarce-te cât mai repede! îi ordonă, după care îl lăsă în pace să se schimbe.

Întâlnirea din Verona decurse fără probleme. Laurence se simţea mult mai bine; rana începea să se vindece și afacerile păreau înfloritoare. La sugestia clientului său, trecură pe la biroul lor din Veneţia, unde mai stabiliră câteva întâlniri și savurară câteva mese delicioase. Afacerea era pusă la punct. Însă mai întâi, trebuia să se întâlnească cu proprietarul companiei, care locuia în Conegliano, un orășel micuţ din nordul Italiei.

Înainte să se îmbarce pe autobuzul acvatic, îi trimise

lui Sybille o vedere cu o gondolă pe un canal. Nu-i mai trimisese niciodată o vedere până atunci. Rămase surprins de cât de tare se emoţionă atunci când o introduse în cutia poștală. Erau o groază de lucruri pe care nu le mai făcuseră până atunci.

Ponte, îşi spuse cu speranţă în suflet. *Poate de data asta avem o șansă…*

Capitolul 20 Undeva în viitor

Taxiul lui Laurence opri în faţa hotelului *Mare Dell'Oro.* Luna era chiar deasupra clădirii, luminând cerul într-un albastru închis lăptos. O negură albăstruie plutea deasupra mării aproape indigo, în timp ce pământul umed emana o ceaţă alburie. Chiar dacă trecuse de mult de ora cinei, restaurantele de pe malul mării erau încă pline de lume.

Laurence îşi puse geanta pe umăr și intră în foaierul de la parter pentru a chema liftul. Oftă. În seara aceea, liftul parcă se mișca mai lent decât de obicei. Sau poate era el prea nerăbdător. Când ajunse la etajul superior și se deschiseră ușile, ceva i se agăţă de picioare, blocându-i înaintarea. Privi în jos.

— Emma?

— Șșșșșș! șuieră ea.

Laurence închise gura ascultător. Îşi așeză în liniște bagajul pe podea și o luă în braţe.

— De ce ești trează la ora asta? o întrebă șoptit.

— Unde-ai umblat?

— N-ai primit vederea mea?

— E foarte frumoasă, recunoscu ea. Dar ar fi trebuit să te grăbești un pic.

— Ce s-a întâmplat? Mâinile i se tensionară o idee în jurul ei. Mama ta… e bine?

— E bine, răspunse ea jenată. A venit Giancarlo și nu vreau să stea aici. Trebuie să-l alungi.

Laurence se și imagină cu un băţ în mână, izgonindu-l pe admiratorul lui Sybille.

— Nu fi prostuţă, Emma. Nu vreau să alung pe nimeni.

Emma îşi încrucișă braţele încăpăţânată.

— De data asta cât poţi sta?

— Nu știu, câteva zile. Depinde. Laurence o așează pe picioarele ei și o luă de mână după ce-și recuperă bagajul. Dacă primesc slujba asta, pot să vin mai des. De ce?

În loc să-i răspundă, Emma privi pe furiș după colţ. Sybille și un bărbat despre care Laurence presupuse că era Giancarlo, stăteau la o masă pe terasă, cu o sticlă de vin între ei. Resturile unei cine erau împrăștiate pe masă. Sybille avea privirea pierdută în largul mării, cu o expresie visătoare întipărită pe faţă. Companionul ei descria ceva, gesticulând cu mișcări largi, crezându-se în mod evident foarte amuzant. Ecoul râsului lui se lovi de stânci. Câteva secunde cruciale mai târziu, se auzi și râsul lui Sybille.

Nici măcar nu-l ascultă. Nu face decât să admire peisajul, gândi Laurence, simţindu-se fericit fără niciun motiv.

— Nu crezi că e frumoasă? întrebă Emma pe un ton visător.

— Foarte frumoasă.

— Ochii ei au exact culoarea mării. Și e de treabă… te-a lăsat să stai la noi și nu ţi-a luat niciun ban, continuă Emma cu o voce disperată.

Laurence îşi îndreptă atenţia la ea. Se lăsă pe genunchi în faţa ei și îi ridică bărbia cu două degete.

— Emma, ce încerci să-mi spui?

— Dacă-ţi spun, o să pleci.

— Mă îndoiesc de asta.

Laurence așteptă răbdător. Emma se fâţâi de pe un picior pe altul, fără să-l privească.

— Îţi plac pisicile?

Laurence sesiză schimbarea subiectului.

— Depinde de pisică. De ce?

— Mă întrebam și eu. Dar șobolanii?

— Mi-e greu să simt vreo afecţiune pentru șobolani. Sau pentru șoareci.

— De asta avem pisici. Nici lui mami nu-i plac șobolanii.

— Știu.

Emma îl privi cu o privire pătrunzătoare, o privire mult mai matură decât vârsta pe care o avea. Laurence se ridică în picioare. împreună, parcurseră restul distanţei până la masă.

— Mami! Mami, uite cine-a venit!

Emma îl târî pe Laurence după ea. Sybille zâmbi.

— Bună seara, Laurence. Giancarlo, ţi-l prezint pe Laurence. Laurence, Giancarlo.

Giancarlo se ridică și îi întinse mâna. Laurence i-o strânse cu răceală.

— Ia loc cu noi. Vrei niște vin? întrebă Sybille senină. Emma, iubire, fugi și adu-i lui Laurence un pahar.

Emma aduse paharul și, spre surprinderea lui, i se căţăra în braţe.

— Emma… începu Sybille să o certe.

— Las-o. Nu-i nicio problemă, spuse Laurence zâmbind.

Emma se întinse după sticla de vin. Laurence o ajută să-i umple paharul cu lichidul rubiniu.

— Și, cum ai cunoscut-o pe Sybille? întrebă Giancarlo.

— Suntem prieteni vechi, răspunse Laurence, privind-o pe Sybille peste masă.

— N-am auzit niciodată despre tine… începu Giancarlo să spună, dar Laurence îl întrerupse cu fineţe.

— I* – am pierdut unul de altul la un moment dat.

— Giancarlo tocmai s-a întors din Spania, interveni Sybille, aducând conversaţia pe un teren mai sigur.

Puse coatele pe masă și se aplecă înainte. Flacăra pâlpâitoare a lumânării protejată de un cilindru de sticlă tremură și sclipi în aerul nopţii. Lumina străluci în părul lui Sybille, aruncându-i umbre pe faţă.

— Călătorește foarte mult în fiecare an. De obicei cu afaceri, dar de data asta a fost în vacanţă. Unde pleci data viitoare, Giancarlo? Brazilia?

Așezată confortabil în braţele lui Laurence, Emma mormăi pentru ea:

— Mai bine-ar rămâne acolo…

Laurence se încruntă la ea. *Poartă-te frumos!* Se încruntă și ea la el, dar rămase tăcută.

— Cred că da, răspunse Giancarlo. Brazilia, după care înapoi la Portofino, unde sunt cei mai prietenoși și mai ospitalieri oameni din lume. Își ridică paharul și toastă pentru Sybille, după care o privi pe Emma. Chiar dacă mă evită toată seara.

— Căutam ceva, răspunse ea demnă.

— Sunt sigur, micuţa mea ţigăncușă, dar așa te porţi cu mine după invitaţia mea pentru joi?

— Giancarlo a luat bilete la circ, explică Sybille cu un zâmbet larg.

Giancarlo îi făcu cu ochiul.

— Dar va trebui să stau cu ochii pe ea. N-am vrea să fugă cu ceilalţi ţigani de la circ, nu-i așa?

Laurence o simţi pe Emma tensionându-se în braţele lui.

— N-o mai șicana, Giancarlo, îl certă cu blândeţe Sybille, dar Emma era deja profund jignită.

— Sunt obosită, anunţă ea. Noapte bună, Laurence. Se întinse și-l sărută pe obraz, după care coborî de pe genunchii lui. Noapte bună, mami.

Un alt sărut, de data asta acompaniat de o îmbrăţișare. Se întoarse să plece, dar Sybille o chemă înapoi.

— Emma, ai uitat pe cineva.

Emma ezită, după care se întoarse, dar era foarte clar că nu intenţiona să-l sărute și pe Giancarlo.

— Noapte bună, Giancarlo, spuse politicos.

— Noapte bună, scumpa mea ţigăncușă, răspunse el zâmbind.

Laurence mai rămase la masă încă zece minute. Giancarlo nu dădea niciun semn c-ar vrea să plece, și într-un final Laurence se ridică.

— Ar trebui să mă duc și eu la culcare. Mai este vreo cameră disponibilă?

— Sigur, răspunse Sybille zâmbind. Să vedem… e

abia miercuri și avem multe camere libere. De ce nu iei camera unu sau patru? N-o s-o folosim pe niciuna pentru o săptămână, decât dacă apare ceva neprevăzut. Așa nu va trebui să-ţi muţi lucrurile.

— Sună bine.

— Poţi să te descurci singur, știi unde sunt cheile.

Laurence intră încet în hotel, luă o cheie și se îndreptă spre camera lui. Apoi se răzgândi și se întoarse către camera Emmei.

— Emma? Lumina era stinsă, dar nu era liniște. Emma?

Plânsul se opri.

— Ce e? răspunse Emma pe un ton mâhnit.

— Pot să intru?

Emma ezită pentru o secundă, dar apoi acceptă.

— Bine.

Laurence intră în cameră și o găsi, un ghemotoc de mâhnire, în mijlocul patului. Emma îşi șterse nasul cu mâneca pijamalei. Laurence scoase o batistă din buzunar și i-o întinse. Cu toată demnitatea de care putea da dovadă, Emma îşi suflă nasul și i-o întinse înapoi. Laurence împături cu grijă batista și o puse înapoi în buzunar, după care se așeză pe marginea patului.

— Am o colegă la școală care are mamă vitregă. Spune că o pune să aibă grijă de fratele ci mai mic toată ziua, și să spele toate rufele în loc să le trimită la spălătorie ca toată lumea. Și o pune să gătească… și ţipă la ea. Emma se încruntă. Nu m-ar deranja să am grijă de un copil… Aldo are mereu un nepot pe undeva. Sunt amuzanţi uneori. Aș putea să spăl rufe și știu să gătesc puţin. Dar nu-mi place când Giancarlo îmi spune răutăţi.

— Ce fel de răutăţi?

— Îmi spune ţigancă. Spune că fur bani și că numai din cauza asta nu dă faliment hotelul. Spune că fur bani de la oaspeţi. Că le iau bijuteriile și aparatele de fotografiat, și le vând pentru bani. Se poartă de parc-ar face o glumă, dar nu-i frumos.

— Sunt sigur că n-o face ca să te supere.

— Ba da, o face special. După ce se mai gândi puţin, continuă. Le șicanează mereu și pe pisici. Le trage de coadă. Odată, Homer l-a mușcat până la os și i s-a infectat mâna.

Laurence zâmbi.

— Nu trebuie s-o spui cu atâta veselie, o certă el cu blândeţe.

— A meritat-o, pufni ea.

— A fost frumos din partea lui să ia bilete la circ pentru tine, îi aminti Laurence.

— Nu bunătatea l-a îndemnat să facă asta, răspunse ea.

— Emma… de ce nu te întorci să te mângâi pe spate?

Emma se întoarse cu spatele.

— Și mami mă mai mângâie uneori.

— Obișnuia să-mi facă și mie la fel, spuse Laurence.

— Te adormea?

— De multe ori.

— I-ai spus lui Giancarlo că sunteţi prieteni vechi.

Realizând că se îndreptau spre un teren nesigur, Laurence răspunse simplu:

— Da, foarte vechi.

— Prietenii sunt buni. Cea mai bună prietenă a mea e Sylvia. Câteodată doarme la noi. Poate dacă ai dormi cu mami, n-ar mai avea coșmaruri. De ce nu dormi cu ea?

— Ar trebui să primesc o invitaţie mai întâi, spuse Laurence oftând.

— Dar…

— Emma, ţi-am povestit vreodată despre străbunica mea? încercă Laurence să schimbe subiectul.

— Nu, răspunse ea cu voce somnoroasă.

Laurence continuă s-o mângâie pe spate.

— Era ţigancă. Din Franţa, minţi el cu ușurinţă. Era foarte frumoasă, cum vei fi și tu cândva, și era ghicitoare la carnavaluri. Așa făcea bani. Și fiul ei, bunicul meu, cânta într-o formaţie cu alţi trei ţigani. Oamenii îi angajau la

petreceri, câteodată și la nunţi.

— Chiar?

— Da… Vocea lui Laurence deveni din ce în ce mai molcomă. Au călătorit prin toată Europa. Aveau o caravană vopsită în roșu aprins și auriu, trasă de un cal alb pe nume Dennis. Călătoreau cu restul tribului și toţi aveau ceva de muncă. O femeie spăla haine, alta gătea mâncarea, un bărbat prindea iepuri și orice mai putea găsi pentru cină. Și în fiecare seară, când se stingeau focurile, cântau muzică ţigănească pe care-o puteai auzi de la mare depărtare.

Se opri. Singurul sunet din cameră era un sforăit ușor.

În dimineaţa următoare, Laurence lucră la câteva propuneri de afaceri. Sybille lipi timbrele pe plicuri și completă adresele.

— Trimiţi oferte numai la firme italiene?

— Îmi place Italia, răspunse simplu Laurence.

Îşi petrecu restul zilei ajutând prin hotel. Călcă cearșafuri, o învăţă pe Emma un truc cu cărţi de joc, după care ea reuși cumva să-l convingă s-o ajute să spele un motan. Lui Laurence i se părea fără rost, dar Emma insistă că era absolut necesar.

Joia următoare, Laurence primi un telefon de la compania la care spera să fie angajat. Putea ajunge în acea seară la Napoli pentru un interviu? Laurence îi asigură că putea. Îşi pregăti un mic bagaj, după care îşi petrecu restul dimineţii și după-amiaza ajutând la hotel.

Emma îşi petrecu după-amiaza la circ. Când se întoarse, era extrem de energică, probabil de la vata de zahăr și sticla Coca-Cola pe care insistase să i le cumpere Giancarlo. După părerea lui Laurence, admiratorul lui Sybille arăta cam stors de vlagă.

— Mami, ar fi trebuit să vezi animalele! Tigri! O femeie conducea un tigru și l-a făcut să sară prin foc. Și mai era o femeie îmbrăcată numai într-un costum de baie care zbura prin aer.

— Mă bucur că te-ai simţit bine! îi răspunse Sybille

pe un ton distrat.

Joia era o zi destul de aglomerată, pentru că începeau deja să sosească clienţii pentru weekend. Telefonul sună și mai mulţi oaspeţi se îngrămădiră în faţa recepţiei.

Vina pentru ceea ce se întâmplă mai departe i-ar fi putut fi atribuită poate lui Giancarlo, care-și călcase pe inimă şi-o dusese la circ. Sau poate lui Sybille, pentru că n-o ascultase cu atenţie. Sau poate lui Laurence, pentru că nu anticipase ce putea face un copil entuziasmat de opt ani cu o imaginaţie foarte bogată.

Singurul avertisment pe care-l primi, fu o voce de undeva de deasupra:

— Și acum, Magnifica Emma… regina scenei și a aerului…

Laurence era pe terasă, pregătindu-se să ajute unul dintre oaspeţi să-și ducă bagajele la cameră. Privi în sus, încercând s-o localizeze pe Emma. Era cocoţată pe balustrada apartamentului matrimonial, menţinându-și echilibrul cu dificultate.

— Emma! Coboară de acolo! strigă la ea.

— Emma! strigă și Giancarlo.

Emma le zâmbi de sus și făcu un pas, cu braţele întinse în lateral pentru a-și menţine echilibrul. Imediat, expresia feţei i se schimbă. Se balansă, și înainte ca Laurence să poată ajunge la ea, se prăbuși în curte. Totul se întâmplă foarte rapid, dar pentru Laurence dură o veșnicie.

— Emma!

Micuţul ei corp se răsuci în aer. *Doamne Dumnezeule,* gândi Laurence, *oare Sybille a învăţat-o și cum să cadă?* Printr-un noroc chior, Emma nu ateriză pe pietre, care în mod sigur ar fi omorât-o, ci pe una dintre umbrelele care acopereau mesele din curtea interioară. Umbrela se îndoi, aruncând-o pe pavaj cu capul înainte. Se auzi o bufnitură groaznică. Apoi un urlet.

— Emma? Emma? Laurence o mângâie pe părul negru. Pietrele galbene erau acoperite cu sânge. îi verifică

mâinile, picioarele, trupul.

— Doamne… Latirence… Sybille, palidă la faţă, se grăbi să străpungă cercul de oameni care se forma în jurul lor. Emma!

Emma îşi deschise ochii, privindu-l întâi pe Laurence, apoi pe Sybille.

— Mă doare capul, se plânse ea, după care se ridică și izbucni în lacrimi.

Săbiile o strânse la piept. Lacrimile Emmei se transformară în urlete. Laurence le ridică pe amândouă și îi făcu un semn lui Giancarlo.

— Adu mașina. Și sună-l pe Aldo. Spune-i să aibă grijă de recepţie și să sune la spital.

Mașina lui Giancarlo era destul de micuţă. Laurence se întrebă absent cum putea să se simtă cineva confortabil în ea. Pe scaune erau câteva urme lipicioase, fără îndoială urmările escapadei de la circ. Sybille stătea pe bancheta din spate, ţinând-o în braţe pe Emma, care încă mai urla. Laurence se înghesuise pe scaunul din dreapta șoferului, iar Giancarlo conducea. Când mai aveau puţin până la spital, urletele Emmei se transformară în scâncete; ochii îi deveniră sticloși.

— Cum e? întrebă Laurence, răsucindu-se pe scaun.

Sybille clătină din cap.

— A pierdut mult sânge. Loviturile la cap sunt cele mai rele… am aplicat presiune, dar…

— Mami, mă doare, spuse Emma cu voce adormită.

— Știu, scumpo, dar trebuie să ţinem sângele înăuntru.

Sybille îi schimbă poziţia, continuând să aplice presiune pe rana de la cap. Frumoasa rochie galbenă a Emmei era mânjită de sânge, la fel și tricoul alb al lui Sybille.

Ajunseră în sfârșit la spital. Laurence intră cu Emma și Sybille înăuntru, în timp ce Giancarlo parca mașină. Când văzură asistentele cât sânge pierduse copila, îi grăbiră într-o cameră. Un doctor îi verifică Emmei rana.

— Nu are nevoie decât de câteva copci, spuse el vesel. Și poate o radiografie, să ne asigurăm că n-are vreo contuzie.

Sybille se albi la faţă. Laurence și Giancarlo fură conduși în sala de așteptare. De pe locurile lor o puteau auzi pe Emma ţipând în timp ce doctorul îi punea copcile.

Giancarlo oftă.

— Urăsc spitalele, spuse el posomorât.

Vrei să spui că ţi-e frică de ele, vru să-l corecteze Laurence, dar îşi ţinu părerile pentru el.

Giancarlo îşi verifică ceasul. Laurence rămase calm pe scaunul lui, ascultând, așteptând. Urletele Emmei se opriră. *Un semn bun,* gândi el.

Sybille apăru în scurt timp.

— Vor să-i facă o tomografie.

— N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Giancarlo pe un ton vesel. O să fie bine… norocul ei că are capul tare.

— Noroc… repetă Sybille cu voce stinsă. O duc acum. O să mă întorc când se termină totul. Nu vă lasă să veniţi și voi, doar pe mine.

Giancarlo o sărută pe obraz.

— Nu-ţi face griji, Sybille. Doctorii știu ce trebuie să facă.

Emma, un copil micuţ într-un scaun cu rotile prea mare pentru ea, tocmai apărea în sala de așteptare. Arăta obosită și era murdară de sânge. Sybille alergă spre ea, și împreună cu asistenta care împingea scaunul cu rotile, dispărură prin niște uși batante.

— Cât crezi c-o să mai dureze? întrebă Giancarlo.

Laurence se gândi un moment.

— Dacă trebuie s-o sedeze, s-ar putea să mai dureze ceva timp.

— S-o sedeze?

— Nu e o procedură invazivă, explică Laurence, dar nu e nici plăcută.

— Și cam cât crezi c-o să dureze?

— Destul. Laurence se așează din nou pe scaun,

pregătit să aștepte.

În orele care urmară, Giancarlo se foi neîncetat, sunând persoană după persoană de pe mobilul lui. La un moment dat, se ridică de pe scaun și se învârti prin sala de așteptare ca un leu turbat. Intră în vorbă cu asistentele și cu alţi oameni care așteptau, în timp ce frământa cu mâinile un ziar pe care nu-l citise. Laurence rămase liniștit pe scaunul lui.

Într-un final, Sybille se întoarse. Sângele de pe tricoul ei se uscase și ajunsese de culoarea vișinei putrede, dar măcar părea mai bine dispusă.

— Nu vor avea rezultatele până mâine, dar vor s-o ţină internată în noaptea asta pentru observaţii.

— Dar e bine? întrebă agitat Giancarlo.

— Doctorii cred că e bine. Sybille îl privi pe Laurence și îşi duse imediat mâna la gură. Vai, Laurence, am uitat! În seara asta era întâlnirea ta de afaceri în Napoli.

— Încă am timp să ajung, spuse el, verificându-și ceasul.

— Ar trebui să te duci.

— Și eu ar trebui să plec, se grăbi Giancarlo să spună. Sunt invitat la o cină…

— Fugi, îl încurajă Sybille. O să fim bine.

— Îţi las mașina în caz că ai nevoie să ajungi acasă. Laurence, împărţim un taxi? întrebă Giancarlo, dându-i cheile mașinii lui Sybille.

— Nu știu dacă vreunul dintre noi are timp pentru asta, răspunse el amabil.

Părăsiră sala de așteptare împreună. Aproape imediat ce ajunseră afară, un taxi îşi făcu apariţia de după colţ.

— Poţi să-l iei tu, se oferi Laurence. Eu îl prind pe următorul.

— Ești sigur?

— Da.

— Mulţumesc. Giancarlo îl bătu cu palma pe umăr și

se grăbi să urce în taxi.

Laurence îi făcu cu mâna. Un alt taxi apăru de după colţ, dar el traversă **strif-a** către un mic restaurant.

Emma fusese dusă într-o rezervă dublă, dar era singurul pacient din cameră. Așezată pe un scaun, Sybille o veghea în timp ce dormea.

— Sybille? o strigă în șoaptă Laurence.

Sybille se întoarse și-l privi.

— Ce-i cu tine aici?

— Am adus mâncare.

— Dar întâlnirea ta…

Laurence ridică din umeri.

— Am anulat-o. Îşi dezbrăcă geaca și îşi descheie cămașa.

— Ce faci?

— Îţi ofer o cămașă curată. Îşi dezbrăcă cămașa și i-o oferi, rămânând în tricoul pe care-l purta pe dedesubt.

— Mulţumesc, Laurence.

Se întoarse politicos cu spatele în timp ce Sybille îşi schimba hainele.

— Trebuie s-o trezesc din două în două ore.

— Înseamnă c-o să fie o noapte lungă. Laurence se așează pe un scaun și scoase un pachet de cărţi de joc din buzunar. Ce-a zis tehnicianul?

— Sunt destul de siguri că are o contuzie. Radiografiile și tomografiile o să arate dacă s-a format vreun cheag.

— O să fie greu s-o faci să stea liniștită în următoarele zile.

Sybille suspină și se șterse la ochi.

— Și suntem ocupaţi până peste cap la hotel. Vai… am uitat complet de Aldo!

— L-am sunat eu, o liniști Laurence. A chemat-o pe una dintre fetele lui să-l ajute și Dolce a promis că rămâne peste noapte. Ar trebui să te gândești să mai angajezi pe cineva cu program permanent.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Sybille încruntându-se.

Laurence îi întinse pachetul cu cărţi de joc.

— Poker?

— Ce vrei tu.

Sybille împărţi cărţile și începură jocul.

— Emma? Emma, trezește-te, şopti Laurence.

Doi ochi căprui supăraţi îl priviră fix.

— Lasă-mă în pace.

— Trezește-te, Emma. Ridică-te în fund pentru mine.

Emma se ridică.

— Unde-i asistenta?

— A întârziat.

— Unde-i mami?

— Doarme. Laurence se dădu la o parte ca s-o poată vedea pe Sybille adormită în patul celălalt. Îţi amintești ce zi e azi?

— Vreau să mă culc la loc.

— Întâi spune-mi ce zi e azi.

— E… e vineri.

— Bun. Laurence zâmbi și Emma începu și ea să zâmbească. Poţi să-ţi amintești ce-ai mâncat ieri la micul dejun?

— Budincă?

— Ești sigură?

— Și poate niște pâine?

— E ok, nu-i important. Îţi amintești ce-am făcut ieri dimineaţă?

— M-ai învăţat un truc cu cărţile de joc. Observă cărţile împrăștiate pe masă. O înveţi și pe mami?

— Nu, am jucat un joc. Ce altceva am mai făcut ieri dimineaţă?

— Am spălat pisica.

— Care dintre ele? continuă Laurence să-i pună întrebări.

Slavă Domnului, memoria nu-i era afectată deloc. îi dădu să ia niște medicamente pe care i le lăsase asistenta, după care o lăsă să se culce la loc.

Spre dimineaţă, Laurence adormi și el pentru câteva ore. Când se trezi, camera era plină de lume: o asistentă

care îi lua temperatura Emmei, un doctor care ţinea în mână fișa ei, și un tehnician. Emma îi privea încruntată, în timp ce Sybille încerca să vorbească cu toţi odată. Laurence căscă, se întinse, și se ridică în picioare.

— Cum te simţi? o întrebă pe Emma, atingându-i ușor capul.

— Vreau să merg acasă, răspunse ea hotărâtă. Vreau să merg acasă **acum** să-mi văd pisica și să mănânc o roșie mare cu miere. Și o felie de pâine cu Nutella.

— Dacă asta nu-ţi face rău, nu știu ce ţi-ar putea face, zâmbi Laurence. Mi-aș dori să pot merge cu tine.

— Pleci?

— Trebuie să plec la Napoli pentru o întâlnire.

— Când te întorci?

— Nu știu, probabil cam într-o săptămână… sau mai mult dacă primesc slujba.

Traficantul de umbre 239

— Dar… dar… nu poţi să pleci! N-ai niciun bagaj.

— O să trec pe la hotel să-l iau.

— Unde o să stai?

— O să-i las mamei tale adresa, în cazul în care are nevoie de mine. Laurence se aplecă și o sărută pe obraz. Emma, încearcă să fii cuminte.

— Dar e foarte greu, se încruntă ea.

— Câteodată e, spuse Laurence, dar ar conta enorm de mult pentru mine dacă te-ai strădui.

Camera se goli treptat. Sybille îi zâmbi Emmei.

— Doctorul spune că putem pleca în câteva ore. Vor să mai facă o radiografie, după care putem pleca acasă.

Emma îşi încrucișă braţele încăpăţânată.

— Nu mai vreau altă radiografie. Nu mai intru în chestia aia. A fost înfricoșător.

— O să faci tot ce vor ei și n-o să te plângi, spuse ferm Sybille.

— Dar…

Laurence o fixă pe Emma cu privirea.

— Amintește-ţi ce-am vorbit!

Sybille îl conduse pe hol, închizând ușa după ea.

— Mulţumesc pentru tot, Laurence. Îşi linse buzele nervoasă. Când i-ai spus lui Giancarlo că suntem prieteni vechi… cred că până acum nu mi-am dat seama cât de bine e să ai un prieten vechi prin preajmă. Eu n-am niciun alt prieten… cu excepţia ta. Mulţumesc.

Laurence încuviinţă din cap. Se întoarseră fiecare în direcţia lui – Sybille către rezerva Emmei, și Laurence către ieșirea din spital – după care, aproape simultan, se întoarseră la loc. Sybille păși înainte, Laurence la fel, și se izbiră din plin unul de altul. Fără să mai stea pe gânduri, Laurence o trase mai aproape.

Nu minţise deloc când îi spusese că nu mai avusese altă femeie timp de șapte ani. îl cuprinse panica. Oare uitase? Buzele lui le atinseră pe ale ei… senzaţia era atât de familiară. Sybille îşi deschise gura să protesteze și Laurence profită de ocazie. O sărută, imobilizând-o cu o mână pe talie și cu cealaltă pe ceafă. Atât de mult… visase atât de mult la sărutul acela. Universul lui se rezumă numai la ei doi. Zgomotele din exterior dispărură; nu auzi interfonul, sau oamenii care treceau pe acolo, nu auzi cărucioarele cu micul dejun plimbându-se pe hol. Rămăsese numai Sybille. Îşi simţi pulsul în tâmple. Adânci sărutul.

O simţi relaxându-se în braţele lui. O mână nesigură îi atinse obrazul neras, după care i se strecură în părul de la ceafă. Universul lui se restrânse și mai mult. îi simţi trupul contopindu-se cu al lui. Unul dintre ei oftă, dar nici dacă l-ar fi picurat cineva cu ceară n-ar fi putut spune cine anume. Încet, încet, se retrase, deschizând ochii.

Sybille începu să clipească vrăjită. Arăta la fel de tulburată cum se simţea și el. Laurence se aplecă și o sărută din nou, o simplă apăsare a buzelor lui pe ale ei. Se întoarse cu spatele la ea, încercând să-și recapete echilibrul și să meargă în linie dreaptă până la lift. N-o văzu pe Sybille sprijinindu-se de perete ca să nu cadă pe jos.

Afacerea se dovedi de un real succes. O parte din el era mulţumită. Contractul iniţial era pentru șase luni, și

pentru a lansa proiectul, trebuia să fie la faţa locului pentru primele șase săptămâni.

Cât timp rămase departe de Portofino, primi o groază de vederi de la Emma, toate cu *Marre Dell'Oro.* Cuvintele ei erau stâlcite și strâmbe, și de multe ori Laurence nu putea înţelege ce-i scria. Sybille nu-i scrise niciodată și Laurence se blestemă că o sărutase. Era clar că fusese o greșeală, deși pe moment nu i se păruse deloc c-ar fi fost așa.

Laurence îi răspunse Emmei, știind că va avea nevoie de ajutorul lui Sybille pentru a citi ce-i scria. Nu mai scrisese până atunci scrisori de dragoste, dar acestea nu erau în niciun caz scrisori de dragoste tradiţionale, cu toate că-și puse tot sufletul în ceea ce scria.

Emma.

Mă aflu la o cafenea din apropierea hotelului, și să știi că au o pisică, un ghemotoc de blană cu pete albe și negre. Sunt sigur că ţi-ar place. Stăpânul lui i-a pus o zgardă roșie cu clopoţel și cred că e rușinat din cauza asta. Se tot holbează la farfuria mea. Acum tocmai a sărit pe scaunul din faţa mea să se uite mai bine. Mai bine îi dau ceva, altfel când o să-mi întorc privirea în altă parte, o să-mi fure tot peștele. Sper că te simţi mai bine și că o asculţi pe mama ta.

În ultima vedere pe care o primi, Emma îi povestea despre tabăra de vară din care tocmai se întorsese. La sfârșit, se afla o propoziţie scurtă. Laurence recunoscu scrisul lui Sybille.

Îţi păstrăm o cameră pentru când te întorci.

Când se reîntoarse la *Mare Dell'Oro,* hotelul era plin de oameni, marea lor majoritate fiind nemţi guralivi și bronzaţi, care beau cantităţi industriale de bere și băuturi răcoritoare. Grădina răsuna de râsete și de cel puţin patru limbi diferite, inclusiv italiana. Laurence o căută pe Emma, dar n-o zări nicăieri, într-un final se îndreptă către recepţie, unde Sybille se ocupa politicoasă de un client furios.

— Îmi pare foarte rău pentru scurgere. O să reparăm

problema după» prânz, între timp, v-am făcut o rezervare la Hotelul Lucia, pe aceeași stradă, puţin mai sus. Pot să vă chem un taxi dacă doriţi.

— Nu puteţi să mă mutaţi în altă cameră?

— Îmi pare rău, dar nu mai sunt camere disponibile.

— Dar credeam, interveni Laurence pe un ton liniștit dar ferm, că mi-ai păstrat o cameră.

sybille îşi ridică privirea și zâmbi. Clientul furios îşi miji ochii.

— Eu am fost aici primul, începu el să comenteze, dar Sybille îl întrerupse.

— O să chem taxiul și vă puteţi instala la Hotelul Lucia imediat. Și, Laurence, dacă ai chef să repari o toaletă înfundată, ești invitatul meu.

Cu o privire solemnă, Laurence se întoarse către clientul nervos.

— Aveţi noroc, data trecută când am fost aici, a trebuit să spăl pisica.

Străinul rămase șocat. Când se auzi o mașină claxonând, Laurence zâmbi și ridică bagajele bărbatului, conducându-l până la ușă. Când se întoarse, Sybille îl observă cum depozita niște bani în buzunar.

— Ai primit bacșiș? îl întrebă amuzată.

— Sunt un cărăuș foarte bun.

— Ești un instalator la fel de bun? Cel pe care-l chemăm de obicei când avem o problemă a zis că nu poate ajunge până duminică.

— Cum e plătită slujba?

— Cazare și masă gratuită.

— Adjudecat. Laurence îşi ridică bagajul și Sybille îşi mușcă buzele.

— N-am glumit în privinţa camerelor. Suntem ocupaţi complet și camera cu toaleta înfundată… nu cred c-o să vrei să stai acolo până nu dispare mirosul. Să sun la Lucia să mai rezerv o cameră? Sau dacă vrei, poţi sta în camera Emmei.

— N-o să se supere?

— Glumești? Crede că-i poţi culege stelele de pe cer.

Sybille îi zâmbi și Laurence porni pe micul hol care ducea în apartamentul lui Sybille și al Emmei.

— Sculele pentru reparaţii sunt în spălătorie! strigă Sybille după el.

Sybille nu exagerase în privinţa mirosului. În timp ce lucra la desfundatul toaletei, cu ventilatorul pornit la maxim să aerisească camera, Laurence se întrebă în sinea lui ce-ar zice Sir Bryce dacă l-ar vedea acum pe podeaua unui hotel din Portofino. *Se pot schimba multe în câţiva ani.*

Făcu o mică modificare, și cu o șuierătură şi-o gâlgâitură, toaleta se goli și bazinul începu din nou să se umple cu apă. Fericit că nu fusese nevoie să desfacă ţevile, Laurence se ridică și se spălă pe mâini. Așteptă să se umple rezervorul, după care mai trase încă o dată apa să se asigure că funcţionează cum trebuie.

Când strângea sculele, apăru și Sybille.

— L-ai reparat?

— Pentru moment, funcţionează.

— Ești așa de priceput. Zâmbi și-l bătu pe umăr. Acum, fii amabil și dă-mi și mie cheia… a sărit iar butonul de la cuptor și nu pot să-l mai opresc.

— Chiar ar trebui să te gândești să mai angajezi pe cineva, îi spuse Laurence, înmânându-i cheia franceză.

— O să mă gândesc serios la asta. Sybille să se întoarse și plecă spre bucătărie.

Restul săptămânii se derulă la fel de agitat. Oaspeţii veneau și plecau, camerele erau curăţate în câteva ore și mașinile de spălat funcţionau continuu. Sâmbătă, Dolce începu să tușească și duminică era răcită cobză. Sybille o trimise acasă și sună la agenţie pentru un înlocuitor.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e ca toată lumea să se îmbolnăvească de gripă, îi spuse ea lui Dolce. E duminică, toţi vor pleca în după-amiaza asta. Laurence și persoana trimisă de agenţie o să mă ajute.

Până după-amiaza târziu, plecaseră și ultimii oaspeţi. Fiecare cearșaf era murdar, spălătoria era plină cu mormane de lenjerie și prosoape și nu mai rămăsese în

frigider niciun strop de suc de portocale.

Sybille se prăbuși într-un scaun de pe terasă și oftă.

— Slavă Domnului că mai avem câteva zile până se umple din nou hotelul. Am verificat rezervările… mâine și marţi n-avem programat pe nimeni și miercuri rămânem cu trei camere disponibile.

— Așa e mereu?

— Așa e vara. Iarna nu vine nimeni. Închise ochii și-i acoperi cu mâna să-i ferească de soare.

— Cum rezişti?

— Cu ajutorul lui Dolce. Și restaurantul de peste drum mă lasă să le folosesc unul dintre chelneri pe timpul verii. Când e nebunie mare, pot închiria pe cineva de la agenţia din oraș. În plus, mai e și Aldo.

— Nu l-am văzut în ultimele zile.

— E în vacanţă. Ca majoritatea italienilor.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, după care Sybille deschise ochii și zâmbi.

— Dar merită când te trezești în fiecare dimineaţă cu panorama asta.

— E frumos, încuviinţă Laurence, privind-o. Sybille?

— Mmm?

— Ce faci diseară?

— La ce te referi?

— Ai planuri?

— Nu.

— Ai vrea să ieși cu mine să-i mai lăsăm și pe alţii să ne servească pe noi?

— În regulă, răspunse ea mulţumită. După care își mușcă buzele nesigură. Laurence, mulţumesc că m-ai ajutat. Chiar apreciez asta. Îmi pare rău că n-a fost și Emma aici să te vadă. Vorbește numai despre tine.

— Unde e?

— Am trimis-o în altă tabără de vacanţă.

— Când se întoarce?

— Săptămâna viitoare.

— Cred că te simţi singură când e plecată.

— Câteodată da. De obicei sunt prea ocupată să-mi

fie dor de ea. Și Giancarlo… în fine… Se ridică, îşi netezi rochia înflorată și se întinse.

— Giancarlo… ce?

— Oh, mă scoate în oraș, mă ţine ocupată, spuse ea vag. Sau o făcea, dar nu cred c-o să se mai întâmple.

— De ce nu?

— Pentru că de data asta când l-am refuzat, cred că m-a și ascultat. Când vrei să plecăm? Opt e prea devreme pentru tine?

— Nu, sună perfect, spuse el încet.

Încă era lumină și aerul era călduţ. Aici apusul ţinea foarte mult, dar până terminară ei cu cina, cerul devenise albastru închis și trotuarele erau pline de turiști care se plimbau la lumina lunii. Se opriră la brutărie să plaseze o comandă pentru săptămâna următoare, apoi Sybille căută fără niciun chef niște sandale pentru Emma.

— Va trebui să aleagă, spuse ea într-un final. E destul de mofturoasă și dacă aleg eu, sigur n-o să fie perechea potrivită.

— Mă întreb de la cine-a moștenit asta, o tachină el ușor. E un copil foarte dulce.

— Dulce și alintat, completă Sybille. Dar e bine că-i avem mereu prin preajmă pe nepoţii lui Aldo. În felul ăsta nu poate să fie mereu în centrul atenţiei.

— Te întrebi ce face în tabără?

— Ar trebui să primim o scrisoare mâine, răspunse Sybille. A plecat numai o săptămână și poșta aici e destul de imprevizibilă. Vara trecută era prea mică să se ducă, dar Sylvia, care e cu un an mai mare decât ea și e din cale-afară de fricoasă, n-a vrut să meargă fără ea. Până la urmă, Emma a fost singurul copil care nu s-a intoxicat de la iederă otrăvitoare. A spus că le-a zis celorlalţi copii că era o plantă periculoasă, dar n-au ascultat-o.

Laurence chicoti.

— Deci tacticile tale de supravieţuire au funcţionat până la urmă.

— Sper numai să fi fost asta singura de care o să aibă vreodată nevoie.

Se plimbară liniștiţi în noaptea caldă, ţinându-se de mână. Se opriră pentru *gelato* la un chioșc aglomerat. Oamenii o salutară și stătură de vorbă cu Sybille, iar Laurence se minună din nou de noua ei viaţă. Într-un final, se întoarseră la hotel, ghiftuiţi și obosiţi.

Nu se mai cazase nimeni între timp. îi urară noapte bună fetei de la agenţie și îi chemară un taxi. Sybille încuie liftul ca să nu poată urca nimeni fără să sune înainte de la parter, și trecură prin hotel să verifice dacă e totul în regulă. Apoi sună serviciul de menajerie pe care-l mai solicita uneori, rugându-i să trimită o echipă a doua zi dimineaţa.

Sybille căscă și închise telefonul.

— N-am suficientă energie să fac treabă bună. Slavă Domnului că serviciul de menajerie pe care-l mai chem uneori are o copie după cheie. Vreau să dorm până târziu. La ușa dormitorului ei se opri și se întoarse cu faţa la Laurence, îţi mulţumesc pentru o seară minunată.

— Eu îţi mulţumesc c-ai venit cu mine.

— Nu m-am referit numai la mâncare, deși a fost foarte gustoasă, continuă ea. Recunosc că atunci când te-am văzut prima dată, n-am fost foarte bucuroasă. Nu numai din cauză că-mi era frică, ci pentru că am tot încercat să uit anumite lucruri din vechea mea viaţă. Câteodată am încercat să te uit și pe tine.

Laurence așteptă, fără să spună nimic.

— Dar mă bucur că m-ai găsit, spuse ea încet. Nu m-am gândit c-o să fiu, dar sunt.

Laurence rămase tăcut în continuare.

— Noapte bună, Laurence.

— Noapte bună, Sybille.

Laurence se tot foi în pat. În ultimele trei nopţi adormise foarte rapid, dar acum nu-și mai găsea locul. Încercă să-și spună că era prea obosit. Se mai foi o dată. Picioarele îi atârnau în afara patului Emmei, care era prea mic, și de pe un raft de deasupra îi rânjea o păpușă din cârpe. Se încruntă, se întoarse pe partea cealaltă și îşi închise ochii. Nu era un pat chiar atât de mic, dar pur și

simplu nu-și găsea locul în el. Oftă și se ridică în capul oaselor. Îşi luă perna și intră în camera lui Sybille.

— Sybille.

Sybille mormăi în somn și Laurence oftă din nou. Acum că dormea singură, se întindea pe tot patul ca o stea de mare. Laurence îi împinse la o parte o mână și-un picior, îşi aşeză perna, și se băgă în pat. Sybille mormăi ceva, dar îi făcu loc. Laurence se încolăci în jurul ei, îi împinse părul într-o parte pentru a-și îngropa nasul în scobitura gâtului ei care mirosea uşor a săpun, lămâi și soare, și într-un final reuși să adoarmă.

Sună telefonul, un sunet strident în întunericul nopţii. Sybille sări să răspunde. Din păcate, Laurence se afla în drum. Se agită cu frenezie să ajungă la aparat, sprijinindu-și coatele pe pieptul lui. Laurence nu-și reţinu un mormăit.

— Alo? spuse ea cu o privire usturătoare îndreptată spre Laurence. Da, toate camerele. Știu, ar fi trebuit să sun mai devreme, dar am uitat. Da… da… nu, mă ocup eu mai târziu de prosoape. Mulţumesc, Tonio, apreciez gestul. Sybille așează înapoi receptorul în furcă.

— Te-ai mai gândit la chestia cu angajatul unei persoane în plus? o întrebă el.

Sybille oftă.

— O să trebuiască să fac asta. Nu pot să-l rog mereu pe Aldo să vină la ore dubioase. Emma aleargă peste tot ca un indian sălbatic și eu mă trezesc cu bărbaţi necunoscuţi în patul meu. îl fixă cu privirea. Ce cauţi aici?

— Nu puteam adormi. Și locul meu e aici. Îşi sustrase o mână de sub ea și i-o aşeză pe spate.

— Chiar aşa? Ea două oară când mă trezesc și te găsesc în patul meu. A devenit cumva un obicei?

Sybille era îmbrăcată cu un tricou uzat, fără altă lenjerie. Mâna caldă a lui Laurence urcă încet pe șoldul ei, până ajunse pe spate.

— Aşa aș vrea să fie, răspunse el sincer.

Sybille îşi linse buzele.

— Știu că n-am vorbit despre asta, dar nu pot să mai

am o relaţie pasageră. Acum o am pe Emma și nu vreau ca lumea să vină și să plece din viaţa ci ca niște oaspeţi la un hotel.

Laurence îi luă mâna și îi sărută degetele.

— Cred că mă mut aici.

— Poftim? Sybille îşi smulse mâna dintr-a lui. *Aici…* unde? Portofino?

— Aici. Cu tine. Și Emma. Am încercat să păstrez distanţa, dar nu pot. Laurence se mișcă rapid și inversă poziţiile.

Sybille stătea acum pe spate și el, sprijinindu-se într-un cot, se uita în jos la ea.

— Ar fi ceva permanent?

— Da. Laurence îi urmări expresia feţei, încercând să-și dea seama ce părere avea. Dar numai dacă ești și tu de acord.

— Permanent de genul aici vreau să stau o vreme, sau permanent de genul îmi schimb cărţile de vizită ca să trec adresa nouă?

Puţin jenat, Laurence răspunse:

— Deja am dat comandă pentru cărţi de vizită noi.

— Asta-i vreo tehnică nouă să faci rost de masă și cazare?

— Da. Se aplecă și îi sărută sprâncenele. Apoi ochii.

Sybille oftă, plimbându-și mâinile prin părul lui.

— Trebuie să fii foarte sigur de asta.

— Sunt. Laurence îi sărută nasul și un obraz.

Sybille îl trase mai aproape de ea și îl sărută senzual pe gură.

— Asta îmi pare atât de familiar… dar nu e.

Mâinile lui Laurence se strecurară sub tricoul ei.

— N-am avut niciodată luxul timpului. Sau al intimităţii.

— Poate avem o șansă de data asta. Sybille chicoti, și când Laurence îi atinse un punct deosebit de sensibil, suspină adânc. N-ar fi frumos să mai trebuiască să ne ascundem.

— Sau să trebuiască să ne despărţim prea devreme,

înainte să se prindă cineva unde suntem.

Continuară amândoi odată:

— Blestematul de Simon!

Sybille îşi plimbă delicat degetele pe faţa lui Laurence.

— Ai urât totul la fel de mult ca și mine?

— SATT?

— Felul în care trebuia să fim.

— Poate mai mult. Avem totuși o altă șansă. Vrei asta?

— Vreau o viaţă nouă.

— Deja ai una. Hotelul, Emma…

— Mă refeream cu tine. Sybille începu să-i descheie bluza de la pijama. Mi-am dorit mereu o viaţă cu tine. Și vreau să înceapă chiar acum.

— Răbdarea-i o virtute.

— Răbdarea, îl corectă ea, e supraestimată.

— Cred că în cazul ăsta ai dreptate.

Afară, un nor pufos acoperise luna. O adiere ușoară se strecură printre frunzele lămâilor și împrăștie frunzele rătăcite pe terasa întunecată. Din când în când se mai auzea sunetul îndepărtat al unui autoturism care trecea pe drumul de munte de sub ei. Undeva în depărtare, un căţel lătra. Unul dintre oaspeţii de la hotelul de peste drum aprinse lumina de la cameră; se răsfrângea pe terasa de afară sub forma unui pătrat gălbui. Se auzi un scâncet. O pisică? Nu, un copil. Într-o clipă, copilul se opri din plâns și lumina se stinse la loc.

Norul trecu din faţa lunii și terasa fu inundată într-o lumină argintie. Dimineaţa, când avea să răsară soarele, terasa avea să fie scăldată în nuanţe calde de galben. Dar acum arăta de parcă fusese poleită cu argintiu. Adia vârtul. Marea susura dedesubt. Și totul era foarte liniștit.

Razele târzii ale soarelui luminau ruinele palide și străzile vechiului oraș Pompei. Ecoul conversaţiilor în mai multe limbi se izbea de pereţii pe jumătate dărâmaţi ai clădirilor, în timp ce turiștii se plimbau pe străzi, privind printre zăbrelele gardurilor în curţile lipsite de mult de

viaţă. Culorile frescelor era Aâncă vii, mozaicurile rămase în urmă încă încântătoare. Fântâni golite de apă, câteva cu statui în ele, stăteau încremenite în mijlocul curţilor elegante.

Emma ţopăi pe bolovanii folosiţi în trecut de locuitori pentru traversarea drumurilor în zilele ploioase. Îşi urmărea umbra de-a lungul drumului pietruit, după care se întorcea înapoi la Laurence și Sybille, făcând echilibristică pe cele mai mari pietre din pavaj. Se furișă într-una dintre case, și când Sybille și Laurence trecură prin dreptul ei, sări să-i sperie.

— Emma! exclamă Sybille. Ochi îi se îngustară când observă unde se aflau. Ieși afară de acolo, știi că n-ai voie să intri.

— Pentru că sunt poze interzise pe pereţi? Ghidul a spus că sunt despre… fier… fiert…

— Fertilitate, o ajută Laurence.

Emma zâmbi.

— Da. Fertilitate.

— În fine, spuse cu hotărâre Sybille. Haide, Emma, lasă prostiile. Am nevoie de ajutorul tău. Poţi să duci tu asta? îi înmână Emmei termosul și copilul îl luă fericit.

— Oricum, nu-mi place casa aia. Îmi place casa cavalerului. Camerele sunt luminoase și drăguţe. Și pe podele sunt desene, spuse ea visătoare. După ce mâncăm, putem să mergem să ne uităm la ea?

— Mai vedem, răspunse Sybille răbdătoare. Dacă rămâne timp înainte de concert.

Emma se plimbă lângă mama ei, mulţumită de răspunsul primit.

— Mami, ai adus mâncarea pentru pisici?

— Da, am adus-o.

— Ce bine. Bietele pisici… n-au nimic de mâncare în afară de șobolani și lilieci.

Ajunseră la un loc înverzit, cu un copac mare și umbros în mijloc. Laurence întinse sub el pătura. Sybille se așeză pe ea și îşi descălţă papucii. Emma începu să scoată mâncarea din coșul de nuiele. În timp ce mâncau, îşi

făcură apariţia și alte familii; locul ales pentru picnic se afla aproape de coloseumul care era folosit pe timpul verii pe post de scenă pentru producţiile teatrale. În seara aceea era un concert de muzică americană. Sybille se gândise c-ar fi amuzant să asculte muzică americană într-un loc atât de specific italienesc.

Emma se juca cu sandvișul.

— Mănâncă-ţi mâncarea, Emma! Am împachetat suficientă mâncare pentru pisici, o certă Sybille.

Emma îşi mâncă sandvișul. Balansă un chips pe degetul mare de la picior, după care îl lăsă să cadă la pământ, urmărind cu mare interes cum o delegaţie de furnici se chinuia să-l care la ele acasă. Soarele încă mai ardea, dar era jos pe cer.

Laurence luă o ultimă gură din limonada roz.

— Ești pregătită să hrănești pisicile?

Faţa Emmei se lumină.

— Da. Bietele de ele… să n-aibă pe nimeni care să le îngrijească.

Laurence îi oferi mâna lui Sybille, care se ridică cu un mormăit. Ema pregăti vasul cu mâncare pentru pisici, în mare parte resturi din weekendul trecut de la hotel, și porniră spre clădirile gălbui. Sybille îşi împleti degetele cu ale lui Laurence și o urmară pe Emma. Laurence duse la gură mâinile lor întrepătrunse și îi sărută încheietura. După care o mai sărută o dată.

— Laurence…

Laurence o învârti pe loc și-i dădu un sărut zgomotos. Sybille rânji și îl sărută și ea.

— Termină, e mijlocul zilei.

— Zi, noapte, cui îi pasă? O sărută din nou și o trase mai aproape de el. Închiriaseră un iaht mic și navigaseră până la Napoli pentru câteva eveni mente nocturne la Pompei. Emma era încântată de spectacole, dar adormea mereu în braţele lui Laurence înainte de sfârșit.

— De îndată ce adoarme în noaptea asta, hai să ne întoarcem la yacht, propuse Laurence.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi reamintesc, dar azi a

dormit la prânz. S-ar putea să nu mai adoarmă niciodată.

— Atunci va trebui s-o epuizăm. După asta, dacă nu pare obosită, o punem să alerge până la coloseum.

— Laurence! exclamă Sybille râzând. Asta ar fi chiar urât din partea noastră.

— Nu, se numește autoconservare. O sărută pe ceafă și Sybille tresări.

Ziua se apropia de sfârșit. Deasupra lor cerul devenise de un turcoaz întunecat și ce mai rămăsese din lumina zilei arunca umbre alungite pe pereţii de piatră. De undeva din spatele lor se aprinseră luminile pentru spectacol și orchestra începu să se încălzească. Câteva minute mai târziu, bubui o voce în microfon, făcând introducerea.

— Emma, grăbește-te! strigă Sybille. Au început.

Emma, cum era de așteptat, văzuse o pisică. Vocea ei ajunse până la Sybille și Laurence:

— Hai, vino aici, pis, pis, pis. Am niște pește pentru tine… Pis, pis, pis…

Pisicile alergau libere printre ruinele orașului, creaturi subţiri și dubioase, care mai degrabă zgâriau în ix să toarcă. Se refugiau în spatele porţilor de fier care blocau accesul turiștilor. În unele zone ale orașului încă se mai făceau săpături, iar alte zone erau pur și simplu prea periculoase pentru turiști, dar erau un paradis pentru pisici.

— Hai, pisicuţă… pis, pis, pis, îngână Emma, îngenunchind lângă o poartă și Introducând bucăţi de pește printre găurile din gard.

— Emma, ai grijă, o avertiză Laurence.

— Am grijă, răspunse ea, privind peste umăr.

Sybille se sprijini de Laurence, urmărind-o pe Emma. Începu muzica, ritmurile americane plutind deasupra orașului vechi. O voce sonoră începu să cânte.

— Emma, iubire, vino încoace! strigă Sybille. E prea întuneric să mai poţi vedea ceva.

— Am uitat lanterna, răspunse mâhnită fata. Dar pot să le văd ochii strălucind în întuneric. Mami, sunt așa de

lihnite de foame. Cred că va trebui să iau una acasă.

— Nu prea cred, veni răspunsul lui Sybille. Avem destule pisici.

— Dar nu ca astea.

— Nu luăm nicio pisică acasă!

Laurence îşi înclină capul şi o dezmierdă pe gât pe Sybille. Sybille se întoarse şi îl sărută posesiv. Mâinile lui i se strecurară pe sub bluză. Sybille îşi puse una dintre mâini peste ale lui, apoi se întoarse către Emma şi-i întinse cealaltă mână.

— Vino, scumpo.

— Au mâncat tot, spuse ea fericită. Vezi? îi arătă vasul gol.

Sybille îşi întoarse capul de la mirosul puternic de peşte.

— Da… pune-i capacul. Se pare că au fost foarte flămânde.

Emma îşi şterse de fustă mâinile unsuroase şi căscă. Sybille îşi arcui sprâncenele şi-l privi pe Laurence.

— Vino încoace, scumpo, spuse el. O ridică cu o mână şi cu cealaltă o luă pe după umeri pe Sybille, sărutând-o o ultimă dată pe frunte.

— Emma, eşti obosită? întrebă Sybille.

Laurence îi zâmbi complice.

— Puţin, răspunse ea. Îşi sprijini capul de umărul lui Laurence şi îi încercui gâtul cu mâinile.

Laurence le conduse înapoi la locul unde luaseră picnicul.

— Pa, pisicuţelor! strigă Emma somnoroasă.

Sybille o mângâie pe spate.

— O să ne mai întoarcem aici cândva, îi promise ea.

Emma mormăi ceva. Când se apropiară de coloseum, Sybille păşi în spatele lui Laurence s-o privească.

— Doarme, spuse surprinsă.

— Bine.

Laurence se întoarse şi o sărută din nou, un sărut lung şi răvăşitor.

— Lasă-mă doar să adun lucrurile.

Sybille adună rapid pătura și coșul. Laurence, ţinând-o cu o mână pe Emma și în cealaltă cărând pătura, le conduse la mașină. Răsărise luna, transformând Pompeiul într-un univers de umbre negre și argintii. Parcarea era plină. Laurence o așează pe Emma pe bancheta din spate, după care îi deschise lui Sybille portiera. Cumva, reuși să o atragă din nou în braţele lui.

— Laurence… ne giugiulim aici în parcare, ori așteptăm până ajungem la yacht, îi şopti ea la ureche.

— Atunci hai să mergem la yacht, răspunse el eliberând-o.

Două seri mai târziu, Laurence era pe puntea micuţului lor yacht. Mulţi ar fi dat orice să fie în locul lui, iar Laurence era extrem de mulţumit. Pescuia și avea în braţe o femeie aproape dezbrăcată. Îşi schimbă uşor poziţia, mutând-o pe Sybille puţin mai la stânga. Îşi petrecuseră dimineaţa înotând în mare, iar după-amiaza o duseseră pe Emma înapoi în tabără.

Soarele apusese și aerul răcoros al serii avea o notă sărată, revigorantă. Stelele de deasupra străluceau mai tare decât le văzuse Laurence vreodată, ca niște diamante aruncate pe-o mantie de catifea neagră. Marea arăta ca o placă de sticlă.

Sybille se ridică și se sprijini cu șoldurile de balustradă.

— Ce noapte frumoasă, nu-i așa? Se întinse și privi întinderea de apă. A trecut mult timp de când n-am mai înotat noaptea în mare.

— Rămâi în raza mea vizuală, o sfătui Laurence în timp ce mai pregătea încă o undiţă.

Domnul Roșcov, un motan roșcovan cu ochi albaștri pe care Emma îl adunase de prin Pompei, atacă imediat capătul undiţei, mârâind furios.

Sybille îşi dezbrăcă tricoul și sări cu capul înainte în apa întunecată.

— E splendid! îi strigă lui Laurence.

— Nu-i prea rece? Laurence coborî scara de frânghie pentru ca Sybille să se poată întoarce oricând dorește.

— E perfectă. Ca o baie în cadă.

Laurence o privi în timp ce înota, pielea goală strălucindu-i în razele lunii. Când devenise doar un punct mic la orizont, se întoarse și înotă înapoi.

— Laurence! strigă ea, ţinându-se de scara de frânghie. Ce părere ai despre Nisa?

— O destinaţie destul de aglomerată din cauza turiștilor. De ce?

— Doar mă întrebam, răspunse ea și plonjă înapoi în apă.

Era o înotătoare bună, nu împroșcă multă apă în jur ca alţii. Pentru o clipă, Laurence crezu că n-o mai vede, dar o observă apoi oprindu-se din înotat și făcând pluta pentru o vreme, înainte să se întoarcă spre yacht.

— E drăguţ.

A – Unde? Acolo? întrebă Laurence arătând cu capul înspre linia orizontului, în timp ce încerca să descâlcească liţa. Domnul Roșcov se tolănise pe ghemul de liţă, zburlindu-și coada ori de câte ori încerca Laurence să pună din nou stăpânire pe undiţă.

— Nu, în Nisa.

Laurence începu să strângă liţa. Domnul Roșcov sări deranjat cât colo, agăţându-se cu ghearele de puntea alunecoasă.

— Vrei să mergem să vizităm?

— Poate.

Plecă din nou în larg, de data asta înotând ceva mai lent, dar nu părea obosită. Urmări o diagonală de dreapta, și când se întoarse, se lăsă purtată de curent.

— Ce părere ai avea dacă am locui acolo?

Laurence lăsă jos undiţa cu care se chinuise până atunci și o privi serios. Domnul Roșcov se repezi imediat la ea, recuperând liţa.

— În Nisa?

— Da.

— Sună ca și cum ai fi ales deja locul.

— Păi… într-un fel așa e.

Sybille se întoarse pe spate ca să-l vadă mai bine.

Petrecuseră foarte mult timp în soare și nasul începuse să i se cojească. Laurence se întrebă dacă uitase să se dea cu cremă de protecţie solară de dimineaţă. *Bineînţeles că da,* gândi amuzat. Uitase să-și pună până și un costum de baie, deci era puţin probabil să-și fi amintit de crema de protecţie.

— Am câteva acte în geantă pe care s-ar putea să vrei să le vezi. Cadoul de nuntă pe care ni l-a făcut Aldo, spuse ea leneș.

— Dar nu ne-am căsătorit încă.

— Dar o să ne căsătorim.

Înainte să apuce Laurence să mai spună ceva, deja se îndepărtase, înotând cu forţe proaspete către orizont. Laurence îşi întoarse privirea spre Domnul Roșcov; liţa era încâlcită fără nicio șansă de recuperare, o buclă înfășurată și în jurul corpului motanului. Înainte să-l elibereze, Laurence coborî în cabină și aduse poșeta lui Sybille. Când reveni pe punte, îl găsi pe motan cu burta în sus, chinuindu-se să scape de liţa care acum i se încolăcise în jurul unei lăbuţe.

— Miiiorrrlau?

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Laurence retoric, după care se aplecă să-l ajute.

Motanul încercă să-l atace. Laurence reuși să-l extragă din capcană, tăie firul și o luă de la capăt. Prinse momeala în cârlig, se apropie de partea din față a yachtului, ca să nu se încurce și Sybille în fire cum păţise motanul, și lansă firul în apă. După aceea căută prin geanta ei.

— E un plic lung! Cu marginile verzi! strigă ea, înotând înapoi spre yacht. Înainte să-l găsească, Sybille deja se îndepărtase din nou.

Laurence găsi plicul și îl deschise. Un fel de act legalizat. Când se întoarse înapoi la yacht, Sybille se urcă pe scară cu pielea îngheţată de la apa rece și cu respiraţia întretăiată. Arăta ca o vidră. Domnul Roșcov păstră distanţa, privindu-i suspicios corpul ud.

Sybille se sprijini de balustradă.

— Ce părere ai? întrebă, storcându-și părul.

— Arată ca un muzeu.

— Exact. I-a aparţinut surorii lui Aldo. I l-a lăsat lui și el ni l-a dat nouă. Dacă vrei, am putea să-l administrăm. Cât de greu ar putea fi?

— Am lucrat la un muzeu în timpul școlii, răspunse absent Laurence.

— Ăsta e într-o clădire care-a fost casa lui Rousseau… una dintre ele.

Laurence parcurgea lista obiectelor care se aflau în muzeu. Îşi ridică privirea mirat.

— Au una dintre pălăriile lui!

— Au pălăriile multora. Madame Pompadour, Winston Churchill, Sarah Bernhardt…

— De ce pălării? o întrebă Laurence. Ce-a determinat-o pe sora lui Aldo să colecţioneze pălării?

— Se pare că și ea a moștenit o mare parte a colecţiei, după care a început să o extindă. Sybille îşi puse mâna în șold. Deci, ce părere ai?

— Sunt și o groază de pălării mai vechi, spuse el citind în continuare lista. Chiar și ale unor regine.

— E o colecţie destul de măricică a Reginei Mamă, spuse Sybille. Vreau să văd pălăria reginei Boadicea.

— Nu știu de ce, dar nu mă surprinde deloc. Laurence o privi. Sybille, te-ai dat azi cu loţiune de protecţie?

Sybille îi zâmbi cu subînţeles.

— N-am nimic pe mine!

— Da, văd asta. Laurence se descheie la cămașă și i-o întinse, după care se așează pe taburetul de lângă undiţă, intenţionând să citească în continuare lista cu obiectele din muzeu.

Sybille se îmbrăcă cu cămașa și se postă chiar în faţa lui. El îşi desfăcu picioarele fără să-și ridice privirea, și Sybille se așează cu faţa spre el. Pielea îi era uscată și rece. O mângâie pe pulpă, concentrat la lista pe care-o avea în mână. Sybille căscă și i se cuibări la piept, sprijinindu-și fruntea de umărul lui.

— E şi-o pălărie de-a lui Mata Hari, remarcă amuzat Laurence.

— Mmm… se presupune că e cea pe care-o purta când a fost omorâtă, spuse ea căscând din nou.

— E puţin probabil.

A – Totuși, e interesant.

— Deci, vrei să mergem la Nisa?

— Sigur. Dacă nu ne place, putem să vindem oricând muzeul. Aldo spune că sunt destui oameni interesaţi de părţi ale colecţiei. Cred că Smithsonian vrea pălăria lui Consuelo Vanderbilt. Sau poate Muzeul din New York… nu mai ţin minte.

Laurence băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuţă de catifea.

— Voiam să ţi-o dau mâine, dar presupun că acum e momentul potrivit.

Sybille luă cutiuţa și o întoarse ușor în mâini, după care o deschise, încercând să-și controleze reacţiile. Filigran de aur cu o lucrătură complicată, inelul masculin avea un singur smarald și cel feminin un safir. Simţi privirea arzătoare a lui Laurence. Ochii ei se plimbară de la inele la el, înţelegând din privirea lui că ceea ce-i oferea nu erau inelele în sine, ci cheia spre trecutul lui. Secretele sufletului său.

— Inelele astea au fost transmise în familia mea din generaţie în generaţie, spuse Laurence fără să-și ia privirea de la ea. Acum sunt ale noastre.

Sybille îşi plimbă degetul pe smaraldul inelului. Era de culoarea ochilor lui. Ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji. Acum putea plânge. Îşi lăsă capul pe pieptul lui și lăsă valurile de amărăciune și ușurare s-o cuprindă. Lacrimi de curăţare. Lacrimi tămăduitoare.

— Îţi promit, Sybille, îţi jur pe inelele astea. S-a terminat. Și sunt aici… până când moartea ne va despărţi, îi şopti el la ureche.

— Te iubesc, spuse ea fără să fie sigură c-a spus-o cu voce tare.

Totuși, presupuse c-o făcuse, pentru că Laurence îi răspunse:

— Te iubesc, *mon coeur.*

Îi strecură o mână pe sub cămașă și începu s-o mângâie pe spate. Sybille oftă și-l sărută pe gât. În câteva minute, adormi.

Laurence se aplecă să-și recupereze undiţa de pe jos. Pe de-o parte, se rugă să nu prindă nimic, pentru că asta ar fi însemnat s-o trezească pe Sybille. Cu un zâmbet larg întipărit pe faţă, se lăsă pe spate și aşteptă.

Epilog

Când sosi în sfârșit plicul, era deja ajunul Anului Nou. Măcinat de iritare și curiozitate, Aldo tăie marginea lui și scoase vederea.

Era simplă, albă, iar pe faţă era scrisul lui Sybille cu cerneală aurie, cu mesajul:

Un An Nou cât mai fericit!

Sub el era lipită poza unui coif de cavaler medieval, sau cel puţin așa părea. Apărătoarea pentru ochi era ridicată și dinăuntrul lui privea fix în obiectiv o pisică cu pete negre și albe. În stânga coifului era o altă pisică, aceasta roșcată și cu ochi albaștri. Aldo ridică din sprâncene și întoarse vederea.

Restul mesajului era scris de mâna lui Laurence, care-i scrisese de parcă ar fi plătit pentru fiecare cuvânt în parte. Ar fi fost un telegrafist foarte bun, gândi Aldo.

Toate sunt bune. Muzeul e bine. Ne gândim să adăugăm anexe. Am extins colecţia.

Urma un spaţiu cam mare. Era evident că Laurence îşi storsese creierii să-i mai scrie ceva, sau probabil fusese întrerupt, pentru că scrisul care urma părea mai hotărât.

Sezon turistic ocupat. Redecoram apartamentul de sus. Încă nu e însărcinata, dar nu din lipsa de încercări.

Aldo clipi. Astea erau puţin mai multe informaţii decât se aşteptase.

Sybille spune să vii în vizită când poţi și să rămâi cât mai mult. Eu zic că poţi rămâne numai trei zile. Canapeaua

e un pat bun.

Canapeaua e un pat bun? Ce voia să însemne asta? Aldo citi din nou tot mesajul, după care desprinse poza pisicilor cu coiful de cavaler. Se întrebă dacă era o nouă achiziţie, după care se întrebă cât de mult extindeau colecţia. Probabil că-l scotea din sărite pe Laurence – Domnul Securitate Dusă la Extrem în persoană – să aibă atâţia vizitatori care să se învârtă pe acolo.

Aldo așeză cu grijă fotografia pisicilor în buzunarul de la haină și rânji. Fusese invitat în mod oficial în vizită, nu-i așa? în cazul ăsta, Laurence era pe cale să aibă o mare surpriză, pentru că Aldo chiar intenţiona să se ducă.

SFÂRȘIT

Monica Ramirez

TRAFICANTUL de UMBRE

Francez prin naştere, Laurence-Jacques Fournier nu s-a considerat niciodată ca aparţinând unei anumite naţiuni. Laurence e o pasăre rară şi liberă. Ca lider al unei reţele internaţionale de hoţi de elită, fură de la bijuterii şi obiecte de artă, la secrete politice şi industriale, de la proiecte militare secrete, până la armamentul extrem de profitabil pe piaţa neagră.

Laurence şi-a stabilit cartierul general la Bruxelles pentru un motiv foarte serios: sediu al Uniunii Europene şi cartier general al NATO, capitala Belgiei este un mega-oraş european, un Babilon la scară redusă, o metropolă internaţională încorporând limbi, culturi şi tradiţii diferite. Pe lângă arhitectura sa impresionantă, Bruxelles găzduieşte peste optzeci de muzee, oferă o viaţă de noapte trepidantă cu mai multe cluburi şi restaurante decât ar putea ţine cineva evidenţa, dar şi cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Exact ultimul amănunt este cel mai important pentru Laurence şi echipa sa de spărgători.

Activităţile lor atrag însă atenţia unei puternice organizaţii secrete. Probabil gardianul din umbră al UE. Nimeni nu ştie cui îi este subordonată, nu se ştie nici măcar dacă există cu adevărat. Dacă într-adevăr există, este înconjurată de un văl de secrete despre care nu se vorbeşte decât în şoaptă. La un moment dat, Belgia şi Austria sugeraseră înfiinţarea unui Serviciu de Informaţii al UE, după modelul CIA, dar ca de obicei, guvernele statelor membre nu se înţeleseseră asupra modului în care aveau să colaboreze, mai ales în ceea ce privea schimbul de date. Aşa că cel puţin în mod oficial, propunerea fusese respinsă. Şi totuşi...

Foto coperta 1 © Rui Vale De Sousa | Dreamstime.com

Recomandare:

feminis.ro

PRwave

4arte.ro
Timpul tău artistic

FLACĂRA

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-8139-96-8

PARTENERIAT
TRITONIC
RamirezBooks